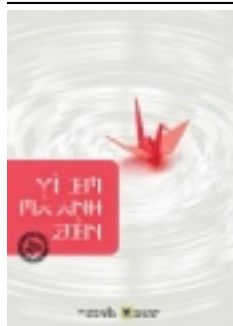

Vì Em Mà Anh Đến

Contents

Vì Em Mà Anh Đến	2
1. Chương 1: Mất Em Vẽ Hình Anh	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5: Có Phải Thầy Cũng Thích Trình An Ni?	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7: Chúng Tôi Không Có Chuyện Gì Là Không Nói	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9: Vinh Quang Đi Mượn	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11: Đôi Mắt Hiểu Lầm Em	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13: Lắng Nghe Câu Chuyện Của Anh	35
14. Chương 14	36
15. Chương 15: Ai Là Annie Của Anh	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17: Người Yêu Bé Nhỏ	44
18. Chương 18: Anh Không Còn Là Ánh Sáng Của Em Nữa	50
19. Chương 19: Đại Dương Sau Lưng	54
20. Chương 20: Hơi Ấm Của Người Yêu	60
21. Chương 21: Thì Ra Nụ Cười Cũng Là Lời Nói Dối	65
22. Chương 22: Sụp Đổ, Mãi Mãi Không Thay Đổi	71
23. Chương 23: Mùa Đông Bị Lãng Quên	75
24. Chương 24	79
25. Chương 25: Cũng Có Thể Chẳng Ai Yêu Mùa Xuân	82
26. Chương 26	85
27. Chương 27: Chúc Tôi Sinh Nhật Vui Vẻ	89
28. Chương 28	92
29. Chương 29: Bức Tranh Gãy Làm Đôi	95
30. Chương 30: Em Từng Sống Trong Giác Mộng Của Anh	101
31. Chương 31: Từ Chối Không Phải Là Một Thứ Tội Lỗi	107
32. Chương 32: Không Có Tình Yêu Thật Sự Trong Tủ Kính	113
33. Chương 33: Em Còn Quên Rũ Hơn Cả Tình Yêu	118
34. Chương 34: Thế Giới Đây Là Mãi Mãi	124
35. Chương 35: Quý Khách Của Tình Yêu	129
36. Chương 36: Thế Giới Đây Yên Tĩnh Nghiêng Ngả	135
37. Chương 37: Ai Có Thể Thoát Được Sự An Bài Của Số Mệnh	140
38. Chương 38	143
39. Chương 39	146
40. Chương 40: Nếu Anh Có Thể Quay Về Mười Năm Trước	150

Vì Em Mà Anh Đến

Giới thiệu

Khi chúng ta còn trẻ, ai cũng đã từng bốc đồng mà yêu phải ma quỷ. Có người nói, thành phố Lan r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-em-ma-anh-den>

1. Chương 1: Mắt Em Vẽ Hình Anh

Duy An đứng trước cửa thư viện nửa tiếng đồng hồ, nhưng người cô đợi vẫn chưa đến.

Các bạn sinh viên đứng bán hàng từ thiện trước cửa cũng đã mời chào cô ba lần, Duy An thực sự quá ngại, bèn mua hai chiếc bút bi hình Hải Miên, một đàn anh khóa trên còn vỗ vai cô đảm bảo, “Mặc dù hơi đắt, nhưng tiền bán hàng bọn anh đều đem tặng hết, làm từ thiện mà!”.

Cô gật đầu, nắm chặt hai chiếc bút bi kì cục và một bức thư màu hồng phấn, tiếp tục đứng đợi trước cửa thư viện.

Lại nửa tiếng trôi qua, những sinh viên bán hàng từ thiện cũng đã thi dọn bằng rôn và bàn ghế, trưởng nhóm sinh viên đó nhìn cô hồi lâu, có lẽ cảm thấy cô bé này quá đáng thương, thế là chạy quay lại nhét trả tiền vào tay cô, nói với vẻ thấu hiểu, “Đợi bạn trai à? Có phải hần bỏ rơi em không? Đừng buồn, hay là....em về trước đi? Hoặc là cầm tiền mà đi mua chai nước, đừng cứ đứng ngay ra đó đợi mãi thế.”

Có phải hần bỏ rơi em không? Đừng buồn, hay là....em về trước đi? Hoặc là cầm tiền mà đi mua chai nước, đừng cứ đứng ngay ra đó đợi mãi thế.”

Duy An buồn vô cùng, tâm trạng căng thẳng thấp thỏm chờ để tỏ tình vì thế cũng nhạt đi.

Thư viện trường G khi xây dựng đã được đầu tư rất nhiều, cả tòa nhà cao lớn sơn màu xám sẫm, tầng trên cùng là một tháp chuông nhỏ, chiều muộn hằng ngày đều có những cặp tình nhân dắt tay nhau đi dạo qua đây. Giống như những cảnh mà người ta hay thấy trong phim, rất văn mà cũng đầy tính học thuật, nghe nói còn được rất nhiều đoàn làm phim để mắt, tới tận đây để quay.

Lúc này, Duy An mặc một chiếc áo ghi lê đen đứng ở đó, nhìn điện thoại di động hai lần, vẫn không có dưng khí bấm dây số ấy. Cô bắt đầu nghi ngờ những lời Trình An Ni nói buổi sáng, nếu không phải chính cô ấy khuyên cô, có lẽ cô cũng không bốc đồng gửi tin nhắn cho Kiều Ngự, còn vội vàng hẹn anh ra gặp.

Nguyên nhân của sự việc là thế này.

Hôm nay là thứ sáu, buổi sáng không có tiết, trong ký túc xá chỉ còn lại Duy An và Cố Mộng Mộng. Cố Mộng Mộng là một sinh viên giỏi toàn diện, dậy hoạt động nghệ thuật từ sáng sớm tinh mơ. Cố Mộng Mộng có lẽ đã nghe thấy chuyện của cô, ngẩng đầu khỏi chiếc bàn đầy thạch cao, “Tại sao không gửi thư tình cho anh ấy đi? Chẳng phải cậu nói cậu và người dods quen nhau từ hồi học cấp ba à?”

Trước mặt Duy An là một chồng thư và cuốn nhật ký, khó khăn lắm mới chọn ra được một lá, sau đó ôm vào lòng ngã vạt ra giường, cô nghĩ mãi nghĩ mãi, cuối cùng không kiềm chế được mà nhớ tới khuôn mặt nghiêng của Kiều Ngự.

Thực ra đường nét trên khuôn mặt của người đó không hề dịu dàng, không giống như miêu tả về nam chính trong các cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Kiều Ngự mang khí chất nguy hiểm của một học sinh hư, giống như những sát thủ tàn nhẫn nhưng đẹp trai lạnh lùng trong các bộ phim điện ảnh, khí chất của anh ấy không phải kiểu công tử áo trắng bay bay, mà là sự hấp dẫn của tính cách phản nghịch.

Duy An thấy mình giống như một thiếu nữ đang yêu, cô thấp thỏm hỏi Cố Mộng Mộng, “Nếu mình đưa thư cho anh ấy, liệu anh ấy có từ chối mình không?”

Cố Mộng Mộng vẫn vuốt ve bức tượng thạch cao, đắm chìm trong thế giới của mình không trả lời, kết quả câu hỏi đó đã bị Trình An Ni nghe thấy khi vừa bước chân vào cửa.

Trình An Ni mặc một chiếc váy hoa ngắn, vừa ra ngoài về, nhiệt tình sán vào nói: “Cậu không thử thì sao biết được, mình thấy hằng ngày cậu đều viết nhật kí, thư tình cũng phải đến mấy trăm bức, tại sao không cho bản thân một cơ hội?” Trình An Ni nói xong định cầm những lá thư tình lên, nhưng Duy An vội giằng lại nhét xuống dưới gối, chửi sớ đối tượng mình đang yêu thầm bị đưa ra ngoài ánh sáng.

Thực ra....Duy An thấy hơi lo lắng, việc cô thích Kiều Ngự không phải chuyện mới mẻ gì, anh là người ngồi cùng bàn với cô hồi cấp ba, lại là nhân vật thuộc hàng hotboy trong trường. Bình thường những người con trai đặc biệt như thế thường có diện mạo anh tuấn rung trời chuyển đất, đương nhiên Kiều Ngự cũng không ngoại lệ. Duy An thích anh suốt ba năm cấp ba, khó khăn lắm mới thi đỗ vào trường Đại học G cùng anh, ngay cả nhật ký yêu thầm cũng đã ghi đầy ba cuốn sổ dày. Chỉ có trong nhật ký cô mới dám bày gan thổ lộ tiếng lòng, cô gắng bắt chước khẩu khí khoa trương của những cô bé trong các bộ phim truyền hình lãng mạn mà viết rằng:

Mười năm nữa, trừ phi ông xã có thể đứng trước mắt tôi chứng minh rằng anh ấy không phải là Kiều Ngự, nếu không. Ngoài Kiều Ngự ra tôi không lấy ai cả!

Mô tuýp nghe có vẻ hơi quen, khả năng thành công thấp, giờ Duy An chỉ sợ nếu mình nói tên Kiều Ngự ra, áp lực dư luận sẽ dập tắt hy vọng nhỏ xíu trong trái tim cô.

Trình An Ni thấy Duy An không chịu ình đọc đành phải thôi, leo lên giường nằm cùng Duy An, hào hứng vô cùng.

Duy An tỏ ra bất lực trước biểu hiện bất thường của bạn, không ngờ đối phương lại áp sát vào người cô hạ giọng nói: “Hôm nay mình đã tỏ tình thành công đấy, vừa rồi mình và bạn trai ra ngoài ăn cơm, nói chuyện một lúc”.

Tâm trạng hạnh phúc rất dễ lây sang người khác.

Duy An đã bị niềm hạnh phúc của bạn lây sang như thế, cô dùng mớ lý lẽ sáo rỗng làm vũ khí bảo vệ bản thân, theo lời căn dặn chỉ bảo của Trình An Ni, bước chân lên con đường mưu cầu hạnh phúc.

Kết quả, con đường này chẳng sáng sủa gì, cô đợi mãi tới tận trời tối, Kiều Ngự đến chỗ hẹn, trước cửa thư viện chẳng còn ai, đến giờ ăn cơm, các cặp tình nhân tay trong tay dắt nhau đi về phía căn tin.

Chỉ còn mình Duy An đứng cạnh cây cột lớn, thành phố Lan vào thu vẫn chưa lạnh lắm, nhưng nhiệt độ giữa buổi sáng và buổi tối khác biệt khá lớn, cô so vai, nhìn cây ngô đồng bị gió thổi xơ xác, mà dưới gốc cây vừa hay có một tài tử đang đau khổ ngâm thơ.

Tình cảnh này thật đúng là khiến người ta xiêu hồn lạc phách, còn về mặt tài tử đó rất thê lương, vừa nhìn đã biết thất tình, anh ta bắt đầu cất tiếng ngâm nga: “Ai lúc đó nhìn anh và đoán hiểu, rằng anh từng xinh đẹp giống hôm nay...”

Thơ của Shakespeare qua giọng đọc của anh ta biến thành khí phách của Hoàng Kế Quang (*), Duy An thật sự không thể nhịn cười được nữa, phì cười thành tiếng, kết quả đối phương quay ra nhìn cô một cái, sau đó hỏi thẳng, “Này em, em vừa bị từ chối phải không?”

Duy An trầm nghĩ, người cô đợi căn bản không thêm đến, nói bị từ chối cũng không đúng, cô thấy thật cay đắng, đang định giải thích, thì đột nhiên nhận ra có điểm gì đó không đúng, vậy là hỏi ngược lại người kia: “Tại sao? Nhìn em giống người bị từ chối lắm à?”

Về mặt người đó nhìn rất cso khí chất của thi nhân, nhưng lại mặc bộ đồ thể thao lỗi mốt, cầm trên tay tập thơ Shakespeare, chỉ vào cây cột đằng sau Duy An nói: “Này em, em là tân sinh viên phải không, đây là cột đá “Độc thân”, em không biết à? Ở đây, ở đây....em xem, từ khi thư viện được xây xong cho tới nay, những người đứng cạnh cây cột này để tỏ tình không vài nghìn thì cũng vài trăm, chẳng ai thành công cả”.

diễn đàn lê quý đôn

Duy An khóc dở mếu dở, đúng là cô vừa thi đỗ vào trường này, lại còn không may là người cuối cùng, vào trường với số điểm thấp nhất.

Cô muốn trò chuyện với anh ta đôi câu, định bảo anh ta rằng: Đều là khách lưu lạc phương trời, gặp gỡ nhau hà tất phải đã từng quen biết nhau cũng là để an ủi bản thân mình, nhưng còn chưa mở miệng, đã nhìn thấy bức tranh chí mạng trong ánh sáng nhập nhoạng, cô chạy trốn theo phản xạ có điều kiện, nấp ra đằng sau cây cột.

Kiều Ngự xuất hiện.

Nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng là, anh không xuất hiện một mình.

Đáng tiếc, đèn hai bên đường quá mờ ảo, mà người bên cạnh anh lại vừa hay đi vào trong khoảng tối nên cô không nhìn rõ diện mạo.

Trong bóng tối mờ mờ, Duy An thấy Kiều Ngự mặc một chiếc áo khoác màu đen, khiến thân hình càng thêm cao ráo, độ dài của mái tóc rất đúng tầm, phần tóc mái phủ trán, nhưng nhìn không bị nữ tính.

Kiều Ngự đứng dưới cột đèn đường nhìn trái ngó phải một lúc, rồi sốt ruột hỏi người cùng đi câu gì đó, người cùng đi với anh lăm la lăm lét, cầm tay anh đi đi lại lại hai vòng, rồi đột nhiên phá ra cười không ngừng được.

Trái tim Duy An nặng trĩu, tiếng cười đó rõ ràng là của con gái, hai người đẩy đưa nhau mãi cuối cùng cô gái ấy đành phải lên tiếng : “Không được, em muốn xem cô ấy thích ai, anh đứng ở đây với em một lát, anh không biết đâu, cả ngày từ sáng tới tối cô ấy đều thần thần bí bí ngồi viết thư tình, nhưng lại không chịu cho bọn em biết đối tượng là ai, em rất tò mò....Nhanh nhanh, chúng ta đi về phía này, đừng để lát nữa cô ấy xuất hiện lại nhìn thấy”.

Giọng nói này là của Trình An Ni.

Giọng người con gái vừa nhẹ nhàng vừa nũng nịu, ôm tay Kiều Ngự thấp giọng nói gì đó, Duy An không nghe thấy về sai, và cô cũng không muốn nghe nữa.

Cô dựa vào cây cột “độc thân”, không thể ngờ được rằng người bạn trai mà hôm nay nhận lời Trình An Ni lại là.....Kiều Ngự.

diễn đàn lê quý đôn

Hy vọng đã bị hiện thực đánh tan trong nháy mắt, thần lực của cột đá “độc thân” quả thật không thể xem thường được, cô không đủ may mắn để tránh được.

Tán ngô đồng đưng đưa lao xao, cô không dám nhìn xem họ đã đi hay chưa, cũng không nghe rõ họ nói gì, đành núp trong bóng tối, cầm bức thư tình mà mình viết đưa lên che mắt.

Thực ra Duy An và Kiều Ngự từng học cùng một lớp, giống hệt như trong truyện, nữ sinh bình thường nhất trong lớp được ngồi cùng bàn với hotboy. Cô luôn ngồi ở bên trái anh, ngày nào cũng nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, nhìn anh lên lớp ngủ gật mê man, khi thầy cô giáo điểm danh gọi tên Kiều Ngự lên trả lời câu hỏi, cô liền làm tròn chức trách của một người bạn cùng bàn, lay cho anh tỉnh dậy.

Nhà Duy An không ở thành phố Lan, thi tốt nghiệp trung học xong là về nhà luôn không liên hệ gì với Kiều Ngự nữa. Hôm nay là ngày anh và Trình An Ni quyết định ở bên nhau, hai người họ đi chơi với nhau cả

một ngày, chắc anh không có thời gian để quan tâm tới mấy chuyện lật vật này. Có lẽ anh cũng không ngờ rằng, mấy chuyện lật vật thời trung học ấy chính là bí mật mà trái tim cô không sao buông bỏ nổi.

Duy An nấp sau cây cột đá khá lâu, lâu tới nỗi cuối cùng cô cũng phải rùng mình, lúc đó mới ngược mắt lên nhìn xung quanh, ánh sáng hắt ra từ tấm cửa kính của thư viện, khiến không khí ẩm áp và lòng người bình yên.

Trong một môi trường như thế này, tới buổi tối nơi đây sẽ trở nên vô cùng yên tĩnh. Cả tòa kiến trúc giống như lâu đài châu Âu thời trung cổ, bên trong chứa hàng vạn cuốn sách, vì vậy không khí rất nặng nề mùi sách vở. Duy An dù sao cũng là một sinh viên nghệ thuật, cảm xúc nghệ thuật phát tác, ôm bức thư tình đã bị mình vò nhàu và hai chiếc bút bi đi vào thư viện.

Buổi tối, nơi này chỉ tăng một là đèn điện sáng rực, Duy An ôm cánh tay đi lên tầng, cầu thang bằng gỗ rộng thênh thang tỏa ra thứ ánh sáng bóng loáng âm u, không tạo được ra bóng người, nhưng lại vô cùng đáng tin, đủ để giữ bí mật.

Tất cả mọi thứ trước mặt đều giống như một bức tranh sơn dầu tĩnh lặng, từ tầng hai trở lên không có bàn ngồi để đọc hay học, mà đều là giá sách, vì vậy rất ít người ở lại đây, nhưng ánh sáng dịu hơn tầng một nhiều. Duy An thở hắt ra một hơi, ở nơi tối như này khiến cô không cảm thấy xấu hổ nữa.

Xung quanh không có ai, nên cô ngồi bệt xuống bậc cầu thang gỗ, chỗ này là nơi khuất sáng nhất, cô thấy lòng mình dễ chịu hơn rất nhiều.

Giống như con vịt trời đáng thương, cảm lông khổng tước khắp thân để tự lừa mình lừa người. Ai cũng bảo thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng, nhưng Duy An lại là kiêu, “đuôi phượng” điển hình. Cô biết bản thân mình quá đổi bình thường, hồi học cấp ba là học sinh nhàn nhàn trong trường trọng điểm của thành phố, khó khăn lắm mới phần đầu để thi đại học, vào được Đại học G danh tiếng, nhưng là người cuối cùng được trường gọi.

Duy An nhớ khi cô nhìn thấy điểm số của cô thì vừa vui sướng vừa bất lực, chỉ nói, “May mà vừa đủ, không hơn không kém một phân”.

diễn đàn lê quý đôn

Cuộc đời của cô luôn trải qua may mắn trogn gang tấc như thế, không xinh đẹp, nhưng cũng may là ngũ quan đoan trang, khả năng vẽ không quá xuất sắc, nhưng lại luôn mang trong mình ước mơ trở thành một họa sĩ nổi tiếng về mảng tranh sơn dầu, vì vậy “cần cù bù thông minh”.

Duy An cúi đầu vò bức thư tình trong tay, đọc những lời rất đơn giản nhưng vô cùng ngọt ngào trên bức thư, cô không chép trong tuyển tập những bức thư tình thịnh hành nhất, mà từng câu từng chữ đều xuất phát từ tấm chân tình của cô.

Ví dụ, cô thích giọng Kiều Ngự khi anh nói tiếng Anh, không giống những người khác.

Cô thích khuôn mặt nghiêng của anh, vừa nguy hiểm lại vừa mê hoặc.

Cô thích bộ dạng sau khi chơi bóng thì chậm rãi cầm chai nước khoáng tưới từ đầu xuống của anh....mỗi lần bắt gặp cảnh tượng ấy cô đều nhìn lâu hơn.

Cô viết tên anh bằng cách của mình, giống hệt những cô gái đang yên thâm khác, cô cũng thích dùng ám hiệu của riêng mình, khi viết chữ Ngự trong “Kiều Ngự” bao giờ cô cũng viết thiếu một nét, nét gạch ngang ở giữa bị cô lén bớt đi.

Bao nhiêu những chuyện vụn vặt được cô liệt kê ra hết, cuối cùng lại viết thành một dãy câu song song, sau một lần bị đá kích lấy ra đọc lại, mới phát hiện câu kết mình viết rất thiết tha, cô viết: Mắt em vẽ hình anh, anh chính là ô cửa sổ mở về phía trái tim em.

2. Chương 2

Về sau, cô vẽ phác họa đường nét của một người ra mặt sau của tờ giấy, mỗi buổi tối không ngủ được, cô đều bật đèn pin, viết và vẽ về người đó.

Giờ đọc lại, Duy An không biết nên khóc hay nên cười, lại cảm thấy bức thư nào cũng thật khiến cô quá mất mặt, đành giấu chặt trong lòng, nắm chặt bức thư tình không biết xử lý ra sao, cầm bút lên vẽ nguệch ngoạc một bóng người, cô học vẽ sơn dầu, vẽ là một thói quen, chỉ là vài ba nét vẽ đã vẽ xong một người trong trái tim mình.

Cũng đúng, Kiều Ngự nhất định sẽ thích mẫu con gái như Trình An Ni, xinh đẹp, giống một chú mèo, biết làm nũng quẩn quít đúng lúc, bình thường ở kí túc xá thỉnh thoảng cũng hờn dỗi. Ngay Duy An còn thích tính cách phóng khoáng của An Ni. Chỉ là.....nghĩ như thế, nhìn những bức thư tình mình hao tâm tổn trí để viết, chỉ cảm thấy đau lòng hơn thôi, cô vô tình trở thành phong cảnh trong câu chuyện của người khác, cảm giác ấy thật không dễ chịu.

Huống hồ hôm nay lòng cô đầy mong ngóng, phải lấy hết dũng khí mới dám gửi tin nhắn cho Kiều Ngự hẹn gặp anh để thổ lộ, giờ thành ra thế này, nếu để Trình An Ni biết người mà cô thích chính là bạn trai của cô ấy, bạn bè ở cùng một phòng cũng khó xử.

di_ễn_đàn_lê_quý_đôn

Duy An ngồi không yên, buồn bực vì bức thư tình thành một nắm nhăn nhúm định ném xuống cầu thang nhưng cuối cùng cũng không nỡ, nhìn khuôn mặt nghiêng tuấn tú của chàng trai trên tờ giấy bị vò nhăn nheo mà thấy mềm lòng, đành chạy xuống nhặt lên, lặng lẽ lẩm bẩm tên Kiều Ngự, cô hít sâu một hơi quyết định giấu nhem mối tình bí mật này đi. Dù sao cô cũng không thể từ bỏ, vậy thì đành phải lưu giữ nó bằng cách của riêng mình.

Duy An nhìn từng dãy giá sách cao lớn, đột nhiên nảy sinh suy nghĩ lãng mạn. Thư viện này rất rộng, tổng cộng có năm tầng, những dãy giá sách lạnh lẽo và những cuốn sách bị phủ bụi đã lâu khiến cô có cảm giác bình yên, nhắm mắt đi về phía trước, trong bóng tối, không biết mình đã đi bao xa rồi, cũng không biết đã đi tới giá sách thứ mấy, dựa vào cảm giác giờ tay rút một cuốn sách dày cộp, nặng trĩu ra, rồi giấu bức thư tình vào đó.

di_ễn_đàn_lê_quý_đôn

Thư viện là nơi nhiều người lui tới, cũng có thể một ngày nào đó Kiều Ngự cũng sẽ đến đây, cô quyết định giấu tình cảm của mình ở đây, nhét những bức thư tình vào trong các cuốn sách, nếu có ngày anh đọc được, sẽ biết rằng ở ngôi trường này từng có người thích anh như vậy, bỏ ra ba năm trời nuôi dưỡng việc mối tương tư thầm kín thành một thói quen.

Hôm đó, sau khi quay về kí túc, Duy An trần trọc mãi không ngủ được. Phòng kí túc vốn có bốn giường, nhưng vì một người trong phòng đi du học, nên giờ chỉ còn ba người ở.

Cả đêm Trình An Ni không về, điều này khiến Duy An càng thêm khó chịu, chỉ có cô bạn Cố Mộng Mộng là ngủ say tít khò khò, tiếng ngáy to hơn cả đàn ông, khiến người ta khó lòng tưởng tượng.

Bình thường Duy An là người đặt lưng xuống liền ngủ ngay, nên không để ý, nhưng tối nay, cô thực sự không chịu nổi, cảm cái gối dựa ném sang giường bạn.

Người nằm giường đối diện lật người, có lẽ Duy An đã mạnh tay, nên Cố Mộng Mộng gần như tỉnh dậy, cô bạn mơ màng màng, hừ hừ hai tiếng, rồi đột nhiên lên tiếng, hỏi một câu rất sốc, “Anh ta từ chối cậu rồi à?”

Duy An bực bội, từ lúc ra ngoài về cô không nói nhiều tới chuyện buổi chiều, Cố Mộng Mộng lại đang toàn tâm toàn ý vào việc vẽ tranh, chẳng có thời gian hỏi han cô, lúc này ngái ngủ lại đột nhiên nhớ ra.

Duy An ừm một tiếng.

“Vậy nguyên nhân từ chối cậu là gì?”

“Anh ấy có bạn gái rồi.”. Cô trả lời rất ngắn gọn, quyết định giấu nhem mọi chuyện đi.

Kết quả, sinh viên xuất sắc Cố Mộng Mộng lại phát ngôn ra một câu khiến người ta giật mình, cô ấy nói, “Không sao, giờ kết hôn rồi còn có thể ly hôn mà, huống hồ ở tuổi bọn mình. Mẹ mình nói với mình rằng, học đại học thì đừng yêu đương, yêu rồi sẽ không trở thành nghệ thuật gia được đâu, nếu muốn trở thành nghệ thuật gia...”

“Đủ rồi đủ rồi.” Duy An chắc chắn Cô Mộng Mộng đang nằm mơ, nên không muốn nói nhiều lời với bạn nữa, lòng tiếp tục bần khoăn về đêm nay Trình An Ni không về kí túc, rốt cuộc đang làm gì. Mang theo nghi hoặc trong lòng, đầu gối lên những bức thư tình, cô nằm ngấm trần nhà đếm cừu, hạ quyết tâm, chuyện mình yêu thầm Kiều Ngự quyết không thể để lộ ra ngoài.

Mấy ngày sau đó bài vở trên lớp không nhiều, thỉnh thoảng Trình An Ni lại kéo Duy An ra nói chuyện, kể bạn trai học khoa Công nghệ thông tin, là khoa chuyên ngành nên dù là sinh viên năm thứ nhất nhưng bài vở khá nhiều, vì vậy không có thời gian để bên cạnh cô ấy. Tuy vậy, trong mỗi câu từ của Trình An Ni đều ẩn chứa vẻ ngượng ngùng, niềm vui sướng hân hoan, cả ngày cầm di động nhắn tin nhao nháy.

Nữ sinh đang trong thời gian yêu đương cuồng nhiệt thật đáng sợ.

Duy An ban ngày đều đi với cô ấy, còn phải đóng vai chị Thanh Tâm, bày mưu tính kế, thay cô ấy nghĩ cách xem làm thế nào để thế nào để trà trộn vào Học viện Công nghệ Thông tin nghe dự thính. Đến tối, Trình An Ni thường ra ngoài ăn cơm cùng Kiều Ngự, khi đó Duy An mới có thời gian ôm bí mật bé nhỏ của mình chạy tới thư viện.

Ánh đèn ở thư viện rất thích hợp cho việc đọc, không hề gây nhức mắt, môi trường yên tĩnh lại ẩn mật rất thích hợp để tưởng tượng.

Duy An mở những bức thư tình ra, nhét vào trong các cuốn sách khác nhau, có sách tranh, có thơ từ, có sách chuyên ngành, cũng có cả sách kĩ năng, đủ các thể loại, mỗi tầng đều có. Mỗi lần lấy một lá thư ra, cô có cảm giác trái tim lại thiếu một mảnh, dường như hồi ức về mối tình thầm lặng đó đang nhạt dần, khiến cô có thể bình thản đối mặt với cô bạn cùng phòng.

di_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

Những lá thư tình không ký tên, cho dù bị người khác mang ra đọc cũng chẳng biết là do ai viết, Dù sao trường Đại học G, số nữ sinh yêu thầm, yêu lộ Kiều Ngự không phải là ít. Cô lại thích phương thức thú vị này, giống như một bí mật công khai, qua cách này, cô đặt Kiều Ngự ở vị thế ngoài ánh sáng, còn cô nấp sau cánh gà, xem hoàng tử diễn xuất trên sân khấu, chỉ cô mới có được vị trí thưởng thức nghệ thuật đặc biệt này.

Thói quen ấy kéo dài nửa học kì, thời tiết ở thành phố Lan cuối cùng chuyển lạnh.

Buổi sáng, Duy An dậy mặc thêm áo phao lông vũ, ôm giá vẽ đi ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy Trình An Ni mặc váy da ngắn cùn cùn đang quay về kí túc xá, tối qua cô ấy lại ngủ ở bên ngoài, nhưng lần này không giống với những lần khác, Duy An thấy lớp phấn son trên mặt cô ấy nhòe đi, rõ ràng là do vừa khóc.

“An Ni?” Cô thấy lạ nên vào phòng theo bạn, kết quả, Trình An Ni ném bộp túi sách lên giường, tức giận ngồi đó không nói không rằng, Duy An đành rót nước cho cô ấy, thận trọng hỏi, “Sao thế?”

Trình An Ni lắc đầu, đáp, “Cãi nhau rồi, không có gì, tối qua cãi nhau cả đêm, các cậu đi học trước đi!”

Duy An thấy bạn như vậy thì không yên tâm, nhưng hỏi mãi mà Trình An Ni vẫn không chịu nói gì. Cho tới tận tám giờ, tiếng chuông ở tháp chuông trên thư viện vang lên, cô không thể không đi.

Duy An bị Cổ Mộng Mộng kéo về phía lớp học, trên đường đi ngang qua quảng trường Vườn hoa nằm giữa Đại học G, cô nhìn thấy Kiều Ngự.

Những bức vẽ trong tim lại mở ra.

di_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

Quả nhiên, Duy An vẫn không thể kìm nén, dừng bước nhìn anh thêm một cái, Cổ Mộng Mộng đang vội, có lẽ cả đời này cô ấy chưa từng đi muộn bao giờ, cuống lên như học sinh tiểu học, ra sức vẫy tay bảo cô mau chạy, nhưng cô đứng bất động nhìn người đứng giữa quảng trường.

Bức tượng điêu khắc thầy Hiệu trưởng già được dựng chính giữa quảng trường Vườn hoa, Kiều Ngự mặc áo khoác gió ngắn màu xám, đứng dưới chân bức tượng hút thuốc, vốn đang giờ lớp người qua kẻ lại, nên các nữ sinh đi ngang qua đều lần lượt liếc mắt nhìn, thậm chí có người giờ tay chỉ trở bàn luận.

Cự ly khá xa, đáng tiếc Duy An cái gì cũng không tốt, chỉ có thị lực là tốt, vậy là cô đã nhìn rõ vẻ mặt suy sụp của anh. Cô cũng không biết dây thần kinh nào của mình bị chập, mà đột nhiên rất muốn đi ra đó, vậy là hét lên với Cổ Mộng Mộng, “Cậu đi trước đi, mình quên bút vẽ rồi.”

Cổ Mộng Mộng đành chạy trước một mình.

Duy An vòng một vòng, đi đến từ con đường nhỏ phía sau bức tượng, lần này vừa khéo có thể đi ngang qua trước mặt Kiều Ngự.

Cô cúi đầu cặm cụi bước đi về phía trước, lúc đi ngang qua anh cũng không dám dừng lại, vốn tưởng rằng cứ thế này mà bình thần rồi đi, nhưng Kiều Ngự đột nhiên lên tiếng, anh gọi cô, “Duy An? CÔ bạn đuôi phượng Duy An đúng không?”

CỔ ngẩn người, do dự một chút rồi dừng lại, nhìn thấy đôi mắt mệt mỏi của Kiều Ngự, rõ ràng là do cả đêm không ngủ, vậy là cô càng không biết phải chào hỏi thế nào, đành cười nói, “Ồ, cậu cũng học ở đây à?”

Thầy Hiệu trưởng già với vẻ mặt nghiêm nghị đứng đắn, không khí này khiến Kiều Ngự đột nhiên trở nên tỉnh quái, Duy An thấy anh hừ một tiếng rồi nhìn mình từ đầu tới cuối, có chút bối rối nhưng vẫn nói, “Thế nào là cô bạn đuôi phượng?”

“Biệt hiệu An Ni đặt cho cậu, cậu không biết à? Tôi còn tưởng mọi người trong phòng vẫn gọi cậu như vậy?”, Kiều Ngự nói xong thì bật cười, nụ cười thật quá đẹp.

Nói xong, anh bước tới đi song song với cô.

Sáng sớm mùa thu vẫn có sương nhẹ, tiếng chuông đồng hồ vang kên liên hồi trong vườn trường, cả hai bên đều là những sinh viên vội vội vàng vàng đi như để chạy kịp giờ lên lớp, Duy An vốn đang căng thẳng, nhưng nhìn thấy anh cười lòng bỗng thấy nhẹ nhõm hơn.

Anh ấy đẹp như thế, là người mà cô thích.

Lá cây ngô đồng đã rụng hết, tiếng cành cây gãy khô khốc vang lên dưới mỗi bước chân, cô trầm nghĩ, nên vẽ lại cảnh này, chẳng phải người ta vẫn nói, tuổi mười tám mười chín, là quãng thời gian thanh xuân tươi đẹp nhất ư.

Kiều Ngự sánh bước đi cùng cô tới trước cửa học viện Mỹ thuật, trên đường không nói câu nào, anh chỉ hút thuốc, nhìn có vẻ mệt mỏi. Duy An nghĩ ra tòa nhà anh học không nằm ở hướng này, vậy là hỏi, “Cậu tới đây đợi An Ni à? Cô ấy vẫn ở kí túc xá.”

“Không, tôi chỉ đi cùng cậu đến đây thôi, mau vào đi, chim cánh cụt!” Anh nói xong lại cười, thân hình cao ráo, Duy An bắt đầu hối hận vì đã mặc áo lông vũ dày cộp, nhìn cô đứng cạnh Kiều Ngự thật rất giống một con chim cánh cụt.

Cô thấy má mình nóng bừng, chẳng có thời gian ngấm nghĩ ý nghĩa trong câu nói ấy, nhưng khi nhớ tới bộ dạng sáng nay của Trình An Ni, sợ họ cãi nhau tiếp, vậy là cô truy hỏi: “Cậu và An Ni sao thế? Hôm nay khi quay về, cô ấy....hình như đã khóc”.

Kiều Ngự hơi chau mày, còn chưa kịp trả lời, từ xa đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn: “Kiều Ngự! Anh mau giải thích rõ ràng cho tôi!”

Trình An Ni chạy lại, đầu bù tóc rối, trên mặt vẫn còn nước mắt, xưa nay cô ấy luôn rất chú trọng tới vẻ bề ngoài và diện mạo của mình, hiếm khi ra khỏi cửa trong tình trạng lộn xộn nhếch nhác. Duy An vô thức giật lùi về phía sau, nhìn thấy thứ gì đó bị vò nát trong tay Trình An Ni, cô ấy ra sức ném thẳng vào người Kiều Ngự.

di_ễn_đàn_lê_quý_đôn

Thứ đó lặng lẽ rơi xuống đất.

Trình An Ni chạy tới túm lấy Kiều Ngự khóc lóc, gào thét như ở chốn đông người. Duy An khuyên nhủ mấy câu nhưng cô ấy không nghe lọt tai, cô đành đi vòng qua họ để đi lên lớp, không ngờ vừa cúi đầu, cô đã thấy cả người mình cứng đờ.

Nắm giấy trên đất, chính là thư tình mà Duy An viết cho Kiều Ngự.

3. Chương 3

Tiếng chuông bắt đồng hồ nặng nề vang lên giờ học bắt đầu.

Trình An Ni chỉ vào nắm giấy trên đất tức giận chất vấn Kiều Ngự, “Anh cố ý! Tôi nhờ anh đưa cho tôi kẹp thư tình, là có ý gì? Hôm qua, ban ngày anh đi đâu, làm gì? Nói là đi học, thực ra là đi chơi với người khác phải không?”

Về mặt Kiều Ngự mệt mỏi, giờ tay kéo Trình An Ni định lôi đi, nhưng cô ấy hất tay Kiều Ngự, nhắc chân giẫm lên lá thư tình bị vo thành một nắm dưới đất.

“Anh mau nói cho rõ ràng! Thư này ai viết cho anh? Tại sao lại kẹp vào sách đưa cho tôi?”

“Anh đã nói rồi, anh không biết, hôm qua mượn cuốn sách xong anh cũng chẳng giở ra xem, đưa thẳng cho em, đừng vô cớ gây chuyện nữa!”

Trình An Ni lập tức lớn tiếng, khó khăn lắm cô ấy mới co miếng bánh ga tô tình yêu, đang say mê nếm thử, không ngờ được vài tháng đã bị người khác nhòm ngó, thậm chí người đó còn nghênh ngang đưa thư tuyên chiến tới trước mặt cô.

Buổi sáng trời đổ sương, một màn sương trắng mờ mờ giăng khắp nơi, trong làn sương mỏng, tòa nhà thư viện trông càng thêm đoan trang nhỏ nhắn, căn gác chuông nhỏ xíu giống như bối cảnh của các câu chuyện trong phim, luôn trong trạng thái trầm mặc, nhưng cũng có phần tình quái, khiến sân trường Đại học G trở nên yên tĩnh.

Chỉ đáng tiếc, trận cãi vã long trời lở đất này đã thu hút vô số ánh mắt, phá vỡ không khí tĩnh mịch buổi sáng sớm, trong các phòng học trên tầng còn có sinh viên thò đầu ra xem náo nhiệt.

Duy An không thể đứng yên được nữa, mặc dù trong lúc tức giận Trình An Ni không nghĩ được nhiều, cũng không nhận ra thư tình là do cô viết, nhưng thấy đối phương chà đạp tâm huyết của mình như thế Duy An cảm thấy khó chịu, cô ôm giá vẽ đi tới kéo Trình An Ni, nhìn thấy khán giả đang vây quanh họ rồi lên tiếng nhắc nhở bạn: “Hay là ...hai cậu tìm chỗ khác nói chuyện đi, ở đây nhiều người quá, đừng cãi nhau nữa!”

Nhưng lúc này lửa giận của Trình An Ni đã bốc lên tận đầu rồi, xưa nay cô ấy luôn kiêu ngạo vì xinh đẹp, nam sinh thích và hâm mộ cô ấy đều là những nhân vật tiếng tăm cỡ Kiều Ngự trở lên. Giờ cô ấy lại nhìn thấy thư tình người khác viết cho Kiều Ngự được kẹp trong cuốn sách Kiều Ngự mượn giúp cô ấy một cách đầy kì lạ, không vui là chắc chắn, nhưng điều khiến cô ấy tức giận hơn cả chính là thái độ của Kiều Ngự.

Hình như anh luôn cho rằng cô ấy nhỏ nhen, vô cớ gây chuyện.

Thế là Trình An Ni như con mèo bị giẫm phải đuôi, cao giọng rồi không ngừng kéo giạt áo khoác của Kiều Ngự, nói “Anh nói xem sao tôi lại gây chuyện vô cớ? Chẳng phải tôi đang hỏi anh hay sao, anh luôn tỏ ra bức bối, nếu không phải có tật giật mình thì sao lại có thái độ đó? Nói đi, ai viết cho anh?”

Đáng tiếc, đẹp trai chưa chắc đã tốt tính, ví dụ như Kiều Ngự lúc này, cuối cùng anh không thể nhẫn nhịn được nữa, đột nhiên giật tay Trình An Ni ra, đáp, “Được, chia ta đi, tôi thích người khác rồi, đúng như cô muốn”.

Duy An thấy sắc mặt Trình An Ni đột nhiên trắng nhợt, nước mắt rơi lã chã, cô vội càng chạy lại nháy mắt với Kiều Ngự, rồi đứng bên cạnh khuyên nhủ: “Đừng nói bừa, hai người chẳng phải đang rất vui vẻ hay sao, An Ni thích cậu như thế, Kiều Ngự? Cậu dỗ dành cô ấy một chút không được sao?”, Nói rồi cô căn nhắc nhìn về phía bức thư, hạ giọng bổ sung, “Chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, không cần phải cãi nhau tới mức này, cũng có thể...cũng có thể là bạn gái nào đó tiện tay nhét vào sách rồi quên thôi...”.

Kiều Ngự đột nhiên ngược mắt lên nhìn cô, về mặt như cười như không, sau đó hỏi một câu, “Chuyện nhỏ?”

LÒNG Duy An càng rối bời, đành gật đầu, quay lại dỗ bạn mình, nhưng Trình An Ni vừa tủi thân lại vừa không cam lòng, vẫn không tha cho Kiều Ngự, “Mấy hôm nay anh rất lạ, nhất định con bé nào đó đang theo đuổi anh, anh còn không thừa nhận, giờ thư tình cũng đã gửi đến tận nơi rồi...” Tình tiết này ngày nào

cũng có thể xảy ra, đặc biệt là với một sinh viên mười tám tuổi, vừa thi đỗ đại học. Sau khi cởi bỏ được áp lực của việc thi tốt nghiệp, ai chẳng ảo tưởng về một tình yêu đẹp dễ lãng mạn chứ?

Vậy là những “khán giả” xung quanh cũng lần lượt đi hết, chỉ còn lại ba người bọn họ vẫn đứng đó, sương mù mỗi lúc một nặng.

Duy An không khuyên nhủ được cả hai người, TRình An Ni lại không chịu buông tha Kiều Ngự, cuối cùng cô ấy đẩy Duy An ra nói, “Duy An cậu lên lớp trước đi, ở đây không có việc của cậu”.

Duy An đành xốc lại chiếc áo phao lông vũ như con chim cánh cụt của mình, ậm ừ một câu rồi quay người, đột nhiên thấy tòa thư viện trong sương mù lại trở nên vô cùng rõ ràng, từng tầng từng tầng một, sau hàng cây ngô đồng, giống như được sao chép ra bằng bút vẽ vậy.

Nếu như vẽ lại, vừa rồi là bức tranh cô và Kiều Ngự chậm chậm sóng bước bên nhau trong sân trường phủ sương, còn bây giờ đã biến thành một mình cô rồi.

Duy An trầm nghĩ, đúng là ở đây không còn chuyện của cô nữa, cô thất vọng nhưng hạ quyết tâm sẽ đi khỏi chỗ này thật nhanh, không ngờ đột nhiên có người lại túm lấy vạt áo khoác của cô từ phía sau, dùng sức, kéo cô quay trở lại.

Duy An kinh hãi quay đầu, vừa hay chạm phải đôi mắt Kiều Ngự, anh vẫn rất đẹp trai, dù đang tức giận.

Cô vẫn yêu thầm anh, người con trai kéo cô lại đã lên tiếng, anh nói với TRình An Ni từng chữ từng chữ khá rõ ràng, “Ai bảo không có việc của cô ấy? Tôi thích Duy An rồi, tôi quyết định sẽ ở bên cô ấy”.

Giá vẽ trong tay Duy An rơi bụp xuống đất.

Cảnh tượng cuối cùng xuất hiện trong bức tranh của ngày hôm đó, là thiếu niên anh tuấn khoác vai chim cánh cụt, Kiều Ngự cười rất tươi, nói với TRình An Ni bằng giọng giận dỗi, “Có lẽ em nên là người đi trước mới đúng, ở đây không còn chuyện của em nữa”>

Không nghĩ cũng biết, đừng nói TRình An Ni, ngay Duy An cũng bị uy lực câu nói đó làm cho tổn thương, cô lẽ kéo anh, nhưng Kiều Ngự khỏe hơn, ôm chặt vai Duy An không chịu buông, cô đành phải giải thích với cô bạn đứng trước mặt, “KHông phải thế, An Ni, cậu ấy đang giận cậu đấy thôi”.

“Kiều Ngự, anh đừng đùa nữa, anh thích đuôi phượng? Cô ấy chẳng có gì tốt cả, đi thi lúc nào cũng đứng cuối cùng! Cô ấy chỉ là một con ngốc!”, Bỉnh thường An Ni không nói năng như thế. Duy An thích nhất sự nhiệt tình của cô ấy, đôi khi cô không giỏi trong việc biện giải, bài tập về làm cũng không tốt, cô ấy đều giải thích với thầy cô giáo giúp cô. Nhưng TRình An Ni hôm nay rõ ràng quá sốc, trong lúc tức giận nói khoonh suy nghĩ.

Kiều NGự gạt đầu, nói cứng: “Bọn anh quen nhau từ hồi trung học rồi, không đùa!”

Duy An chẳng còn quan tâm tới việc phải nhặt giá vẽ lên nữa, vội vàng giải thích, nhưng cô bạn mặc váy da ngắn xinh đẹp lại tức tối trừng mắt nhìn họ, rồi quay người bỏ đi, giẫm cả giày cao gót lên bức thư.

TRình An Ni đi xa, đột nhiên, cô ấy quay người lại trong làn sương mù, hét lên với Kiều Ngự, “Anh đừng hối hận!”

Tay anh trượt xuống, Duy AN bối rối giật lùi về phía sau hai bước, ôm giá vẽ không biết nói gì.

Trên những lớp học rộ lên tiếng huýt sáo lạnh lạnh, đám sinh viên kiên trì đứng xem tới phút cuối thì phát hiện ra câu chuyện cô bé Lọ Lem thời hiện đại, quả là không phụ sự mong đợi của mọi người.

Kiều Ngự lại ôm đuôi phượng?

Thiếu niên anh tuấn trong tranh đi thẳng về phía trước, Duy An không biết anh muốn làm gì, nhân lúc anh quay người cô vội vàng nhặt bức thư dưới đất lên nhét vào túi, cô đi theo anh, thấy anh ngồi xuống chiếc ghế đá dưới cây ngô đồng.

Duy An ôm giá vẽ đứng trước mặt anh, cảm thấy mình không thể cứ im lặng thế này mãi, “Kiều Ngự, cậu đừng giận dỗi An Ni, mình biết cậu cũng thích cô ấy, nói như vậy, thật khiến cô ấy tổn thương quá”.

Anh không ngước mắt lên, vài sợi tóc lòa xòa rủ xuống trán che mắt vẻ mặt của anh.

Duy An cho rằng, mặc dù tình cảm của mình là bí mật, nhưng cũng không tới mức rơi vào cảnh phải cầu xin người khác, càng không muốn trở thành nguyên nhân khiến họ giận dữ nhau, cô nói tiếp: “Mình đi về trước đây, cậu hãy giải thích rõ ràng với An Ni đi, cô ấy rất quan tâm tới cậu, vì vậy mới ghen, dù sao thì, chẳng ai dễ chịu khi thấy bạn trai mình cảm thụ tình của cô gái khác”.

Lần này, cuối cùng Kiều Ngự ngẩng đầu lên, ah giờ tay kéo chiếc áo khoác lông vũ của Duy An, nhìn bằng ánh mắt không hài lòng, “Cậu lạnh lắm à?”

“Hả? Không...”

Anh đứng dậy rồi đưa tay lên túm túm mái tóc ngắn của cô nói tiếp, “Rõ ràng là rất xinh xắn, tại sao luôn ăn mặc giống như chim cánh cụt thế, hồi trung học đã vậy, giờ lên đại học rồi, vẫn chẳng thay đổi gì cả”.

Đột nhiên anh lại nói với cô bằng giọng quan tâm như giữa những người bạn cũ với nhau, khiến lòng Duy An mềm nhũn, hai người như được quay trở lại cái thời cùng lớp. Cô nhìn quanh thấy không có người quen, bèn ngồi xuống cạnh Kiều Ngự, muốn kên nhẵn để khuyên anh thêm.

Vẫn ngồi bên trái anh theo thói quen, ngồi thế này quay sang nhìn, khuôn mặt nghiêng trong sương của anh trở nên dịu dàng hơn nhiều.

“Cậu không thích mình, tại sao lại nói như thế, An Ni sẽ giận mình!”

Chàng trai trước mặt thoáng nhướng mày, cười xấu xa, hỏi vặn lại, “Cậu không phải là tôi, sao biết tôi thích ai, không thích ai?”.

Duy An bối rối trước câu hỏi ngược lại ấy, nhớ tới chuyện hồi vừa nhập học, mình đã đứng đợi anh ấy trước cửa thư viện rất lâu, vậy là cô hỏi thẳng: “Mình từng gửi tin nhắn cho cậu, cậu không trả lời, thực ra là vì cậu không nhớ mình là ai, phải không?”

Kiều Ngự nghi hoặc, “Tin nhắn gì? À.....Tốt nghiệp trung học xong tôi đổi số rồi, đưa di động đây”.

Lòng Duy An thấp thỏm, không biết thế này được coi là tin tốt hay tin xấu, thực ra anh không cố ý phớt lờ cô, anh không đến thư viện hoàn toàn không phải vì Trình An Ni.

Duy An đưa di động của mình cho Kiều Ngự, anh lưu số mới của mình vào máy cô, anh ngẩng đầu lên nhìn, xưa nay anh vốn là người thông minh, Duy An còn chưa kịp lên tiếng nói trước “Mau đi học đi, hết giờ tôi đợi cậu ở cửa, cùng ăn cơm”.

“Mình....”

“Đừng nhiều lời nữa, tôi thích cậu, có muốn làm bạn gái tôi không?” Anh đứng dậy nhìn cô chằm chằm, giọng anh nghe không giống như đang nói đùa.

Duy An trợn mắt há miệng, sương mù đang tan dần, có vài tia nắng chiếu xuống, cô nhìn vào mắt anh, tay giữ chặt giá vẽ. Nếu cô gạt đầu, ít nhất thì...sau này những bức tranh đó sẽ có thể là phong cảnh của cả hai người.

Vậy là Duy An khê nói, “Được thôi!”

Nếu bảo, trong lòng Duy An không chút mong đợi nào thì là nói dối, chỉ có điều chuyện này xảy ra quá đột ngột, hoàn toàn giống như một trò đùa, khiến cô thấp thỏm không yên suốt buổi học hôm ấy.

Cố Mộng Mộng thì giống một kẻ ngốc, không biết chuyện xảy ra sáng nay giữa hai cô bạn cùng phòng, còn vặn vẹo hỏi Trình An Ni bị làm sao. Hiện tại, ba từ này đối với Duy An mà nói chỉ còn là nỗi hổ thẹn, ngồi trong lớp học cô mới nhận ra: Mình vừa phản bội bạn bè.

Những lá thư tình đó e rằng có thể được coi là chứng cứ đanh thép.

Trải qua một ngày dài trong tâm trạng lơ đãng, tan học, Duy An đi về phía cửa học việc Mỹ thuật, vốn cho rằng sáng nay mình đã nằm mơ một giấc mơ đẹp, và sau khi Kiều Ngự nguôi giận, chắc chắn sẽ không coi những lời đã nói với cô là thật. Nhưng cô lại nhìn thấy anh đứng đợi ở cửa, lòng dao động khôn nguôi.

Cũng có thể.....có thể anh thật sự nghiêm túc?

Rất nhiều người đã bàn tán khi đi ngang qua.

“Kiều Ngự ấy à, gia thế khá ổn, bố cậu ấy là Tổng giám đốc tập đoàn Liên Phong đấy!”

“Tin tức sáng nay cậu chưa nghe à? Cậu ấy chia tay bạn gái rồi! Mà lại chia tay vì cái kẻ luôn xếp cuối bảng kia! Tên là gì ấy nhỉ, Duy An?”

Đúng lúc ấy, cùng lúc những lời bàn tán vang lên, Kiều Ngự đứng dậy, hai tay rút túi quần đi đến trước mặt Duy An, “Sao chậm chạp thế, chẳng phải đã tan học từ lâu rồi à?”

Đám đông kinh ngạc.

4. Chương 4

Tiếng chuông đồng hồ lại vang lên trong sân trường, không khí nghệ thuật trong trường Đại học G rất đậm đặc, những sinh viên mang trong mình đầy ắp tế bào nghệ thuật lưng còng, vai khoác đủ các loại dụng cụ học tập đi đi lại lại trong trường, có người thậm chí còn mang theo cả mô hình thạch cao.

Thấy có người đang cầm một cánh tay thạch cao phăm phăm đi đến mà Duy An vẫn ngốc nghếch đứng đó hỏi thăm tình hình của An Ni, Kiều Ngự bất lực vươn tay kéo cô về phía trước, cánh tay thạch cao sượt qua tai cô, Duy An loạng choạng, ngã nhào vào lòng anh.

Hình như là cô...nghe thấy tiếng trái tim Kiều Ngự đập.

Thế là cô gái cánh cụt lại quên bồng mắt phải đứng tránh ra một chút, cho tới khi Kiều Ngự lên tiếng nhắc nhở, “Buông tôi ra, có ai truy sát cậu đâu?”

Duy An lập tức đỏ bừng mặt, hoảng hốt giải thích, “KHông phải...mình tưởng...”

Kiều Ngự bật cười trước bộ dạng đó của cô, giơ cả hai tay ra, kéo hai tai cô sang hai bên, sau đó nói, “Em gái cánh cụt, em bị hăm hay sao mà nóng thế này?”

CUối cùng Duy An cũng không nhịn được nữa, cầm bút vẽ đánh tay anh, Kiều Ngự nhanh chân chạy về phía trước, cô đuổi theo phía sau, vừa thở vừa chạy ra khỏi cửa Học viện Mỹ thuật, ngược mắt lên thì bắt gặp ánh mắt tức giận của Trình An Ni.

Cô ấy nhìn nhìn Duy An, rồi lại nhìn nhìn Kiều Ngự, cất tiếng hỏi: “Hai người là thật đấy à?”

Duy An chưa kịp giải thích, Kiều Ngự đã khoác vai cô lôi đi, hai người ngạo nghễ bước qua trước mặt Trình An Ni.

Con đường nhỏ đó dường như trở nên vô cùng yên tĩnh, Duy An cúi đầu không nói gì, Kiều Ngự cũng im lặng, cho tới khi đi đến trước cửa thư viện, Cuối thu nên trời tối sớm, bên trong thư viện đã bật đèn.

Không biết tại sao, mỗi lần đi đến đây Duy An đều thấy rất bình yên, cánh cửa lớn bằng kính của thư viện ẩn đằng sau cây cột lớn. Rõ ràng có thể dễ dàng nhìn thấy ánh đèn bên trong, nhưng lại luôn cho người ta cảm giác thế giới bên trong và nơi họ đang sống là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Không khí nơi đây rất yên tĩnh và trang trọng. Buổi tối, Duy An rất thích đến thư viện, từ tầng hai trở lên là nơi để các giá sách, sinh viên thường không lên những tầng ấy, một mình cô có thể vừa nhắm mắt vừa đi lung tung

Hôm nay, có Kiều Ngự đi cùng cô.

Cô nghĩ đến những lá thư tình trở thành mồi dẫn lửa kia, chính được giấu trong những cuốn sách khác nhau, chính bản thân cô cũng không nhớ nổi rốt cuộc đã nhét chúng vào những cuốn sách nào, cô bực bội vì mình đã nảy ra suy nghĩ đó, giờ muốn hỏi hận cũng không kịp. Đột nhiên cô nhớ ra hôm kia đã khóa cuốn sổ nhật ký lại và giấu ở giá sách cao nhất trong thư viện, cô quyết định sẽ lấy cuốn sổ về trước đã.

Kiều Ngự ngồi ở bàn đọc sách tầng một chờ cô, Duy An chỉ nói mình muốn mượn sách, lên trên ngó nghiêng rồi xuống ngay, anh “ừ” một tiếng, tiện tay rút một tờ tạp chí rồi ngồi xuống bên cửa sổ.

Cô bước trên các bậc cầu thang gỗ đi lên, tầng cao nhất bình thường không có người, hôm nay không biết có phải nhân viên quản lý làm biếng không nữa, mà tới đèn cũng chẳng thềm baath, cũng may Duy An bạn dạn, cô không sợ bóng tối, lần mò quyết định đi tìm công tắc bật đèn trước.

Cầu thang hình xoắn ốc hắt lên ánh sáng từ tầng dưới khiến trên này càng trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng bước chân của Duy An, cô lần theo giá sách đi vài bước, đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng động.

Hình như....có người.

Duy An quay ngoắt đầu lại, đáng tiếc tối quá, thị lực của cô dù tốt tới mấy cũng không thể nhìn rõ, đành lên tiếng hỏi, “CÓ ai không? Công tắc...ở chỗ nào?”

Không ai trả lời.

Duy An đành tiếp tục lần mò đi về phía trước, mới đi được hai bước, đột nhiên tiếng chuông di động réo ầm ĩ. Cô sợ hãi giật nảy cả mình, trong hoàn cảnh thế này, tiếng chuông di động lạnh lẽo rõ ràng là vô cùng chói tai, cô vội vàng móc di động ra, còn làm rơi sách trên giá, tiếng sách rơi lộp bộp, cuối cùng cô nhìn thấy tên người gọi là Cố Mộng Mộng.

Sinh viên chăm ngoan gọi cô cùng đi ăn cơm, Duy An sợ tới mức mãi mới bình tĩnh được, nghĩ đến Kiều Ngự còn đang ngồi đợi dưới tầng một, đành nói hôm nay mình có việc ra ngoài, bảo Cố MỘNG MỘNG tự giải quyết bữa tối.

Giọng đối phương có vẻ do dự, nhưng cuối cùng vẫn hỏi thẳng, “Cậu chọc giận An Ni à? Cô ấy cứ trừng trừng nhìn vào giường cậu mà chẳng nói năng gì>”

Duy An bối rối không biết phải giải thích thế nào, lại thấy bức bối vì Cố Mộng Mộng không nói sớm việc Trình An Ni vẫn còn ở trong ký túc, thế là cô bảo Cố Mộng Mộng đưa điện thoại cho TRình An Ni, nhưng sau một hồi sốt sột, cô chỉ nghe thấy Trình An Ni gào lên, “Mình cũng ra ngoài đây, cậu ăn một mình đi!”

Cố Mộng Mộng thần thờ nói, “A lô? Cô ấy đi rồi, không nghe điện thoại của cậu!”

“Thôi vậy...”

Thực ra Duy An cũng không biết phải nói gì với Trình An Ni.

Cô giờ cao chiếc di động trong tay, mượn ánh sáng yếu ớt phát ra từ đó chiếu lên tường, thấy không có công tắc, hình như là kết cấu của tầng trên cùng này không giống bốn tầng phía dưới lắm, mấy hôm trước khi có đèn cô cũng chẳng để ý, giờ tối om om, chẳng thấy gì.

Chẳng còn cách nào khác, Duy An đành dựa vào ấn tượng của mình đi về phía trước, ánh sáng phát ra từ màn hình di động chỉ đủ chiếu sáng khoảng cách của một bước chân, trong hoàn cảnh thế này nếu cứ tối om om hết cả lại tốt hơn, sau khi có chút ánh sáng thì xung quanh lại trở nên mơ hồ khó đoán, thậm chí còn khiến cô có những liên tưởng đáng sợ khác.

Giá sách hết hàng này tới hàng khác, Duy An cũng có chút sợ, cuối cùng cô nhìn thấy một hàng giá sách quen thuộc ở ngay trước mắt, vội vàng vòng đến. Lần theo giá sách thò tay vào sờ tìm, cuốn sổ nhật ký của cô có khóa, cho dù giấu ở đằng sau cuốn từ điển vừa nặng vừa gầy thì cũng không tới nỗi khó tìm.

Ngón tay đột nhiên khựng lại, cô có cảm giác như mình vừa chạm phải thứ gì đó rất lạ, ẩm ẩm, tuyệt đối không phải cảm giác chạm vào sách.

Đó là cái gì nhỉ?

Tay người?

Cô thét lên, vô thức giơ cao chiếc di động trong tay đảo tìm liên tục, thấy cuốn từ điển mà mình vừa chạm vào đó đột nhiên giật lùi, rồi bị ai đó rút khỏi giá sách.

“Ai?” Cô không thể không chế được sự căng thẳng, lớn tiếng chất vấn, thấy trên giá hổng một lỗ sau khi cuốn sách kia bị rút ra, còn cuốn nhật ký của cô thì rơi ngay xuống đất, và đằng sau cái lỗ hổng ấy xuất hiện một người.

Về mặt đối phương vô cùng kinh ngạc, đó là một người con trai, cười cười nói: “Xin lỗi...tôi đến đây để lấy....”

Duy An hoảng sợ chạy khỏi chỗ giá sách, nghe thấy ở phía cầu thang có tiếng chân chạy lên, miệng hỏi, “Ai thế? Đêm hôm còn ở trên này làm gì? Bật đèn lên trước đã”. Nói rồi có người ấn nút bật đèn ở chỗ rẽ của cầu thang, ánh sáng chói lòa.

Duy An đứng run rẩy ở bên cánh giá sách, phía giá sách đối diện, cùng hàng cũng có người, người đó mặc áo len màu kem, trong tay anh ta cầm cuốn nhật ký của Duy An vừa được nhặt lên, cũng đang kinh ngạc nhìn xung quanh.

Người bật đèn là nhân viên quản lý, một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, bà ta nhìn những cuốn sách rơi dưới sàn, vẻ mặt bức bối trách cứ, “TRời ơi, lát nữa đi xuống nhớ tắt đèn đấy, muốn mượn sách thì mang thẻ sinh viên xuống tầng một để tôi làm thủ tục”. Nói xong lại nhìn người kia một cái, có chút nghi hoặc, ngẫm nghĩ một lát rồi mới hỏi, “Cậu là giáo viên à?”

Duy An thấy đối phương sững lại, thoáng do dự rồi đáp, “Ồ! Đúng vậy!”

Thế là cô thủ thư cười cười, dặn dò, “vậy thầy cẩn thận một chút, trên sách đều có số hiệu, muốn tìm gì thì ra máy tính đặt ở góc phòng tìm, ở đó có mục lục phân loại sách đấy”. Anh ta gật đầu ta hiểu mình biết, cô thủ thư đi xuống.

Duy An nhìn kiểu dáng bộ quần áo anh ta mặc trên người rất mới, đẹp kinh không gọn, mùi đàn ông trưởng thành bao quanh, rõ ràng không giống sinh viên, vậy là cô cũng bối rối, cười cười nói với người đó: “Thật ngại quá, em không nhìn thấy thầy, giật cả mình, em ... em đến tìm đồ hôm qua bỏ quên, đó chính là quyển sổ nhật kí kia...”, Nói rồi cô chỉ cuốn sổ mà đối phương đang cầm trong tay.

Anh ta không cử động, nhìn cô chằm chằm rất lâu, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, đột nhiên kích động bước về phía trước, gọi “Annie?”

Duy An ngẩn ra, nghĩ nghĩ rồi xua tay, “Ồ không không, em không phải là An Ni, An Ni đang ở ký túc....à, vừa rồi bạn em bảo bạn ấy cũng ra ngoài rồi, thầy muốn tìm bạn ấy à?”

Nhưng tại sao, vẻ mặt của anh ta nhìn giống như đang đứng trước người yêu.

Đối phương bước về phía trước mấy bước, vẫn nhìn cô chằm chằm, lại hỏi “Tiểu Annie?”

Duy An không hiểu, đành lắc đầu, lòng vẫn lo lắng về cuốn nhật ký, gơ tay muốn lấy lại, “Thầy, thầy có thể trả cuốn sổ trước cho em được không ạ? HỒm qua em lên đây đọc sách và bỏ quên”.

Ánh sáng trong đôi mắt anh ta bỗng tối đi, anh ta chỉ lăm bắm gọi Annie, rồi cứ đi thẳng tới trước mặt Duy An, hai người đứng như thế, anh ta nhìn xung quanh, dường như đã bắt đầu hiểu, cười bảo, giọng nói dịu dàng, “Annie, anh vì em mà đến”.

Ngay cả ánh đèn cũng trở nên dịu dàng hơn, trên sàn nhà in bóng hai người mờ mờ, anh ta thư sinh nho nhã, trông không giống sinh viên, nói những lời đường đột như vậy nhưng vẻ mặt lại rất chân thành nghiêm túc.

Duy An sững người, “Em không hiểu....thầy là? “Cô nhìn nhìn vẻ mặt anh ta rồi bỗng nhiên hiểu ra, anh ta gọi An Ni, và nói chuyện với mình, lẽ nào là muốn làm quen với An Ni?

Việc này....Duy An không đến nỗi lạc hậu và cổ hủ như sinh viên chăm ngoan Cố Mộng Mông, cô rất hiểu sức hấp dẫn của Trình An Ni, cô ấy vui vẻ phóng khoáng nên được nhiều người thích, trong mắt giáo viên, cô ấy là một học sinh vừa hiểu biết vừa xinh đẹp.

Nếu đôi phương yêu thầm Trình An Ni, thực ra cũng không khó giải thích cho lắm.

Anh ta nhìn nhìn cuốn sổ trên tay, đây là kiểu sổ mà Duy An thích, hoa văn mạ vàng kiểu châu Âu, bìa cứng màu đỏ sẫm và một chiếc khóa nhỏ màu vàng, anh ta gơ tay đưa cho cô, cười cười rồi xoa đầu cô đáp, “Có lẽ em còn chưa biết tôi nhỉ? Tôi là...à, là giáo viên trong khoa tiếng anh của trường, dạy Tiếng Anh”.

Một chuỗi động tác ấy, thành thạo như anh ta đã từng làm chúng hàng trăm ngàn lần rồi, Duy An đón lấy cuốn sổ trong lòng bỗng thấy sợ hãi, không rõ nguyên nhân, đành thần thờ gật đầu, . bỗng anh ta lại nói, “Tôi là Tống Minh Thư”.

Trên cầu thang phía sau lưng có người chạy lên, “Cánh cụt, cậu làm gì mà chậm chạp thế, tôi sắp ngủ gật rồi, đi ăn cơm thôi...”

Kiều Ngự vịn lan can cầu thang đứng đó, anh cũng nhìn thấy Tống Minh Thư, sững lại một chút rồi nhìn nhìn Duy An, “Sao thế?”

“À, vừa rồi không có đèn, nên cùng chọn một cuốn sách với thầy Tống, hiểu lầm thôi, không có gì”. Duy An đi xuống cùng Kiều Ngự, rồi quay lại nhìn người đàn ông đứng đó, cô cười cười vẫy tay, “Em chào thầy ạ”.

Đối phương nhìn theo hai người đi xuống lầu, chỉ cười thay cho câu trả lời.

Duy An ra khỏi thư viện, quay đầu nhìn về phía cầu thang vô số lần, mãi vẫn không thấy thầy giáo tiếng Anh đi xuống.

5. Chương 5: Có Phải Thầy Cũng Thích Trình An Ni?

Từ sau hôm đó Trình An Ni rất ít khi về ký túc xá ở, nhà cô ấy ở thành phố Lan, còn Duy An và Cố Mộng Mộng là người nơi khác, ngoài ký túc ra chẳng còn chỗ nào để đi.

Thế là căn phòng bốn người giờ lại càng thêm vắng lạnh, cảm giác mới mẻ khi vừa vào đại học đã qua đi, cuộc sống bắt đầu trở nên vô vị.

Duy An mãi vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với Trình An Ni, nhắn tin cho cô ấy, cô ấy, cô ấy không bao giờ trả lời. Khi lên lớp, Trình An Ni luôn ôm giá vẽ ngồi ở chỗ cách xa cô nhất, Duy An gọi mấy lần nhưng cô ấy phớt lờ như không nghe thấy.

Tình yêu chớm nở luôn bất đồng, và không màng hậu quả khiến người ta dũng cảm đi về phía trước, không chút sợ hãi.

Duy An trong lòng thấy hổ thẹn, nhưng lại cảm thấy mình nên kiên cường để tiếp tục, cô thích Kiều Ngự bao nhiêu năm như thế, cuối cùng cũng được ở bên anh, thực sự cô không muốn buông tay,

Thế là suy nghĩ ích kỷ ấy khiến Duy An càng cảm thấy có lỗi với Trình An Ni, mấy lần đối phương không đi học, Duy An đều chủ động điểm danh giúp, cô không biết làm thế nào mới có lại được tình bạn ấy.

Mọi chuyện đã trở lại bình thường sau trận cãi vã ấy, nhưng tin tức Kiều Ngự và Duy An quyết định yêu nhau ai cũng biết. Sóng gió nổi lên trên các diễn đàn của trường, vài nữ sinh thích tám chuyện đã lập một topic trên đó để buôn cho đã, có người còn nói rằng Trình An Ni là con của một cán bộ cấp cao, thậm chí có quan hệ qua lại với tập đoàn Liên Phong, do đó càng khiến người ta cảm thấy lựa chọn của Kiều Ngự thật vô cùng không sáng suốt.

Mùa đông đến dần, thi cử cũng ủa đến.

Hàng ngày Duy An vẫn mặc rất dày, Duy An được cô nuôi lớn, nhà cô Duy An ở thành phố B cách thành phố Lan học đã mấy năm rồi, Duy An vẫn không thể nào thích ứng được với nhiệt độ ở đây. Mùa đông ở thành phố Lan quá lạnh, khiến cô không thể không quần mình thật chawth, mà ăn mặc như thế sẽ bị Kiều Ngự chê cười.

Biệt hiệu chim cánh cụt vẫn không có cách nào thay đổi.

Buổi tối thứ năm, chim cánh cụt đen đuôi đang ăn tối với Kiều Ngự trên tầng hai của căng tin, anh mua đồ xong quay về bàn mới nhớ ra gì đó, hỏi cô, “Em không ăn những gì nhỉ? Anh nhớ hồi học trung học em không ăn...”

“À, ớt chuông xanh.” Hồi nhỏ Duy An ăn ớt xanh và bị nôn một lần, từ đó hễ thấy ớt xanh là sợ.

Kiều Ngự chau mày, giống như trước kia, giọng nói có phần chán ghét, anh nhìn nhìn cô nói, “Vậy em tự nhặt ra đi, thật phiền qua”.

Nhưng Duy An đã quen với giọng điệu đó của anh, cô cúi đầu nhặt ớt xanh ra, vừa tìm vừa nghĩ đến rất nhiều chuyện, “Em nhớ hồi học trung học luôn phải nhờ anh bỏ tức ôn tiếng Anh, nhưng cuối cùng anh nghe em đọc thuộc lòng tới mức ngủ gật”.

Hồi trung học, buổi tối là thời gian tự học, những học sinh kém hoặc không theo kịp chương trình trên lớp phải ở lại, điều đó có nghĩa là học sinh giỏi cũng bị liên lụy theo, ví dụ, một học sinh thông minh như Kiều Ngự cũng không phải ngoại lệ.

Cho dù ngày nào lên lớp anh cũng ngủ gật, nhưng thành tích không hề kém, chỉ là số anh cũng đen, bắt hành bị phạt ngồi cùng bàn với Duy An, vậy nên thầy giáo chỉ cần giơ tay một cái, đã dễ dàng vớt thứ khó nhằn như Duy An cho Kiều Ngự, để anh giúp co bổ túc môn tiếng Anh.

Cái gọi là bổ túc chẳng qua chỉ là, anh cầm bút viết từng từ từng từ ép Duy An học thuộc lòng, trí nhớ của cô kém, học từ này thì lại quên từ kia, vậy là đôi lông mày đẹp của Kiều Ngự chau lại, ném bút quát, “Ngốc chết mất, đây, đọc thuộc đoạn này cho tồ, ba mươi phút sau tôi sẽ kiểm tra”. Nói xong anh gục đầu xuống bàn, còn cô gái ngồi cạnh khổ sở học, mất nửa tiếng mới thuộc, đến khi cô lay anh thì mới phát hiện anh đã ngủ từ bao giờ.

Đây chính là người con trai cô thích.

Tính cách phản nghịch, tuyệt đối không phải kiểu học sinh vừa ngoan vừa học giỏi, gia cảnh nhà Kiều Ngự rất khá, vậy là có chút tính khí của thiếu gia, ngoại hình tuấn tú, với ai cũng tỏ ra lạnh lùng khó gần. Chính tính cách ấy khiến anh trở thành người có cá tính, mà một chàng trai vừa có cá tính vừa có ngoại hình, ai chẳng thích, trong quan niệm thẩm mỹ của bọn con gái, kiểu con trai như anh là người tình trong mộng hoàn hảo nhất.

Khi Kiều Ngự ngủ, Duy An sẽ lén ngược lên, phát hiện ra bộ dạng nhắm mắt ngủ của anh nhìn rất thú vị, mặt vui trong cánh tay, chỉ khi ngủ say rồi, anh mới hơi nghiêng, má dè xuống tới đỏ ửng.

Những lúc thế này, Duy An sẽ lén lấy nhật ký ra, rồi bắt đầu phác họa nhanh.

Một Kiều Ngự như lúc này, có lẽ chỉ mình cô mới được nhìn thấy, phải không nhỉ?

Có bao nhiêu nữ sinh mong muốn được ngồi cùng bàn với anh ấy chứ?

Chỉ riêng cảm giác đặc biệt nhỏ xíu này thôi cũng đã đủ khiến Duy An cảm thấy quan hệ giữa mình và Kiều Ngự không bình thường.

Giờ đây, hai người bọn họ cuối cùng cũng đã thoát khỏi áp lực của việc thi cuối cấp, có thể thoải mái ngồi ăn cơm với nhau.

Những đôi tình nhân khác thường ngồi đối diện với nhau, nhưng Duy An luôn có thói quen ngồi bên tay trái Kiều Ngự, anh nghe cô luyện thuyên mãi không dứt, có chút buồn bực, gấp một miếng thịt gà lớn nuốt cho cô, cô đành phải cúi đầu ăn.

Một lúc sau, anh phì cười thành tiếng, nghiêng người nói, “Này, em có nhớ một lần anh đánh nhau, bị thương ở tay, em nói với anh rằng ăn gì bổ nấy, bị thương ở cánh tay thì nên ăn cánh gà, có phải em bị ngốc không?”

Đôi mắt anh khi cười lấp lánh ánh sáng, khiến Duy An nhìn tới thất thần, một lúc sai mới phản ứng lại được là lần ấy mình thật ngốc, cũng cười, “Vậy sao anh lại đi đánh nhau với người ta, không biết là sẽ bị phạt à?”

Kiều Ngự dừng đũa, “Không hiểu trong đầu bọn con gái chứa gì, chặn anh trên đường đi học về, nhất định nhét thư tình vào tay anh bằng được, anh mắng cho hai đứa vừa xấu vừa ngốc ấy chạy mất, thế là chúng gọi người tới gây sự, lẽ nào anh lại phải ngồi đợi ăn đòn, đương nhiên phải đánh rồi”>

Những lời ấy rõ ràng là đánh trúng tâm tư của Duy An, cô vội vàng gạt đầu, thấp thỏm nói, “Đưa thư tình thì què thật...”

Kiều NGỰ cúi đầu cười khê, rồi gấp thịt gà nhét vào miệng cô.

Duy An giăng ra, đột nhiên thấy có người đang đi lên tầng, người đó đứng ở cửa căng tin nhìn xung quanh, hình như đang tìm ai đó, cách ăn vận của anh ta không giống với những sinh viên xung quanh, nên rất nổi bật.

“Có phải là thầy Tống không nhỉ?” Duy An chỉ về phía người ấy, Kiều Ngự ngược mắt liếc một cái, “Ừ”, một tiếng rồi nói, “Kỳ cục”.

Duy An cũng nhìn thấy Tống nói, “Thầy nói năn rất dịu dàng, chắc sinh viên đều thích thầy ấy!”, Vừa dứt lời, cô nhìn thấy Tống Thư Minh đã phát hiện ra mình, nhìn về phía mình mỉm cười.

Vậy là Duy An đành phải chào, “Em chào thầy, thầy cũng đi ăn cơm ạ?”

Người đó chẳng né tránh. Mặc dù là thầy giáo, nhưng trong trường đại học sinh viên yêu nhau khá nhiều, bình thường thầy cô giáo mà thấy nam nữ sinh viên ngồi với nhau sẽ không nói nhiều làm phiền họ, nhưng Tống Thư Minh lại như không biết điều ấy, anh ta ngồi xuống bàn đối diện, khiến Kiều Ngự không thể không ngược mắt lên nhìn.

Tống Thư Minh nhìn Duy An, “Lần trước làm em sợ phải không, ngại quá, quên không hỏi em tên gì?”

“Duy An. Khoa sơn dầu ạ”. Duy An đáp tự nhiên.

Hôm nay, Tống Thư Minh mặc một chiếc áo len màu sẫm kiểu dáng đơn giản, bên ngoài khoác áo khoác, nhìn nho nhã hơn cả lần trước, anh nghe thấy cái tên này thì hơi sững lại, nhưng sau đó mỉm cười, nhìn cô từ đầu tới chân, cuối cùng hỏi, “Ăn cơm xong có lên thư viện không? Tôi đợi em ở đó”.

Kiều Ngự vốn đang cầm cúi ăn cơm, nghe Tống Thư Minh nói vậy thì ném ra một cau, “Thưa thầy,. bạn gái em ăn cơm xong muốn ra ngoài chơi cùng em, thầy có chuyện gì thì ngày mai lên lớp tìm cô ấy, tại sao lại chiếm dụng thời gian cá nhân chứ?”

DUY an suýt nghẹn vì ba từ “bạn gái em”, lén ngược mắt nhìn Kiều Ngự.

Thời gian này đúng là nhìn như họ đang yêu nhau, nhưng ngoài lần ở trước cửa học viện Mỹ thuật, Kiều Ngự hỏi cô có muốn làm bạn gái anh không ra, về sau anh không có bất kỳ biểu hiện nào khác. Hia NGười giống như hai người bạn cũ, có thời gian thì ra ngoài chơi, thỉnh thoảng cũng đến căng tin, ăn cơm xong anh đưa cô về kí túc xá nữ, không hề có bất kì cử chỉ, hành động mờ ám hay thân mật nào.

Vậy như thế....có được tính là yêu nhau không? Duy An luôn rất khổ sở về vấn đề này, nhưng vì trong lòng cảm thấy có lỗi với Trình An Ni, nên cô cho rằng mình không có quyền hỏi Kiều Ngự, hôm nay anh đã bực bội nói ra điều ấy trước mặt người ngoài, cuối cùng cũng có thể khiến cô vui vẻ hơn một chút.

Thế là cô cúi đầu im lặng, nhưng Tống Minh Thư chẳng buông tha, hình như Tống Minh Thư cảm thấy hai người họ rất hủ vị vậy, ngẩng đầu lên nhìn Kiều Ngự, rồi hỏi anh: “Cậu tên gì?”

Kiều Ngự đập sách xuống bàn, có lẽ anh không nghĩ rằng trong trường lại có một thầy giáo không biết ý tứ như thế, tức giận không biết phải nói gì, Duy An thấy anh có vẻ tức giận, vội vàng trả lời thay: “Kiều Ngự, Học viện Công nghệ thông tin”.

Dù sao người ta cũng là thầy giáo, nói năng phải cung kính một chút chứ.

Ánh mắt Tống Thư Minh khựng lại, nhìn Kiều Ngự chăm chú, sau đó đứng dậy nhưng vẫn nói với Duy An, “BUổi tối tôi luôn ở thư viện”. Nói xong quay người bỏ đi, lúc Tống Minh Thư nghiêng người có hơi dừng lại.

Hia người đều ngẩng đầu lên nhìn, Tống Thư Minh mới khoảng ba mươi, cử chỉ hành động thể hiện rõ là người có giáo dục, đột nhiên anh giơ tay cầm đĩa của Duy An gấp hết ớt xanh trong khay của cô ra, sau đó lại thần nhiên đặt đôi đĩa xuống bàn. Anh ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói, “Duy An, nhà trường chuẩn bị một cuộc họp dành cho những sinh viên có thành tích học Tiếng Anh quá kém, để tiến hành bố trí giáo viên phụ đạo, vốn tôi nghĩ không nên nói trước mặt người ngoài thì tốt hơn, nhưng.....tóm lại buổi tối em nhớ lên thư viện”.

Hai từ “người ngoài” này thật kì diệu vừa khéo rơi xuống Kiều Ngự.

Duy An không biết tại sao Tống Thư Minh lại biết mình không thích ăn ớt xanh, còn chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, cô đột nhiên hiểu ra nguyên nhân mà thầy giáo tới im mình liền buồn bã chán chường.

Cho tới tận khi Tống Thư Minh đi rồi Kiều Ngự mới phá lên cười ha hả, vỗ vỗ vai cô nói, “Này, có phải em cảm thấy thầy giáo rất đẹp trai nên đang si mê đúng không? Kết quả là người ta đến tìm em để giục đi bỏ túc, thật ngốc chết mất, tiếng Anh vẫn không có tiến bộ gì”.

Ăn cơm xong, Duy An và Kiều Ngự chia tay nhau ở Quảng trường Vườn hoa,

Mùa đông cây cối khẳng khiu trơ trọi, kiến trúc trong trường đều lộ hết vẻ lạnh lẽo, những bức tượng và ghế dài nằm lâu ngày ngoài trời và bị ánh nắng soi rọi giờ lạnh ngắt.

Duy An đi theo con đường nhỏ tới thư viện, vừa đi vừa vội vàng đeo găng tay, cô vòng qua chiếc ghế dài, không để ý người ngồi trên đấy.

Người đó đứng bật dậy chắn trước mặt cô, Duy An ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi, “An Ni”

Trình An Ni ăn mặc khá phong phanh, lạnh tới mức môi cứng cả lại, Duy An vội giơ tay chạm vào bạn: “Hôm nay không về nhà à? Tại sao không lên phòng? Lạnh quá”.

Trình An Ni không cử động, trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng.

Duy An biết chắc chắn là cô ấy đang trách mình, nhưng đứng ở đây nói chuyện không tiện, vậy là vội vàng tháo găng tay đeo cho An Ni, còn không ngừng khuyên: “Về kí túc trước đã, ít ra ở đó cũng ấm áp hơn”.

Trình An Ni hất đôi găng tay ra, rồi vung tay tát Duy An một cái.

6. Chương 6

Duy An hoàn toàn không ngờ cô ấy sẽ làm hư vậy, giật lùi về phía sau ngã ngồi xuống chiếc ghế dài hét lên: “An NI?”

Trình An NI nhìn cô chằm chằm nói, “Đừng tưởng tôi không biết, cậu với Kiều Ngự ở bên nhau rất vui vẻ đúng không? Ngày nào anh ấy cũng đưa đón cậu, đưa cậu ra ngoài ăn cơm....Cậu tưởng như thế thì sẽ trở thành bạn gái của anh ấy? Nằm mơ!” Trình An NI tức tới phát điên túm lấy chiếc áo khoác của Duy An ấn cô ngồi lại xuống ghế, “Cậu biết rõ tôi thích anh ấy! Cậu thật quá bỉ ổi”

Duy An không ngừng đẩy tay Trình An Ni ra, Trình An Ni buông tay cô nhìn cô từ đầu tới chân: “Một con bé quê mùa đến từ thành phố B! Chưa va chạm với đời nhiều, nghe nói mẹ mất sớm, bố lại lấy người khác, vì vậy nên cậu mới phải sống với cô, trong nhà không có quần áo dạy cậu, quả nhiên là vô giáo dục! Tùy tiện nhận lời yêu người khác, cậu thật dè tiện!”

Duy An cũng nhìn lại bạn, “Mình biết cậu rất giận, cậu mắng chửi mình thì được, dựa vào cái gì mà cậu động đến người nhà mình?”

Trình An Ni cười khinh miệt, lại nhìn cô từ đầu tới chân, “Nói người nhà cậu thì sao Kiều Ngự là ai chứ, bố anh ấy và bố tôi quen biết từ lâu, anh ấy là người để cậu động vào đấy à? Tôi cho cậu biết, anh ấy chỉ đang giận đối tôi thôi! Nếu buổi sáng hôm ấy cậu không đứng lì ở đây xen vào việc của người khác, thì anh ấy có thích cậu không?” Trình An Ni càng nói càng giận, “Cậu cố ý, cậu mong bọn tôi cãi nhau, thế là có cớ chạy đến làm thánh mẫu, giờ cũng vậy...găng tay? Ai Cần cậu giả vờ giả vịt tử tế tốt bụng, thứ hàng rẻ tiền buồn nôn này tôi thêm vào dùng!”, Nói xong ném luôn đôi găng tay của Duy An vào lề đường, tức tới đẩy cô rồi bỏ đi.

Vạt cổ khô héo ứa vàng, năm ngón trên găng tay màu xanh vẫn xòe ra.

Duy An đứng sững rất lâu mới đi tới nhặt găng tay của mình lên, găng tay đã dính đất, nhìn vô cùng bẩn thỉu, đáng thương. Cô ngồi xổm xuống đeo vào tay mình, nhìn đôi găng tay rất lâu, Trình An Ni trách cô cướp bạn trai của cô ấy, không ai biết cô đã thích Kiều Ngự bao nhiêu năm rồi, cũng không ai có thể hiểu lòng cô, bị ăn một bạt tai cô cũng không trách Trình An Ni.

Là cô nhát gan, lâu như vậy mà không dám tỏ tình, ngay cả việc nói cho bạn bè biết về tình cảm ấy cô cũng không làm được, đương nhiên Trình An NI không thể chấp nhận được sự phản bội quá đột ngột của cô rồi.

Duy An cảm thấy điều duy nhất mình có thể làm bây giờ là kiên trì, kiên trì thích Kiều Ngự, đây gần như đã trở thành một thói quen, khi Kiều Ngự hỏi cô có muốn làm bạn gái của anh không, cô cũng muốn nhận lời như một thói quen.

Cô ngồi xổm xuống bên cạnh chiếc ghế đá rất lâu, lâu tới mức tay lạnh cứng cả rồi mới trở về thư viện, có ai đó đang đứng ngâm thơ dưới cây ngô đồng trước cửa, lại là cậu bạn tự nhận mình là tài tử đó, hôm nay anh ta ngâm:

“Danh giá nhất khi anh sẽ nói

Con tôi đây, xin các vị cứ nhìn

Nó thừa kế tuổi xuân tôi sôi nổi

Tôi đã nhường cả sắc đẹp niềm tin!”

Người đó dường như nhận ra cô đến, vậy là cười chào, dường như nhận thấy vẻ mặt cô rất lạ, anh ta trừng mắt hỏi: “Em bị bạo hành gia đình à?”

Duy An ôm mặt cúi đầu chạy vào thư viện, tầng một không có ai, cô tưởng Tổng Thư Minh còn chưa đến, thế là đi thẳng lên tầng, không ngờ vừa lên đến tầng trên cũng đã thấy anh ra đang cầm cuốn Lịch sử văn học phương Tây dày cộp.

Độ sáng của đèn vừa phải, Tổng Thư Minh dựa vào giá sách đọc chăm chú, nghe thấy có tiếng người tới thì ngược mắt lên, vội vàng buông sách đi đến, cúi người hỏi bên má sưng đỏ của cô, “Sao thế này? Annie?”

Duy An cuối cùng không thể chịu được nữa, buột miệng hét, “Tôi không phải An Ni”.

Tổng Thư Minh ngẩn người, cười cười lắc đầu, “Đúng, tôi quên mất, em là Duy An, mặt sao thế?”, rồi kéo tay Duy An ra, nhìn bên mặt sưng tấy của cô, giọng lập tức lo lắng, “Em bị người ta đánh à, ai đánh?”

Một cô gái mặt sưng vì mặc chiếc áo phao lông vũ, còn mang một đôi găng tay bẩn, đôi mắt rõ ràng rất buồn, nhưng vẫn cố che giấu, “Đường trơn, không sao, ngã thôi mà, không phải bị đánh”. Nhưng nói xong mắt cô lại đỏ lựng.

Duy An ngồi xuống bậc cầu thang gần ngõ, chẳng buồn quan tâm tới việc mình đến đây là vì thành tích môn Tiếng Anh.

Tổng Thư Minh thờ dãi, gấp sách lại ngồi cùng cô, trong thư viện rất yên tĩnh,. Duy An chỉ nghe thấy hơi thở của hai người.

Rất lâu sau, cô ngược mắt nhìn người bên cạnh, hỏi: “Thầy ơi, có phải thầy cũng thích Trình An NI không, vì em ở cùng phòng với cô ấy, nên thầy mới làm quen với em?”

Mắt Duy An mở tròn xoe, giống như đôi mắt của thú cưng, sưng vì một bên mắt, nhìn vừa đáng thương lại vừa đáng yêu. Tổng Thư Minh nghe thấy cô hỏi vậy, giống như được nghe một chuyện rất thú vị, lắc đầu đáp: “Không phải, em nghĩ nhiều quá rồi, tôi không biết em còn có một người bạn học tên là Trình An Ni”.

“Vậy tại sao thầy luôn nhắc đến cái tên này?”

Tổng Thư Minh có cảm giác như mình đang dở dành thiếu nữa vậy, cười cười rồi phát âm thành tiếng Anh: “Annie, rất giống em, em đã từng xem vở nhạc kịch rất nổi tiếng đó chưa? Tiểu Annie trong vở nhạc kịch giống hệt em”.

Nói mãi nói mãi cuối cùng Tổng Thư Minh đột nhiên ngâm nga điệu nhạc trong vở nhạc kịch ấy, tâm trạng Duy An dần nhẹ nhõm, cảm giác anh không giống với các giáo viên khác trong trường, mà là một người dễ gần, hơn nữa lại còn khá kiên nhẫn.

Vì vậy cô hỏi, “Thầy ơi, thầy bảo, nếu em rất thích một người, nhưng.....nhưng anh ấy cũng là người bạn thân em rất thích, em nhận lời yêu anh ấy, làm vậy...có phải quá bi ối không?”

Tổng Thư Minh bật cười: “Tại sao lại thích cậu ta?”

“À...Em không biết, không có lý do!”, Duy An ôm gối ngồi trên bậc cầu thang, nghiêng mặt nhìn Tổng Thư Minh, cô đột nhiên biến thành cô học trò nhỏ, khiêm tốn muốn tìm kiếm đáp án qua thầy giáo của mình.

Tổng Thư Minh vươn tay xoa đầu cô, mới chỉ gặp mặt lần thứ hai, nhưng đã hai lần anh có cử chỉ thân mật này rồi. Duy An phát hiện ra mình không thấy ghét, cảm giác này khiến cô có chút hoảng sợ, bất giác ngửa người ra phía sau tránh né, “Thầy...”

Về mặt Tổng Thư Minh rất tự nhiên, dịu dàng khẽ hỏi cô, “Nếu đã thích không có lý do, thì việc nhận lời ở bên cậu ta, có phải cũng không có đúng sai không? Thích ai đó là công bằng, là lựa chọn của cả hai người, nếu cậu ra đã muốn ở bên em, không chọn bạn em, thì đây không còn là vấn đề của em nữa”.

Con người ta trong những lúc hoang mang, nghi ngờ chính bản thân hoặc hành động của mình, luôn muốn có người đứng về phía mình, đây là căn bệnh rất thường gặp. Duy An cũng không ngoại lệ, nhưng cô vẫn thấy buồn, “Em, chỉ thích anh ấy thôi, không nghĩ nhiều như thế, cũng không ngờ.....cô ấy lại hận em như thế”. Cô buồn bã, Tổng Thư Minh ngồi bên nhìn cô chăm chăm, đột nhiên mỉm cười, buông một câu cảm thán, “Annie, kể cho tôi nghe chuyện của em đi”.

Duy An thấy hơi lạ, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, vội vàng đứng dậy ngượng ngùng nói: “À phải rồi, chẳng phải thầy nói muốn họp với bọn em, những bạn khác đâu ạ?”

“Tôi đã nói chuyện xong với bọn họ rồi, chỉ còn mình em thôi. Thực ra cũng không có gì, chỉ là tôi muốn chia sẻ bớt gánh nặng với thầy giáo tiếng Anh ở khoa Sơn dầu bọn em, cùng thầy ấy phụ đạo thêm cho các em, muốn hỏi em buổi tối em có thời gian không? Nếu có thời gian thì lên thư viện học phụ đạo”.

Đương nhiên Duy An không dám nói là mình không có thời gian, thành tích môn tiếng Anh của cô luôn là một trở ngại lớn, tất cả các thầy cô đều biết, vậy là cô ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng ạ, phiền thầy Tổng quá”.

Tổng Thư Minh lật giở cuốn Lịch sử Văn học Phương tây, từng trang từng trang, ngón tay sạch sẽ, thư sinh của anh đột nhiên dừng lại, rút ra thứ gì đó, anh cười nhìn Duy An, “Em viết thư tình hay lắm, nếu viết bằng tiếng Anh, sẽ càng lãng mạn hơn”.

Duy An xấu hổ, gơ tay giật lại lá thư. Màu tóc cô rất nhạt, cũng có thể từ nhỏ đã thế rồi. Cô của Duy An luôn nói màu tóc cô rất nhạt, giống hệt như người mẹ đã mất.

Một Duy An như thế dưới ánh đèn, thật sự giống tiểu Annie.

7. Chương 7: Chúng Tôi Không Có Chuyện Gì Là Không Nói

Sự xuất hiện của Tổng Thư Minh là một việc rất ngẫu nhiên, nhưng sự xuất hiện đó lại khiến việc lên thư viện của Duy An trở thành tất yếu.

Sân trường Đại học G rất lớn, rất nhiều nơi Duy An chưa từng đi qua, thư viện là nơi duy nhất mà cô thấy quen thuộc với mọi thứ, bao gồm cả vị lớp trưởng tài tử ngày nào cũng đứng ngâm thơ trước cửa, cuối cùng thì cô cũng biết anh ta tên là Trịnh Chí Ma, sinh viên năm thứ ba khoa Triết.

“Chắc thi nhân mà anh thích nhất là Từ Chí Ma nhỉ?”

“Không, đây là nhà thơ mẹ anh thích nhất”.

Tiếng chuông đồng hồ lại điểm, đã năm giờ đúng, nữ sinh trong trường thích quàng những chiếc khăn đủ màu sắc vào mùa đông, nhìn cảnh tượng ấy rất ấm áp, rục rịch.

Duy An vừa thi xong môn Nhập môn sơn dầu, cô lại đứng đợi người trước cửa thư viện, ba ngày gần đây Kiều Ngự không đến tìm cô, không biết đang làm gì, buổi tối nhắn tin cho anh, nhưng anh không trả lời.

Duy An nghĩ chắc anh cũng đang bận việc thi cử, vậy là tự giác không làm phiền anh nữa. Đứng một lúc, Trịnh Chí Ma mặc chiếc áo bông, chạy tới hỏi cô: “Em lại chờ bạn trai à?”

Duy An không biết có nên gạt đầu hay không, nhớ tới Kiều Ngự lần trước ở căng tin, vậy là cô đành ừm một tiếng.

“À, em này, chẳng phải đã từng nói với em rồi hay sao, đây là cột đá “dộc thân”, em đứng đợi ở đây chẳng phải điểm báo tốt đẹp gì đâu”. Trình Chí Ma vô cùng chân thành khuyên cô.

Nhưng, cuộc sống thật kỳ lạ, mục đích của nó chính là chứng minh TRỊNH CHÍ MA đích thị là một tên một quạ đen.

Bởi vì năm phút sau, Duy An nhìn thấy Trình An Ni đi một đôi giày đi trên tuyết bằng lông, đang kéo tay Kiều Ngự đi tới.

Chiều muộn ngày đông luôn u ám, bầu trời xám xịt, chỉ có vài cây ngô đồng là vươn những cành khẳng khiu ra, vừa khéo tương phản với tâm trạng Duy An lúc này, chúng không ngừng phát triển hướng lên trên, còn cô lại như bị đánh cho hiện nguyên hình dạng.

Luôn có những thứ không thể khống chế được, ví dụ như sự sinh trưởng hưng vong của một cái cây, hay như tình cảm của con người. Những cành cây khẳng khiu ấy chỉ cần đợi mùa đông đi qua thôi, còn cô thì sao? Cô đã đợi bao nhiêu mùa hè rồi, nhưng hình như....người mà cô đợi luôn đi bên cạnh người khác.

Duy An nhìn thấy họ, đột nhiên có cảm giác nếu vẽ bức tranh trước mặt chắc sẽ là một màu tro xám, thân cây khô cằn, còn cả những bóng người đậm nhạt khác nhau, tất cả những thứ ấy khiến cô, dù được gói bọc kỹ càng trong chiếc áo phao lông vũ rồi mà vẫn thấy lạnh.

Tiếng cười của Trình An Ni lạnh lạnh rõ ràng, cô ấy mặc một chiếc áo len dáng dài kiểu dáng thịnh hành nhất hiện nay, phía trên đôi giày là đôi chân thon dài, có lẽ vì lạnh nên mặc quần tất khá dày, thân hình cô ấy đẹp, đi trên con đường lát đá, giống như ma nơ canh đằng sau ô cửa kính của những cửa hàng thời trang/

Còn Duy An thì sao? Cô không cao, mặc dù không béo, nhưng chỉ mặc quần áo hơi nhiều một chút là sẽ rất giống chim cánh cụt.

“Thật chẳng ra sao, đều tại anh gây sự với em, giờ khiến em phải xấu hổ!”. Trình An NI cười sảng khoái quay đầu mắng Kiều Ngự, kéo chàng trai sau lưng mình đến trước mặt Duy An. Duy An cúi đầu đang định quay người bỏ đi, nhưng bị Trình An NI chặn lại: “Đừng đi, chim cánh cụt, mình đã trách nhầm cậu được chưa hả?”

Cô ấy cũng học theo Kiều Ngự gọi cô là chim cánh cụt, đột nhiên cô cảm thấy ghét cách xưng hô này, cho dù là anh vẫn luôn gọi cô như thế.

Duy An nhìn nhìn Kiều Ngự, anh bối rối tránh mặt đi, chỉ nhìn Trình An NI, cô cảm thấy chẳng còn gì để nói nữa, dù sao sự thật cũng đã bày ra trước mắt, ba ngày hôm nay Kiều Ngự đột nhiên mất tích, có lẽ không phải là vì bận học hành thi cử, mà là vì anh và Trình An Ni đã làm lạnh với nhau.

Chuyện đơn giản như thế, cô còn muốn lừa mình dối người ư?

Trình An NI thấy không khí giữa ba người khá gượng gạo, vậy là vội vàng lên tiếng, khoác tay Duy An giải thích: “Mình xin lỗi, lần trước....thật xin lỗi, mình giận quá, cậu cũng biết tính mình thẳng thắn bộc trực mà, các cậu chỉ là bạn học thời trung học thôi, cậu là bạn cùng bàn của anh ấy, hai người chẳng có chuyện gì là không nói với nhau, vì vậy trong lúc tức giận anh ấy mới mang cậu ra làm lá chắn, mình không biết, thật xin lỗi!”.

Không chuyện gì là không nói, vì vậy mới dễ gạt.

Đôi mắt như mắt mèo của Trình An Ni nhìn chăm chăm Duy An, vẻ mặt chân thành giống như người phát ngôn của Kiều Ngự, thay anh nói lời cảm ơn tới người bạn thân “Không chuyện gì là không nói” gánh tội hộ.

Một vở kịch thật nực cười, Duy An nghe TRỊNH CHÍ MA vẫn đang đứng dưới gốc cây ngâm nga.

“Nhìn vào gương và hãy nói với mình

Đã đến lúc cần đưa con như thế”.

Cũng phải, họ xứng đôi như thế, độc nhất vô nhị. Nếu phải tìm người khác để thay thế vị trí của đối phương, chỉ e là phải tạo ra một bản sao khác.

Duy An chẳng qua chỉ là tấm bia đỡ đạn mà Kiều Ngự mang ra dùng trong lúc tức giận, với vài ba câu nói, anh ấy chỉ muốn chọc tức Trình An NI, muốn trả thù sự vô cơ gây sự của cô ấy mà thôi.

Mà, cột đá “độc thân” lại một lần nữa ứng nghiệm rồi, Duy An không thể nổi giận trước khuôn mặt xinh đẹp tươi cười của Trình An NI, đành miễn cưỡng cười cười, nói “Các cậu không cãi nhau nữa thì tốt rồi”

Trình An NI đánh đùa cô một cái, đã xin lỗi rồi, giữa hai người lại như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trình An NI cười rất vui vẻ, quay đầu nhìn Kiều Ngự nói: “Cũng tại em, em quên mất Duy An vốn không giỏi giải thích biện hộ, cô ấy đến tìm em mấy lần, lúc ấy em đang giận, nên không nghe cô ấy nói nên đã trách lầm cô ấy”. Nói xong nhìn Duy An hỏi: “Chúng ta vẫn là bạn chứ?”

Duy An nhìn đôi găng tay mà mình đã phải giặt mãi mới sạch: “Ừ”.

Trình An NI kéo Duy An, nói rằng nhất định phải để Kiều Ngự mời bạn học cũ ăn cơm một bữa, đương nhiên cô không muốn đi nên ra sức từ chối, nhưng An NI ôm chặt cánh tay của cô không buông, suốt quá trình ấy Kiều Ngự vẫn không lên tiếng.

Thực ra, Duy An rất muốn nghe anh nói điều gì đó, rõ ràng là anh đã hỏi cô có muốn làm bạn gái anh không. Cũng chính anh đã tỏ rõ lập trường trước sự xuất hiện đột ngột của Tống Thư Minh, nhưng giờ anh ấy dường như lại muốn chối bỏ, tốt xấu gì cũng nói một câu chia tay, còn hơn phải nghe màn giải thích vừa rồi của Trình An NI.

Nếu anh không lên tiếng, Duy An sẽ trở thành nhân vật A có cũng được mà không có cũng chẳng sao trong câu chuyện.

Cuối cùng Kiều Ngự cũng không thể im lặng mãi, anh ngăn Trình An NI, khẽ nói với cô ấy, “Đừng ồn nữa, ngoan, buổi tối Duy An còn phải học phụ đạo môn tiếng Anh, không có thời gian, chúng ta đi thôi”.

Trình An NI vẫn nhìn Duy An, vừa đi vừa nói, “Tối đợi mình về hãy ngủ, hôm nay mình không về nhà, về ký túc bọn mình nói chuyện nhé”.

Tất cả mọi chuyện như chưa từng xảy ra, lại quay về trước kia rồi.

Duy An gật đầu.

Cô đứng dưới cây ngô đồng, không có lá, những sinh viên đi qua trước mặt đều mặc rất dày để tránh rét, thậm chí có nữ sinh trốn trong lòng bạn trai vừa cười vừa gọi điện thoại đặt cơm.

8. Chương 8

Trong sách nói, mùa đông là mùa thích hợp để ôm nhau, từ hôm Kiều Ngự và Trình An NI cãi nhau tới nay, bốn mươi ba ngày, là thời gian cô và Kiều Ngự bên nhau.

Hoặc giả, cô cho rằng đó là thời gian cô và Kiều Ngự bên nhau.

Bốn mươi ba ngày qua đi, người bạn cũ không chuyện gì không nói là cô đây, chưa từng được anh nhìn dù chỉ một cái.

Tối đó, đúng giờ Duy An ngồi ở cầu thang thư viện học thuộc từ mới, Tống Thư Minh thỉnh thoảng lại nhắc cô phát âm, anh ngồi cạnh cô, từng cuốn từng cuốn sách gỡ ra đặt bên cạnh, thỉnh thoảng tìm thấy cuốn sách mà ngày trước Duy An đã nhét thư tình, bèn lấy ra đưa cho cô.

Trong thời gian này, về cơ bản Tống Thư Minh đã giúp cô tìm hết những lá thư tình nhét vào các cuốn sách ở tầng trên cùng của thư viện, xếp dưới chân, dài ngắn cũng được mười mấy lá thư.

Duy An học thuộc lòng từ mới học tới thất thần, đột nhiên vùi đầu vào cánh tay.

“Annie?”

“Đừng gọi em là An Ni, em không thích cái tên này”. Lần đầu tiên Duy An nói như thế với Tống Thư Minh, không chút khách sáo.

Tống Thư Minh ngẩn ra, cười cười, giơ tay nâng đầu cô khỏi cánh tay, thấy cô đã khóc.

“Ai bắt nạt em?”, Giọng Tống Thư Minh rất dịu dàng, luôn điềm đạm, lại rất nghiêm túc. Duy An không thể nào coi anh là thầy giáo đứng trên bục giảng được, cho dù ngày nào cô cũng đến thư viện để học từ mới tiếng Anh với anh, nhưng....cô luôn có cảm giác anh không giống với những thầy giáo khác.

Mắt anh giống như biển, bao dung và sâu thẳm, lúc nào cũng nhìn cô đầy kiên nhẫn.

Tống Thư Minh không khuyên cô đừng khóc, ngược lại chỉ thở dài, xoa xoa đầu cô nói, “Chỗ này cũng chẳng có ai lên đầu, nếu buồn thì xả một chút cũng được”.

Duy An thì cầm lên mu bàn tay, ôm đầu gối nhìn những lá thư tình, nói: “Em không thích những lời mà Trình An Ni nói với em, cô ấy đánh là vì em không tốt, em đã cướp bạn trai của cô ấy. Nhưng giờ họ lại cùng coi em như con ngốc, thầy Tống, có phải em ngốc thật không?” Cô muốn khóc nhưng cố nén lại, nước mắt chảy tràn khóe mi.

Tống Thư Minh không cười nổi, lấy gói khăn giấy đưa cho cô, nhãn hiệu của mấy tờ khăn giấy đó không phải loại thường thấy trên thị trường, nhìn có vẻ khá cao cấp.

Duy An đang buồn vô cùng nên cũng chẳng để ý tới mấy chuyện này, rút ra lau mặt.

“Cả Kiều Ngự nữa, em không giận anh ấy vẫn còn thích Trình An Ni, em chỉ buồn... Nếu đã vậy, tạo sao anh ấy lại hỏi em có muốn làm bạn gái anh ấy không? Anh ấy cho em hi vọng, giờ lại bảo em chỉ là người bạn thân không chuyện gì không nói, bạn bè có đùa cợt như thế không?”

Thật đúng là một cô gái ngốc nghếch.

Tống Thư Minh khom lưng xếp lại mấy lá thư tình, đặt vào tay Duy An, cô nhìn nhìn chúng, nhớ đến tâm tình của mình khi viết, “Em thích anh ấy từ hồi cấp ba, thực ra cũng chẳng có lý do gì, có thể là....thầy cũng biết đất, con gái mà, luôn thích kiểu con trai như anh ấy, hơn nữa ngày nào anh ấy cũng ngồi cạnh em. Em nhớ hồi năm lớp mười, anh ấy đứng dậy đọc bài tiếng Anh, giọng rất hay, bắt đầu chia lớp, anh ấy vẫn học cùng lớp với em, ngồi cùng bàn, đây có lẽ là duyên phận, nên em muốn tiếp tục kiên trì”.

Đứa trẻ đang chìm đắm trong tuổi thanh xuân, nếu thích một ai đó, không kinh thiên động địa, thì sẽ rủ rủ như mạch suối ngầm.

Cô cứ nói mãi, dường như đem hết những lời đã đè nén suốt ba năm qua ra để nói, đối phương không phải Kiều Ngự, mà là Tống Thư Minh.

Nhưng đối phương không ngắt lời cô, mà nhẫn nại nghe lời tâm sự của cô.

Cuối cùng, gói khăn giấy đã dùng hết, Duy An cũng mệt rồi, lần này không phải mặt sưng mà là mắt sưng.

Cô ngược mắt lên nhìn Tống Thư Minh, giống như con vật nhỏ vừa đáng thương vừa đáng yêu, buồn bã nói: “Thầy...em xin lỗi, em nên chuyên tâm học từ mới mới phải”.

Tống Thư Minh ra hiệu cho cô như muốn nói, “Không sao” bằng vẻ mặt khá bất lực, rồi hỏi cô: “Em tên là Duy An thật chứ?”

“Vâng, sao ạ?”

“Không sao. Tôi quen một người rất giống em, nhưng...tính cách cô ấy không giống em, cô ấy rất xinh đẹp, có mái tóc dài”>

Sau khi trút được hết những khổ sở trong lòng, tâm trạng Duy An đã khá hơn nhiều, cô đảo mắt, ngồi dịch về phía Tống Thư Minh, sau đó hạ giọng nói: “Thầy, thầy nghe bao nhiêu bí mật của em như thế, thì cũng phải kể cho em một chuyện đi, người mà thầy nói....có quan hệ gì với thầy?”

Tống Thư Minh không trả lời.

Cô tự ngẫm nghĩ, rồi lại hỏi: “À? Thầy luôn gọi em là An Ni...không phải chứ, ngoại hình của Trình An Ni chẳng giống em chút nào, mặc dù đúng là cô ấy rất xinh đẹp, tóc dài, nhưng cô ấy không có điểm nào giống em cả”.

Người ngồi bên cạnh đẩy gọng kính trên mũi, muốn giải thích, nhưng Duy An không cho anh cơ hội, vẫn nghi hoặc nói: “Thầy, có phải thầy thích TRình An Ni không?” Đột nhiên cô nhìn Tống Thư Minh với vẻ căng thẳng, “Nếu đúng, ngàn vạn lần thầy đừng đóng vở kịch ấy với em nữa, em không thích bị người khác mang ra làm khiên đỡ đạn, thầy có thể tìm cô ấy để thổ lộ”.

Tống Thư Minh nhìn cô kích động nói liên hồi, cuối cùng không kìm được đành lên tiếng cắt ngang: “Đợi đã, tôi không thích TRình An NI nào cả, em hiểu lầm rồi, người mà tôi nói, chính là vợ tôi”.

Duy An im bật, thấy biểu hiện của Tống Thư Minh có chút khác lạ, thận trọng hỏi: “Vậy cô ấy...?”

Dưới ánh đèn, đôi mắt dịu dàng của Tống Thư Minh phủ lên những cái bóng khác nhau, giống như cô phủ mây xám ám áp lên bức tranh, quét từng lớp từng lớp một, cuối cùng hóa thành nụ cười mỉm.

“Cô ấy mất rồi, mất vì bệnh”.

9. Chương 9: Vinh Quang Đi Mượn

Đối với những sinh viên vẫn còn đang ngồi trên ghế nhà trường mà nói, bệnh tật và đau đớn rõ ràng là một thứ gì đó rất xa xôi, không khí đột nhiên có chút thương cảm.

Duy An không dám hỏi nữa, cúi đầu thu dọn đồ đạc, Tống Thư Minh giúp cô bỏ những lá thư tình đã tìm lại được vào túi, đột nhiên nói: “Em đừng buồn, tôi theo đuổi em có được không?”

Cô gái đang cầm túi sách sững lại, ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Thầy đừng trêu em nữa, em không sao. Em nghĩ thông rồi, thực ra em thích Kiều Ngự là việc của em, còn anh ấy muốn ở bên ai, không liên quan gì tới em cả”.

Tống Thư Minh lại tỏ ra rất chân thành: “Không đùa, tôi nói thật đấy,, ở bên tôi nhé”. Anh giơ tay giúp cô kéo chiếc áo khoác, giải thích thêm lần nữa: “Màu tóc em rất nhạt, dưới ánh đèn, thật sự rất giống Annie trong vở nhạc kịch ấy, tôi chỉ cảm thấy thế mà thôi, không liên quan gì tới cô bạn mà em nói, em đừng hiểu lầm nữa”.

di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n

Duy An ngăn người gạt đầu, rồi lại lắc đầu, “Thầy Tống, thầy là thầy giáo... những lời như thế...em sẽ không tin đâu. Đừng trêu em nữa”. Cô ôm túi rồi tạm biệt, không cho Tống Thư Minh có cơ hội để nói thêm, vội vàng đi xuống dưới trở về fkkys túc.

Buổi tối, cách âm trong ký túc không tốt, tầng trên tầng dưới vì dùng chung một đường ống nước nên chẳng còn gì là bí mật nữa, Duy An nằm nghe các bạn ở tầng trên nói chuyện với nhau, nội dung chính là làm thế nào để lấy được một anh chàng con nhà giàu danh giá, giàu có.

Quả nhiên TRình An Ni về ký túc, đương nhiên Duy An không ngủ được, vừa về cô ấy đã chui vào giường Duy An áp sát vào tai Duy An. “Mình biết cậu tốt nhất mà, đã không kể chuyện mình đánh cậu ra, Kiều Ngự cũng không biết. mình còn tưởng....cậu nói với anh ấy rồi”.

Duy An thấy lòng lạnh buốt, kéo kéo chăn, nói: “KHông, mình nói chuyện ấy làm gì, mình với cậu ấy chỉ hằng ngày ăn cơm cùng nhau, ôn lại chuyện hồi cấp ba, không còn gì khác nữa”. Dù sao cũng đã bị đẩy lên cái bị trí bạn tâm giao thân thiết, cô đành xác nhận danh phận này luôn.

Rõ ràng T di-ễn đà-n lê qu-ý đô-nrình An Ni rất hài lòng với câu trả lời này của cô, yên tâm nằm xuống bên cô hỏi: “Đúng rồi, mình nhớ cậu cũng thích một người mà, đưa thư tình ra đây ỉnh xem, để bù đắp cho cậu, mình sẽ thay cậu đi nói chuyện với anh ta. Mau ỉnh biết anh chàng đó học lớp nào ở khoa nào, mình giúp cậu, chắc chắn sẽ khiến anh ta đón nhận cậu”.

Duy An lòng khó chịu, xoay người lắc đầu, “Không cần đâu, mình không muốn thổ lộ, sau này cũng không viết thư tình nữa”.

Đúng lúc đó, Cố Mộng Mộng nằm giường đối diện giật mình tỉnh giấc, nghe thấy tiếng từ giường hai người bọn họ thì ngồi dậy, xuống giường đi uống nước, mới uống được một nửa thì thắc mắc hỏi: “Đúng rồi? Duy An, người mà cậu thích chẳng phải cũng học cùng lớp cấp ba ư, bạn trai An Ni biết phải không? Cậu nhờ cậu ấy hỏi giúp xem sao?”

Chuyện này là do Duy An nhờ miệng kể cho Cố Mộng Mộng nghe, giờ bị cô ấy nhắc đến, Duy An căng thẳng, sợ Trình An Ni sẽ nhận ra.

Cũng may Trình An Ni chỉ mãi cười, vừa cù Duy An vừa ép hỏi cô: “Kiều Ngự cũng quen> Vậy cậu mau nói xem là ai, ngày mai mình sẽ hỏi anh ấy, anh ta là người thế nào mà có thể khiến cậu nhớ nhung bao nhiêu năm như thế?”

Cô vùi đầu xuống vờ ngủ, Trình An NI thấy cụt hứng bèn quay về giường của mình, từ phía giường bên đó vọng ra một tiếng thở dài, Cố Mộng Mộng còn chưa ngủ, ngốc nghếch hỏi: “An Ni, cậu lại làm sao thế?”

TRình An Ni khổ sở nhăn nhó: “Các cậu bảo, làm thế nào mình mới có thể lén vào lớp Kiều Ngự ngồi dự thính được bây giờ? Mình muốn ở bên anh ấy nhiều hơn”.

Cố Mộng Mộng quay người lại không ngủ nữa, suy nghĩ vấn đề đó thay bạn, một lúc sau hỏi: “Bình thường thầy cô chỉ điểm danh thôi, thêm một hai người sẽ không nhận ra đâu, cậu vào chắc chẳng sao”.

“Nhưng chuyên ngành họ học con gái ít quá, cả lớp có năm người, mình trà trộn vào rất dễ bị phát hiện. Thầy giáo chắc chắn nghĩ mình đến đây vì bạn trai”. Cô ấy nói nói mãi rồi đột nhiên nghĩ ra: “Duy An? Cậu đi cùng mình nhé, nếu thầy giáo có hỏi, mình nói môn tự chọn bọn mình chọn Học viện CÔNG nghệ Thông tin, vì không biết khó dễ thế nào, nên muốn đến dự thính một hai tiết, có cậu đi cùng, họ sẽ không đuổi cả hai bọn mình ra”.

Duy An đành phải nhận lời.

Các môn thi cuối kì xen kẽ với các môn học vẫn diễn ra không ngừng, các môn học của sinh viên năm thứ nhất luôn lắt nhắt phiền phức, ngoài thời gian đối phó với những chuyện ấy ra, Duy An còn phải bắt đầu làm bóng đèn điện nữa.

Trong câu chuyện của hoàng tử và công chúa, luôn có một cô nương ngốc nghếch bối rối đứng sau lưng họ, cô nương này đóng vai trò là người bưng trà rót nước, sau đó nếu có chuyện xảy ra sẽ trở thành bia đỡ đạn cho họ.

Hạnh phúc luôn cần thứ gì đó làm đòn bẩy.

Thế là Udy An trở thành thứ lay lắt giữa hạnh phúc của họ, bị ép cùng Trình An NI sang Học viện CÔNG nghệ Thông tin nghe giảng, nhìn cô ấy chuẩn bị bữa sáng từ nhà cho Kiều Ngự.

Vị trí ấy khiến người ta không thể từ chối, vì dù sao khi Kiều Ngự nhìn thấy cô cũng chẳng tỏ vẻ gì khác lạ, không cố tình tỏ ra xa cách hay né tránh.

Nhà Kiều Ngự rất khá giả, nên mặc dù là sinh viên nhưng luôn mua rất nhiều quà đắt tiền cho Trình An Ni, thỉnh thoảng TRình An Ni ử rử cầm hai chiếc khăn lụa hàng hiệu có kiểu dáng giống hệt nhau đi tới bên cạnh Duy An, vừa âm ỉ nói: “Anh ấy không biết mình đã kiểu này rồi nên lại đi mua, tặng cậu một chiếc đấy”.

Đương nhiên Duy An không nhận, nhưng Trình An NI luôn tìm cách nhờ Cố Mộng Mộng mang về kí túc, đặt trên giường cô, Duy An mang trả lại mấy lần, nhưng TRình An Ni nói với cô bằng giọng không vui: “Cậu không coi mình là bạn”.

Hậu quả của lời khẳng định đó quả thật đáng sợ, bạn bè, hai từ này lúc nào cũng rất quan trọng, giữa con gái với nhau lại vô cùng coi trọng mối quan hệ thân thiết ấy. Duy An thực sự bối rối, về sau cô đành nhận luôn, để trong chiếc tủ nhỏ đầu giường, chưa bao giờ đụng đến

Thời gian luôn trôi nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng, lại đến thứ sáu, buổi sáng nhìn di động Duy An mới biết hôm nay đã là mừng 1 tháng 12 rồi, không khí lạnh tràn về thành phố Lan, cô nằm trong chăn hắt xì hơi liên tục, quả nhiên là lạnh hơn rồi.

Haiz, có câu nói thế nào ý nhỉ? Chấn động là nắm mồ chôn vùi tuổi thanh xuân, quả nhiên....Duy An kéo chăn lên che tận mặt, gơ tay, vô tình chạm phải thứ gì đó, loạt xoạt một hồi tiếng đồ rơi vang lên. Cô đành nghiêng người lần mò một lúc, sờ được mấy lá thư. Cô đã quên mất những lá thư này rồi, đó là những lá thư tình, cô viết rất nhiều, cũng giấu đi rất nhiều, giờ chỉ còn vài lá để dưới gối thôi.

Trong phim nói, nếu viết ra tên người ấy mà mình thích, rồi gối lên nó ngủ, thì sẽ được gặp người ấy trong mộng. Đáng tiếc, Duy An cảm thấy bản thân không cần phải phiền phức như thế, ngày nào cô cũng được thấy Kiều Ngự, một điều kiện ưu việt như thế thực sự quá lãng phí,

Cô đành hà hơi vào tay để sưởi ấm, cầm mấy lá thư đó cất đi.

Vừa thu dọn xong, Trình An Ni gửi tin nhắn nói bị cảm, hôm qua về đến nhà thì bắt đầu sốt, hôm nay không đi học được, nhờ Duy An và Cố Mộng Mộng điểm danh hộ.

Duy An nhận lời, gọi điện nhắc bạn nhớ uống thuốc, giọng TRình An Ni nghe vẫn ổn, nhưng âm mũi hơi nặng, cuối cùng Duy An cũng thấy yên tâm, lúc cúp máy bỗng bên kia đột nhiên nói: “Đúng rồi, còn chuyện này nữa”.

“HẢ?”

“Chiều nay đội bóng rổ của Kiều Ngự có hoạt động, nhờ giúp mình đưa nước đến cho anh ấy”. Cô ấy nói rồi tự mình cũng thấy buồn cười, khẽ ho một tiếng, giải thích, “Giống hết trẻ con, lần trước mình quên mang nước cho anh ấy, anh ấy bắt đầu giở thói công tử. Duy An, cậu là tốt nhất, giúp mình nhé, dù sao hết giờ học cậu cũng chẳng bận gì”.

“Được được được, cậu yên tâm”. Duy An chưa bao giờ từ chối được giọng điệu nhờ vả mềm nhũn của TRình An Ni, cô cúp máy ngẫm nghĩ, rồi nhảy xuống giường, sắp xếp lạo đồ đạc trong tủ, bỏ hết vào một hộp giấy.

Vừa hay lúc đó Cố Mộng Mộng đi từ nhà vệ sinh ra, miệng còn cắn khăn, “Bài tập về nhà cuối kì phải tìm ai vẽ đây? Mình nghĩ cả nửa ngày nay mà vẫn không nghĩ ra được người nào thích hợp”.

Cuối học kỳ họ phải giao một bức tranh vẽ chân dung làm bài thi cuối kì, nhưng mọi người chẳng nghĩ ra được ý tưởng sáng tạo nào.

Duy An cũng ủ rũ mấy ngày nay, đáng tiếc chẳng có kết quả gì, họ lại không có tiền mời người mẫu, vậy là cô buột miệng đáp, “Mình cũng chưa biết phải làm thế nào”.

Cố Mộng Mộng đi như người bị mộng du, thở dài: “Cửa sổ mờ sương rồi, lạnh quá...Haiz! Cậu tìm gì thế?”

“Thu dọn đồ đạc”. Duy An cúi đầu làm việc của mình, nhớ ra cô bạn cùng phòng này thứ sáu ào cũng ra ngoài vẽ phác thảo tìm cảm hứng, nên cô hỏi: “hôm nay rét hơn, cậu có ra ngoài không?”

Sinh viên ưu tú đi vòng qua đứng trước cửa sổ, dùng tay lau lớp hơi sương phủ trên kính thò đầu ra ngoài nhìn, vừa nhìn vừa trả lời khẳng định: “Mẹ mình nói rồi, vẽ không thể chỉ dựa vào tài năng, mà còn cần sự nỗ lực và kiên trì. Con người ta làm gì cũng không được dễ dàng từ bỏ, ví dụ như việc thứ Sáu hàng tuần đều ra ngoài vẽ vậy, không thể dứt gánh giữa đường, đặc biệt sắp cuối kì rồi, càng không thể lơ là. Nếu không làm sao có thể thành nghệ thuật gia?”

Duy An ôm hộp giấy đặt trên bàn, hối hận mình đã nhiều lời, vội vàng gật đầu: “Đúng, cậu nhất định phải kiên trì, mặc thêm quần áo vào, đừng lo, đi đi”.

Cố Mộng Mộng lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cửa sổ phòng bọn họ vừa khéo hướng về phía sân trường: “Thư viện lúc nào cũng rất kì quái, cậu không thấy thế à?”

Duy An thu dọn đồ đạc xong thì không thấy lạnh nữa, khoác thêm áo khoác đi tới gần cửa sổ nhìn, từ góc này nhìn xuống, thư viện bị những cành cây nhỏ khẳng khiu phủ lên, chỉ còn thấy nửa gác chuông nhỏ.

Trời quá lạnh, tòa kiến trúc màu xám sẫm rõ ràng nhìn rất chắc chắn, giống như những cảnh quay đan xen trong phim, vẻ đẹp của nó không nằm ở màu sắc, mà ẩn chứa sự trầm mặc im ắng đáng sợ.

Tình cảm cũng vậy, chàng trai tuần tú cô yêu, sự ấm áp anh mang lại cho cô ở ba năm sau không phải là sự xúc động và lưu luyến nữa, mà chỉ là những hồi ức bồi hồi rồi gượng gạo thôi.

Ngón tay áp lên mặt kính lạnh buốt, Duy An đột nhiên nghĩ tới Tổng Thư Minh, người như anh chính là như thế, vào những lúc lạnh tới cùng cực lại khiến người ta có cảm giác ấm áp, chân thực.

10. Chương 10

Từ trong sân trường có rất nhiều con đường rẽ đi mọi hướng, mùa hè cây cối um tùm rậm rạp, nên không ai nhìn rõ chúng đổ về đâu, giờ lại thấy chúng kéo dài vô tận, hình như chạy về một nơi thăm thẳm xa xôi.

Cuối đường bao giờ cũng là tòa thư viện được xây dựng bởi rất nhiều tiền của đó/

d d L q d

Duy An đột nhiên ngẫm nghĩ rất lâu, cho tới tận khi Cố Mộng Mộng thở dài chạy đi tìm áo ấm, cô mới bừng tỉnh, lau cửa sổ hỏi: “Lạ ở điểm nào?”

Sinh viên ưu tú quyết Chí trở thành nghệ thuật gia chui đầu vào trong chiếc áo len to xụ, nhún vai đáp: “Cứ có cảm giác nó chẳng liên quan gì đến trường của bọn mình, cậu không thấy thế à? Nó đứng đó, nhưng lại như không phải ở mãi đó, cũng có thể....mấy chục năm sau khi bọn mình đều đã già rồi, quay về trường, nó vẫn còn ở đấy”

Duy An bị những lời nói lộn xộn của bạn làm cho ong cả đầu, đành trả lời qua quýt: “Ừ, cậu nhất định sẽ thành nghệ thuật gia, vì cậu đã có logic của một nghệ thuật gia rồi đấy”.

Cố Mộng Mộng rất vui, mặc chiếc áo len bị rút sợi đung đưa đi tới, chân thành hỏi: “Thật à?”

Duy An gật đầu, “Đúng, cậu muốn thành nghệ thuật gia, mình muốn thành giáo viên dạy vẽ tranh sơn dầu, An Ni muốn lấy Kiều Ngự. Mong ước của bọn mình nhất định sẽ trở thành sự thực”.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hình như chỉ có ước mơ của Trình An Ni là thực tế nhất thôi.

Vào buổi sáng mùa đông lạnh giá ấy, Duy An kéo Cố Mộng Mộng đi tới viết chữ lên tấm cửa kính mờ hơi sương, họ viết rất nhiều, viết ra cả mộng tưởng và hy vọng của mười tám năm nay.

Vì Trình An Ni không có ở ký túc, nên Duy An viết giúp bạn. Cô gạt lớp sương mờ đặc bám trên tấm kính đi, từng nét từng nét viết tên Kiều Ngự, phía sau viết: Em muốn lấy anh, nhưng khi kí tên lại ghi tên người bạn thân của mình.

Khung cảnh bên ngoài cửa sổ vẫn lấy thư viện làm nền, những mộng tưởng và yêu thương đó xuyên qua thời gian lạnh giá, giống như in lên bức tường của thư viện vậy.

Cuối cùng, nguyện vọng lớn nhất của hai cô gái là được nằm cuộn trong chăn ấm đã bị tiếng chuông đồng hồ phá vỡ.

Học xong đã là ba giờ chiều, quảng trường Vườn hoa chật cứng toàn sinh viên cờ dong trống mở đi tới sân bóng rổ. Duy An ôm chiếc hộp giấy trong tay ra sân vận động phía sau, đột nhiên có người xuất hiện, cười hi hi nói: “Em gái, hôm nay em không đến thư viện đợi bạn à?”

d d L q d

Là Trịnh Chí Ma.

Duy An nhìn anh ta từ trên xuống dưới, kinh ngạc: “Không phải anh cũng ở trong đội bóng rổ đấy chứ?” Mùa đông buốt giá mà anh ta chỉ mặc bộ đồ chơi bóng rổ, lạnh tới mức mặt đỏ cả lên.

Trịnh Chí Ma rất tự đắc: “Đương nhiên rồi! Anh là đội trưởng đội bóng rổ mà”.

Suýt thì Duy An đánh rơi chiếc hộp trên tay xuống đất, cô nhìn anh ta bằng ánh mắt không tin lắm, lại hỏi: “Vậy hôm nay có phải bọn anh sẽ thi đấu với sinh viên năm nhất để lựa chọn cầu thủ mới không?”

d d L q d

Trịnh Chí Ma vừa đi trước dẫn đường vừa gật đầu: “Đúng thế, em xem em xem, ở con đường đằng kia có bao nhiêu là nữ sinh, em biết tại sao họ lại chạy ra sân vận động không?”

Duy An ngây ngốc lắc đầu, Trịnh Chí Ma đầm ngực giậm chân nói: “Thế mà em cũng không biết! Hôm nay Kiều Ngự của Học viện Công nghệ thông tin cũng tới tham gia, họ tới để xem cậu ta chơi bóng rổ”.

Chẳng trách họ lại chọn một ngày lạnh như thế này để ra sân chơi bóng, vì đội trưởng của họ là Trịnh Chí Ma.... bị chập dây.

Cuối cùng Duy An cũng hiểu ra, vội theo anh ta đi về phía trước, đội trưởng đại nhân vừa đi vừa oán than, liên tục hỏi cô: “Em nói xem cái cậu Kiều Ngự ấy có gì hay ho đâu chứ? Cậu ta chỉ hơi đẹp trai, nhà hơi có tiền chút thôi, đúng không? Tính tình có ra gì đâu”.

Duy An nhìn nhìn bàn tay lạnh cứng của Trịnh Chí Ma, chuyển đề tài: “Đội trưởng, anh không mặc thêm áo vào à?”

Trịnh Chí Ma nghe cô hỏi thế thì sắc mặt không vui, khảng khái xua tay, làm bộ anh dũng, rồi cứ để cánh tay trần như vậy mà đứng bên sân bóng hét lớn: “Anh là biểu tượng của đội bóng rổ! Mọi người hãy tập trung về phía này! Chúng ta sẽ dồn hết sức mình để Đại học G được vinh quang! Đến đây nào....Các em! Ra trận!”

Duy An giật mình bởi tiếng hét của anh ta, vội giật lùi hai bước, suýt thì đụng phải bức tường người đang dâng lên, lúc này cô mới phát hiện con đường nhỏ sau lưng đã chật ních toàn người là người, đa phần là nữ sinh, thậm chí có những tập những nhóm, vừa nhìn đã biết ở cùng một phòng, còn làm cả băng rôn, bên trên viết hai chữ “Kiều Ngự” rất to.

“Đội trưởng, anh nhất định phải nhận Kiều Ngự thiếu của bọn em, như thế sau này cậu ấy mới có thể thường xuyên tham gia thi đấu, tạo phúc cho quần chúng!”

Vô số nữ sinh chạy tới bao vây quanh Trịnh Chí Ma khuyên nhủ, năn nỉ.

Trịnh Chí Ma bĩu bĩu môi, trả lời một cách rất nghiêm túc, “Cái này còn phải xem thực lực”. Nói xong anh ta chạy ra sân, hô hào kêu gọi mấy nam sinh trong đội bóng, trận thi đấu được khai mạc.

Không lâu sau khán giả bắt đầu kêu rú không ngừng, hôm nay Kiều NGỰ chỉ mặc áo T-shirt dài tay, nhóm người bước ba bước là bóng đã vào rổ đương nhiên nhìn đẹp trai vô cùng, nữ sinh đứng ngoài cổ vũ kích động tới mức túm chặt lấy tấm lưới trên sân mà hò hét.

Duy An đứng đợi một mình dưới gốc cây ngô đồng, trong hộp giấy mà cô đang ôm còn có mấy chai nước, ôm lâu bỗng thấy nặng, cô nhìn nam sinh đi lại trên sân bóng lại nghĩ đến mình hồi trước, cũng từng lên đứng thế này trong sân bóng rổ trường cấp ba để nhìn Kiều Ngự, cảnh tượng rất giống hôm nay, nhưng cũng không còn giống nữa. Ít ra thì khi ấy, cô đứng đó với tư thế của một người con gái mang tình yêu thầm kín, ngắm nhìn người con trai trong lòng mình, nhưng bây giờ, cô chỉ có thể đứng ngắm anh với tư thế là bạn cùng phòng bạn gái anh.

Càng nghĩ, càng không muốn ngược mắt lên nhìn, có cảm giác nhìn sẽ thất vọng.

Danh hiệu của Kiều Ngự không phải thêu hoa trên gấm, trận bóng rổ diễn ra vô cùng sôi nổi kịch liệt, tiếng la hét của khán giả cũng mỗi lúc một to.

Bên ngoài sân vận động vào mùa đông là những con đường đá trống trải, cảnh sắc tiêu điều, nhưng vì có trận bóng tuyển chọn này khiến nữ sinh cả trường Đại học G đều vui mừng đi cổ vũ. Thiếu niên anh tuấn và bóng rổ, hai thứ quan trọng đó xưa nay luôn là thứ cảnh sắc không thể bỏ qua, huống hồ, hôm nay chúng lại cùng xuất hiện.

Duy An cảm thấy, sắc trời trở nên sinh động hơn sau mỗi cú ném bóng Chính xác của Kiều Ngự, khuôn mặt nghiêng của anh vẫn có sức hấp dẫn chết người như thế.

Cô thở dài một tiếng rồi quyết định không xem nữa, đi tới chiếc ghế đá ở phía đông ngồi xuống, vừa đứng lúc ấy nhìn thấy Cố Mộng Mộng lưng công giá vẽ chậm rãi đi, đúng là cô ấy đến để vẽ phác thảo thật, đáng tiếc hôm nay trong trường rất náo nhiệt, chắc cô ấy bị giật mình, đang lạ lẫm đi xuyên qua đám người đang hò hét kích động kia.

Duy An chạy lại định bảo cô ấy đi chỗ khác, ở đây đông người, không có chỗ cho cô ấy vẽ đâu, nhưng cùng lúc Trịnh Chí Ma cũng đứng ở ngoài sân chấm điểm ôi sinh viên mới vào sân, nên anh ta giật lùi về phía

Cố Mộng Mộng hai bước, vậy là Duy An thấy, anh ta vừa lùi đã đâm vào Cố Mộng Mộng.

Cố Mộng Mộng “á” một tiếng.

Sau tiếng kêu đó, người ngã đập vào tấm lưới bao quanh sân vận động là Trịnh Chí Ma, lúc này đang trợn mắt há miệng quay người lại, rõ ràng không thể ngờ một cô gái mà lại khỏe như thế.

d d L q đ

Vậy là, anh ta bắt đầu cười ngậy ngốc với Cố Mộng Mộng, người cũng bị va mạnh như mình nhưng vẫn đứng yên, “Chào em, ngại quá, ở đây đông người nên không để ý”.

Cố Mộng Mộng thần chí lơ đãng, “Ồ, không sao, anh tránh ra một chút đi”. Nói xong, Cố Mộng Mộng định đi ngang qua sân bóng rổ, Trịnh Chí Ma giơ tay ngăn lại: “Đừng đừng, em gái, đội bóng rổ đang chơi mà, em đi bên này đi”.

Cố Mộng Mộng không chịu: “Tại sao? Tôi phải ra sân vận động”.

“Đi qua chỗ này, đi qua thảm cỏ”.

“Mẹ anh không dạy là anh không được giẫm lên cỏ à?”

Trịnh Chí Ma chẳng buồn nói tới đám sinh viên năm nhất đang thể hiện trên sân nữa, mãi nói lí lẽ với Cố Mộng Mộng, nói mãi nói mãi anh ta cuống lên, mở miệng là ngâm thơ. Duy An đứng bên cạnh cười ngặt nghẽo suốt nửa thì không thở nổi, tính cách của hai người đó quả thật là hợp nhau, cô quyết định không làm phiền họ, để Trịnh Chí Ma dùng thơ của Shakespeare dọa cô bạn cùng phòng Cố Mộng Mộng sợ chết khiếp.

Cuối cùng....Trịnh Chí Ma không biết nói gì nữa, cười cười cùng Cố Mộng Mộng đi về phía sân vận động.

11. Chương 11: Đôi Mắt Hiểu Lầm Em

Cuối cùng, kết quả của trận bóng tuyển chọn lần này là đội trưởng bất ngờ bỏ về sớm, do sự chú ý của khán giả đều tập trung vào Kiều Ngự, nên chẳng ai biết đội trưởng đã bỏ đi đâu.

Duy An đành đi ra giữa sân nói rõ sự thật, cô vốn định tìm Kiều Ngự, nhưng lại thấy mọi người bức tức phần nỡ, đành lí nhí: “Ồ...tôi thấy Trịnh Chí Ma và bạn cùng phòng của tôi đi ra sân vận động rồi”.

Đám nam sinh người ướt đầm mồ hôi lập tức nổi điên, mấy người còn đứng túm lại chửi mắng, ồn ào ầm ĩ.

Duy An nhìn thấy Kiều Ngự, nói: “An Ni ốm rồi, anh biết không? Cô ấy nhờ em mang nước cho anh, này”.

Cô gắng sức mở hộp giấy trên tay ra lấy nước.

Kiều Ngự xưa nay đi đâu cũng một mình, nhà anh có tài xế đưa đón nên ít khi ở lại kí túc, vì vậy không có thói quen kết giao bè cánh, càng không quan tâm đến việc tức tối đi tìm đội trưởng khắp nơi của những người còn lại. Vậy là anh đi ra khỏi sân bóng rổ tới chiếc ghế dài bên ngoài, vừa đi vừa giơ tay lên lau mồ hôi, quay lại đảo mắt nhìn động tác vụng về của Duy An, hỏi một câu: “Này, chỉ mấy chai nước thôi mà, có cần phải cho vào thùng giấy không?”

Duy An lắc đầu, cuối cùng đi đến chỗ Kiều Ngự ngồi cô cũng lấy được một chai, nhưng vì tay cầm không vững nên suýt nữa làm rơi chiếc hộp giấy vào người anh, anh giơ tay đỡ giúp cô.

Ngón tay hai người vô thức chạm vào nhau, Duy An khựng lại, vẻ mặt bối rối nói: “Xin lỗi trong chiếc hộp giấy này...”

Kiều Ngự buông tay, nhìn cô nói: “Em càng ngày càng giống chim cánh cụt đấy”.

Cô cũng dứt khoát, mở hộp ra, mang những chiếc khăn lụa hàng hiệu đắt đỏ, dây đeo điện thoại nam pha lê của Swarovski, cùng mấy chiếc dây đeo bằng ren ra cho Kiều Ngự xem, sau đó nói: “Đây đều là những thứ anh tặng An Ni phải không? Cô ấy tặng lại cho em, nhưng em thực sự không nhận được, trả lại anh đây”.

Kiều Ngự đang thản nhiên uống nước, đột nhiên buông chai nước xuống nhìn cô chăm chăm, “Cô ấy cho em, thì liên qua gì đến anh

“Em trả lại cho cô ấy, nhưng cô ấy không nhận, nên em mang hết trả anh, sau này bọn anh...” Cô còn chưa nói xong, đã khựng lại bởi vẻ mặt tức giận phùng phùng của Kiều Ngự.

Kiều Ngự vươn tay, ống tay áo xắn lên một nửa, những mạch máu trên cánh tay vẫn còn đang nổi dô vừa vận động. anh nhặt từng thứ trong hộp giấy lên xe,, sau đó đột nhiên ném hết ra bãi cỏ sau lưng.

Duy An kinh hãi kêu to: “Anh làm gì thế? Toàn đồ đắt tiền, anh giữ lại sau này tặng An Ni cũng được mà”

Kiều Ngự tức giận thực sự, nhìn cô, hỏi từng từ từng chữ một: “Em luôn như vậy, cô ấy cho em, em không dám không nhận, nhận rồi lại thấy không thích hợp?”

Duy An không biết tại sao anh lại nói thế, do dự một lúc định giải thích, nhưng Kiều Ngự đã đứng dậy, anh cao hơn cô nhiều, thế là giống như hoàng tử đứng từ trên nhìn xuống, lạnh lùng hỏi: “Thực ra, em không thích người ta gọi em là chim cánh cụt đúng không?”

Cô giật lùi về phía sau lắc đầu, hôm nay ra ngoài quên mang găng tay, tay lạnh cóng tới phát run, đành đáp: “Không sao, dù sao anh cũng chỉ đùa thôi mà”.

“Anh thấy rất lạ, có phải nói gì về em, em cũng không sao? An Ni bảo em đến đưa nước, em liền đến, cũng không biết...” Anh cúi đầu nhìn tay cô.

Duy An lạ lẫm nhìn theo ánh mắt anh, thấy các ngón tay mình lạnh cứng, đỏ ửng không khác gì mấy củ cà rốt, trông cực kì xấu, vậy là cô vội vàng rút tay vào túi.

Cuối cùng, Kiều Ngự tức giận ném trả cô chai nước. Duy An không hiểu tại sao anh tức giận, đành nói: “Em và cô ấy là bạn thân, với anh cũng vậy, chúng ta quen nhau bao nhiêu lâu rồi, chỉ là chút chuyện vặt thôi. Đứng rồi, hình như An Ni sốt, anh nhớ đến thăm cô ấy”.

Chàng trai đối diện đột nhiên như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ nhìn cô chăm chăm, một lúc lại cười nói: “Đúng, chúng ta là những người bạn thân không có gì là không nói, đương nhiên không sao, em có lạnh chết cũng không sao”. Khi nói hai từ “lạnh chết” anh nghiêng răng nghiêng lợi. Sau đó, quay người bỏ đi.

Trên sân bóng rổ mọi người đang hò hét tìm gọi, nói là đã tìm thấy đội trưởng, muốn công bố danh sách sinh viên được vào đội bóng rổ, Duy An đành gọi anh: “Kiều Ngự”.

Nhưng đã không thấy bóng dáng anh đâu nữa.

Duy An một mình ngồi trên chiếc ghế dài, lòng trống rỗng, Kiều Ngự gặp cô luôn như thế, nói là bạn, nhưng còn không bằng bạn, gần đây anh thường xuyên đem cô ra đùa cợt và chế giễu một cách rất kì lạ. bãi cỏ sau lưng toàn là những thứ anh vừa ném đi, đương nhiên anh chẳng bận tâm, nhưng cô không biết phải làm thế nào.

Gió thổi lạnh buốt khiến mũi Duy An như cứng lại, cô cử động mấy ngón tay lạnh buốt muốn đứng dậy quay về, đột nhiên có người xuất hiện trên con đường nhỏ, đứng trước mặt cô. Người đó giơ tay đưa ột một món đồ, là đôi găng tay màu trắng sữa, có lông, nhìn rất ấm áp, giống hệt người ấy.

“Thầy Tổng?”. Duy An thoáng ngạc nhiên, nhưng vẫn lễ phép chào, Tổng Thư Minh cười nhìn cô, nói: “Không cần khách khí như thế, đã là sinh viên rồi, mọi người đều là bạn.”

Mỗi lần gặp Tổng Thư Minh cô đều cảm thấy mình giống một cô gái gốc gác quê nhà, ngược ngùng cúi đầu, bóng nhớ anh từng nói đùa mình, anh nói muốn theo đuổi cô, trong lòng cô có chút bối rối, liền đứng sang một bên, “Buổi tối em sẽ đến thư viện đúng giờ, em về trước ạ”.

Tổng Thư Minh kéo cô lại, Duy An ngẩn người thấy anh nâng tay mình lên, kiên nhẫn, từng chút từng chút một đeo găng tay cho cô, kiểu dáng đôi găng tay rất bình thường, nhưng ở phần cổ tay lại có viền hoa rất đẹp, Duy An chưa từng thấy kiểu đó bao giờ, cô bất giác nghi chặc giá của nó rất đắt, vậy là bối rối nói: “Thực ra....em có găng tay, em quên đeo thôi”.

Tống Thư Minh áp tay lên tay cô, đôi mắt phía sau cặp kính không gọng thoáng hiện vẻ thương xót, “Lạnh hơn rồi, em phải chú ý một chút”.

Hai bên đường bắt đầu có người qua lại, khán giả trên sân bóng rổ lục tục kéo nhau về.

Cuối cùng Duy An thấy đứng mãi như vậy thật không hay, thế là cô rút tay ra, nhưng Tống Thư Minh cứ đứng cạnh cô mãi, đi cùng cô ra ngoài, lại nói: “Tôi thấy rồi, cậu ta vứt đồ của em à?”

“Không, đó là đồ của anh ấy, em chỉ muốn trả lại anh ấy thôi”.

Tống Thư Minh lại cười, quay lại xoa đầu cô, cài cúc mũ của chiếc áo phao lông vũ giúp cô, còn chính bản thân anh lại chỉ mặc chiếc áo khoác được cắt may khá vừa vặn với cơ thể, anh khẽ hỏi: “Em buồn lắm phải không?”

“Không ạ, đều là chuyện đã qua, anh ấy vẫn coi em là bạn, em đã thấy rất vui rồi”.

Anh nhìn cô như muốn nói gì đó, một lúc sau gờ tay kéo cô đi, Duy An không chống cự lại được, căng thẳng đẩy anh ra: “Thầy? Thầy...”

“Tôi không phải người xấu, em phải tin tôi”.

Anh chỉ nói một câu mà thôi, nhưng Duy An lại muốn tin ngay, người đàn ông này không giống với những nam sinh cô vẫn thường thấy hàng ngày quanh mình, không có sự bông bột của tuổi trẻ, chỉ có cảm giác thân thuộc khiến người ta yên tâm.

Thỉnh thoảng, cảm giác là thứ gì đó rất kì diệu, nhìn một người đi ngang qua bạn, bạn sẽ cảm thấy người đó giống tội phạm, còn một thầy giáo đột nhiên xuất hiện lại khiến bạn cảm giác như được gặp người quen cũ.

Huống hồ, cảm giác vững vàng và khoan dung toát ra từ người Tống Thư Minh thật quá dễ khiến người khác sinh ra lòng dựa dẫm.

Duy An hít một hơi thật sâu không khí lạnh lẽo đầy vào lồng ngực, đi theo người này, đột nhiên cô cảm thấy lòng mình không còn cảm giác trống rỗng nữa.

Duy An cúi đầu đi theo Tống Thư Minh, qua quảng trường Vườn hoa, qua bức tượng của thầy Hiệu trưởng, con đường nhỏ kia rất ít người qua lại. Anh buông tay cô ra, nghiêm túc nhìn vào mắt cô: “Annie, đừng cứ nín nhịn mà ầm ục trong lòng như thế, em chẳng kém bất kì ai, tại sao lại luôn nói là không sao? Thực ra trong lòng em rất buồn mà?”

Duy An cũng nhìn vào mắt anh, trong đôi mắt ấy in hình bóng cây cao lớn, bao dung và dịu dàng như biển, hoàn toàn không giống với bộ dạng hỉ nộ bất thường khó đoán của Kiều Ngự, cô thả lỏng người. Lần này, cô không cảm thấy khó chấp nhận cái tên Annie nữa.

Duy An đứng yên nghe anh nói, cảm giác mình giống như củ lạc bị thối, được người ta thận trọng tách bỏ vỏ ngoài, hoảng loạn và hoài nghi, cô hỏi: “Vậy em còn có thể thế nào/ Trình An Ni yêu anh ắt là không sai, huống hồ, cô ấy thực sự ưu tú hơn em, hai người bọn họ giống như đang ở trong thế giới riêng của mình, nếu em bức vào, thì chính em còn thấy nực cười”.

Tống Thư Minh kéo cô vào thư viện, không khí lạnh lẽo đã bị chặn đứng bên ngoài bởi anh và tấm cửa kính, cuối cùng cô cũng thấy ấm áp hơn, hà hà hơi, vai run rẩy, bỗng nghe anh nói: “Vậy thì hãy cố gắng để vẽ một bức tranh của riêng mình em là được, hà tất phải ầm ục chen vào câu chuyện của người khác?”

Hôm nay còn sớm, nên ở tầng một còn rất nhiều sinh viên đang cầm cúi nghiêng cứu học tập, khi Tống Thư Minh bước vào, họ đều ngẩng lên nhìn, một thầy giáo nho nhã lại rất có khí chất, thật khó khiến người ta không liếc mắt.

Duy An đi theo anh lên tầng, chiếc áo khoác to dài của anh xuyên qua tay vịn cầu thang, càng lên cao càng tối, vân gỗ kiểu retro và sự mộc mạc của nó rất phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của sinh viên nghệ thuật. Cô đi mãi đi mãi đột nhiên cảm thấy khung cảnh thật đẹp, vậy là buột miệng hỏi: “Thầy ơi, thầy có thể làm người mẫu cho em được không? Em muốn vẽ phác thảo chân dung...”

Tổng Thư Minh dừng lại trên cầu thang, cao hơn cô hai bậc, vẻ mặt thoáng ngạc nhiên, nhưng vẫn cười cười gật đầu: “Được chứ”.

Duy An nhìn nụ cười của Tổng Thư Minh bỗng thấy lời yêu cầu quá đột ngột của mình hình như không được phải phép cho lắm, vội vàng giải thích: “Em thấy buổi tối thường phải lên thư viện, tiện thể vừa học vừa vẽ luôn, đỡ phải chạy đi chạy lại...nếu thầy không tiện....”

“Không sao, buổi tối tôi cũng rảnh”.

“Không cần phải chuẩn bị giáo án ạ?” Duy An thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống cạnh anh lấy sách Tiếng Anh ra.

Cô nhìn Tổng Thư Minh đẩy đẩy kính, ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời mình: “Ừ, gần đây trong khoa tập trung vào việc giúp đỡ những sinh viên có điểm tiếng Anh không được đẹp lắm, không giao nhiệm vụ nào nữa”. Nói xong nhìn cô, bổ sung thêm một câu: “Đừng lo, thành tích của em sẽ khá lên, không ai vừa sinh ra đã biết nói ngoại ngữ thứ hai cả”.

Nghe câu nói ấy, Duy An cảm thấy mình thoải mái hơn nhiều, thành tích, thi cử, Kiều Ngự và Trình An Ni nữa, còn cả những chuyện lằng nhằng khác...tất cả đều trở nên mờ nhạt, không có gì cấp bách trước hai thầy trò lúc này

12. Chương 12

Vậy là từ sau hôm đấy, tối nào Duy An cũng mang theo dụng cụ vẽ của mình khi ra ngoài, kỳ lạ là, Cố Mộng Mộng cũng ăn tối sớm để ra ngoài.

Duy An nhìn cô bạn cùng phòng mang theo giá vẽ, bèn hỏi: “Cậu đi vẽ à?”

“Ừ”, Cố Mộng Mộng chăm chú chuẩn bị đồ, sau đó vừa khóa cửa vừa hào hứng nói: “Mình đã tìm được người làm mẫu, cùng cố gắng nhé, tuần sau nữa là giao bài được rồi!”

Duy An bỗng thấy tò mò, tiếp tục nghe ngóng: “Cậu định vẽ ai thế?”

Sinh viên chăm ngoan Cố Mộng Mộng khựng lại trên hành lang, hình như chưa nghĩ đến việc phải trả lời những câu hỏi như thế, một lúc sau mới cúi đi tiếp. Duy An càng tò mò hơn, hỏi lại lần nữa, kết quả là Cố Mộng Mộng đỏ bừng cả mặt.

“Cậu...”, Duy An giật nảy mình, nhìn cô bạn bỗng trở nên ngượng ngùng rồi, cô lại không dám hỏi nhiều nữa, chỉ dặn bên ngoài rất lạnh, buổi tối khi quay về phải để ý, Cố Mộng Mộng ra sức gật đầu, cồng giá vẽ chạy mất.

Bên ngoài quả nhiên rất lạnh, sắp đến tết Nguyên đán rồi, không khí trong trường rất náo nhiệt.

Từ sau lần Tổng Thư Minh đeo găng tay cho Duy An, cô vẫn quên chưa trả lời cho anh, hôm nay cô đã giặt và gấp gọn gàng bỏ găng tay vào túi, mang cái túi đó theo đến thư viện, đi được nửa đường thì hắt xì hơi liên tục, lúc này mới nhớ ra dự báo thời tiết nói tối nay có tuyết rơi, cô ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, quả nhiên đen sì.

Trên con đường nhỏ dẫn tới thư viện, hai bên đều trồng cây, khiến con đường thêm nhỏ hẹp, trời tối nhìn chẳng rõ, Duy An đi rất cẩn thận, đột nhiên thấy có ai đó đứng chắn ở đầu đường.

Là một đôi tình nhân, người con trai cúi đầu cài khuy áo khoác cho người con gái, hình như khóa kéo bị kẹt, người con trai bắt đầu sốt ruột, đột nhiên hất tay nói: “Thật phiền qua, em tự kéo tạm vào đi, để anh gọi tài xế vào tận trường đón”.

Duy An lập tức cúi gầm, muốn đi vòng sang bên kia để tránh, bởi cô biết đó là Kiều Ngự.

Trình An Ni đứng bên cạnh anh túm cổ áo vừa ôm chặt cô anh, áp sát lại cười nói: “Còn phải đợi đến bao lâu chứ? Buổi tối có tuyết đấy, lạnh chết mất, anh ôm em một lúc đi”.

Nửa khuôn mặt nghiêng của Kiều Ngự dưới ánh đèn nhìn rất đẹp, anh chau mày đứng im, một lúc sau cũng cười, ôm Trình An Ni đứng sang một bên đường, tiện thể bấm máy gọi và bắt đầu mắng giục tài xế phải nhanh hơn nữa.

Trình An Ni ghé sát tai anh cười nói không dứt, nhìn hai bạn họ thân thiết như ở chốn không người.

Mùa đông là một mùa rất thần kỳ, nó khiến những người cô đơn thấy lạnh hơn, và khiến những người hạnh phúc thấy ấm áp hơn.

Ngoài thời gian trên lớp, đã mấy ngày nay Duy An không gặp Trình An Ni ở kí túc rồi, không cần nghĩ cũng biết, thời tiết càng lạnh thì tình cảm của các cặp đôi càng sâu đậm, nhìn họ hạnh phúc như thế, cô chẳng có lý gì đột ngột xuất hiện khiến không khí trở nên ngột ngạt ngừng khó xử.

Vậy là Duy An giẫm lên bãi cỏ mềm và những phiến lá khô đi vòng xa hơn để đến thư viện, không ngờ lúc quay lại bị giá vẽ đeo phía sau lưng chắn mất tầm nhìn, không nhìn rõ đường dưới chân.

Cạch một tiếng, cô vấp vào một cành cây khô dưới đất, cả đồ và người đều lăn trên cỏ.

Hai người đứng ở đầu đường nghe thấy có tiếng động liền quay lại, Trình An Ni không ngờ lại có người qua lại trên con đường nhỏ phía sau lưng, giật nảy mình, ôm chặt Kiều Ngự không chịu buông, anh vỗ vỗ vai cô như muốn an ủi: “Hình như có người ngã rồi”.

Đúng lúc đó ánh đèn chiếu sáng, người đến đón họ đã xuất hiện. Trình An Ni vừa kêu lạnh vừa mở cửa xe, Kiều Ngự cũng đi theo, đột nhiên dừng bước quay người nhìn về phía con đường nhỏ.

“Kiều Ngự? Mau lên xe đi, lạnh quá”.

Anh đóng cửa xe lại rồi quay về chỗ cũ, nhờ ánh đèn hắt ra từ chỗ chiếc xe mà nhìn rõ bãi cỏ, người ngã đang một tay ôm chặt giá vẽ cúi đầu giữ cánh tay mình.

“Chim cánh cụt, em đứng là đồ ngốc”.

Duy An thầm giận mình không cẩn thận, lần này lại để anh nhìn thấy chuyện nực cười do chính mình gây ra, quả nhiên Kiều Ngự nhảy vài bước là đến nơi, đứng quan sát hành động mất mặt của cô.

“Em không nhìn rõ đường...” Cô còn chưa nói xong đã nhìn thấy Trình An Ni đứng ở đầu đường, vội vàng xua tay bảo anh đi trước: “An Ni gọi anh đấy, em không sao”.

Cánh tay...hình như bị đập khá đau.

Duy An ngồi đó xoa xoa bóp bóp, Kiều Ngự đứng bên cạnh định nói gì, nhưng Trình An Ni không nhìn rõ có chuyện gì đang xảy ra ở đằng ấy, tưởng anh lại giở thói công tử, vậy là bắt đầu sốt ruột, gọi liên tục.

Cuối cùng, Kiều Ngự khinh khỉnh quan sát cô một lượt, nói: “Không đứng dậy được thì đừng đứng dậy nữa, cứ ngồi ở đây cũng tốt, như thùng rác ấy”.

Vết thương hình như đau hơn.

Cô nghiêng rằng muốn đứng dậy, nhưng vì đằng sau đeo giá vẽ, mà tay còn đang ôm một đồng dụng cụ cùng bút vẽ, nên nhất thời không cử động nổi.

Cùng lúc đó, trên con đường nhỏ lại xuất hiện một người, đối phương đi vòng qua Kiều Ngự, chậm rãi ngồi xuống đón lấy chỗ đồ trong tay Duy An, lo lắng nhìn cô: “Ngã thế nào? Có đau không?”

Kiều Ngự cau chặt mày hơn, Trình An Ni cuối cùng không kiên nhẫn được nữa bèn chạy tới, nhìn thấy một người đàn ông lạ đang nhặt đồ giúp Duy An, An Ni hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ quan tâm kéo bạn trai mình sang một bên rồi quan sát Tổng Thư Minh.

Duy An thấy cô ấy khé hỏi Kiều Ngự: “Ai đây?”

Kiều Ngự không trả lời.

Tổng Thư Minh nhặt và sắp xếp đồ cho Duy An xong, quay lại nói với hai người bằng giọng ôn hòa: “Phiền hai em quá, trời lạnh, các em về trước đi”.

Nghe khẩu khí ấy cứ như muốn nói, việc của Duy An đã có tôi lo vậy.

Quả nhiên, Trình An Ni không nhịn được nữa, hỏi: “Anh là...”, chứ nói hết, Kiều Ngự đột nhiên quay sang nhìn một cái, Trình An Ni im bặt.

Duy An đành cười cười ra hiệu cho bạn biết mình không sao, thực sự không muốn giải thích gì thêm nữa, hạnh phúc của họ không liên quan gì đến cô. Cô thở dài, nhìn Tống Thư Minh nói: “Em bị vấp ngã thôi”. Nói xong, cô ử rử phải phải dắt trên găng tay, bỗng nghe anh hỏi: “Sao không đeo đôi găng tay tôi đưa?”

Cô vội vàng lấy đôi găng tay từ trong túi áo phao lông vũ ra: “À, để em trả lại thầy”.

Tống Thư Minh cười cười kiên quyết bảo cô: “Tặng em mà, thực ra đôi găng tay này ấm hơn đôi găng tay len của em nhiều”.

Nhìn cũng biết, chất liệu của đôi găng tay này người bình thường không phải ai muốn mua cũng được, chắc chỉ bán trong những cửa hiệu cao cấp, giá đương nhiên cũng không hề rẻ.

Bắt đầu có vài bông tuyết lất phất rơi, hiếm khi dự báo thời tiết chuẩn xác như vậy.

Duy An nhất định tự đòi cầm đồ, không muốn làm phiền người khác, nhưng cô thậm chí còn không đứng dậy nổi. Tống Thư Minh khẽ cười, xoa xoa đầu cô ngay trước mặt hai người kia: “Cái tính ương bướng của em quả thật vẫn không thay đổi. Vậy thì được rồi, em tự cầm đi.

Nói xong anh cúi người, bế thốc Duy An lên.

Duy An kinh ngạc không biết phải làm thế nào, cứng đờ trong lòng anh không dám cử động, cô nghe Trình An Ni hít sâu một hơi rồi hét lên: “Anh là ai, anh làm gì thế...?”

Ánh đèn mờ mờ hắt xuống, Duy An bối rối muốn giải thích, nhưng thấy Kiều Ngự nhìn Tống Thư Minh bằng ánh mắt tức tối, kéo Trình An NI đi không cho cô ấy hỏi tiếp nữa, hai người họ ngông nghênh lên xe bỏ đi.

Duy An mấy lần giằng co muốn xuống, nhưng Tống Thư Minh chỉ “suyt”khẽ một tiếng bảo cô im lặng, hình như anh làm gì cũng thấy tự nhiên đúng đắn.

Tới tận trước cửa thư viện anh mới đặt cô xuống.

Qua tấm cửa kính, Duy An thấy mặt mình đỏ như bị luộc chín, còn người đứng sau đỡ cô lại cười ầm ập, như chuyện ấy rất bình thường, vẻ mặt vô cùng tự nhiên.

Hai người không nói thêm gì nữa, anh mở cửa giúp cô và đỡ cô lên cầu thang, tim cô đập nhanh tới mức khiến bản thân cũng không thể chịu đựng nổi, tới tận khi cầm bút lên rồi mà tay vẫn còn run.

Tống Thư Minh chỉ phụ trách ngồi làm mẫu cho cô. Một lúc sau, anh không nhịn được nữa, cười hỏi cô: “Căng thẳng như vậy làm gì? Cánh tay còn đau à?”

Duy An vội lắc đầu, vì mặc quá nhiều quần áo nên cô không tiện cởi ra kiểm tra, có lẽ chỉ là bị thương ngoài da, giờ không còn đau như lúc mới ngã nữa.

Nhưng Duy An không dám nói, vừa rồi khi anh bế cô, ngẩng đầu cô thấy vài bông hoa tuyết lất phất bay, đột nhiên phát hiện trên bức tranh đó xuất hiện người thứ ba. Ngoài cô và Kiều Ngự trong tưởng tượng của cô, thì trong bức tranh thuộc về riêng cô... lại xuất hiện Tống Thư Minh.

Mà cảm giác ấy giống như vừa tìm lại được thứ bị mất, lấy thư viện tĩnh lặng làm nền, sự yên tĩnh và ầm ập bao trùm lên chiếc áo khoác màu nâu ầm ập của anh.

“Thầy, thầy...vừa rồi thầy làm thế nào nếu để người khác nhìn thấy...” Giờ thì Duy An đã biết làm thế nào là nói không nên lời rồi. Cô càng muốn diễn đạt tâm trạng hỗn độn của mình, càng không biết nên nói thế nào.

Tống Thư Minh chỉ gật đầu như thấu hiểu, “Em không phải sợ, tôi chỉ là....rất thích em mà thôi”.

Chiếc bút trên tay Duy An khựng lại.

Trước mắt cô là bức vẽ anh, còn người thật lại ngồi cạnh cô không xa, anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vẫn rất trẻ trung của cô, cười có chút nuối tiếc: “Annie, em có muốn nghe chuyện của tôi không?”

13. Chương 13: Lắng Nghe Câu Chuyện Của Anh

Trên cầu thang gỗ, nơi đây vốn là góc riêng thuộc về Duy An, nhưng không biết bắt đầu từ bao giờ, ở tầng trên cùng của thư viện lại xuất hiện thêm Tổng Thư Minh, vậy là nơi đây trở thành thế giới nhỏ của hai người.

Người đàn ông trên bức vẽ của cô rõ dần, còn Tổng Thư Minh ngồi trước mặt lại rơi vào trầm tư, vẻ mặt điềm tĩnh an nhiên: “Tôi từng quen một cô gái, có một thời gian cô ấy theo tôi học Tiếng Anh, nhưng không giống như bây giờ, khi ấy chúng tôi ở bệnh viện”. Anh nói tới đây thì ngẩng đầu lên nhìn Duy An, đột nhiên buồn bã lắc đầu. “Thực ra không phải là một câu chuyện thú vị gì, có thể em sẽ không thích đâu”.

Duy An bỗng rất muốn nghe, cô bắt đầu pha màu nâu để vẽ bối cảnh, hỏi anh: “Tại sao lại ở bệnh viện?”

“Khi ấy mẹ tôi bị ốm, tôi vội quay về nước, ngày thứ ba ở thành phố Lan trên đường đến bệnh viện...thì gặp cô ấy.. Về sau cô ấy cũng vào cùng một bệnh viện, cùng lúc chăm sóc mẹ thì tôi chăm sóc cho cô ấy luôn, những lúc rảnh rỗi tôi dạy cô ấy nói tiếng Anh”, Tổng Thư Minh ngập ngừng nói tiếp, “Cô ấy rất giống em”.

“Vậy cô ấy chính là...vợ thầy à?”, cô thấy vẻ mặt anh biến đổi, mỗi lần nhắc đến người này, trên khuôn mặt anh khó giấu nổi sự bi ai.

di_ễn_đàn_lê_quý_đôn

Tổng Thư Minh đứng dậy đi về phía cô, như chỉ muốn nhìn xem bức tranh cô vẽ như thế nào, anh cầm một cuốn sách đứng bên cạnh, đột nhiên dơ tay vuốt tóc cô, rất nhẹ, rất chân thành nói: “Annie, thực ra em rất đẹp, phải tự tin, đừng lúc nào cũng để mọi chuyện trong lòng như thế”.

Anh cứ đứng vậy, trưởng thành hơn cô, nhiều tuổi hơn cô, cười điềm đạm, ánh mắt có vài phần ung dung.

Duy An đột nhiên nổi tâm tính của trẻ con, cứ như mình đã trở thành tiểu Annie thật, lần đầu tiên cô dám dũng cảm cổ chấp truy hỏi: “Thầy, thầy còn chưa trả lời em, cô ấy có phải vợ thầy không?”

Tổng Thư Minh gật đầu, “Phải”.

Cô cầm bút vẽ dưới ánh đèn, khẽ nghiêng đầu giống như một cô gái nhỏ đáng yêu, nghiêm túc lắng nghe quãng thời gian của riêng anh, khi ánh sáng chiếu qua tóc cô sẽ có màu nhàn nhạt, chứ không phải là một màu đen lầy.

Bộ dạng yên tĩnh đó khiến người ta thương xót, nhưng cô không biết chăm sóc tử tế cho bản thân mình.

Tổng Thư Minh quay lại ngồi xuống chỗ cũ để cô vẽ tiếp, gác chuông tĩnh lặng phát ra âm thanh, cô dần cảm thấy người ngồi trước mặt mình không giống thầy cô giáo khác, anh dường như không có tư thế và giọng điệu thường thấy ở giáo viên.

Vì vậy khi ở bên anh, cô không cần cảm thấy e dè bất kì điều gì, chuyện gì cũng có thể nói có thể tâm sự.

Đề tài được mở rộng, dưới sự cổ vũ của Tổng Thư Minh, cô đứng trên bậc cầu thang cao nhất, nhắm mắt lại bắt đầu tố cáo tội trạng của Kiều Ngự: “Anh ấy rất xấu tính, rất xấu xa, không chăm chỉ....anh ấy...rất lãng phí tiền....hay trêu đùa em, anh ấy coi thường em...anh ấy không thích em nhưng lại gạt em là bạn gái anh ấy,m anh ấy nói em là thùng rác...”

Nói được ra rồi, bao nhiêu buồn bực tích tụ trong lòng cũng đã bị ném ra theo.

Tổng Thư Minh đỡ tay Duy An, mặc cô nhắm mắt đứng ở bậc cao nhất thoải mái thốt ra những lời trách cứ Kiều Ngự, cô nói mãi nói mãi tới cuối cùng thở dốc, nhưng vẫn cười, “Thầy ơi, thực ra anh ấy không xứng đáng để em thích anh ấy”.

“Thực ra....em có thể không cần lúc nào gọi tôi là thầy”.

Duy An đứng trên bậc cao nhất, Tổng Thư Minh đứng dưới cô hai bậc, thoát nhìn cô cao hơn anh, nên trong lòng có chút đắc ý, cô vung vẩy chiếc bút vẽ trong tay, cổ chấp nói thích gọi anh là thầy.

Nhưng một lúc sau vui quá hóa buồn, Duy An bắt đầu hát các ca khúc dành cho dàn nhạc, hát hai lần thì tâm trạng khá hơn, cầm bút bắt đầu khua lên khua xuống như chỉ huy, kết quả vung lên được hai cái thì làm đổ khay màu vẽ, màu vẽ bắn đầy tay, bộ dạng lem nhem ấy khiến người ta không khỏi buồn cười.

Tổng Thư Minh đi đến kéo cô xuống phòng vệ sinh dưới tầng rửa tay.

đi_ên_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

Sau bồn rửa tay là một tấm gương lớn, Duy An nhìn những mảng màu sáng tối dính đầy tay mình, cuối cùng không nhịn được nữa bật cười.

“Còn cười được nữa, không rửa được xem em định thế nào”. Anh bắt đầu kéo tay cô vào vòi nước, nhưng màu vẽ là màu không trôi, quả nhiên chẳng có tác dụng gì.

Duy An nhìn vẻ mặt của người đang ủ rũ trong gương lén chớp mắt, vờ chán nản nói: “Thôi, hay là....đợi để nó tự khô vậy”.

Tổng Thư Minh là người ngoài ngành, anh chỉ quan tâm làm thế nào để giúp cô rửa sạch tay thôi, vậy là kéo tay cô đặt dưới vòi nước. Lúc cúi đầu, Duy An thấy anh nhìn chăm chăm cổ tay trái của mình, trên đó có một vết bớt màu đỏ rất nhỏ, vậy là cô giải thích: “À, đây là bớt, cô em nói nó có từ khi em còn nhỏ”.

Anh mở nước lạnh rửa tay cho cô, nhưng vẻ mặt có chút thất thần, Duy An rút tay về khe gọi: “Thầy ơi?”

“À.....không có gì”. Anh vội vàng tắt vòi nước, sau đó nhìn cái bớt trên tay cô bật cười: “Rất giống một trái tim nhỏ”.

Ánh đèn chiếu xuống bồn rửa tay mờ mờ.

Duy An nén cười nhìn Tổng Thư Minh, cuối cùng anh cũng thấy có gì đó không đúng, “Tay thành ra thế này rồi còn cười được? Em thử đi ra ngoài với bàn tay dính đầy mực xem có kỳ cục không?”

Nhưng cô chỉ khe lắc đầu, nghiêm túc nói: “Thầy ơi, thực ra chỉ cần dùng dầu thông là rửa sạch ngay thôi, không thể dùng nước....”

Lúc này Tổng Thư Minh mới giật mình, cô gái nhỏ cố tình muốn nhìn bộ dạng bất lực bối rối của anh, anh thật không biết nên khóc hay nên cười, đẩy cô lên tầng.

Duy An lén bật cười: “Em còn chưa kịp giải thích thầy đã kéo em xuống rửa tay rồi, thực ra cũng có chuyện thầy không biết phải không ạ? “Cố đột nhiên bắt đầu thích trêu đùa anh, thích nhìn thấy vẻ mặt bất lực nhưng đầy bao dung của Tổng Thư Minh dành ình.

Duy An đặt gánh nặng trong lòng xuống, đổi lại là lời cảm thán không lí do từ anh: “Annie, tôi thật sự không tìm sai người đâu”. Anh rửa sạch tay cùng cô, mắt vẫn chăm chăm nhìn cổ tay cô thở dài, giờ tay khe nắm chặt nó lại.

Cô trong lòng anh giống như một con thỏ bị giật mình, sợ hãi nhảy giật về phía sau né tránh, anh cười khổ buông tay tỏ ý xin lỗi, ngồi xuống bên cạnh cô.

Duy An cúi đầu không dám nhìn anh, miệt mài dùng dầu thông lau sạch các ngón tay, sau đó lại lẳng lặng vẽ nốt bức tranh của mình.

Cứ vậy, anh ở lại bên cô cho tới tận lúc thư viện đóng cửa, anh để cô đi trước, nhìn cô đi xuống tầng, vẫn không yên tâm dặn dò: “Nhớ đeo găng tay”.

Cô gật đầu, xuống hai bậc, người đứng sau lại gọi: “Annie”.

Duy An quay người, Tổng Thư Minh mỉm cười, hỏi cô lần nữa: “Làm bạn gái tôi được không?”

14. Chương 14

Đằng sau cặp kính, ánh mắt anh thành khẩn nghiêm túc, như đang dồn chú thỏ ngọc ngách vậy.

Cuối cùng Duy An không thể né tránh được nữa, cô cần phải đối mặt với câu hỏi này, lưng đeo giá vẽ cô đứng đó do dự một lát, nhưng đột nhiên nhìn thấy những kệ sách xếp chồng lên nhau sau lưng anh, bóng đen dày đặc.

Gần mười giờ tối, Duy An bỗng nhớ tới những lời của Cố Mộng Mộng, cô ấy nói, hình như thư viện luôn ở đó, lại hình như không phải luôn ở đó...

Cầu thang hình xoắn ốc, khi bạn đứng từ trên nhìn xuống sẽ cảm thấy hơi chóng mặt.

Đến giờ thư viện đóng cửa, đèn lần lượt bị tắt, bóng tối từ phía dưới bò lên.

“Thầy...em thích Kiều Ngự”.

Đèn đã tắt tới chỗ Tống Thư Minh, khiến cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

Xung quanh yên tĩnh, Duy An không nhìn thấy người đứng trên cầu thang, hình như chỉ còn lại mình cô đối diện với bóng đêm, bỗng cô thấy căng thẳng: “Thầy ư?”

Đối phương không nói gì, một lúc sau cuối cùng cũng có tiếng động, Tống Thư Minh bước xuống cầm tay cô kéo ra ngoài: “Đừng sợ, tôi đưa em về”.

Duy An đi ra ngoài cùng anh, tiếng chuông điểm mười giờ vang lên.

Cô nhìn thấy những bông tuyết đang bay đầy trời cảm thán: “Một học kì đã qua rồi. Kể ra thì, đây là lần đầu tiên em đi ra ngoài cùng thầy”.

Nói gì thì nói Duy An vẫn là con gái, buổi tối sau khi học phụ đạo hoặc vẽ xong cô đều đi về trước.

Tống Thư Minh ừm một tiếng, không nói gì nữa, trầm mặc hơn bình thường rất nhiều, Duy An biết nguyên nhân, vừa rồi cô đã từ chối anh, đương nhiên không tiện chủ động nói chuyện thêm gì nữa.

Đến cửa kí túc xá nữa, Duy An không thể không chủ động lên tiếng, lấy hết dũng cảm nói ra những điều muốn nói: “Thầy ạ, em cảm ơn thầy nhiều, em biết thầy không đùa cợt em, nhưng...em chỉ là...dù sao thầy vẫn là thầy giáo”.

Cô vẫn nói rất không rõ ràng, nhưng Tống Thư Minh lại gật đầu, thể hiện rằng anh hiểu, cô không biết nên nói gì, không khí đột nhiên gượng gạo.

“Có phải em thấy tôi hơn em nhiều tuổi quá, tôi đã già lắm rồi?”, Tống Thư Minh hỏi cô, giọng vẫn dịu dàng, một người chỉ đơn giản là đứng đó thôi cũng đã trở thành phong cảnh.

Duy An ra sức phủ nhận, sao anh lại già chứ, nhưng cô cũng không biết rốt cuộc trong lòng mình đang khúc mắc ở đâu, chính cô đã nói Kiều Ngự không đáng để cô thích. Nhưng một người chỉ cần bảy ngày đã có thể hình thành một thói quen, huống hồ mỗi tình thâm lặng của cô đã kéo dài ba năm rồi?

Trên đất đã phủ một lớp tuyết mỏng, trước cửa kí túc có vài nữ sinh đi chơi về, lén lén nhìn Tống Thư Minh, sau đó nhìn cô gái đứng cạnh anh, kẻ nào kẻ nấy mắt sáng rực như phát hiện ra châu lục mới.

“Haiz...kia chẳng phải là cô nương đuôi phượng của chúng ta sao? Kẻ luôn xếp cuối cùng...” cô gái đội mũ nói giọng khinh miệt.

Người đi bên cạnh tò mò, “Ai đưa cô ấy về thế? Chẳng phải trước đó cô ấy là bạn gái của Kiều Ngự sao?”

Lập tức có người phản bác: “Đã out rồi, tin đó xưa lắm rồi. Mấy tháng nay Kiều Ngự đã làm lạnh với bạn gái chính thức. Xi....cô bạn đuôi phượng của chúng ta chỉ là bóng đèn tạm thời, bị người ta kéo ra trút giận mà thôi”.

Nội dung trên diễn đàn BBS của trường được bọn họ nhắc lại lần nữa, Duy An không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, cô chào Tống Thư Minh xong liền chạy thẳng lên tầng.

Tuyết rơi suốt đêm, Duy An chạy về đến phòng, thấy Cố Mộng Mộng đã về. Cô chạy ra chỗ cửa sổ, nhìn hơi sương đọng trên đó càng dày thêm, đột nhiên hà hơi, giơ tay lau sạch băng và nước đọng trên ấy.

Những con đường phủ đầy tuyết phía dưới, cô thấy Tống Thư Minh đứng trước ký túc nữ một lúc rồi rời đi, anh mặc chiếc áo khoác to và dài, hình như chẳng vội vàng gì, cứ thơ thẩn men theo con đường nhỏ.

Buổi tối hôm đó, Duy An mơ thấy một giấc mơ lại, cô mơ mình ngửi thấy mùi thuốc khử trùng cay cả mũi, xung quanh tối đen, trong giấc mơ, cô đang ngru vùi, không thể mở nổi mắt, cô ngủ trong cảm giác bức bối, nhưng bên cạnh có ai đó đang huyết sáo, tiếng sáo làm bạn với cô, khiến cô không cô độc.

Rất lâu sau đó, Duy An trong mơ dần dần nhận ra đó là giai điệu trong vở nhạc kịch, vậy là cô rất muốn vùng dậy, cô lặn lộn trên giường, nỗ lực của cô đã được đền đáp, cuối cùng cô cũng tỉnh, đáng tiếc giấc mơ cũng kết thúc theo.

Duy An lật người ngồi dậy, chỉ nhìn thấy trần nhà, vậy người ngân nga giai điệu trong giấc mơ của cô là ai?

Cố Mộng Mộng nằm ở giường vẫn ngáy đều đều, lúc cô xuống giường thì Cố Mộng Mộng bị đánh thức, vậy là sinh viên chăm ngoan Cố Mộng Mộng lật người, như muốn bày tỏ sự phản đối của mình, Duy An rón rén đi ra lấy cốc rót nước, uống một hớp, bỗng nghe Cố Mộng Mộng bắt đầu nói mơ: “Trịnh....Trịnh Chí Ma...tôi đã nói bao nhiêu lần rồi! Phải giữ nguyên tư thế.....đứng, đừng cử động...anh cứ thế sao tôi có thể vẽ được một tác phẩm kiệt tác, sao có thể đạt được..thành tích tốt?”

Mặc dù lắm bầm không rõ, nhưng Duy An vẫn nghe được chi tiết quan trọng nhất, Trịnh Chí Ma.

Miếng nước trong miệng phụt ra, cô vội vàng rút giấy ra lau, Cố Mộng Mộng lại lật người đầy bất mãn, tiếp tục cằn nhằn Trịnh Chí Ma trong giấc mơ của mình.

15. Chương 15: Ai Là Annie Của Anh

Thi cử bận bịu khiến đầu óc mọi người quay cuồng, mấy hôm sau, danh sách tuyển chọn chính thức của đội bóng rổ được công bố.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, Kiều Ngự chính thức được chọn vào đội bóng rổ, vậy là trên BBS của trường lại dậy sóng.

Quần chúng vô cùng cảm kích quyết định anh minh của đội trưởng, đồng thời thay đổi cách nhìn đối với cá nhân Trịnh Chí Ma.

Nhưng Duy An không có thời gian để quan tâm tới chuyện này, sắp đến cuối kì, bài vở của sinh viên năm nhất đặc biệt nhiều, thi cử liên miên, cũng may họ sắp thoát khỏi bể khổ này rồi.

Sau tết Dương lịch, thành phố Lan thường có tuyết, tuyết đóng thành băng chưa kịp tan, cả ngôi trường một màu trắng xóa, cuối cùng cũng khiến nó bớt ảm đạm.

Duy An đã nộp bản vẽ tranh sơn dầu cuối kì, cô đang đứng bên ngoài phòng học đội bạn, một lúc sau thấy Cố Mộng Mộng áp a áp úng đi về phía mình, cô hỏi “Gần đây hình như đội trưởng ít đến thư viện thì phải”.

Cố Mộng Mộng lúc nào cũng ở trong trạng thái mơ mơ màng màng, cô ấy chỉ kéo chặt chiếc áo khoác rồi ừm một tiếng, cùng Duy An đi ra ngoài, đột nhiên chợt hiểu ra câu hỏi của cô, kinh ngạc thất sắc quay người lại chất vấn Duy An: “Sao cậu lại nhén lên bức vẽ của mình?”.

Duy An hoang mang vội lắc đầu: “Mình...mình...không nhìn lên, là cậu nói mơ...sau đó mình nghĩ...chắc cậu vẽ Trịnh Chí Ma”.

Đối phương đứng ngệt ra ngẫm nghĩ một lúc, rồi ngượng ngùng gật đầu.

Duy An không kìm được bật cười thành tiếng, tiếp tục hỏi: “Anh ấy rất thú vị, hình như thích đến đứng trước cửa thư viện ngâm thơ....Hai người các cậu yêu nhau rồi hả?”

d d l q đ

Hai người vòng qua cửa sau của lớp học vừa đi vừa nói chuyện, vừa khéo nghe thấy thầy giáo chuyên ngành đang trò chuyện với mấy bạn sinh viên đến sau: “Đúng đúng vốn đúng là thế mà...ha ha, đúng vậy, phải cạnh tranh với thời gian, vừa đẩy nhanh tình cảm lại vừa có thể hoàn thành bài tập chuyên ngành, tôi phải hao tâm tổn trí lắm mới nghĩ ra cách đẩy đây,”

Đa phần là mấy nữ sinh đang muốn lấy lòng thầy, hi vọng trò chuyện vui vẻ, thầy sẽ cho điểm cao.

Nhưng đề tài này vào tai Cố Mộng Mộng hiệu quả lại khác, Cố Mộng Mộng vô cùng căng thẳng nhìn trái ngó phải, thấy không có ai mới đỏ mặt kéo Duy An giải thích: “Anh ấy với mình bình thường, cũng chẳng có gì, mình chỉ ngưỡng mộ sự hiểu biết sâu rộng của anh ấy thôi...à, anh ấy cũng thích ở bên cạnh khi mình vẽ vời hay đọc sách...” Nói mãi nói mãi, sinh viên chăm ngoan đột nhiên dừng lại, cô ấy đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, nhìn Duy An hỏi: “Này? Cậu vẽ ai?”

“Mình...mình vẽ...người đó” Duy An hồi hận vì đã khơi ra chuyện này.

“Chắc chắn cũng là người cậu thích thôi”.

Duy An né tránh câu hỏi của Cố Mộng Mộng, định bỏ chạy, nhưng đáng tiếc không thành, bởi vì cô bị thầy giáo dứ lại vệ sinh phòng học.

Trình An Ni là người cuối cùng đến lớp nộp tranh, cô ấy dậy muộn, khi đến, trong lớp chỉ còn thầy giáo đang chỉ chỗ cho Duy An chuyển đồ.

Duy An cầm cúi chuyển giá vẽ một cách nghiêm túc, nghe thầy giáo nói rất thích bức vẽ của cậu ấy, bởi vì Trình An Ni mang nộp một bức vẽ lưng người.

“Đến đây đến đây, nhìn xem”. Trình An Ni không ngại, kéo Duy An cùng tới ngắm, màu nền đỏ rực rỡ, riêng bóng lưng cao gầy của anh là dùng màu đen.

Chỉ có một mình Trình An Ni vẽ bóng lưng người.

So với những bức vẽ khác, d d l q đ cảm giác mới mẻ hơn nhiều, Duy An rất thích những bức tưởng tượng được sắp đặt rất tinh tế của Trình An Ni.

Cuối cùng thầy giáo cũng đi, Duy An vừa quét phòng vừa nhìn bức tranh và nói chuyện với Trình An Ni: “Lần này cậu chắc chắn sẽ được điểm cao”.

Cô thật lòng khen ngợi, mặc dù bản thân cô cảm thấy nếu vẽ khuôn mặt nghiêng của Kiều Ngự thì sẽ đẹp hơn, nhưng không thể không thừa nhận, bức họa vẽ lưng này tràn ngập tình cảm đặc biệt giữa những người yêu nhau, thứ tình cảm mà người ngoài không thể hình dung.

Nhìn bức vẽ có cảm giác...bóng lưng của người trong tranh khiến người ta không sao đuổi kịp, anh ấy càng đi nhanh, nhanh tới mức sắp hòa vào màu đỏ của nền.

Không biết tại sao, Duy An cảm thấy bức tranh có chút bức bối.

Nhưng người đang chìm đắm trong tình yêu nồng nhiệt như Trình An Ni lại không hề để ý thấy, cô ấy bật cười, mái tóc mới uốn xoắn đung đưa, vừa khéo để lộ đôi hoa tay hiệu Chanel: “Đừng nhắc nữa, đều tại Kiều Ngự cả, anh ấy không chịu ỉn vẽ, mình cuốn chặt lấy anh ấy cả mấy ngày, mãi anh ấy mới xuôi xuôi, nhưng cuối cùng lại không ỉn vẽ chính diện, bảo phiền phức, haizz, tính khí thiếu gia mà”.

Duy An bẽ mặt bẽn lẽn đi qua đi lại, Trình An Ni đứng trên đôi giày cao gót, khoanh tay vừa đứng chờ vừa nói chuyện với cô. Duy An nhớ tới tính cách kì quái của Kiều Ngự, bất lực giải bày: “Hồi học cấp ba anh ấy cũng vậy, không sao đâu, thực ra cậu vẽ thế lại đạt hiệu quả cao hơn”.

Trình An Ni thoải mái bắt đầu mở rộng đề tài, hình như gần đây cô ấy có rất nhiều chuyện muốn được thổ lộ với Duy An, gia cảnh nhà cô ấy rất tốt, nên đương nhiên những chuyện cô ấy nói đa phần liên quan tới tính khí của Kiều Ngự.

Cuối cùng Duy An quét dọn xong phòng học, Trình An Ni cũng đã chán tới phát cuồng, cô ấy đứng dựa trên bục giảng nghịch đôi hoa tai của mình, rồi nói với Duy An, “Mấy hôm tết anh ấy lại uống rượu, không biết sao lại dính vào cái tật ấy, khuyên thế nào cũng không được...Haizz, đúng rồi, mình nhớ ra rồi! Duy An, người bế cậu lần trước lần trước cũng phải ba mươi rồi ấy nhỉ?”

Trình An Ni đột nhiên chuyển đề tài, nhắc đến chuyện ấy, vẽ mặt thần bí.

Duy An kéo bạn ra ngoài cửa, lắc đầu í bảo bạn đừng nghĩ nhiều: “Chỉ là thầy giáo trong trường thôi”.

“Hả? Thầy giáo mà còn xuống tay với sinh viên sao?”

“SUýt!”, Duy An vội bịt miệng bạn: “Đừng có nói bừa, không phải thế”.

“Rõ ràng mình đã nhìn thấy mà”. Trình An Ni không buông tha, đôi mắt đẹp lay động, lóe lên những tia sáng như rất thấu hiểu, cô ấy hạ giọng ghé sát vào tai Duy An hỏi: “Chim cánh cụt, có phải cậu gặp khó khăn gì không? Ý mình là...về mặt tài chính ấy. Cậu đừng ngại, mình hiểu mà, mình và Kiều Ngự sẽ giúp cậu, cậu không cần phải tìm một người đàn ông già như thế!”

“Thầy ấy không phải người đàn ông già!”, Duy An bỗng cuống lên, buột miệng hét một câu mà ngay bản thân cũng giật nảy mình, tiếng cô vang vọng trên hành lang.

Trình An Ni cũng giật mình, cô chưa bao giờ thấy Duy An kích động như vậy, thế là cũng không chịu lép vế, tiếp tục nói: “Nhìn thì có vẻ điều kiện khá tốt, nhưng...cậu giận thế làm gì, mình chỉ đùa thôi, cậu thật sự để tâm tới anh ta đấy à?”

Duy An không ngờ Trình An Ni lại hiểu lầm mình như thế, bèn hỏi thẳng cô ấy: “Cậu nghĩ mình thiếu tiền à?”

Hai người đã đi tới cầu thang, Duy An thấy Kiều Ngự tới đón Trình An Ni, đang đứng dựa bên ngoài cửa hút thuốc,

Trình An Ni liếc mắt ra ngoài rất nhanh, rồi phá lên cười, dịu dàng thấu hiểu nói: “Không không, mình chỉ muốn tốt cho cậu thôi, cậu đơn thuần như thế, ngộ nhờ bị người ta bán còn đếm tiền giúp họ thì sao, phải không, Kiều Ngự?”

Kiều Ngự lơ đãng ừ một tiếng, tay kẹp điếu thuốc, quay lại nhìn Duy An chăm chăm.

Cô thường không thể hiểu nổi ánh mắt đầy kì lạ đó của Kiều Ngự, rất phức tạp.

Đây không phải lần đầu tiên, thỉnh thoảng có hôm Duy An đi cùng Trình An Ni tới học viện của anh nghe giảng anh cũng có lúc nhìn cô chăm chăm với ánh mắt thất thần như thế.

Ánh mắt đó khiến Duy An không thể giải thích được, vậy là cô bối rối nhìn anh gật đầu, coi như lời chào, sau đó rời đi trước.

Trên đường quay về kí túc, lần đầu tiên Duy An nhận được tin nhắn do Kiều Ngự chủ động gửi tới, anh vẫn giữ phong cách nói năng khá ngắn gọn của mình, nói thẳng: “Năm giờ chiều, đợi anh trước cửa thư viện.”

Cô muốn gọi lại hỏi xem có chuyện gì, nhưng khi bấm số gọi lại thì điện thoại bị ngắt giữa chừng, tiếng chuông báo bận dồn dập nghe cũng thiếu kiên nhẫn như chính chủ nhân của nó.

Vậy là chiều hôm ấy, cô do dự một lát, cuối cùng bần khoăn áo dày đi ra ngoài.

Tuyết đã ngừng rơi, song đường rất khó đi, tuyết tích thành băng khiến Duy An lo lắng vô cùng, dọc đường cô nhón chân bước thận trọng, khó khăn lắm mới tới được trước cửa thư viện. Cô phát hiện ra, do thời tiết lạnh quá, sinh viên tới thư viện đọc sách cũng ít đi nhiều.

Thư viện vẫn một không khí trầm mặc yên tĩnh ấy, cô vào trong thư viện ngồi một lát nhưng lại lo lắng Kiều Ngự sẽ không kiên nhẫn mà đi vào tìm mình, vậy là cô ôm tay, đứng trước cột đa “độc thân” thần kỳ đợi anh.

Hôm nay không có ai ngâm thơ, chỉ có mình Duy An bỗng nhớ lại chuyện hôm vừa nhập học, đứng trước anh cô dường như luôn đóng vai trò bị động, từ hồi cây ngô đồng còn xanh lá, tới giờ chúng đã trơ trọi cành khô, trên cành chỉ còn tuyết đọng, giống hệt như thầy giáo dạy môn Mĩ thuật cơ sở của họ vậy.

d d l q d

Cô lạnh tới mức mũi đỏ ửng và xoa tay không ngừng, không ngừng thầm nói với mình một sự thực rằng, hôm nay cô không chủ động, Kiều Ngự có lý do gì không đến chứ. Vậy là cô đứng đó chờ đợi, trong lúc chờ đợi, cô nhắn cho Kiều Ngự một tin báo rằng mình đã đến, nhưng đối phương chẳng thấy động tĩnh gì, đến khi trời tối hẳn, cô đã lạnh tới mức hắt xì hơi liên tục, cảm giác đầu đau vô cùng.

Tiếng chuông đồng hồ điểm, đã tám giờ, cô không thể không đối mặt với hiện thực lần nữa.

Kiều Ngự đang đùa cợt cô

16. Chương 16

Hu hu, xin lỗi mọi người vì hôm qua bận quá nên không pót được thêm chương nào. Mọi người thông cảm hộ mình nhé ^^

Mà đọc chương trước ức chế bao nhiêu thì đọc chương này ảm áp bấy nhiêu, hic, bao giờ tôi mới có được người yêu như vậy đây, thật là đau khổ mà TT

Cô đội ba tiếng đồng hồ, trời bắt đầu có tuyết bay bay, nhìn những ngọn cây lạnh lẽo và ánh đèn ảm áp hắt ra từ thư viện, bất giác cô không thể giận nổi.

Cô nhớ tới một câu nói, nổi bi ai lớn nhất chính là hết hy vọng.

Lần này, cô đã thật sự mất hết hi vọng chưa?

Duy An nhìn đôi găng tay trên tay mình, toàn thân cô từ trên xuống dưới dường như chỉ có đôi găng tay là ấm nhất. Đây là đôi găng tay Tống Thư Minh tặng cô, giờ nhìn chúng cô lại thấy vô cùng nực cười. Cô lảng phí sự ảm áp bày ở trước mắt, để ra sức tiếp cận cái cây lạnh như băng, Kiều Ngự xưa nay luôn là người mà cô không bao giờ chạm vào được.

Duy An khẽ hà hơi, trước mặt cô một làn hơi sương dày đặc, trắng tinh bốc lên, khối kiến trúc quen thuộc bị lu mờ, cô chỉ nhìn thấy thảm cỏ dưới chân mình.

Ngày tuyết rơi, cô chẳng có ai để ôm, cũng không có ai để trách cứ.

Người cô thích là như vậy, anh làm gì cũng không cần lý do, hướng chỉ anh là bạn trai của người khác, phải ở bên Trình An Ni. Nguyên nhân anh không đến có quá nhiều, có thể anh quên, cũng có thể do anh có việc....mà có thể chỉ là trò đùa ác ý thôi.

Cô thấy tuyết rơi càng lúc càng nhiều, định vào thư viện cho ấm, không ngờ vừa mới quay người, đã thấy một người quàng chiếc khăn kẻ caro màu xám đứng sau cửa kính.

Tống Thư Minh nhẹ nhàng đẩy gọng kính, nhìn cô với vẻ đăm chiêu suy nghĩ.

Lại là anh ấy, mỗi lần Duy An buồn bã, lạnh lẽo hoặc đau lòng, anh ấy luôn xuất hiện, còn cô như con cá bơi giữa biển sâu, đúng lúc đói rét thì nhìn thấy anh giống như nhìn thấy ánh sáng của ngọn hải đăng, ngay cả nụ cười lạnh lẽo đầy bao dung cũng vô cùng cảm động.

Uy An miễn cưỡng mỉm cười, đẩy cửa định vào, vừa mở miệng gọi một tiếng: “Thầy....” đột nhiên trước mắt tối sầm, cô mất đi ý thức, mềm nhũn gục xuống đất.

Không sao...không sao.

Lúc cô ngất đi vẫn còn cảm thấy không có gì đáng sợ, Tống Thư Minh ở đó, anh ấy sẽ đưa mình đi, rời khỏi nơi băng tuyết đầy trời.

Trong lúc hôn mê, Duy An nhớ tới những trang nhật ký nực cười hồi cấp ba, đó là khoảng không tự do và dửng dưng duy nhất của cô, giống như những thiếu nữ không am hiểu thế sự khác, cô đã từng viết những lời si mê như: sẽ không lấy ai ngoài Kiều Ngự.

Nhưng....bây giờ....

Thứ duy nhất cô mơ thấy chỉ là một vùng đất hoang tàn, kỳ lạ là, giữa nơi tuyết trắng mênh mang ấy, tòa kiến trúc duy nhất rõ ràng lại chính là thư viện. Hình như nó đã trở thành kí hiệu, liên kết tất cả thời gian và không gian chưa được biết tới lại với nhau.

Cuối cùng Duy An cũng mở mắt, chiếc đèn thủy tinh trên đầu hắt xuống thứ ánh sáng màu cam ảm áp, rõ ràng.... Chỗ này, không phải là thư viện, cũng không phải ở ký túc.

Bên cạnh có người cầm ly sữa nóng ngồi ở mép giường.

Tống Thư Minh thấy cô tỉnh thì thở phào nhẹ nhõm, anh nói, trong giọng nói có chút trách mắng: “Em bị sốt tại sao còn đứng ở cửa”.

Duy An nhìn xung quanh, chỗ này giống như phòng ngủ, nhưng cảnh sắc ngoài cửa sổ không phải là sân trường đại học G. Cô đánh đòn lấy ly sữa nóng uống một hớp, lúc này mới cảm thấy thật sự khó chịu: “Em không biết mình sốt, nhưng đứng lâu quá, nên bị lạnh”.

CỔ nằm trên chiếc giường rộng mềm mại, bối rối nhìn người ngồi bên cạnh cửa sổ, cuối cùng cũng hỏi một câu bằng giọng đầy bất an: “Chỗ này là...” .

“Là căn hộ mà tôi ở trước khi ra nước ngoài, lâu rồi chưa quay lại. Em bị ngất, đành đưa em về đây trước”. Anh giơ tay ra sờ trán cô một cách khá tự nhiên, sắc mặt dịu xuống, nói: “Cũng may, chỉ là sốt nhẹ, uống chút sữa nóng nếu thấy trong người khá hơn thì theo tôi đến bệnh viện lấy thuốc”. Nói xong anh thấy vẻ mặt cô vẫn còn bối rối bất an, vậy là giơ tay vuốt tóc cô an ủi: “Không sao, đừng sợ, có tôi ở đây rồi”.

Xưa nay Duy An chưa từng ở riêng với người đàn ông này như thế này, thậm chí hiện tại cô còn đang nằm trên giường người ta, vì vậy lòng chợt căng thẳng, nhưng lại không cảm thấy khó chịu.

Nghe Tống Thư Minh vừa như khuyên nhủ vừa như dỗ dành, giọng như coi cô là bé con, vì vậy cô khẽ khàng thả lỏng cơ thể, nhìn anh cười, cho rằng anh đã lo lắng thái quá.

Có điều...lòng cô thầm trả lời, đúng thế, không phải sợ, có anh ở đây mà.

Tống Thư Minh lại hỏi cô đã thấy khá hơn chưa, Duy An gật đầu, thấy anh đi lấy một chiếc áo khoác rất dày, rồi khoác lên người cô.

Cô ngây ngốc không hiểu vì sao, ngồi trên giường giống như con nhộng béo, chỉ thò mỗi cái đầu ra ngoài, cuối cùng không kìm được hỏi anh: “Tại sao lại phải thế này?”

“Một thời gian rồi tôi không ở đây, không có thuốc cảm trong nhà. Đi, tôi đưa em đi khám bác sĩ”.

Cô vội vàng giằng ra, cố gắng thì tay kéo tay áo anh lại nói: “Không cần khám bác sĩ, chỉ bị lạnh quá mà sốt thôi, không tới nỗi.....em, em có phải trẻ con đâu, làm gì mà yếu thế”.

Người đàn ông luôn nở nụ cười dịu dàng ấm áp trên môi ấy quay lại nhìn cô, cô gái trước mặt anh đã mười chín tuổi rồi, nhưng vẫn như là một đứa trẻ, sau khi ốm thì lạnh tới mức mũi đỏ như quả cà chua, sắc mặt hơi xấu.

Căn phòng này không quá lớn, nhưng sạch sẽ và ấm áp, có thể nhận ra nơi này không có người ở, vì bàn ghế vẫn còn phủ vải.

Duy An thấy anh không nói gì chỉ nhìn mình, nhất thời thấy ngại, cố gắng chui người khỏi chiếc áo khoác rộng lớn của anh, vừa thở phào một hơi muốn giải thích ở ký túc cô có thuốc cảm. thì đột nhiên Tống Thư Minh ngồi xuống giường, giơ tay ta ôm cô vào lòng.

Mặt cô áp vào ngực anh.

Tiếng trái tim đập nhẹ nhàng khiến Duy An nhớ ra một chuyện, Kiều Ngự, người mà cô từng một lòng một dạ yêu thầm, bị anh lừa, bị anh gạt mà còn tưởng mình đã thật sự là bạn gái của anh. Ngày hôm đó, ở trước cửa Học viện mỹ thuật, chẳng mấy khi Kiều Ngự tốt bụng kéo cô một cái, Duy An khi ngã vào người anh, cũng đã nghe thấy tiếng tim anh đập.

Nay....cuối cùng, Duy An không thể kìm nén được nữa, trong vòng tay lạnh lẽ của Tống Thư Minh, cô bật khóc, cô đã nín nhịn quá lâu, đã bị dồn nén tới góc chết, cả thế giới chỉ còn duy nhất vòng tay này là ấm áp, vậy là cô bật nói, như người đã bị mất kiểm soát: “Thầy ơi, em không thích anh ấy nữa, em không muốn thích anh ấy nữa”.

Lạnh tới mức tay chân tê cóng, cô đã đợi Kiều Ngự ba tiếng đồng hồ, chỉ vì một tin nhắn ngắn ngủi đơn giản, Duy An thâm nghiến răng thế, cứ thế đi, sau này cô không bao giờ muốn đợi anh nữa, không bao giờ nhận nhận sự trêu chọc của anh mà lòng vẫn thầm mong chờ nữa.

Tống Thư Minh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, nghe cô khóc nghẹn cả mũi.

Rõ ràng anh chẳng nói gì cả, nhưng nằm trong lòng anh, cuối cùng Duy An đã có thể bỏ thăm cỏ dưới chân mình lại đằng sau rồi.

“Annie ngốc nghếch, Kiều Ngự không đáng để em thích, cậu ta không phải là người sẽ đi cùng em đến cuối cùng”. Anh không phải là nhà tiên tri, nhưng lại nói chắc chắn như vậy.

Nước mắt Duy An chảy nhiều hơn, trước kia cô không tin điều này, cô luôn cho rằng kiên trì sẽ có hy vọng, nhưng giờ cô bắt đầu tin vào việc “cầu mà không được” rồi.

Nước mắt nước mũi giàn giụa, Tống Thư Minh lấy khăn giấy lau giúp cô, cô biết mình khóc trông càng xấu, nhưng biểu hiện của anh cứ như anh thấy cô rất thusvij vậy.

Cuối cùng, tiểu Annie ngốc nghếch cũng phải phì cười trong nước mắt.

Tống Thư Minh nâng mặt cô lên, nhấn nài lau kho từng chút từng chút nước mắt trên mặt cô, Duy An cúi đầu ngồi trên giường, lẩm bẩm: “Em về ký túc là được, ký túc có thuốc cảm, Cố Mộng Mộng chắc có thuốc giảm sốt”.

Nhưng Tống Thư Minh không để ý tới câu nói ấy, anh nhìn vào mắt cô, cười cười hỏi: “Ồ bên anh nhé? Anh sẽ không để em phải đứng trong tuyết lạnh chờ anh....anh vì em mà đến.”

Anh đã hỏi cô rất nhiều lần rồi, đôi khi cô cũng không dám tưởng tượng, tại sao vị thầy giáo xuất hiện hết sức đột ngột và kỳ lạ này lại kiên trì với cô như thế. Nhìn anh thì thấy có vẻ gia thế rất khá, là một giảng viên đại học được mọi người ngưỡng mộ kính trọng, và anh cũng đã qua cái tuổi đi lừa gạt các cô gái nhỏ rồi.

Không phải cô cảm thấy anh không tốt, mà cô bắt đầu hoài nghi bản thân mình theo thói quen, “Thầy...em luôn không dám tin”.

Anh có phần thất vọng: “Cũng đúng, anh quên em còn nhỏ tuổi quá, anh đã ba mươi mốt rồi, anh bây giờ đối với em mà nói, ừm....hơn em mười hai tuổi, giữa chúng ta có khoảng cách thế hệ khá lớn.

Duy An bất giác lắc đầu: “Không phải, em chỉ cho rằng mình không đủ tốt. Hơn nữa....”, cô do dự nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Thầy, thầy thích em ở điểm nào ạ? Em rất ngốc, học tiếng anh kém, mộng tưởng làm giảng viên tranh sơn dầu, nhưng thành tích chuyên ngành cũng không cao?” Cô càng nghĩ càng chán nản, có chút thương cảm không dám ngắt đầu lên nhìn anh, buồn buồn nói: “Hơn nữa, em luôn bị người khác đùa cợt”.

Anh không nói gì, thở dài, kéo chăn giúp Duy An, cô đột nhiên hạ giọng bổ sung thêm một câu: “Thực ra....thực ra em biết thầy đối với em rất tốt, em biết....đôi lúc em rất mong được nhìn thấy thầy, nhìn thấy thầy rồi....em cũng biết mình không bao giờ phải sợ hãi nữa”.

Ngón tay Tống Thư Minh khựng lại, anh nâng mặt cô lên, trán lấm tấm mồ hôi, anh phát hiện ra Tiểu Annie của mình sợ tới mức giật lùi về phía sau né tránh, dường như cô chưa bao giờ tiếp xúc với một người đàn ông như thế.

Anh không tìm được, bật cười nói: “Hình như không còn sốt nữa”.

Cô đỏ mặt gật đầu, rồi nghe anh hỏi: “Sinh viên chẳng phải nên nghe lời thầy giáo ư?”

“Dạ”.

“Anh rất thích em, lý do tại sao...là một bí mật, đợi em lớn hơn chút nữa em sẽ hiểu. Giờ em chỉ cần tin rằng anh sẽ không lừa gạt em là được”.

Duy An gật đầu: “Em....”

“Vì vậy, học sinh ngoan phải nghe lời thầy giáo, ở bên anh nhé?”, anh cười rất thoải mái, cảm thấy mình giống như bị bóng, ngọn lửa chảy vào trong tim.

Ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi, thừa thốt giống như giấc mộng vỡ vụn thời thiếu thời, cô nên nhìn về phía trước, không nên nghĩ về những hồi ức đã qua nữa.

Tội danh tội tệ nhất cũng đẹp nhất trên thế gian này, đó chính là rung động quá dễ dàng.

Giọng Duy An nhỏ tới mức chính cô cũng nghe kohong rõ, nhưng cô vẫn cố gắng nói: “Vâng”.

Di động đột nhiên đổ chuông, Duy An nghĩ chắc Cố Mộng Mộng tìm mình, vội vàng giơ tay ra tìm chiếc áo khoác lông vũ.

Tổng Thư Minh mang đến giúp cô, cô thấy tên người gọi là Kiều Ngự.

Người này để cô phải đợi cả buổi chiều dưới tuyết lạnh, và giờ đã chín giờ tối rồi, còn gọi điện định nói gì? Chắc cũng giống như những lần trước, Kiều Ngự sẽ lạnh lùng báo quên khuấy đi mất, tiện thể cười nhạo cô, rồi ở đầu dây bên kia sẽ thoang thoảng tiếng cười ngọt ngào của Trình An Ni.

Duy An nhìn vào cái tên đó rất, Tổng Thư Minh không nhìn thấy gì, chỉ đứng dậy đắp chăn cho cô, ra khỏi phòng đi mua thuốc.

Trong phòng chỉ còn lại mình Duy An, cô hít một hơi thật sâu, nhìn đêm tuyết tối đen và lạnh lẽo bên ngoài, những bông hoa tuyết bị gió thổi đập vào cửa sổ, mơ mơ hồ hồ, giống như khuôn mặt không rõ ngũ quan trên đó.

Cô đã nói lời tạm biệt với Kiều Ngự, và cũng nói lời tạm biệt với cô gái mang trong tim tình yêu thầm kín ấy.

Sau đó Duy An tắt máy, không muốn nghe điện thoại của Kiều Ngự nữa.

17. Chương 17: Người Yêu Bé Nhỏ

Sau trận tuyết lớn, chim cánh cụt xui xẻo quả nhiên đã ứng nghiệm với một câu nói cũ, bệnh đến như núi đổ.

Bệnh tình của Duy An nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng, cô ngủ ở nhà Tổng Thư Minh một tối, uống thuốc xong, nhưng sáng hôm sau đầu óc vẫn nặng trĩu, mặt mày choáng váng, vậy là cô đành gọi điện cho Cố Mộng Mộng, nhờ xin nghỉ phép giúp.

Giọng sinh viên chăm ngoan có vẻ kỳ quái, cần nhân: “Hôm qua An Ni đến tìm cậu, nhưng hình như cậu tắt máy suốt, cô ấy bảo không gọi cho cậu được, sau đó chạy về ký túc, rất tức giận, làm mình sợ chết khiếp.”

Duy An không hiểu vì sao, hơn nữa hiện tại cô khó thở nên cảm giác vô cùng khó chịu, chỉ ậm ừ một tiếng rồi cúp máy, suy nghĩ mãi vẫn không biết Trình An Ni xảy ra chuyện gì.

Tuyết đã ngừng rơi, những ngày âm u liên miên ở thành phố Lan đã chấm dứt, trời hửng nắng, vài tia nắng ấm áp hắt vào phòng, Duy An phát hiện ra hình như Tổng Thư Minh đã dọn dẹp khiến căn phòng trở nên ấm áp, sạch sẽ hơn.

Chín giờ rồi, Tổng Thư Minh vẫn chưa lên lớp.

Anh lại mang thuốc giảm sốt tới, ép cô uống. Duy An bối rối nhìn quanh, bỏ chăn ra muốn mặc áo khoác, “Em đã xin nghỉ học rồi, về ký túc ngủ cũng được, thầy cũng phải đi dạy chứ, cứ mặc kệ em.”

Anh đang cầm cốc nước, đột nhiên cúi xuống hôn lên trán cô, “Ký túc rất lạnh, lại dễ lây sang các bạn khác, em cứ ở tạm đây đi, ngày mai khỏi anh đưa em về.”

Nụ hôn của anh như an ủi, lại như mang theo nỗi lưu luyến nặng nề.

Cô lại đỏ bừng mặt, lén nhìn anh, lẩm bẩm muốn giải thích nhưng ánh mắt Tổng Thư Minh nhìn cô lại ra chiều thích thú, vò vò tóc cô rồi ấn cô nằm xuống, đắp chăn cho cô, xong anh nói: “Nghĩ linh tinh gì vậy, em đã nhận lời rồi, chúng ta ở bên nhau, đương nhiên anh phải chăm sóc tốt cho em.”

Từng hạt bụi nhỏ xíu trong không khí cũng trở nên sinh động lạ thường vì câu nói này.

Duy An gật đầu, vì sốt nên rõ ràng cô cũng lười biếng, nằm trên giường nhìn anh, bỗng Tổng Thư Minh hốt hoảng, đột nhiên đặt cốc nước trên tay xuống, nhìn cô chăm chăm: “Annie... em...”

Sự luông cuống của anh khiến cô bé đang nằm co mình trong chăn kinh ngạc, chạm chạm vào ngón tay anh nói: “Thầy?”

Tống Thư Minh bưng tỉnh, chỉ đẩy gọng kính rồi cười lắc đầu. “Không có gì, anh chỉ thấy... vừa rồi em rất giống mười năm sau...”

“Mười năm sau? Làm sao thầy biết mười năm sau em sẽ thế nào?”

Anh càng cười lớn hơn, nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ ngẫm nghĩ, rồi nói: “Đoán thôi mà, cũng có thể tiểu Annie của anh mười năm sau sẽ thay đổi, ví dụ như... bạo dạn và gợi cảm hơn?”

Duy An lè lè lưỡi lắc đầu, cũng bật cười, vuốt vuốt mái tóc rối bời vì bị ốm của mình, nuối tiếc: “Thầy, em xui xẻo như vậy, có lẽ bao nhiêu năm nữa cũng không thay đổi được đâu.”

Cô chẳng xinh đẹp, lại đã quen với cuộc sống bình lặng, yên tĩnh của một cô gái đuôi phượng, may mắn và hạnh phúc dường như cách cô rất xa, cô càng không bao giờ có những suy nghĩ bạo dạn mới mẻ như những cô gái khác, sao có thể thay đổi đây?

Tống Thư Minh nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay cô, vỗ vỗ lên người cô qua lớp chăn bông dày, giống như dỗ dành cô bé con mà mình hết lòng yêu thương: “Ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt, đồ chút mồ hôi sẽ hết sốt thôi.”

Haizz... Cô vẫn còn là một cô bé, không muốn tới bệnh viện, sợ bị tiêm, sợ uống thuốc.

Duy An nghe lời nhắm mắt, một lúc sau lại mở ra, hỏi anh với giọng thấp thỏm: “Thầy, sao em chẳng thấy thầy đi làm? Nhà trường chắc nhiều việc lắm chứ? Đừng để lỡ...”

Anh lắc đầu: “Không sao, gần đây không bận.”

“Vậy...”

“Annie, nếu em có thể quay về mười năm trước, em muốn thay đổi thứ gì?” Đột nhiên anh cắt ngang sự nghi hoặc của cô, mà tự hỏi một câu theo ý mình, về mặt rơi vào trạng thái trầm tư.

Duy An cũng ngẫm nghĩ, mười năm trước? Mười năm trước cô mới tám tuổi: “Khi em tám tuổi cuộc sống rất tệ, bố thường xuyên ra ngoài và gặp gỡ rất nhiều phụ nữ, bố chê em phiền nên bỏ em cho cô nuôi.”

Tống Thư Minh quay lại nhìn cô, khẽ gật đầu, có lẽ nghĩ đến việc gia đình cô từng xảy ra biến cố, nên không hỏi thêm gì nữa. Duy An lại thấy cuối cùng cũng có người để tâm sự, nên tuôn trào cảm xúc: “Thực ra cũng chẳng có gì, em sinh ra không được bao lâu thì mẹ mất, bố suốt ngày chìm trong men rượu, cờ bạc, vì vậy, không quan tâm đến em, em lớn lên ở nhà cô, ở thành phố B.”

Cô nói mãi nói mãi, nghiêng mặt đi, xoay lưng về phía Tống Thư Minh, giọng mỗi lúc một nhỏ: “Hồi em mới lên cấp hai, bố cưới vợ khác, hoàn toàn cắt đứt liên lạc với em.”

Người đàn ông ngồi bên cạnh vỗ về cô, như muốn nói với cô rằng, những chuyện ấy anh đều biết cả.

Rõ ràng anh là người xuất hiện muộn nhất, nhưng tại sao anh luôn thể hiện như mình biết hết mọi chuyện?

Anh tiếp tục dỗ cô ngủ: “Đừng buồn nữa, anh biết em nhớ mẹ, nhưng Annie, em phải biết chuyện của người lớn đã qua rồi. Em xem, giờ em đã thi đỗ đại học, sau này em sẽ trở thành họa sĩ tranh sơn dầu, em sẽ sống rất tốt, mẹ em chắc mừng lắm.”

Cô buồn bã gật đầu, vẫn muốn khóc, trong người khó chịu, nên chỉ mơ mơ màng màng gọi mẹ rồi thiếp đi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, Duy An không biết là mình sốt tới hồ đồ hay cô đã nghe thấy thật, cô cảm giác có người đang thở dài, giọng nói vang lên bên tai cô rất khẽ rất nhẹ: “Annie, em của mười năm trước thật đáng yêu, anh thật tiếc vì không thể gặp em sớm hơn, giờ xem ra... số mệnh đã cho anh thêm một cơ hội nữa, anh nhất định sẽ không từ bỏ, anh không thể lại để em rời xa anh.” Giọng của người ấy dường như rất buồn, cuối cùng trở nên nghẹn ngào: “Em không thích ăn ớt xanh, em không có mẹ, em và cô sống ở thành phố B, em không thích những bộ y phục màu sắc rực rỡ, ghét đồ màu vàng và xanh, em hận một người con trai có tên là Kiều Ngự.”

Anh điềm đạm nói từng lời từng chữ, khiến Duy An đang trong giấc ngủ cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi, cô rất muốn hỏi xem anh là ai, tại sao anh biết mình không thích ăn ớt xanh, tại sao... nhưng ý thức không thể tỉnh táo được, Duy An vẫn thấy người mình sốt hầm hập, mũi tắc nghẹn, hơi thở trở nên nặng nề vô cùng.

“Thầy...”

Tống Thư Minh nhìn cô lẩm bẩm nói mơ, cười khổ đẩy đẩy gọng kính, nắm chặt tay Duy An: “Ngoan ngoan ngủ đi, anh đây.”

Ngày hôm sau, Duy An hạ sốt, chỉ còn triệu chứng của việc bị cảm, nhưng Tống Thư Minh thực sự thấy không yên tâm, kiên quyết bảo cô xin nghỉ học thêm ngày nữa, dù sao cuối kỳ bài vở cũng không còn nhiều, nên Duy An đồng ý.

Tống Thư Minh không đi dạy, anh ở nhà với cô hai ngày.

Ngày thứ ba, Duy An tỉnh dậy rất sớm, mấy hôm rồi cô ngủ nhiều quá, nên không muốn nằm trên giường thêm nữa, vậy là cô mặc thêm quần áo, nhiệt độ có vẻ tăng, từ cửa sổ nhìn xuống, khu chung cư bảy tầng này yên tĩnh vô cùng.

Tống Thư Minh mang bánh bao và sữa nóng vào, cười cười nói: “Chỗ này cách Đại học G không xa, lái xe đi mất mười lăm phút, không phải vội, ăn sáng đã rồi hãy đi.”

Giá nhà ở trung tâm thành phố Lan luôn cao chót vót. Duy An nghĩ, chỗ này có lẽ là khu chung cư ngoại giao gần trường, đương nhiên giá cũng không hề rẻ.

Cô ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ ăn bánh bao, vừa ăn vừa thấy tinh thần khá hơn rất nhiều, nhìn Tống Thư Minh sắp xếp thuốc men ình mang về, cô buột miệng hỏi: “Thầy không ở cùng người nhà ạ?”

Anh lắc đầu: “Hiện giờ... anh chưa thể quay về, chưa đến lúc.”

“Lúc?”

Anh ngăn người, rồi bật cười: “Anh vốn nói với mẹ sang năm mới về nước, không muốn mẹ lo lắng nên tạm thời chưa về gặp bà.”

Duy An ồ một tiếng, nghĩ chắc gia đình điều kiện khá khá, cũng có thể anh vốn được sắp xếp để ở lại nước ngoài, nhưng tự mình bỏ về, nên chưa dám về nhà, cô ngập ngừng, thận trọng hỏi tiếp: “Vậy... thầy đột nhiên quay về là vì vợ thầy qua đời sao...”

Tống Thư Minh sắp xếp hết thuốc vào túi cho cô rồi gật đầu: “Ừ.”

“Vậy thầy hà tất...” Cô bỗng nghĩ đến mình.

“Anh đã nói rồi, lý do sau này sẽ cho em biết, đợi em lớn hơn chút nữa được không? Bây giờ...” Anh đột nhiên cúi người xuống nhìn cô, Duy An vốn đang đi một đôi tất dày, ôm đầu gối ngồi trên ghế ăn bánh bao, lúc này tư thế thành ra, Tống Thư Minh chống hai tay lên thành ghế cô ngồi, nhìn cô từ trên xuống.

Cô có chút bối rối, cũng không biết mình có nên tiếp tục ăn hay không, mép vẫn còn dính sữa, ngáy ngốc ngẩng đầu, ánh mặt trời vàng ruộm hắt lên cả hai người.

Ánh mắt Tống Thư Minh dịu dàng như nước, anh vừa khẽ nói vừa cúi xuống hôn lên những dấu vết đáng yêu kia: “Giờ em nên ngoan ngoãn nghe lời, đừng nghĩ lung tung, nhưng nhớ là, nhất định phải tránh Kiều Ngự xa một chút.”

Nửa câu nói sau anh nói vô cùng nghiêm túc khiến Duy An trở tay không kịp, lau vết sữa trên miệng hỏi: “Thầy?” Về mặt cô như nghi hoặc, Tống Thư Minh quay người tìm đồ trên kệ, vừa kệ, vừa tìm vừa nói tiếp: “Thầy cũng biết ghen đó nhỉ.”

Cuối cùng Duy An bật cười.

Anh tìm trên tủ rất lâu mới lấy ra một chùm chìa khóa xe, lát sau lại lấy từ trong thư phòng ra một chiếc di động, nghịch nghịch rồi nhét vào túi, nói với Duy An: “Đi thôi, không đi là sẽ muộn học đấy.”

Vậy là hôm đó, Tống Thư Minh đưa cô về trường, trên đường đi anh đột nhiên xuống xe, mua một chiếc sim điện thoại mới ở sạp báo ven đường, nhét vào trong di động, Duy An nhìn anh hỏi: “Thầy thay số?”

Tống Thư Minh lắc đầu, bỏ sim vào xong mới hỏi số của Duy An để thử máy, yên tâm nói: “Cũng may, vẫn dùng được.”

Duy An rất không hiểu: “Sao thế ạ?”

Người ngồi ở ghế lái cất di động đi, cười cười đáp: “Không có gì, di động cũ ngày trước, không biết còn dùng được nữa không... nhớ lưu số của anh vào.”

Duy An đảo mắt nhìn chiếc di động của anh, thực ra đâu có cũ, là kiểu thịnh hành của năm ngoái mà.

Cô không hỏi thêm gì nữa chỉ gạt đầu, xe ra khỏi khu chung cư, đột nhiên Duy An bật cười, nghiêng đầu nhìn Tống Thư Minh nói: “Thầy... hình như thầy rất lạ.”

Tống Thư Minh chăm chú lái xe, nghe thấy cô nói vậy chỉ hỏi: “Lạ ở chỗ nào?”

“Ồ... Em không biết, hình như thầy không giống bọn em, em cũng không biết nữa.” Tự cô không thể nói rõ. Từ xa đã thấy gác chuông trên thư viện của Đại học G xuất hiện trong tầm mắt, vậy cô giơ tay lên chỉ, cười, nói đùa: “Em có một người bạn ở cùng phòng, luôn nói ra những câu khiến người khác kinh ngạc, cô ấy nói cô ấy cảm thấy thư viện rất kỳ quái, giờ em thấy... thầy cũng giống như thư viện, hình như luôn ở đó, mà cũng như luôn không ở đó.”

Tống Thư Minh cười cười không nói thêm gì nữa, thành phố Lan vào buổi sáng vẫn rất lạnh, anh luôn sợ Duy An lại bị cảm, nên mở điều hòa, cô thấy ấm áp, mắt mơ màng buồn ngủ.

Sau tiếng chuông đồng hồ, trước cửa Học viện Mĩ thuật Đại học G đỗ một chiếc xe CL600.

Duy An cúi đầu bước nhanh xuống, căng thẳng vẫy vẫy tay với người ngồi trong xe, cô không ngờ Tống Thư Minh lại lái một chiếc xe bắt mắt như vậy tới tận đây, trên đường đi cô đã muốn xuống để đi bộ vào, nhưng anh lo cô đang ốm, nhất định phải đưa cô tới tận cửa, còn cô... dù sao cũng vẫn còn là sinh viên, ngồi trên một chiếc xe thể thao hai cửa thể này thật sự quá nhức mắt.

Cũng may họ đến muộn, đã tới giờ vào học, nên người đi trên đường không nhiều lắm.

Tống Thư Minh ngồi trong xe đột nhiên gọi giật cô lại, Duy An đành nhìn ngó xung quanh rồi chạy lại: “Sao thế ạ?”

“Khăn quàng cổ lỏng rồi kìa.” Anh bấm cửa kính xe xuống rồi với tay ra buộc lại khăn cho cô nhìn về mặt căng thẳng của cô, anh giải thích: “Lâu rồi mới về nước, quên mất là mười năm trước chiếc xe này cũng được coi là xa xỉ... Không sao, em nhớ uống thuốc đúng giờ, nước? Có mang nước không?”

Duy An cảm thấy logic câu nói này của anh có vấn đề, nhưng nhất thời chẳng nghĩ được gì nhiều, vội vàng gạt đầu, lập tức đứng nghiêm cho anh nhìn một lượt, cuối cùng anh xua tay ý bảo cô lên lớp, lúc này cô mới như trút được gánh nặng, chạy đi.

Hôm nay là tiết cuối cùng của môn chuyên ngành trong học kỳ này, sinh viên tâm trạng lơ đãng, thầy giáo thì uể oải, bảo mọi người ngồi chép tranh, nói tuần sau sẽ có kết quả vẽ chân dung lần trước, tác phẩm xuất sắc sẽ được trưng bày dọc hành lang học viện.

Duy An cúi đầu rón rén vào lớp từ cửa sau, nhìn ngó xung quanh tìm Cố Mộng Mộng.

Trong tư duy của sinh viên chăm ngoan Cố Mộng Mộng, đi muộn là một việc khủng khiếp, vậy là Cố Mộng Mộng lén lút như ăn trộm, mặt gí sát vào giá vẽ vẫy tay lia lịa với Duy An, ý bảo cô cứ vào thật nhanh.

Duy An không có thời gian để ý tới các bạn xung quanh, trốn thầy giáo đi đằng sau các giá vẽ, trong lúc đi bất cẩn đụng phải ống đựng bút của bạn nào đó, bộp một tiếng làm người đang gục ngủ trên bàn kia giật mình.

Là... Trình An Ni?

Duy An ngẩn người, hôm nay Trình An Ni khoác một chiếc áo khoác màu đỏ thẫm, mũ trùm đầu.

Đối phương vẫn đang cúi đầu nằm bò ra bàn không nói gì. Có lẽ phát hiện ra động tĩnh nên mới ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp Duy An bối rối chạy qua.

Cô gái vốn xinh đẹp diễm lệ nay phấn son trôi cả, mắt đỏ ngầu, thấy Duy An thì như thấy ma, ánh mắt căm hận, hận tới mức chỉ muốn rút dao ra chém.

“An Ni? Mình ốm hai hôm nay, vừa về...” Duy An không hiểu tại sao, vẫn giải thích với bạn, nói xong cúi đầu nhặt bút. Kết quả Trình An Ni không nói không rằng, vẫn căm hận nhìn cô như thế.

Duy An bỗng nhớ đến chuyện xảy ra trên con đường nhỏ lần trước, sau khi cô ấy tát cô một cái cũng đã nhìn cô đầy cảm tức như lúc này.

“Cậu sao thế? Lại cãi nhau với Kiều Ngự à?” Duy An thực sự không hiểu lần này Trình An Ni làm sao, đành an ủi mình rằng có lẽ họ cãi nhau, sau đó lén quay về ngồi bên cạnh Cố Mộng Mộng.

Cho tới tận khi hết giờ học, Trình An Ni vẫn trong trạng thái thần thờ như người mất hồn nhìn Duy An chăm chăm, không nói với cô một lời nào.

Cố Mộng Mộng vừa nghe tiếng chuông báo hết giờ vang lên thì thu dọn đồ đọc, hỏi nhỏ Duy An: “Cậu không thấy lạnh sống lưng à?”

Duy An chưa khỏi hẳn, đang hắt xì hơi, tiện thể gật đầu.

“Mình thấy... Trình An Ni như muốn giết người đến nơi rồi, cậu phải cẩn thận, hôm trước Trịnh Chí Ma nói với mình, những người con gái điên cuồng vì yêu đều có khả năng giết người.”

Duy An đang ra sức lau mũi bỗng giật nảy mình bởi hai từ “con gái”, sau đó nghĩ khẩu khí này đúng là khẩu khí của đội trưởng đội bóng rổ, vậy là cô chỉ còn biết gật đầu công nhận, nói với Cố Mộng Mộng: “Mình ốm hai hôm nay, cậu cũng biết rồi đấy, mình thật sự chẳng có thời gian mà gây sự với cậu ấy.”

Hai người còn chưa nói xong, trong phòng học bỗng vang lên tiếng thét thất thanh.

“Kiều thiếu!” Giá vẽ bị mọi người xô đổ, các bạn đồng loạt nhìn về phía cửa phòng học, một người mặc áo khoác gió màu đen hai tay đút túi, đứng chéch ngoài cửa nhìn vào trong lớp họ.

Duy An đã hiểu ra, quả nhiên Kiều Ngự lại giận hờn gây sự với Trình An Ni, chẳng phải anh đến để dỗ dành cô ấy hay sao?

Cô tốt bụng kéo Cố Mộng Mộng, đẩy đẩy Trình An Ni nói: “Đừng giận nữa, anh ấy đến đón cậu đấy.” Kết quả Trình An Ni đột nhiên quay phắt lại nhìn Duy An, khóe miệng nhếch lên, cười đầy khinh miệt.

Cố Mộng Mộng đứng bên cạnh sợ hãi giật lùi về phía sau một bước, vừa lắc đầu vừa lắp bắp: “An Ni... cậu cậu... cậu sao thế?”

Hiếm hôm nào mà Trình An Ni lại không chải tóc như hôm nay, hình như đang cố nén cơn giận, cười cười, đột nhiên giơ tay ra đẩy Duy An một cái.

Cố Mộng Mộng kinh hãi chạy lại đỡ, cũng may kéo được cánh tay của Duy An, nếu không cả người Duy An đã ngã ngồi lên hộp màu nước sau lưng.

“An Ni? Cậu sao thế?” Duy An thấy lạ, đứng vững rồi mới hỏi bạn.

Thầy giáo đã ra khỏi lớp, các bạn gái vốn đang muốn vây lấy Kiều Ngự, nhưng vở kịch diễn ra lúc này khiến họ hoảng sợ cúi đầu thu dọn đồ đạc để về cho nhanh.

Duy An nhìn nhìn Kiều Ngự, anh vốn đang đứng dựa vào cửa, giờ đã bước lên phía trước mấy bước, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn mọi người trong lớp không nói gì.

“Đã hai hôm mình không đi học rồi, mình không trêu ghẹo gì cậu cả.” Duy An thực sự không thể nhẫn nhịn nữa.

Đối phương cười vô cùng cổ quái, cứ như đây là lần đầu tiên cô ấy quen Duy An vậy. Trình An Ni đi quanh cô mấy vòng, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi thật không ngờ, cậu xấu thế này, đầu óc chậm chạp, ngu độn... thậm chí còn không biết cách ăn nói, gốc gác luôn xoay quanh tôi, vậy mà cái đồ ngu ngốc cậu lại biết dụ dỗ người khác cơ đấy!”

Bên cạnh có người đột nhiên ngắt lời Trình An Ni nói: “Chim cánh cụt, hết giờ rồi, đi thôi.” Người đó là Kiều Ngự, anh buông một câu không đầu cũng chẳng cuối.

Duy An không có thời gian đôi co với anh, cô muốn hỏi Trình An Ni nói vậy là có ý gì, nhưng Trình An Ni đã nhấc giá vẽ bên cạnh lên, đập thẳng vào người Duy An.

Cố Mộng Mộng hét lớn, đáng tiếc không ngăn kịp.

Trong lúc luống cuống, Duy An giật lùi về phía sau, va vào giá vẽ của ai đó, thấy chiếc giá vẽ trong tay Trình An Ni sắp đập thẳng xuống người mình, bỗng dừng dừng khựng giữa không trung.

Kiều Ngự lạnh lùng ngăn Trình An Ni lại từ phía sau, anh đảo mắt nhìn đám người đang la hét một lượt, ném giá vẽ xuống đất, sau đó lẳng lặng nhìn Duy An.

Hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Cố Mộng Mộng đứng bên cạnh kéo Duy An. “Họ... họ thật chẳng ra làm sao! Sao có thể đánh người ta chứ! Nhanh bọn mình đi tìm thầy giáo...”

Duy An nhìn hai người đứng trước mặt mình, lòng thấy rét run, một là bạn, một là người mà mình từng yêu thầm. Cô luôn tin rằng Trình An Ni là một cô gái thẳng thắn, vui vẻ, có điều tính cách thẳng quá, chứ cô ấy không phải người xấu. Còn Kiều Ngự... cô đã đợi anh quá nhiều lần rồi, và kết quả sau mỗi lần chờ đợi cô luôn trở thành đề tài trong cuộc trà dư tửu hậu của đại thiếu gia anh.

Họ yêu nhau nhưng dựa vào cái gì mà mang cô ra làm trò đùa? Duy An thật sự không thể nhẫn nhịn được nữa.

Cô đứng đó, lần đầu tiên cô lớn tiếng hét lên với Kiều Ngự: “Em không muốn làm người bạn thân không gì không nói của anh nữa, cũng không muốn bị anh mang ra đùa cợt nữa! Kiều Ngự, nếu anh thật lòng với An Ni, thì hãy trân trọng cô ấy, ngoài ra, cũng mong anh hãy để mắt tới cô ấy!”

Duy An nói xong hít một hơi thật sâu, rồi nhìn Trình An Ni, nói tiếp: “Còn nữa, An Ni, mình biết trước kia cậu hiểu lầm mình, mình hiểu cả. Nhưng giờ không có chuyện gì nữa rồi, cậu vẫn thế... mình không muốn nhìn thấy hai người nữa, từ nay về sau, chuyện của hai người mình không muốn biết nữa!”

Cô nói xong, quả thật không buồn nhìn họ, kéo Cố Mộng Mộng bỏ đi.

Kiều Ngự gọi với từ phía sau: “Duy An!” Chẳng mấy khi anh gọi cả họ cả tên cô như thế, có lẽ anh đang rất giận.

Nhưng Duy An lại thấy nhẹ nhõm lạ thường, cô đã nói ra hết tất cả, từ nay về sau cô không cần phải theo Trình An Ni đi làm bóng đèn giữa họ nữa, cũng không còn phải làm người giảng hòa trong tình yêu của họ nữa.

Song... Kiều Ngự vẫn hét với theo: “Em không muốn lấy đồ của mình về à?”

Duy An ngẩn ra, cô nghĩ mình thật sự chẳng có thứ gì ở chỗ anh cả, vậy là nghi hoặc quay người lại nhìn, nhưng thấy anh lấy từ trong túi ra mấy lá thư.

Thứ được viết bằng giấy màu hồng, kiểu con gái, không cần nhìn cũng biết nó là cái gì.

Anh cầm trên tay nhẹ nhàng giơ ra cho cô nhìn, giống như hoàng tử đang đứng ngược sáng, ngạo mạn và mê hoặc. Khuôn mặt lạnh lùng của anh cuối cùng cũng có biểu cảm, giống như cười nhạo, anh chỉ nhìn cô, giữa hai người là một hành lang dài.

Anh nói: “Chim cánh cụt, thư tình em để lại ở thư viện, không cần nữa à?”

Trong nháy mắt, Duy An thấy trần nhà như đang ép xuống, sau khi hít bụi và không khí lạnh vào mũi cảm giác rất khó chịu, khiến cô thấy đầu mình nặng hơn, cất giọng hỏi anh đầy khó khăn: “Anh... sao anh biết những lá thư tình đó là của em...?”

Thế này chẳng phải ngầm thừa nhận rồi ư.

Trình An Ni này giờ vẫn đang nghiêng răng nghiêng lợi ở đằng sau bỗng đứng phắt dậy, tức giận đập cửa, bỏ đi đầu tiên.

Kiều Ngự đứng đó, cửa lớp không gần cửa sổ, nên hơi tối, Duy An không nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng nghe anh nói: “Sao anh có thể không biết? Em tưởng ai cũng ngốc như em chắc? Chỉ có kẻ ngốc như em khi viết tên anh mới luôn viết thiếu một nét thôi.”

18. Chương 18: Anh Không Còn Là Ánh Sáng Của Em Nữa

Hành lang bên ngoài lớp học ngày hôm đó trở nên vô cùng dài, ánh nắng mặt trời ban trưa rõ ràng rạng rỡ là thế, nhưng nhiệt độ vẫn còn rất thấp.

Chiếc áo lông vũ màu xanh nhìn giống con chim cánh cụt của Duy An giữ nhiệt rất tốt, lúc này nó khiến cô đổ mồ hôi liên tục. Cô nhìn Kiều Ngự đi về phía mình, không biết nên dùng thái độ thế nào để giải thích ối tình thâm lặng ấy, ai cũng biết, với tính cách của Kiều thiếu, một khi biết có cô gái nào đó thích mình anh nhất định sẽ tỏ ra châm biếm, chế giễu, đến liếc nhìn cũng cảm thấy phiền phức...

Huống hồ, cô lại là Duy An, là nhân vật phụ kém cỏi nhất trong mắt anh. Cô vốn tưởng tất cả những chuyện này sẽ trở thành quãng thời gian đẹp đẽ nhất trong ký ức của mình, cho dù bây giờ tất cả đã chấm dứt, nhưng ít ra cô buông tay và vẫn giữ được tự trọng.

Duy An từng thích Kiều Ngự, nhưng cô đã không còn muốn là khiên đỡ đạn của anh và Trình An Ni nữa.

Vậy mà bây giờ... cô vừa nhận lời với Tống Thư Minh sẽ quên hết mọi buồn khổ tủi nhục của quá khứ, thì bị Kiều Ngự phát hiện ra tất cả.

Rõ ràng, rất rõ ràng, Duy An nhìn thấy nụ cười khinh miệt bất cần nhếch lên trên môi anh, ánh mắt anh vô cùng phức tạp. Trong đầu cô lập tức nghĩ không biết Kiều Ngự dùng những lời lẽ đáng sợ thế nào để khinh miệt bí mật suốt ba năm qua của mình đây?

Con người ta trong những lúc căng thẳng nhất, thì việc thường làm nhất vẫn là... bỏ chạy.

Duy An vội vàng giật lấy những lá thư tình mất mặt ấy từ tay anh, nhét bừa vào túi, thậm chí không buồn nhìn về mặt anh thêm nữa, chỉ nói: “Ừm, những cái này... viết chơi thôi, không có chuyện gì nữa, em đi trước đây.”

Diễn xuất hết sức vụng về, xưa nay cô không giỏi trong việc giải thích.

Cô quay người chạy xuống cầu thang, Kiều Ngự đứng ở góc rẽ gọi cô, hai người các nhau một đoạn cầu thang, anh vẫn đứng trên cao nói: “Ngày hôm đó, anh gửi tin nhắn nói em đợi anh ở thư viện, chính là muốn...”

“Ồ, em có đến đứng đợi một lúc, anh không tới em cũng về luôn. Có phải anh muốn nói là anh quên mất không? Không sao.” Duy An nhìn chằm chằm vào những bậc cầu thang dưới chân mình, miệng nói cho qua chuyện.

Duy An không muốn kể cho anh nghe mình đã đứng đợi trong tuyết lạnh lâu thế nào, cũng không muốn giải thích thêm gì nữa. Dù sao... dù sao người anh thích cũng là Trình An Ni, anh là bạn trai của người khác, cái tát đó cô nhận rồi, không muốn làm ra chuyện phản bội bạn bè thêm lần nữa.

Huống hồ lúc này chắc Trình An Ni đang hận cô tới chết, có trời biết, rốt cuộc trước đó bọn họ đã cãi nhau thế nào? Duy An nghĩ đến đây đành nói: “Anh đi giải thích với An Ni đi, đó là chuyện của ngày trước rồi, giờ em... thực sự không muốn có quan hệ gì với anh nữa, đừng để cô ấy nghĩ nhiều. Thật đấy, em biết em và anh chỉ là bạn học, anh hãy dễ dàng cô ấy.”

Chỉ là bạn học, cũng có thể, bây giờ giữa họ không còn là bạn nữa.

Tiếng cười của Kiều Ngự nghe thật chói tai, rõ ràng anh không hài lòng, anh cố chấp hỏi thêm một câu: “Ngày hôm ấy rốt cuộc em đã đợi anh bao lâu?”

Duy An cố gắng trả lời bằng giọng thoải mái nhất, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, lắc mạnh nói: “Hả? Không lâu lắm, sau đó tuyết rơi, em sợ đợi lâu lúc về sẽ khó nên cũng về luôn. Đúng rồi, quên hỏi anh là hẹn em ra đó có chuyện gì...”

Kiều Ngự đột nhiên bước xuống đứng trước mặt cô, Duy An lập tức muốn chạy trốn, nhưng anh đã chặn cô lại, ép cô phải nhìn vào mắt anh, sau đó hỏi bằng giọng hoài nghi: “Em đã đi về?” Khi nói, khóe miệng anh cong cong, giống như đang đùa cợt đầy ác ý, đang chế giễu tín đồ trong tay mình.

Anh thật sự rất anh tuấn, tóc mái trước trán có dài hơn một chút, chạm lông mày, một nửa bên mặt hứng ánh sáng, giống như nam chính trong mọi câu chuyện tình yêu.

Nhưng ai bảo Duy An ngay cả tư cách làm cô bé Lọ Lem cũng không có, mong muốn lớn nhất của cô không gì khác ngoài... là những người bạn thân không có gì không nói?

Giờ họ thật sự biến thành không có gì để nói nữa rồi.

Cô đành gật đầu, trong lòng lo sợ thấp thỏm nhưng bên ngoài thì vẫn cao giọng đáp: “Em về luôn.”

Kiều Ngự đang bất động chần trước cô, Duy An đi bên trái lách bên phải đều không được, cuối cùng cô bị ép tới cuống cả lên, giơ tay đẩy anh ra: “Anh làm gì thế? Anh muốn chế nhạo em thì cứ nói thẳng được rồi, dù sao... dù sao mấy lá thư này anh cũng đã đọc, em từng thích anh, nhưng giờ em đã hiểu, em tuyệt đối sẽ không si tâm vọng tưởng nữa, anh đã hài lòng chưa?” Cô cắn môi, thật sự không có cách nào. “Hơn nữa, em rất xin lỗi vì để An Ni biết chuyện, có lẽ cô ấy vẫn đang giận vì mấy lá thư tình này. Khi ấy em đã giấu chúng trong thư viện, rất nhiều rất nhiều thật sự không thể tìm lại hết được, nhưng em sẽ cố gắng hủy chúng đi, không để cô ấy nhìn thấy nữa.”

Cô nói xong, vẻ mặt Kiều Ngự lại trở nên căng thẳng: “Âm mũi của em rất nặng, em ồm à?”

Duy An ngẩn ra rồi lắc đầu, nhanh chóng chớp cơ hội vòng qua anh, rồi chạy xuống dưới.

Kiều Ngự đứng gọi với theo: “Tối hôm đó anh đến đã nhìn thấy cả rồi, em vẫn đứng đợi, tại sao không thừa nhận?”

Duy An cúi đầu ép mình phải chạy xuống dưới, anh vẫn đứng trên đó truy hỏi: “Tuyệt rồi, tại sao em còn ngốc nghếch đứng đợi? Anh đến nơi thấy em ngất xỉu ở cửa, thầy giáo... rốt cuộc thầy ấy là ai? Tại sao em lại đi cùng thầy ấy?”

Cô đi một mạch không dám quay đầu lại, cũng không thể trả lời những câu hỏi của Kiều Ngự, cũng không hiểu tại sao giọng anh lại trở nên phẫn nộ như thế, giống như kết cục của mọi lần khác, anh xưa nay chưa bao giờ dịu dàng với cô.

Thôi, tất cả đều hết rồi.

Duy An thầm nói với mình rằng tất cả đã kết thúc, cô chạy một mạch về thẳng ký túc xá. Cô vốn muốn chạy về cái mai rùa nhỏ xíu của mình để lánh nạn, không ngờ vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy một đồng lõa xôn.

Trên đất, trên bàn, đồ đạc bị ném lung tung.

Cố Mộng Mộng luống cuống nhặt từng thứ lên, thấy Duy An quay về thì sợ tới mức ăn nói lắp ba lắp bắp, giải thích: “Không phải mình... không phải mình, là Trình An Ni, cô ấy vừa chạy về liền... liền giật tung đồ của cậu, sau đó... tìm thấy một sấp thư, cô ấy nói là thư tình, còn nói cậu giấu trong thư viện... sau đó cô ấy ra sức ném đồ của cậu như người điên...”

Cốc nước bị đổ, ga giường bị giật tung, còn cả những cuốn sách trên giá, tất cả lộn tùng phèo, sự tức giận hiện rõ trên mặt Duy An.

Bạn? Người bạn mà Duy An luôn lo lắng, quan tâm lại đối xử với cô như thế này, đáng tiếc cô không có tư cách gì để oán trách, là tại cô cứ đòi yêu thầm bạn trai của người khác.

Trên cửa sổ là từng lớp sương trắng, nhiệt độ ẩm áp hiem hơi này đã hạ xuống, tay chân cô lạnh cóng, lạnh tới mức không thể chịu nổi.

Duy An cứ đứng đờ người giữa đồng hỗn loạn ấy. Cố Mộng Mộng bước qua đồng chắn màn dưới đất đến bên cô, không biết phải an ủi cô thế nào, buông buông một câu: “Cậu... sao cậu lại giấu thư tình trong thư viện? Lần này thì rắc rồi rồi...”, nói xong chính Cố Mộng Mộng cũng thấy sợ, vội bịt miệng: “Là Trình An Ni chứ mắng đó.”

Duy An hít một hơi thật sâu, người bên cạnh ngây ngốc đưa tay đỡ cô: “Cậu cậu... đừng làm mình sợ, cậu vẫn ổn chứ?”

“Mình vẫn sống.”

Đúng, dù thế nào thì người ta vẫn phải sống, bị phát hiện, bị khinh miệt, còn có thể thế nào? Cô vẫn phải tự mình đối mặt với tất cả.

Đột nhiên, Duy An ngồi xổm xuống bắt đầu lật tìm, Cố Mộng Mộng đứng im không dám hỏi, ngập ngừng định nói lại thôi, đi tới giúp cô, tiện tay rút một xấp giấy trên bàn, bối rối rồi đưa cho Duy An nói: “Có phải cậu tìm thứ này không? Mình nhặt lên cả rồi.”

Trên tay Cố Mộng Mộng là xấp thư mà Duy An giấu dưới gối, đáng tiếc hôm nay chúng đã bị người ta giày xéo, trên đó vẫn còn dấu giày.

Duy An đón lấy xấp thư gạt đầu: “Cám ơn.” Nói xong, cô bắt đầu xé.

Cố Mộng Mộng kinh hãi hét: “Đừng!”

Không kịp nữa rồi, dưới chân họ giấy vụn bay tả tơi.

Duy An như trút tức giận vào xấp thư ấy, xấp thư trong tay cô khá dày, vậy mà cô nghiêng rằng nghiêng lợi để xé, sinh viên ưu tú đứng bên cạnh cuống cuồng phát khóc: “Đừng! Cậu đừng làm thế! An Ni vừa khóc vừa la hét tìm rất lâu, cuối cùng... cậu ấy ném chúng xuống đất cho hả giận, mình không ngăn được, khi nhặt lên mình nhìn thấy... là Kiều Ngự? Người cậu thích là bạn trai của cậu ấy?”

Duy An mím chặt môi không nói, Cố Mộng Mộng không có cách nào, kéo cô lắc đầu quầy quầy nói: “Mình biết cậu làm thế là không đúng, nhưng có lần mình hỏi Trịnh Chí Ma, rốt cuộc anh ấy thích mình ở điểm nào, anh ấy nói thích một người không có lý do. Mình cũng thấy thế, mình thích anh ấy chẳng vì lý do gì, vì vậy mình nghĩ... các cậu cũng vậy, việc cậu thích Kiều Ngự không sai, An Ni không thể trách cậu.” Sinh viên chăm ngoan càng nói càng hăng, bổ sung: “Hơn nữa xảy ra chuyện bọn mình có thể ngồi xuống để giải quyết, vậy mà cô ấy lại tự ý vứt đồ của cậu là không đúng!”

Cố Mộng Mộng xưa nay làm việc gì cũng e dè, lần này bị ép quá, một mình cô ấy đứng khuyên giải hồi lâu cuối cùng cũng khiến không khí dịu xuống, Duy An bình tĩnh lại.

Hai người ủ rũ nhặt đồ, Duy An buông tay, nhìn đồng giấy vụn rơi xuống đất, giống như tuyết của buổi tối hôm đó, một mình cô đứng trước cửa thư viện đợi Kiều Ngự, cảnh tượng ấy không chỉ diễn ra một lần, đáng tiếc kết quả vẫn luôn là, tự cô đa tình.

“Duy An... cậu đừng khóc, mình tin cậu không muốn đổi đầu với An Ni, hơn nữa mình nhớ cậu từng nói, từ hồi cấp ba cậu đã thích người ấy rồi phải không? Rõ ràng cậu thích người đó sớm hơn An Ni...” Cố Mộng Mộng lại luống cuống tìm khăn giấy cho Duy An. Duy An lúc này mới phát hiện ra mũi mình cay tới khó chịu, cô ngẩng đầu bắt gặp vẻ mặt quan tâm lo lắng của Cố Mộng Mộng, chỉ còn biết cười khổ dụi dụi mắt nói với bạn: “Mình không khóc.”

Nhưng còn khó chịu hơn khóc.

Suốt buổi chiều Duy An chỉ cầm cúi nhặt đồ của mình, tiếng chuông đồng hồ trên nóc thư viện vang lên hết lần này tới lần khác, hai người bọn họ đều giữ im lặng như đã có thỏa thuận ngầm.

Đột nhiên dưới sân ký túc vọng lên một tiếng huýt sáo dài, giống như cảnh đại hiệp xuất hiện trong phim, ngay sau đó là tiếng ngâm thơ: “Cơ thể anh chính là tấm gương khảm khuôn mặt kiều diễm của em. Nghệ thuật cao siêu của người họa sĩ chính là góc nhìn.”(*)

(*) Bài thơ Sonnet 24 của William Shakespeare.

Cách xuất hiện của Trịnh Chí Ma quả nhiên rất cá tính, hai cô gái quay sang nhìn nhau, Duy An bật cười đầu tiên, Cố Mộng Mộng vội chạy đến bên cửa sổ ra sức xua tay xuống dưới, hét lên với anh ta: “Anh tự đi ăn cơm trước đi, hôm nay em không đi.”

Duy An đương nhiên không muốn vì mình mà làm lỡ việc của người khác, liền nói: “Mình không sao đâu, cậu đi đi.”

Đáng tiếc, sinh viên chăm ngoan lại vô cùng cố chấp, hồ nghi nhìn bạn hồi lâu, cuối cùng kết luận: “Nhưng mình thấy nhìn cậu không giống người không sao.”

Câu nói này khiến Duy An giận cũng không được mà cười cũng chẳng xong, đành đứng dậy lôi thùng rác tới, sợ mình hối hận, cô nhanh nhẹn ném những mảnh thư tình bị xé vụn kia vào, cho chúng làm bạn cùng rất nhiều những phế vật khác, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi dùng chân ép chúng xuống.

Một lại những động tác đó được thực hiện rất dứt khoát, Duy An làm xong rồi mà Cố Mộng Mộng vẫn còn đứng ngẩn ra đó, cô nói với bạn: “Mình tuyệt đối sẽ không liên hệ với Kiều Ngự nữa, đều tại mình không chịu tỉnh ngộ. An Ni không cần phải tức giận, là do mình đơn phương ngốc nghếch, thật đấy...” Cô quay lưng về phía bạn, ra sức hít thật sâu và nhắc nhở mình không được phép khóc, rồi tiếp tục hứa: “Mình sẽ không thích Kiều Ngự nữa.”

Những lá thư bị xé vụn và vứt vào thùng rác đó là quãng thời gian trong sáng nhất trong suốt ba năm qua, giờ chúng đã thành rác rồi, không ai tiếc nuối, cũng chẳng ai thừa nhận, sự lạnh lẽo của thanh xuân đó chẳng thể sưởi ấm bất kỳ ai, ngay cả Duy An cũng muốn vứt bỏ, phải sạch.

Thành phố Lan ngày một lạnh hơn, Duy An ôm cánh tay mình, phòng ký túc không có điều hòa nên không thể giữ ấm, cuối cùng cô cũng đuổi được Cố Mộng Mộng đi hẹn hò với Trịnh Chí Ma, cả phòng giờ chỉ còn lại mình cô.

Hình như ngay cả nước mắt cũng đóng băng lại rồi.

Cô nói với mình rằng đây là lần cuối cùng nhớ lại những chuyện này, giống như mỗi buổi tối bình thường khác, nếu bây giờ vẫn còn như ba năm trước, Kiều Ngự nhất định sẽ nằm bò trên sách tiếng Anh, tức giận gào to: “Ngốc chết đi mất, mau học thuộc đi! Không biết ai nghĩ ra cái chủ ý vớ vẩn này, dựa vào cái gì mà cậu học kém tôi lại không được về nhà hả?”

Về sau, khi phải đảm nhận vai trò một học sinh giỏi đi phụ đạo cho bạn, Kiều Ngự luôn rất không yêu quý “nghề nghiệp” của mình. Anh vừa chỉ chỉ chỗ chỗ trên vở, vừa lơ đãng, tiện miệng hỏi cô: “Này, cậu có biết đám người hay đứng ở đầu đường Trường Thạch không, hôm qua họ gây sự với tôi đấy.”

“Hả?” Duy An nghĩ mãi mới nhớ ra đường Trường Thạch ở đâu, hình như gần một khu công nghiệp.

“Hôm qua tôi chán nên không cần tài xế đến đón, vốn định đi taxi qua bên đó gặp bạn, kết quả bị bọn chúng chặn đường.” Kiều Ngự chau mày, “Này! Không được ngẩn ra nghe chuyện của người khác như thế! Nhìn vào đây, từ này đọc thế nào?”

Thôi được, rõ ràng là anh đã chuyển chủ đề trước.

Duy An đành chấp nhận thực tế, tiếp tục đọc, một lúc sau, vẫn lo lắng, bèn ngẩng đầu lên hỏi: “VẬY... tại sao họ lại tìm cậu?”

“Suýt thì đánh nhau, trong số bọn chúng có đứa thích một nữ sinh trong trường chúng ta, kết quả người đó như bị thần kinh cứ nhất định nói tôi là bạn trai cô ta. Tôi ghét nhất những chuyện như thế này, chán chết mất! Có điều đám người đó cũng rất thú vị, sau khi nói rõ mọi chuyện tôi còn đi ăn với họ bữa cơm, không đánh không quen.”

Chim cánh cụt ngốc nghếch khi ấy sợ tới co cả vai lại, những chuyện này thường gặp ở trong trường, rất nhiều nam sinh bị phạt trừ điểm chỉ vì động tay là đánh nhau...

Huống hồ đám người hỗn loạn trong xã hội đó đối với Duy An mà nói quả thật quá đáng sợ, cô đành khuyên Kiều Ngự đừng qua lại với họ nữa. “Ừ... Chỗ đầu đường ấy đều là những người làm nghề sửa chữa thay thế phụ tùng xe hơi phải không, không giống người tốt lắm.”

“Ai là người tốt? Tôi có phải là người tốt không?”

Duy An nhìn đoạn văn dài dằng dặc mà anh yêu cầu phải học thuộc, quả quyết lắc đầu: “Không phải.”

“Đừng vớ vẩn nữa!”

Trong quãng thời gian ngắn ngủi ấy, ngày dài bất tận, còn cô và anh đã dùng phương thức cãi cọ cùng phục tùng để ở bên nhau trong suốt ba năm cấp ba, tới lớp mười hai, học hành căng thẳng. Duy An vì muốn thi vào trường mỹ thuật mà thường xuyên phải đến lớp học vẽ, vì vậy buổi tối phải đi sớm.

Một hôm, hiếm khi Kiều Ngự lại chủ động hỏi cô: “Với điểm số môn tiếng Anh như thế này liệu cậu có đỗ được trường đại học nào không?”

Duy An tưởng anh lại bắt đầu khinh miệt mình, đành buồn bực giải thích: “Mình học vẽ, nên đăng ký Học viện Mỹ thuật của Đại học G, nghe nói hai năm gần đây học viện đó khá ổn.”

Người ngồi bên cạnh chau mày, đảo mắt nhìn cô, nói tiếp: “Đại học G, hừ, cũng ghê gớm đấy nhỉ.”

“Thật mà, mình muốn thi vào đó.” Duy An vô cùng nghiêm túc nói ra ước muốn của mình. “Thực ra mình vẽ không tệ, do cậu không biết đấy thôi.”

Kiều Ngự đột nhiên yên lặng nhìn cô, bộ dạng uể oải của anh trong rất hấp dẫn, vì thường xuyên dùng ánh mắt chán ghét như thế, nên khiến nhiều người hiểu lầm anh khó gần.

Nhưng thực ra... Duy An lén bật cười, cô biết Kiều Ngự giống một đứa trẻ bị chiều hư, anh chỉ quen tiếp nhận sự ngưỡng mộ và tán thưởng của người khác, vì vậy chẳng có thứ gì khiến anh hứng thú, ngược lại anh thích những hành vi phản nghịch.

Duy An đợi rồi lại đợi, anh vẫn không nói gì, vậy là cô đành cúi đầu nhìn sách của mình, một lúc sau, Kiều Ngự đột nhiên bảo: “Ừ, vẽ đẹp thật.”

Khó có dịp nhận được lời đánh giá như thế của anh, Duy An cảm thấy căn phòng ngọt ngào bỗng trở nên đáng yêu lạ thường, cô hỏi: “Vậy còn cậu? Cậu định thi trường nào?”

Kiều Ngự không muốn trả lời, hình như biết cô sẽ hỏi thế, bèn nói lảng sang đề tài khác: “Tôi cá cậu không thi đỗ Đại học G.”

Duy An cuống lên muốn tranh cãi, nhưng người bên cạnh cô lại vô vị tới mức ngáp dài, tay phải Kiều Ngự chống cằm, chống khuỷu tay lên bàn nhìn cô, lắc đầu thở dài: “Được rồi được rồi, tôi đánh cược với cậu, nếu cậu thi trượt Đại học G, thì hãy viết lên một tấm biển câu: ”Tôi là lợn, rồi đứng ở cổng trường chụp ảnh gửi cho tôi xem.”

Một cuộc đánh cược hết sức ấu trĩ... Duy An cười thành tiếng, hỏi ngược lại: “Thế nếu mình thi đỗ thì sao?”

“Cậu thi đỗ tôi sẽ dành tặng cậu một bất ngờ, đến khi ấy cậu sẽ biết.”

Giờ, cô ngồi một mình trong ký túc xá trường Đại học G để hồi tưởng lại.

Tất cả mọi chi tiết đều bị Kiều Ngự quên rồi, từ nay về sau, ký hiệu cho những cuộc cãi vã ấu trĩ và những lời nói đùa hời hợt chỉ có một từ: Phế phẩm.

Đến đây là kết thúc rồi, Kiều Ngự.

Cô nhìn thùng rác đầy ắp nói lời cáo biệt: “Anh đã quên rồi, anh nói nếu em thi đỗ Đại học G sẽ dành tặng em một bất ngờ.”

Thì ra, định nghĩa về sự bất ngờ của anh và em lại khác nhau đến thế.

Vừa hay, nó thật bất hạnh khi mang tên: Xa lạ.

19. Chương 19: Đại Dương Sau Lưng

Trời tối hẳn.

Di động của Duy An đổ chuông không ngừng, cuối cùng cô cũng giật mình bừng tỉnh, nỗi buồn vốn đã lắng xuống nay bỗng cuộn dâng sau cú điện thoại đó.

Người đầu dây bên kia dịu dàng hỏi cô: “Annie, có uống thuốc đúng giờ không?”

Câu nói này như bàn tay vô hình, đẩy đổ bức tường thành bằng cát mà cô phải khó khăn lắm mới dựng lên trong tim, và lần này là vì cô tin tưởng.

Tổng Thư Minh chính là đại dương sau lưng cô, cho cô một thế giới an toàn, nếu không có anh làm mặt trời chiếu rọi, cô sẽ không có nơi nương thân.

Giờ, nhờ cú điện thoại mà cô đã có lý do để yếu đuối, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

Duy An cố nén giọng trả lời: “Ừm... uống rồi ạ.” Sau đó vừa với tay lật tìm, vội vàng lấy thuốc cảm uống.

“Vẫn thấy khó chịu à? Hình như nghe giọng âm mũi của em nặng hơn rồi đấy.” Người ở đầu dây bên kia nghi ngờ hỏi.

“Không sao nữa rồi.” Duy An khịt khịt mũi, hỏi: “Thầy đang ở đâu?” Cũng may mấy hôm nay cô bị cảm, nước mắt, nước mũi chảy giàn giụa, giọng có nghe như khóc cũng không thể nhận ra.

Tổng Thư Minh cúi đầu cười, giọng anh trầm ấm vang lên: “Em ra cửa sổ xem.”

Duy An lau mặt, cầm di động ra đứng bên cửa sổ, trên kính sương bám mờ, cô dùng tay lau lau qua rồi áp sát nhìn xuống dưới.

Người đàn ông đang gọi điện thoại mặc một chiếc áo choàng dài, đứng dưới gốc cây ở sân ký túc.

Nhìn ra sau lưng anh thấy thư viện, màu xám sẫm đỏ và anh như hòa vào làm một, cứ như anh vừa bước từ đây ra, vậy là cả người và nền đều bị đóng khung ở đó, qua lớp sương mỏng dần dần hiện ra trong bức vẽ đầy bình yên.

Kỳ lạ là, mỗi lần Duy An nhìn thấy bức tranh như thế này đều vô thức có cảm giác quen thuộc.

“Bên ngoài lạnh, còn ốm đừng đi ăn nữa, xuống lấy cơm tối, anh mang đến cho em này.”

Anh vẫn luôn chu đáo như vậy, khiến Duy An không thể không xúc động.

Cuối cùng cô đứng bên đường ôm túi đựng hộp cơm anh vừa mang đến, chân giẫm lên gờ đường, loạng choạng không vững, Tổng Thư Minh còn phải giơ tay ra đỡ.

Duy An nghịch ngợm, đứng từ trên cao nhìn anh, còn tíit cả mắt.

Trên thế giới này luôn có người vì cô mà đến một cách chân thành, tại sao cô phải tự mình tìm phiền phức ỉnh chứ?

Tổng Thư Minh nhìn mặt cô, đột nhiên giơ tay gạt mũi cô một cái, hỏi: “Mũi đỏ cả lên rồi, có phải khó chịu lắm không? Đi, đến bệnh viện.” Anh không yên tâm.

Nhưng Duy An biết tại cô vừa khóc, vì vậy bộ dạng mới nhếch nhác thế này, thế là cô bối rối lắc đầu, không chịu đi.

Anh đành đẩy cô. “Mau lên phòng đi, không có việc gì đâu, anh chỉ sợ em chạy ra ngoài ăn cơm rồi lại bị lạnh, mau ăn lúc cơm còn nóng, hôm nay nhất định phải nghỉ sớm đấy.”

Duy An thở ra một làn hơi trắng, vẫn đứng im trên lề đường như một người bạn nhỏ cố chấp.

Tổng Thư Minh hỏi cô: “Sao thế?”

Duy An không muốn nói về những chuyện đó nữa, ôm cái túi nóng hổi ngẫm nghĩ mãi vẫn không tìm ra được có nào, vậy là cô co ro trong chiếc áo khoác nói: “Ồ... thầy, em...”

Anh quyết định an ủi cô bé ngốc nghếch luôn tự đưa mình vào rắc rối này, nhẫn nại nói: “Không sao đâu, nói ra được là tốt.”

Cô gái trẻ mũi đỏ lựng cúi đầu, cắn khoăn rất lâu, thực ra chỉ vì cô không muốn quay về phòng sớm quá thôi, nhưng ngại nói với anh, đành trả lời tùy tiện: “À, em lạnh.”

Nói xong câu đó cả hai đều cười. Tổng Thư Minh vò vò tóc cô, nói: “Mau lên phòng đi, nghe lời.”

Cô do dự một lát, rồi gạt đầu, ôm đồ trong lòng chạy được hai bước.

Trên đầu là bầu trời tối đen, cũng may vì ban ngày có nắng nên lúc này có sao. Duy An nhìn những ngôi sao lấp lánh qua kẽ hở của các tòa nhà, đột nhiên dừng lại quay người.

“Thầy... thực ra...” Thực ra cô không thấy khó chịu, thực ra họ có thể đi dạo cùng nhau, thực ra cô muốn đứng với anh thêm chút nữa.

Tống Thư Minh cũng đã hối hận, anh bước nhanh lên phía trước và kéo người cô lại, Duy An đứng trên gờ đường chật hẹp suýt thì ngã, thế là nghiêng ra sau. Cô còn chưa kịp hét lên đã thấy mình nằm gọn trong lòng anh.

Họ đứng ôm nhau như thế trước cửa ký túc xá người qua kẻ lại, cũng may yêu đương không phải chuyện to tát trong trường đại học, lại là buổi tối nên mọi người không để ý.

Duy An nhắm mắt dựa vào anh, chẳng dám nói câu nào, một lúc sau mới ngẩng đầu lên hỏi: “Tại sao mỗi lần em buồn, thầy đều ở bên em?”

“Anh đến chỉ vì em, đương nhiên sẽ luôn ở bên em.” Anh khẽ hôn lên trán cô.

Duy An ngửa ra sau né tránh, mắt lấp lánh nhìn anh, thành thật nhắc: “Em bị cảm mà.”

Đèn đường nháy phụt, một câu nói thật hợp tình hợp cảnh.

Tống Thư Minh cười vừa ấm áp lại vừa bá đạo, mặc kệ tất cả hôn lên môi cô, chỉ một động tác đó thôi đã khiến mùa đông như nở hoa.

Duy An hít thở khó khăn, nhưng vẫn có thể cảm thấy ánh sao lấp lánh rất đẹp sau lưng anh, vậy là cô giống như chú thỏ con đỏ bừng mặt, không dám nhìn anh thêm lần nào.

Cuối cùng cũng buông con thỏ trong vòng tay ra. Tống Thư Minh cười tươi, bẹo má cô nói: “Annie, em lúc này thật đáng yêu.”

“Thầy...”

Thì ra thân mật là phải chia sẻ, cho dù chỉ là một nụ hôn rất nhẹ, nhưng cũng sẽ trở thành cột mốc của hạnh phúc.

Mười phút sau, Tống Thư Minh cầm tay cô đi về phía nhà để xe, chân tay Duy An hể đến mùa đông là lạnh cóng, anh và cô luồn mười ngón tay vào nhau, rồi anh nhét tay cô vào túi áo mình.

Đi được một đoạn, Duy An bỗng lo lắng, hạ giọng kéo anh lại hỏi: “Không sao thật à... ý em là, nếu để đồng nghiệp và các thầy cô giáo trong trường thấy chúng ta thế này... có phải... không ổn lắm?”

Lúc này anh mới nghĩ ra, quay đầu nhìn các đôi tình nhân đi qua, nói bằng giọng tự trào: “Anh quên hết những chuyện xảy ra hồi trẻ với mình rồi, cũng may, còn có cơ hội cho anh lại được gặp em bây giờ.”

“Dạ? Ý em là...”

“Không sao đâu.” Tống Thư Minh vừa đi vừa đỡ Duy An lên gờ đường cao, hai tay đặt ở eo cô để cô ngoan ngoãn đi phía trước mình. Duy An nhìn anh bằng ánh mắt thật thà, vẻ mặt vô cùng cảm khái, anh nhìn cô giống như người tình bị mất rồi lại được gặp ở kiếp này. “Annie, anh rất yêu em.”

Đây chính là lời bộc bạch đột ngột song cũng rất thẳng thắn, một người trầm tĩnh như Tống Thư Minh lại nói ra được điều đó, khiến người nghe an tâm. Duy An không còn cảm thấy căng thẳng, vòng tay ôm chặt cổ anh, nghiêm túc gật đầu.

Cô không nói gì, chỉ ôm chặt anh, dường như hành động này còn quan trọng hết thảy.

Tống Thư Minh tiếp tục thì thầm bên tai cô: “Anh biết em thích Kiều Ngự nhiều năm rồi, giờ em không trả lời anh cũng không sao, anh sẽ đợi em lớn hơn chút nữa.”

Cô là cô gái nhỏ của anh.

Duy An mắt đỏ hoe, cứ thế đặt tay vào lòng bàn tay anh, để mặc anh đưa mình đi trên gờ đường mấp mô nguy hiểm, sân trường buổi tối bao phủ một lớp sương lạnh thấu da thấu thịt, ánh đèn đường quá tối.

Đột nhiên cô muốn nhắm chặt mắt, chỉ bởi cô bỗng muốn trải nghiệm sự nguy hiểm hoàn toàn không có sự phòng bị lúc này. Trong bóng tối, cô không nhìn thấy cuối đường ở đâu, cũng không biết mình sẽ gặp phải điều gì, nhưng cô chỉ cần nắm chặt tay Tống Thư Minh là được.

Một câu mà người ta hay dùng để làm chữ ký, thế nào nhỉ? “Chỉ cần anh nắm tay em, em sẽ dám nhắm mắt bước về phía trước.”

Cô thật sự đã gặp được một người như thế, thật sự đã làm như thế rồi, giờ cô mới hiểu những tình tiết cầu huyết trong ngôn tình cảm động tới mức nào.

Tối nay tất cả giống như một trang sách mới, Duy An cảm thấy cuối cùng mình cũng có được một cuộc sống mới.

“Được rồi đừng ồn nữa, còn không ăn là nguội thật đấy.” Hai người đi dạo tới tận khi Tổng Thư Minh không thể không lên tiếng nhắc nhở, lúc này cô mới nhớ ra mình chưa ăn cơm tối, vậy là hai người quay lại nhà xe, lên xe anh ngồi giải quyết chỗ đồ ăn.

Dù chiếc xe con của Tổng Thư Minh màu đen, nhưng nó đỗ ở trong sân trường cũng rất bắt mắt, không biết thu hút bao nhiêu ánh mắt tò mò của người qua đường.

Duy An vừa ăn cháo vừa nhớ lại, trước kia cô chưa từng thấy chiếc xe nào sang trọng như thế này.

Cuộc sống từ ngày hôm ấy bắt đầu trở nên thoải mái hơn rất nhiều, giống như khúc ngọt trên con đường đời.

Trình An Ni không quay lại ký túc thêm lần nào nữa, trong phòng chỉ còn lại Duy An và Cố Mộng Mộng. Tổng Thư Minh thường đến đón cô, hai người vẫn giữ thói quen trước đây, buổi tối thích trốn ở tầng trên cùng trong thư viện giống như những cuộc hẹn hò nho nhỏ, đây là bí mật của riêng hai người.

Tết Nguyên đán trong trường rất náo nhiệt, buổi tối Duy An cùng Cố Mộng Mộng đi xem tiệc mừng năm mới, nguyên nhân chủ yếu là vì Trịnh Chí Ma được lên đọc thơ.

Tiết mục này thực sự quá hợp với anh ta.

Trịnh Chí Ma đứng trên sân khấu với vẻ mặt say mê, ngâm thể thơ mười bốn dòng của Shakespeare bằng tiếng Anh, lúc kết thúc anh ta lại thể hiện một hành động vô cùng lãng mạn đầy bất ngờ, trước mặt bao nhiêu người, anh ta đứng trên sân khấu và nói “Anh yêu em” với Cố Mộng Mộng bằng tiếng Anh.

Tiếng hò hét của mọi người gần như phá vỡ cả trần nhà, nhưng Cố Mộng Mộng là người trong cuộc thì lại sợ tới mức phát khóc, hoàn toàn không phải vì cảm động, cô kéo tay Duy An bỏ chạy, cũng may Duy An kiên định lập trường, ngồi dính vào ghế bất động, nên mới giúp Trịnh Chí Ma bớt bối rối.

Cuối cùng buổi biểu diễn kết thúc, Cố Mộng Mộng ngượng ngùng đi đến ôm anh ta, hai người rất ngọt ngào. Duy An đứng ở sau cánh gà nhìn thấy, cười thầm trong lòng, cô chân thành mong Cố Mộng Mộng tìm thấy hạnh phúc của mình.

Hai người họ rất giống nhau, rất thật thà, cùng thích đọc sách, vẽ tranh, có tình yêu nồng nhiệt với nghệ thuật, gặp nhau chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, yêu nhau cũng là duyên trời định.

Không khí của buổi tiệc vì màn ngâm thơ này mà được đẩy lên cao trào, thầy cô giáo rồi sinh viên dưới sân khấu đều vui vẻ hết mình, Duy An nhân lúc đèn sáng trưng bèn nhìn về phía khu giáo viên ngồi, cô muốn tìm Tổng Thư Minh, nhưng chẳng nhìn thấy anh đâu.

Cho tới tận khi tối hẳn, Tổng Thư Minh đứng đợi ngoài cửa hội trường, kéo cô tới thư viện, Duy An nhìn thấy ánh sáng lay động ở tầng trên cùng của thư viện, anh đã vì cô mà dùng nệm xếp thành hình trái tim rất lớn, cô cảm động tới mức không thể nói gì.

Đây là nơi họ gặp nhau lần đầu tiên.

Nhưng... Cô vô cùng lo lắng khi nhìn những giá sách ở xung quanh, cô bèn nhắc nhở Tổng Thư Minh: “Thầy ơi, ngộ nhỡ lửa bén vào sách thì phiền lắm, chỗ này không được thấp nến.”

Tổng Thư Minh gật đầu: “Nhưng anh lại cảm thấy nơi này rất thú vị. Annie, nếu như anh được gặp em hồi trẻ thì tốt biết bao.”

Lúc này Duy An mới nhớ ra người đứng trước mặt mình đã ba mươi một tuổi, những trò lãng mạn kiểu này đối với anh mà nói thật sự rất ấu trĩ, vậy mà anh tình nguyện làm để cô vui. Thực ra cô vẫn luôn không hiểu, tại sao Tổng Thư Minh luôn cho rằng mình đã rất già? Vậy là cô dựa vào vai anh xòe tay đếm: “Em không phải là cô gái nhỏ nữa. Qua Tết Nguyên Đán là em đã sắp mười chín tuổi rồi, sau đó... nhìn xem, chẳng mấy lại hai mươi.”

Anh đột nhiên chau mày, ấn tay cô xuống không nói gì, cầm một cái túi rất lớn tới, tặng cô rất nhiều quà Tết.

Duy An nhìn những bộ quần áo và khăn quàng cổ ấm áp đó liền biết giá không hề rẻ, do dự không muốn nhận.

Tổng Thư Minh hoàn toàn không phải người dùng những thứ xa xỉ để đánh bóng bản thân: “Chút quà nhỏ thôi mà, anh không nhớ sinh viên thích gì nữa rồi, nên mua hết. Đừng để mình bị lạnh, nhớ về sau phải mặc cái áo này, nó rất ấm.”

Anh đã nói là quà nhỏ, Duy An đành nhận, cô lén sờ chất của chiếc áo len, giống với cái anh đang mặc, màu xám sẫm, giống như kiểu áo đôi của tình nhân, khiến lòng cô ấm áp vô cùng.

Mấy hôm sau, các môn chuyên ngành của Học viện Mỹ thuật kết thúc, chỉ đợi kết quả thi cuối kỳ được công bố, nên sinh viên rảnh rỗi vô cùng.

Duy An nhận vẽ tranh cho phòng tranh, đối tác yêu cầu vài bức họa trang trí, coi như cô có cơ hội để làm thêm kiếm tiền, vì vậy cô nói với Tổng Thư Minh, anh rất tán đồng, xưa nay anh chưa bao giờ ngăn cản việc cô muốn làm, chỉ dặn cô phải chú ý nghỉ ngơi, sau đó Duy An đóng cửa làm việc, cô ở trong phòng liền ba ngày.

Đến thứ Hai, cuối cùng cô cũng hoàn thành nhiệm vụ, khi đang thu dọn đồ đạc, ngẩng đầu nhìn thấy máy tính trước mặt nhấp nháy, người bạn cùng phòng duy nhất của cô đầu óc bù xù mặt mũi nhếch nhác đang ngồi trên ghế cười ngây ngốc.

Duy An không hiểu tại sao mấy hôm nay Cố Mộng Mộng lại thay tâm đổi tính, không tích cực vác giá vẽ ra ngoài vẽ nữa? Mà cô bạn sinh viên chăm ngoan không hiểu đam mê lên mạng từ bao giờ.

“Này, cậu xem gì thế?”

Cố Mộng Mộng nghiêm túc giải thích: “Trịnh Chí Ma muốn mình tìm hiểu về những trào lưu hiện tại, anh ấy nói như thế rất có ích cho việc sáng tác, mình bèn lên BBS của trường, nhiều chuyện thú vị lắm, giờ mới phát hiện ra nói lại thú vị như thế! Ví dụ như hoa khô của khoa Trung văn hôm qua đã ngáy trên lớp...”

Duy An linh cảm đối phương chỉ cần mở lời là sẽ không dừng lại được, quả nhiên, Cố Mộng Mộng tuôn một tràng kể ra bao nhiêu là cái hay, cái tốt của việc lên mạng, vậy là cô vội gật đầu tán thành: “Được rồi được rồi, mình biết rồi, có thời gian mình sẽ lên xem.”

Một lúc sau Trịnh Chí Ma gọi điện tới, Cố Mộng Mộng nói chuyện với anh ta rất lâu sau mới nhớ đến việc chính, đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Thứ Sáu cậu rảnh không?”

Duy An ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

“Đội bóng rổ có một trận đấu, là trận cuối cùng của học kỳ này, đấu với đội của trường Đại học A. Họ cần hai người làm tuyên truyền, đại loại như vẽ poster, mình là một, còn thiếu người nữa, Trịnh Chí Ma bảo mình nhờ cậu.”

“Được.” Duy An không nghĩ nhiều nhận lời luôn, nhưng tới khi Cố Mộng Mộng hào hứng, vui vẻ cúp máy rồi cô mới chợt nghĩ ra, đột nhiên lắc đầu hối hận: “Không được, mình quên Kiều Ngự cũng có mặt trong đội bóng rổ, mình... mình không làm nữa, mình cậu làm đi.”

Kết quả ba người bọn họ nhường tới nhường lui trong điện thoại, cuối cùng Trịnh Chí Ma không buồn đòi co nữa, anh ta cũng coi như thân thiết với Duy An, vì ngại mối quan hệ này mà biết cô sẽ không tiện thoái thác, đội trưởng đại nhân kết luận muốn Duy An đi cùng Cố Mộng Mộng, ai nói thế nào cũng không thay đổi.

Chuyện của đội bóng rổ cô còn chưa tìm ra được cái cớ để khéo léo từ chối, thì tới thứ tư Học viện Mỹ thuật bắt đầu công bố điểm thi cuối kỳ, sáng hôm đó Tổng Thư Minh lái xe đưa Duy An đến phòng tranh để giao tranh, sau đó đón cô về xem điểm.

Vì tắc đường nên khi họ tới trường đã khá muộn, lúc cửa xe mở, Duy An cảm thấy không khí trong trường có chút kỳ quái.

Bình thường đây không phải là lần đầu tiên họ đi xe vào trường, nhưng hôm nay trước cửa Học viện Mỹ thuật tập trung rất nhiều nữ sinh, vừa thấy xe của Tống Thư Minh, vẻ mặt kẻ nào kẻ nấy như bùng lên chột hiệu.

Duy An bắn khoả xuống xe, vừa khéo nhìn thấy một nhóm người đang đứng trước cửa ngõ nghiêng, những người đó vừa thấy cô đi tới, vội vàng quay đầu đi như không thấy.

Theo thông lệ hàng năm của Đại học G, những tác phẩm xuất sắc của sinh viên sẽ được treo trong phòng triển lãm của học viện, tòa nhà của Học viện Mỹ thuật được xây theo hình chữ Hồi(*), nên những không gian trống trong đó đều dùng làm triển lãm.

(*) Cách viết chữ Hồi trong tiếng Trung:

Hôm nay người tới xem triển lãm khá nhiều, còn có cả những sinh viên của học viện khác tới xem rất náo nhiệt. Duy An tìm khắp một vòng mà không thấy Cố Mộng Mộng, có lẽ cô ấy đi xem từ sớm và đã về rồi, vậy là cô đành tìm từng bức từng bức một.

Xét về tổng thể, ở đâu cũng sẽ treo bức tranh của người đạt giải nhất ở vị trí chính giữa ọi người thưởng thức. Duy An quá hiểu khả năng của mình, cô có tình yêu nồng nhiệt với mỹ thuật, nhưng mộng tưởng luôn không vượt qua được hiện thực, thành tích của cô luôn ở hạng bình thường, trước mắt đành cúi đầu tìm từ hàng cuối cùng tìm lên.

Năm bức tranh ở top đầu được mọi người xem đông nhất, họ bàn tán bình phẩm, Duy An bị những người đó chắn mất tầm nhìn, không thấy bức tranh ở vị trí thứ nhất là của ai, có điều nhìn vẻ mặt đăm đúi của “khán giả” cô đủ hiểu, người được điểm cao nhất chắc chắn là Trình An Ni rồi.

Đối với việc xem tranh, sinh viên của Học viện Mỹ thuật có thể phân biệt được trình độ cao thấp, còn những sinh viên ở các học viện khác thì chỉ tới vì tò mò, xem ai vẽ ai mà thôi.

Ngoài Kiều thiếu hiền hách nổi tiếng khắp Đại học G ra, còn chân dung của ai có thể thu hút nhiều nữ sinh như thế chứ?

Kết quả này cũng không quá bất ngờ, bức tranh Trình An Ni vẽ có sự sáng tạo mới mẻ, mặc dù màu sắc đơn điệu như thể hiện được cảm xúc, điểm cao cũng xứng đáng.

Duy An thở dài, tiếp tục tìm tranh của mình ở những bảng cuối cùng, mãi không tìm thấy, đang bắn khoả, đột nhiên thấy di động rung không ngừng, cô đảo mắt nhìn thì ra Cố Mộng Mộng gọi, vậy là bắt máy hỏi: “Cậu về ký túc rồi à?”

“Xong rồi xong rồi, có chuyện rồi!” Giọng đối phương vọng từ trong máy ra mà cũng rất lớn.

“Hả?” Duy An nhìn thấy xung quanh mọi người không ngừng bàn tán, nhìn về phía mình bằng ánh mắt cổ quái, vậy là cô bối rối quay người tìm một chỗ khuất để trốn, tiếp tục hỏi bạn: “Mình đến muộn một chút, sao thế?”

Cố Mộng Mộng hề cuống lên là nói năng lắp bắp, gào lên với cô: “Buổi sáng mình đi xem điểm, sau đó về ký túc, không phải không phải, đây không phải trọng tâm, trọng tâm là... mình quay về thì phát hiện... Á! Chuyện của cậu và anh ấy bị đưa lên diễn đàn của trường rồi, không phải là người đó, là người đó! Cậu hiểu không?”

Duy An thấy lòng nặng trĩu, mãi vẫn không hiểu, vậy là quyết định trả lời dứt khoát: “Mình không hiểu.”

“Không phải Kiều Ngự! Là người mà cậu mới quen, người khác ấy, khá lớn tuổi!” Cố Mộng Mộng chẳng có thời gian mà để ý tới cách dùng từ, tiếp tục hét: “Không biết ai chụp lên ảnh hai người gửi lên BBS của trường rồi, có ảnh cậu lên xe hơi của người đó vào buổi tối, còn có ảnh hai người ôm nhau... người post chủ đề đó là...” Cố Mộng Mộng kích động nghẹn lại, dừng một lúc mới nói tiếp: “Cậu không cần biết, khó nghe lắm. Mới một buổi sáng mà mấy trăm ment, rất nhiều người biết rồi.”

Duy An hơi lỏng tay, suýt thì điện thoại rơi xuống đất, cô giữ chặt, dựa vào tường hạ giọng nói: “Ai là người post chủ đề đó?”

“Không biết, ID được đăng ký rất tùy tiện, ơ... nhưng người post topic đó ăn nói rất quá đáng, cái tên vừa nhìn đã khiến người ta tức giận rồi, ID là gì mà... Mày Là Tiện Nhân.”

Duy An gần như không kịp hỏi thêm gì nữa, đã nghe phía sau vang lên từng tràng bàn tán: “Chính là cô ta, là cô ta, cậu nhìn tranh xem, người cô ta vẽ quả nhiên là người đàn ông trong ảnh! Ha ha... Thật buồn nôn, nữ sinh viên mà có xe hơi đưa đón?”

Ở đầu dãy bên kia Cố Mộng Mộng không biết tình hình của Duy An, vẫn hét tướng: “Đúng rồi, thời gian post là sáng nay, mình về ký túc cũng mới phát hiện ra, khi ấy người đó mới tiết lộ chuyện, sau đấy thì post rất nhiều ảnh, nói gì mà không rõ chân tướng... giờ ai cũng tin rồi!”

Duy An cúp máy, không có dũng cảm quay người đối diện với những cái miệng, những khuôn mặt đang tò mò háo hức nhìn về phía mình kia.

Chỉ trong vòng có mấy phút, cô cảm thấy nơi mình đứng đã trở thành một nơi rất khủng khiếp, trước mắt từng bức tranh sơn dầu, giao nhau với hình ảnh thư viện trong bức họa của cô, màu sắc đậm đặc và lập thể đó khiến người ta đau đầu. Vô số những âm thanh phá vỡ phòng tuyến trong trái tim cô, rốt cuộc ai làm, là ai mà lại có dụng ý chụp lên cô?

Đợi đã, Duy An đột nhiên nghĩ ra một chuyện, cô đẩy đám người trước mặt ra xông tới chỗ treo những bức tranh thuộc top đầu kia, kinh ngạc khi thấy bức tranh của mình được đường hoàng treo ở chính giữa. Người đàn ông trong tranh có khí chất nho nhã trời sinh, anh đang mỉm cười cúi đầu đọc sách, yên lặng và dịu dàng, thứ màu sắc của những giá sách bằng gỗ xung quanh ấm áp. Chính là cảnh tượng mà Duy An và Tống Thư Minh lúc mới gặp nhau.

Bức họa cô vẽ anh lại được điểm cao nhất?

Còn bức vẽ của Trình An Ni bị đẩy sang một bên, bất hạnh làm nền cho tranh của cô.

20. Chương 20: Hơi Ấm Của Người Yêu

Mùa đông luôn là mùa trầm lặng nhất, cây cối trơ trọi, khô khốc, chẳng chút sinh khí, ngay cả con người cũng lười vận động vì giá rét, nhưng chuyện bị đưa lên BBS hôm nay đã trở thành nguồn tư liệu mới ọi người bàn tán.

Trong trường học nào cũng có những người rảnh rỗi tò mò, hướng hồ hôm nay nữ chính của tin tức động trời ấy lại là người bình thường vô cùng, tò mò giết chết con mèo.(*)

(*) Ý chỉ tò mò có ngày thiệt thân.

Duy An nhanh nhẹn ra khỏi khu lớp học, nhưng đám nữ sinh đứng ở cửa nhìn cô với ánh mắt vô cùng khác thường, có người thích gây sự còn chỉ thẳng vào cô nói: “Mau nhìn mau nhìn, cô bé đuôi phượng ở khoa chúng ta đổi đời rồi! Động bước chân ra đường là có xe hơi đưa đón... Xì, cũng lạ thật, cô ta hồi nhan sắc, không có nhan sắc, đòi đáng không có đáng... Cậu nhìn bức vẽ mà xem, người đó thật toàn vẹn, tướng mạo cũng khác, đáng tiếc mắt mù, nếu không sao lại nhầm trúng cô ta.”

Xung quanh bỗng rộ lên tiếng cười.

Duy An vặn chặt tay tự nói với mình phải mau mau ra khỏi đây, nhưng vừa đến cửa, đột nhiên có mấy người chặn cô lại, nhìn cô từ trên xuống dưới nói: “Này! Cậu có phải là người cuối cùng thi đỗ vào trường này không? Đại học G lẽ ra không nên nhận cậu, nếu chuyện này bị đồn ra ngoài, người khác sẽ nghĩ gì về trường chúng ta?”

Duy An quay người định đi vòng, nhưng bị họ chặn tiếp: “Bọn tôi nhìn thấy rồi, chính là chiếc xe hơi vừa nãy đúng không? Có phải ra ngoài qua đêm với người ta không... Ồi chà chà, nhìn cái túi của cô ta đeo đi, đây chẳng phải là kiểu mới nhất vừa lên tạp chí ViVi sao, phải tám nghìn tệ...”

“Không phải!” Duy An vội vàng phủ nhận, cô căn bản không hề biết đồ mà Tống Thư Minh tặng mình trị giá bao nhiêu tiền, chỉ cảm thấy nó rất đắt, nhưng không nghĩ nhiều, buổi sáng nay đi giao tranh tiện tay cầm dùng, giờ lại thành chứng cứ cho người ta soi mói.

Mấy cô gái đều trang điểm, mùa đông mà mặc váy ngắn, đi boots cao cổ, rõ ràng ở trong ngôi trường này bọn họ mới thật sự khác người, vậy mà giờ còn ngang nhiên chế giễu cô.

Họ vây lấy Duy An phá lên cười ha hả, Duy An bị ép vào góc tường, bao nhiêu tức giận xộc thẳng lên đầu, những âm thanh xung quanh giống như tiếng muỗi vo ve, không chịu tha cho chút tự trọng cuối cùng trong cô.

Chẳng ai đáng đời khi bị bắt nạt cả, cũng chẳng có ai phải nhẫn nhịn mãi.

Cô hít một hơi thật sâu, cơn phẫn nộ không có chỗ xả khiến cô gào lên với đám người trước mặt: “Câm miệng!”

Mọi giọng nói im bặt, họ quay sang nhìn nhau, không ai ngờ một cô gái yếu đuối như Duy An lại dám hét lên với họ, vì vậy họ đều chưa phản ứng lại được.

Duy An nhìn thẳng vào họ, đẩy mạnh người đứng chắn trước mặt mình ra rồi bỏ chạy.

Cô chạy suốt dọc đường không dám dừng lại, ra sức chạy về phía trước, hai hàng cây lạnh băng bên đường lùi dần về phía sau, giống như quãng thời gian không thể quay trở lại trong quá khứ, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai và không ai thay đổi được quá khứ.

Mọi đau khổ ẩn giấu trong sân trường ngày đông giá rét tĩnh lặng, đợi thời cơ bùng nổ. Hiểu lắm, xỉ nhục từng là những hậu quả do mối tình thầm lặng đó gây ra, luôn có những việc mà cô cần phải đối diện.

Duy An rất muốn gọi điện cho cô của mình, đó là người thân duy nhất quan tâm tới cô, nhưng lúc này cho dù cô có gọi về thì biết phải nói gì? Nói mình bị bạn học bắt nạt, bị người ta hiểu lầm? Lớn bằng từng này rồi, cô vừa khẳng định với Tống Thư Minh rằng cô không còn là một cô gái bé nhỏ nữa, cô sắp tròn mười chín tuổi, chuẩn bị bước sang tuổi hai mươi rồi.

Cô đã trưởng thành, không thể gây thêm phiền phức cho người khác nữa.

Sân trường bỗng trở nên trống trải, rộng rãi chưa từng thấy, Duy An không biết phải chạy bao lâu mới nhìn thấy ký túc xá.

Lúc cô quay về phòng mặt đã đầy mồ hôi, mệt tới mức nói không nổi câu nào, Cổ Mộng Mộng căng thẳng nhìn màn hình máy tính, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng bị ai đó đập mạnh, bộp một tiếng đứng dậy: “Duy An? Cậu đừng cuống, mình... mình đọc giúp cậu, họ đang mắng cậu làm bại hoại danh tiếng của trường...”

Duy An thở hồng hộc còn chưa kịp nghỉ ngơi, cô chạy tới trước màn hình vi tính kéo xuống xem, trực tiếp chứng kiến topic đó đã có vô số người like ở mức cao nhất, trở thành topic đứng đầu diễn đàn.

Tiêu đề là: Nữ sinh viên vì muốn xài hàng hiệu không từ thủ đoạn, cam tâm bán mình làm nhân tình.

Tiêu đề kiểu này luôn có tác dụng lan truyền cực lớn, chỉ trong vài tiếng ngắn ngủi đã thu hút vô số lượt view.

Cổ Mộng Mộng nhìn về mặt Duy An càng lúc càng tệ, lập tức đóng web lại, Duy An không cho, trong lúc hai người tranh giành nhau con chuột Duy An đã hét lên: “Để mình xem!”

Cô bạn sinh viên chăm ngoan kia đành buồn bã buông tay, khẽ hỏi: “Có phải cậu đã dắc tội với ai đó rồi không? Những bức ảnh này rõ ràng do người có dụng tâm chụp.”

Đắc tội với ai? Bình thường Duy An luôn lảng lảng đi đi về về, chẳng tranh giành cái gì với ai, hưởng hơ chút thành tích của cô cũng không thể khiến ai đó đố kỵ được, lẽ nào do lần này bức tranh cuối kỳ được điểm cao, thậm chí có thể coi là chuyện lạ “cây sắt nở hoa”.

Nghĩ vậy Duy An hiểu ra được một chút, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, nhìn những bức ảnh được công bố ở post thứ hai và thứ ba, có bức ảnh chụp cảnh hai người đứng ôm nhau vào mấy hôm cô ốm sau đó Tống Thư Minh tới ký túc xá đưa cơm cho cô, bối cảnh là màn đêm đen kịt.

Còn cả ảnh họ tay trong tay cùng đi, Tống Thư Minh đỡ cô đi trên gờ đường...

Bức cuối là bức có tính chứng thực cao độ cho tiêu đề của topic, đó chính là cảnh cô mặc áo phao lông vũ dày cộp, vẻ mặt tươi cười mở cửa chiếc xe hơi.

Cô lật tìm thời gian post topic, là lúc mười giờ sáng, mà chủ topic cũng đã dương dương đắc ý lên tiếng vào post thứ mười mấy rằng: “Nếu các bạn không tin thì có thể tới cửa Học viện Mĩ thuật mà xem, theo nguồn tin đáng tin cậy thì, sáng nay nữ chính trong các bức ảnh của chúng ta sẽ tới đó để xem điểm.”

Sự suy đoán trong lòng Duy An đã được kiểm chứng, cô hỏi Cố Mộng Mộng: “Hôm nay mấy giờ cậu đến khu lớp học?”

“Ồ, sau khi cậu tới phòng tranh... hơn chín giờ thì phải, mình sợ đông người nên mới đi sớm, kết quả còn gặp An Ni nữa, mình chào cô ấy, sắc mặt cô ấy rất tệ, chẳng thèm nhìn mình quay đầu bỏ đi.” Cố Mộng Mộng thật thà kể lại.

Duy An xưa nay không muốn nghi ngờ bạn bè, nhưng lần này, ngay cả thời gian post bài cũng trùng hợp như thế vừa khéo lại là thời gian sau khi xem điểm xong, lời chủ topic cũng rất rõ ràng.

Bức tranh đó... bức tranh đó bọn họ đều cho rằng sẽ giúp Trình An Ni đạt điểm cao nhất, nhưng kết quả thật bất ngờ.

Cho dù việc này chẳng ảnh hưởng tới lợi ích của ai, nhưng mọi người đều hiểu tính cách Trình An Ni, Trình gia nổi tiếng hiền hách trong giới chính trị, nên đương nhiên từ nhỏ cô ấy cũng được nuông chiều kiêu ngạo nên quen rồi, muốn gì tất phải được nấy, cô ấy thích Kiều Ngự như thế, đã phải tìm đủ mọi cách, dỗ dành có, dọa nạt có để vẽ bức tranh ấy, đợi ngày công bố để tung hô về hạnh phúc của mình cho tất cả mọi người biết, nhưng cuối cùng lại bị một người ngốc nghếch như Duy An cướp mất ngôi vị đầu bảng.

Trình An Ni sao có thể cam tâm?

Duy An nhìn những lời lẽ độc ác trên màn hình rồi nhấp chuột, đóng trang web lại. Người ta bị ép tới bước đường cùng sẽ cảm thấy chẳng còn gì phải kiêng dè nữa, cô rất nhỏ nhẹ hỏi cô bạn cùng phòng: “An Ni có về đây không?”

Cố Mộng Mộng thật thà lắc đầu: “Hôm nay không có tiết, nên chắc cô ấy về thẳng nhà.”

Duy An lập tức lấy di động ra bấm số gọi cho An Ni, nhưng bị đối phương từ chối, cô lại gửi tin nhắn: Mình muốn nói chuyện với cậu, cậu đang ở đâu?

Rất lâu sau, cô ngồi bên mép giường cảm thấy trong phòng thật sự quá lạnh, nhưng vẫn không nhận được tin nhắn hồi âm.

Cố Mộng Mộng đứng dậy đi pha cho cô tách trà nóng, cố gắng an ủi cô: “Cậu đừng đau lòng, mình tin cậu.”

Duy An cảm kích nhìn bạn một cái, Cố Mộng Mộng lập tức rút khăn giấy cho cô: “Cậu muốn khóc thì khóc đi.”

“Mình không muốn khóc, thật đấy.” Cô thật sự không cảm thấy tủi thân gì hết, khóc có thể giải quyết được vấn đề ư? Liên tiếp bị bắt nạt, cô nhẫn nhịn rồi lại nhẫn nhịn, nhưng điều đó không có nghĩa cô đáng phải chịu tất cả mọi nỗi oan uổng đó. Cô cần phải nói rõ với Trình An Ni, thành tích này, kết quả cuối cùng này là do thầy giáo đưa ra, chuyện của Kiều Ngự cô cũng đã lịch sự từ chối rồi, né tránh hết sức rồi. Người dù yếu đuối đến đâu cũng có giới hạn, tại sao mọi lỗi lầm đều đổ hết cho cô, bắt cô phải gánh chịu?

Di động rung bần bật, cuối cùng Trình An Ni cũng đã gửi lại một tin nhắn, rất ngắn gọn, nói nửa tiếng sau gặp ở quán café Vui vẻ ở cổng trường phía đông.

Duy An cầm di động đi thẳng về cổng trường phía Đông, ở đây có một quán café nhỏ rất sáng tạo, nằm giữa một dãy những cửa hàng bán dụng cụ, nguyên liệu vẽ, thường thì xung quanh các trường đại học đều có những nơi như thế này, có thể cho sinh viên vào mạng miễn phí, không gian khá riêng tư, khá thu hút khách.

Cô mới chỉ nghe qua về nơi này, chưa đến bao giờ, phải tìm một vòng mới thấy, cô gọi một cốc café có cái tên cực kỳ kì lạ, nhìn những nét chữ trên Menu mà ngẩn cả người. Chẳng qua chỉ là một cốc Latte nóng bình thường, vậy mà được đặt tên là “Hơi ấm của người yêu”.

Cái tên này làm người ta thấy buồn khi đông đến, gọi loại cafe này chỉ có hai kiểu người, cô đơn càng thêm cô đơn, hạnh phúc vẫn luôn hạnh phúc.

Cửa sổ chớp lạt không kéo thẳng hết, ánh sáng lọt qua từng ô cửa chớp, nhưng chẳng chút ấm áp.

Duy An ngồi đợi tới ba giờ chiều, hai tiếng qua đi, Trình An Ni vẫn không xuất hiện, cô bắt đầu thấy chán nản, đầy bụng tức cùng sự nóng ruột muốn được giải thích đã hoàn toàn tan biến. Cô lúc này nhận ra mình thật ngốc, lần nào cũng bị người ta gạt, không phải Kiều Ngự gạt thì là bạn gái của anh ấy gạt, cô nhìn cốc cafe đã hết bắt đầu nghi ngờ liệu có phải kiếp trước mình đã mắc nợ gì họ không.

Đang nghĩ, có người bước từ ngoài cửa vào, cô ngần ngừ nên cũng chẳng để ý nhiều, lúc ngẩng lên, thấy người đó đã ngồi ở sofa đối diện với mình rồi.

Duy An càng thêm kinh ngạc: “Anh...”

“Anh biết ngay là em sẽ gọi loại Latte này mà, thích cái tên đó phải không? Hơi ấm của người yêu, thật buồn nôn...” Kiều Ngự vẽ mặt như đang cố gắng chịu đựng, ngẩng mặt thể nào vẫn gọi một cốc giống cô.

“Sao anh lại đến đây? Duy An buột miệng hỏi, thấy người ngồi đối diện chằm chằm rít một hơi, dáng vẻ hút thuốc của anh nhìn không giống người xấu, ngược lại trông khá trầm tư.

Kiều Ngự mặt không biểu cảm, trả lời thẳng: “Khi em gửi tin nhắn cho Trình An Ni anh đang ở bên cạnh cô ấy, anh đã nhìn thấy.”

Duy An không còn gì để nói nữa.

“Giận rồi à? Cho rằng bọn anh đang đùa giỡn em phải không?”

Cô không phản ứng, đảo mắt nhìn về phía cửa sổ.

“Này!”

Kiều Ngự gọi hai tiếng không thấy Duy An có phản ứng gì, một lúc sau cô đột nhiên nhìn anh nói: “Em có bạn trai rồi, em không còn bất cứ quan hệ gì với bọn anh nữa, có thể đừng làm phiền cuộc sống của em nữa được không?”

Trò chơi vô vị này hay ho lắm sao? Để cô phải chờ đợi hết lần này tới lần khác. Người nên tức giận là cô, nhưng cô đã chẳng còn gì để nói nữa, đứng dậy định đi.

Kiều Ngự bỗng cuống lên, kéo giắt cô lại: “Chỉ có em mới đợi một cách ngốc nghếch như thế! Em không thể động não mà nghĩ à, cô ta tới đây làm gì? Thừa nhận topic đó là do cô ta lập? Nhận lỗi với em? Đừng nằm mơ nữa! Quý cũng biết chắc chắn cô ta sẽ không bao giờ đến! Vì vậy anh mới tới để bảo em đừng đợi nữa, nếu đùa bỡn em thì tại sao anh còn chạy đến đây? Em tưởng ai cũng rảnh rồi không có việc gì làm giống mình chắc!”

Duy An hất tay anh ta ra: “Vậy được rồi, cảm ơn anh đã đến để nhắc nhở em, em không đợi nữa.”

Quả nhiên giờ ai ai cũng biết, ngay Kiều Ngự cũng đã đọc topic trên BBS rồi, thậm chí những lời của anh đã chứng thực nghi ngờ của Duy An, chủ top đúng là Trình An Ni.

Không gian chật hẹp trong quán cafe nồng nặc mùi khói thuốc.

Cô nhất quyết muốn đi, Kiều Ngự lại kiên trì nắm chặt cánh tay cô không chịu buông, cuối cùng anh cũng chẳng đủ kiên nhẫn nữa, đứng dậy kéo cô ngồi xuống.

Không gian trong quán cafe Vui vẻ khá nhỏ, bàn bên cạnh là hai nam sinh đang nghịch máy tính nhìn thấy họ kéo kéo giằng giằng thì ngẩng lên nhìn đầy tò mò. Duy An không muốn gây chú ý, đành ngồi xuống lại, bình tĩnh nói: “Anh còn có chuyện gì nữa à?”

Kiều Ngự nhướng nhướng mày, giọng vẫn rất sốt sắng: “Topic đó bị xóa rồi.”

“Hả?” Duy An chưa hiểu gì.

“Dịch thân anh đã đi tìm admin của diễn đàn, anh ấy là sư huynh học trên bọn anh một khóa, anh quen, nhưng hôm nay không ở trường, anh đành tới nhà anh ấy để tận mắt thấy anh ấy xóa.” Anh nói ngắn gọn, rồi dụi dụi điều thuốc đã hút xong vào gạt tàn, ngón tay lại bắt đầu nghịch nghịch chiếc bật lửa hàng hiệu.

Cùng lúc này, Duy An nhận được tin nhắn “báo hi” của Cố Mộng Mộng: Topic đó biến mất rồi! Cậu xem cậu xem, công đạo ở lòng người, đừng giận nữa, không sao rồi, những lời đồn đại rồi cũng qua thôi.

Thôi được, cô bỗng nhiên hiểu ra ý đồ của Kiều Ngự khi xuất hiện ở đây, anh muốn khiến cô phải cảm kích, phải biết ơn anh. Với tính khí thiếu gia của Kiều Ngự chắc chắn là anh làm được, nếu không dựa vào cái gì mà anh đột nhiên quan tâm tới cô như thế? Cô bị người ta chửi rửa thậm thê, bình thường những lúc như thế là cơ hội tốt để anh lạnh lùng chế giễu cô mà.

Duy An giơ cánh tay kéo cửa chớp lên, nhìn về phía đường cái xa xa bên ngoài, người qua kẻ lại, ánh mặt trời nhức mắt, cô đành cứng giọng: “Em nên cảm ơn anh, thật sự vô cùng cảm ơn anh.”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, lòng đau tới khó chịu.

Kiều Ngự như bị kim châm, anh tức giận đáp: “Anh không muốn em cảm ơn anh!”

“Thế anh muốn thế nào? Sợ em nói ra sẽ ảnh hưởng tới Trình An Ni à, em không làm thế đâu.” Cô cảm thấy mình rất bị thảm, tới lúc này rồi mà vẫn không muốn lựa chọn cách trả thù và trả đũa.

Người con trai trước mặt cô ngáp ngừng định nói lại thôi, hình như mấy lần suýt buột miệng chửi gì đó, nhưng cuối cùng vẫn kìm được, anh chỉ nói: “Tại sao em luôn thích làm con rùa rụt đầu rụt cổ như thế.”

Cô dùng sự im lặng để nói rằng cô không hiểu ý anh.

“Thư tình là em viết, anh biết từ lâu rồi, hôm đó tự Trình An Ni bắt cần nhìn thấy, vì vậy mới tìm em gây sự. Sau đó, anh gửi tin nhắn hẹn gặp em trước cửa thư viện, gửi xong rồi thì bị cô ấy giật điện thoại, cô ấy cãi nhau với anh cả buổi tối, mãi mới thoát được cô ấy để chạy tới tìm em, nhưng em lại đi cùng người đàn ông đó? Anh nói từng câu, từng từ rất bình thản, ánh mắt nhìn Duy An chăm chăm.

Kiều Ngự giải thích rất đơn giản, nhưng giờ cô nghe chỉ cảm thấy lòng mình trống rỗng một cách khó chịu, là thật là giả thực ra không quan trọng nữa rồi. Cô miễn cưỡng mỉm cười, dáng vẻ vẫn giống như thời còn ngồi cùng bàn với anh, là cô gái ngốc nghếch yêu thầm hotboy đẹp trai của trường, cô luôn là cô gái tự ti đó.

“Ồ, em biết rồi, thực ra cũng chẳng có gì đâu.”

Kiều Ngự hỏi ngay: “Em nhiễm lạnh nên ốm à? Tối đó anh gọi điện cho em mãi, nhưng sau người đàn ông đi cùng em tắt máy, rốt cuộc anh ta có quan hệ gì với em, tại sao em...”

Duy An không muốn nghe tiếp nữa, càng không hiểu về sốt sắng truy hỏi của anh là có ý gì, đành lên tiếng cắt ngang: “Thầy Tổng là bạn trai em.”

Quả nhiên Kiều Ngự im bật, anh lại châm thêm một điều thuốc, nhìn cô qua làn khói rất lâu, rồi nở nụ cười lạnh nhạt thường thấy, “Tình yêu thầy trò? Thật không nhận ra, em lại có sức hấp dẫn như thế.”

Nhìn bộ dạng đó của anh Duy An thấy rất giận, chẳng nghĩ ngợi được gì gạt đầu luôn, “Đúng, thế thì làm sao, ai bảo em chỉ được thích anh chứ?”

Chim cánh cụt trước kia hình như chưa bao giờ dám làm trái ý Kiều Ngự.

Anh tức tối rít một hơi thuốc thật sâu, đột nhiên nhòai người qua bàn ghé sát mặt vào mặt Duy An, cô chưa kịp định thần, đã bị anh phả hơi thuốc vào mặt. Khi cô ho sặc sụa thì anh lại cười đầy mát mẻ, như Hoàng Tử Bé bị mất chiếc vương miện vàng vậy.

Có điều, khi khói tan hết, Kiều Ngự như cười như không, dường như cảnh mà Duy An vừa thấy chỉ là lời nói dối trong tiềm thức của cô mà thôi.

Anh lạnh nhạt nói: “Vậy coi như kẻ làm bạn như anh nhiều chuyện rồi. Tốt lắm, lấy tư cách làm bạn nhắc em lần cuối, em nên nhờ bạn trai giải quyết những lời đồn đại giúp em, nếu không anh ta cũng chẳng sống yên trong trường được đâu.”

Đúng, Kiều Ngự là người như thế, sao biết buồn chứ?

Nói xong anh bèn đứng dậy thanh toán, dụi thẳng điều thuốc đang hút dở xuống mặt bàn trước mặt Duy An, tàn thuốc bay khắp bàn.

Cô nhìn anh bỏ đi, đột nhiên bật gọi: “Kiều Ngự!”

Anh dừng lại, hai tay đút túi, nói bằng giọng vô cảm: “Nhờ em chuyển lời hỏi thăm của anh đến thầy Tổng, nói rằng anh vô cùng kính phục thầy, người thích được em, đầu óc nhất định không bình thường.”

Cô chỉ còn biết im lặng đón nhận, thấy cốc cafe của Kiều Ngự còn nguyên mà chưa hề uống, cô lại tiếc, nó là hơi ấm của người yêu mà.

Cũng có thể ngay từ khi mới sinh ra, mỗi người đều có “hơi ấm” riêng thuộc về mình, vô cùng tinh tế, chỉ có người yêu mới cảm nhận được, vì vậy những người đang yêu mới có thể nương tựa sưởi ấm cho nhau.

Đáng tiếc hơi ấm của Kiều Ngự giống như mùa đông ở thành phố Lan, luôn lạnh lẽo, lại còn thêm sương mù, khiến người sợ lạnh như Duy An không bao giờ đến gần được.

Kết thúc buổi chiều hôm nay cũng giống như những lần khác, họ rời khỏi quán cafe Vui vẻ và đi về hai hướng khác nhau, thậm chí còn không cả cáo biệt, ít nhất thì thời điểm ban đầu là tương đồng.

Duy An về đến ký túc cũng gần bốn giờ, cô còn chưa nghĩ xong tiếp theo phải làm thế nào, mặc dù topic đó đã bị xóa, nhưng Tổng Thư Minh là giáo viên, chuyện này nhất định sẽ khiến khoa tiếng Anh nổi sóng lớn. Dù cô cây ngay không sợ chết đứng, kiên trì phớt lờ, nhưng với anh mà nói... Kiều Ngự nói đúng, là một thầy giáo sao có thể để xảy ra chuyện như thế chứ. Càng nghĩ lòng càng rối loạn, cô cúi đầu đi trên đường, đằng sau bỗng vang lên tiếng gọi dài: “Bạn... Duy... An!”

Cô suýt giật bắn cả mình, mãi mới bình tĩnh lại được để quay người nhìn, thấy Trịnh Chí Ma, anh ta mặc một chiếc áo khoác dài rất kỳ quái, vừa giậm chân vừa chào hỏi cô, lạnh tới mức mũi đỏ ửng cả lên.

Cô chẳng biết phải nói gì, đành buồn bã, bực bội hỏi: “Anh đến đợi Mộng Mộng à?”

“Ồ, không không, nói chính xác thì, Duy An này, anh và Mộng Mộng đang đợi em.” Anh ta nói có nhịp có điệu, cứ như đợi trường đại nhân hôm nay không nghiên cứu thi ca mà chuyển sang Kinh kịch vậy.

Quả nhiên, đúng lúc này Cố Mộng Mộng lao ra khỏi cửa ký túc, trên tay là hòm dụng cụ của hai người, chạy đến trước mặt họ với tốc độ nhanh như chớp, vô cùng vui vẻ nói: “Đi thôi đi thôi, đi vẽ poster.”

Nói xong cô ấy kéo Duy An đi, Trịnh Chí Ma còn ở đằng sau tiếp tục giọng Kinh kịch của mình: “Hê hê, đúng thế, chúng ta đang sốt sắng muốn được thi đấu với Đại học A, ngàn vạn lần không thể để thua họ về khí thế, đúng không? Duy An này, việc tuyên truyền cho trường chúng ta nhờ cả vào em và Mộng Mộng đấy! Cố lên cố lên!”

Duy An hạ giọng trầm trầm một câu là cô không muốn đi, nhưng cả hai người đều không cho cô có thời gian từ chối, lúc Cố Mộng Mộng buông cô ra, cô đã bị hai người bọn họ đẩy vào phòng học chung rồi.

21. Chương 21: Thì Ra Nụ Cười Cũng Là Lời Nói Dối

Phân tán sự tập trung đôi khi lại là cách tốt nhất để chữa trị muộn phiền, mọi căng thẳng buồn bực dường như đều tạm thời bị lãng xuống trước những công việc ở đội bóng rổ.

Ba người cười cười nói nói suốt dọc đường, ra sức tìm cách hất hết trách nhiệm của việc tuyên truyền sang người khác. Trịnh Chí Ma kiên trì muốn hai cô gái thiết kế tờ rơi, đồng thời còn muốn các cô đứng phát cho sinh viên ở trong sân trường, chẳng khác với việc phát tờ rơi quảng cáo là bao.

“Tại sao bọn em phải đi? Vẽ thôi cũng đã quá lắm rồi còn phải lao động khổ sai nữa?” Cố Mộng Mộng lười biếng phản đối.

Trịnh Chí Ma ngọt nhạt khuyên bạn gái, xòe bàn tay ra bắt đầu giảng giải đạo lý: “Em xem, những người anh biết toàn học năm hai, năm ba rồi, còn chưa kết thúc học kỳ, chỉ có bọn em rảnh rỗi vào ngày mai thôi.”

Cố Mộng Mộng đành gật đầu, Duy An chẳng có cách nào đành trơ mắt đứng nhìn mình bị hai người đó nhốt trong lớp học, chấp nhận số phận mà đồng ý: “Thôi được rồi.”

Dù sao cô cũng không thể đứng nhìn bạn bè gặp khó khăn, thở dài một tiếng bày tỏ sự khuất phục, nhưng trong lòng thấy có chút hổ thẹn, bởi vì cô bắt đầu lên kế hoạch bỏ chạy giữa chừng vào ngày mai, thực sự cô không muốn gặp lại Kiều Ngự nữa.

Mấy ngày nay giảng đường không có ai lên học, ít người mới có thể tập trung vẽ, sau buổi tối hôm nay Trịnh Chí Ma sốt sắng giục già họ làm việc.

Thứ Sáu mọi thứ phải xong xuôi, trong vòng hai ngày Duy An và Cố Mộng Mộng phải thiết kế tờ rơi, rồi còn phải ra bản phác thảo cho poster. Cuộc sống bỗng trở nên rất bận rộn, nhiều màu sắc hơn, cuối cùng cũng giúp Duy An hoàn toàn tập trung trong bầu không khí mỹ thuật, vứt bỏ mọi phiền não.

Không mở máy tính, không đi dạo trong sân trường, cô kìm nén không cho phép mình đi nghe ngóng những chuyện xảy ra sau đó, vậy mà lòng bình yên hơn nhiều. Đồng thời sau lần gặp mặt ở quán cà phê Vui vẻ, cả Kiều Ngự lẫn Trình An Ni đều biến mất không kèn không trống, không gây khó khăn gì cho cô nữa.

Chương trình phát thanh của trường đang phát một ca khúc, giọng người dẫn chương trình vẫn rất dịu dàng như thường ngày, hình như cố ý muốn làm nền cho giai điệu tình cảm đó: Mây lang thang trôi, em đứng ngẩn ngơ ngoài cửa, sau lưng em là biển rộng thênh thang...

Mọi thấp thỏm, lo âu lẫn tức giận dần dần lắng xuống.

Duy An biết bài hát này có tên Lễ tình nhân trong tranh sơn dầu, cô nhẹ nhàng dùng bút phác thảo trên giấy, lòng thâm nghĩ, nếu có thể được yên tĩnh để làm việc mà mình thích, thì cho dù cô đơn một chút cũng chẳng sao.

Thứ Năm, bớt chút thời gian trong lúc vẽ Duy An đi đến bên cửa sổ gọi điện cho Tống Thư Minh, đáng tiếc nghe thấy tổng đài báo máy anh không nằm trong vùng phủ sóng. Cô không biết có phải anh đang bận hay không, đành nhắn tin nói mấy hôm nay mình có việc, cuối tuần sẽ tới tìm anh sau.

Lúc đặt di động xuống bàn nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ tới những dòng chữ mình và Cố Mộng Mộng trước kia từng viết trên đó, họ đều có ước mơ của riêng mình, đều muốn trở thành những họa sĩ ưu tú xuất sắc. Mặc dù những chuyện ấy thật xa xôi, nhưng chỉ những lúc vẽ Duy An mới thấy mình mạnh mẽ, đó là thế giới thuộc về riêng mình cô, yên tĩnh và trung thành.

Cô lén cười nhạo tính rụt rè nhút nhát của mình, ngẫm nghĩ thế nào, lại cầm máy lên nhắn tin cho Tống Thư Minh: Thầy ơi, bức tranh em vẽ đạt điểm cao nhất đấy. Mấy hôm nay cô không có thời gian để khoe với anh, giờ đột nhiên lại dùng giọng điệu ấy để báo cáo, có lẽ Tống Thư Minh sẽ nghĩ cô trẻ con, kiêu ngạo và ham hư vinh.

Nhưng Duy An thích cảm giác đó, cảm giác được bảo vệ, anh là chỗ dựa của cô, cho dù cả thế giới này có sụp đổ.

Nghĩ thế, đột nhiên cô nhận ra cuộc sống của mình đã không còn liên quan chút nào với Kiều Ngự nữa. Học kỳ trước, cô còn lén rúc chần nghĩ tới khuôn mặt nghiêng của Kiều Ngự, phác thảo những đường nét trên khuôn mặt anh, mỗi lần ngắm bức vẽ anh là ngắm liền mấy tiếng đồng hồ.

Quả nhiên, cuộc sống đôi khi có những tình tiết như trong truyện, Duy An đợi một người, đợi tới mức chính bản thân cô cũng không chịu nổi nữa mà từ bỏ. Khi đó, Kiều Ngự mới chịu ngồi trước mặt cô cùng cô uống ly cà phê “Hơi ấm của người yêu”. Cuối cùng cô kết luận, chuyện cổ tích cũng có tính triết học nhất định. Ví dụ, hoàng tử công chúa hay kỳ sĩ và phù thủy; đôi khi, hai người căn bản không đứng trong cùng một thế giới, tình yêu đau khổ như thế chắc chắn thất bại.

Hướng hồ có ai từng nói rằng, một nghìn tòa cung điện sụp đổ cũng không bằng một lần trái tim tan nát.

Cô nhìn về phía thư viện xa xa, nó kiêu hãnh đứng đó giống như sự tồn tại của hồ sơ và nhân chứng, cô muốn hỏi nó, tất cả những nỗi đau và niềm cảm động sau này liệu có còn ai nhớ tới không?

Nhưng thư viện không biết nói.

Cảm xúc dâng trào, Duy An đứng một mình bên cửa sổ cảm khái, Trịnh Chí Ma từ ngoài đi vào phá vỡ không khí đó, anh ta lên tiếng: “Đúng rồi! Duy An này, Mộng Mộng về ký túc lấy khăn, vừa rồi gọi điện báo đã vào mạng kiểm tra lần nữa, topic đó bị xóa thật rồi.”

Duy An gật đầu, Trịnh Chí Ma ngáp ngừng ghé sát người cô hỏi: “Topic gì thế? Khi anh lên mạng tìm kiếm để đọc thì đã không thấy đâu nữa, Mộng Mộng không chịu nói.”

“Không có gì, tin vợ vẫn ấy mà.”

Trịnh Chí Ma quay đầu bày tỏ sự bất mãn, vừa bỏ đi vừa ngâm thơ: “Thật vô vị. À... Sao chỉ say mê những gì vàng úa, còn vui tươi em lại tỏ ra buồn?(*)”

(*) Bài Sonnet số 8 của William Shakespeare, Phan Cẩm Thịnh dịch

Duy An cầm bút vẽ lắc đầu phớt lờ anh ta, giờ ngoài thần thờ và nghỉ ngơi ra, thời gian còn lại cô đều dùng để làm việc.

Vậy là liền hai ngày sau đó, Trịnh Chí Ma đã biến thành nhân vật Chu râu vểnh(*) nổi tiếng. Sau khi tập luyện ngoài sân bóng, anh ta chạy lên giảng đường, tay cầm tập thơ của Shakespeare, ngồi ở vị trí cao nhất, từ trên nhìn xuống giám sát bạn gái và cô bạn cùng phòng của bạn gái làm việc.

(*) Chu râu vểnh là nhân vật địa chủ ác bá nổi tiếng dưới ngòi bút của Cao Ngọc Bảo trong tác phẩm Gà gáy nửa đêm

Ngay cả căn phòng để cho họ làm việc này, cũng là do Trịnh Chí Ma lấy uy danh của đội trưởng đội bóng rổ, năn nỉ ngọt nhạt cả nửa ngày với thầy giáo giữ chìa khóa mới lấy được. Duy An nói Trịnh Chí Ma đã chiếm dụng cơ sở vật chất của trường một cách phi pháp; còn anh ta lại hống hách nói muốn mang vinh quang về cho trường, nhà trường phải cảm ơn ba người bọn họ mới đúng.

Đội trưởng đại nhân được ăn còn được nói, nhưng chưa đủ, trong thời gian giám sát liên tục đưa ra những lời đánh giá, nhận xét: “Hi hi, quả nhiên là nhân tài của Học viện Mỹ thuật, vẽ đẹp quá. Ừm... đúng rồi, quả bóng vẽ to hơn một chút, che tay của người cầm đi.”

Duy An đã chấp nhận sẽ giúp đỡ anh ta, cũng may đội bóng rổ không yêu cầu nhiều, cô và Cố Mộng Mộng cũng gần như hoàn thành công việc vào tối thứ Năm, Trịnh Chí Ma vô cùng vui vẻ, mang đi in để chuẩn bị cho trận thi đấu hôm sau.

Trước lúc ra khỏi cửa, anh ta còn hét lớn với giọng rất hống hách: “Duy An, quả nhân vô cùng kính trọng nhà người, sau trận đấu, quả nhân sẽ mời nhà người ăn cơm.”

Duy An đã quen với việc một ngày anh ta thay đổi vài lần phương thức nói chuyện này, cô chỉ “ừm” một tiếng rồi thu dọn đồ đạc quay về ký túc xá.

Trên đường, Cố Mộng Mộng rất hào hứng, khoa chân múa tay nói: “Cuối cùng cũng xong rồi, sáng mai chỉ việc tới xem họ thi đấu thôi. Duy An, cậu nhất định phải ra sân xem đấy, vừa hay giúp mình trông nước và quần áo cho đội bóng luôn...”

Duy An gật đầu nhận lời, tâm trạng thoải mái hơn nhiều, ngay tiếng chó hoang trong trường sửa nghe cũng vô cùng vui tai. Họ men theo con đường nhỏ đi về, Cố Mộng Mộng bàn với cô xem nên “diệt” Trịnh Chí Ma thế nào sau khi trận đấu kết thúc: “Ăn Pizza? Không không, không ngon, chúng ta ăn buffet đi...”

Tối nay Đại học G có sương, một màu tĩnh mịch.

Cô gái mặc quần áo dày cộp khoác tay cô bạn nhảy nhót bên cạnh gật đầu đồng ý: “Ừm, buffet cũng ngon.”

Nói xong hai cô gái cười rúc rích với nhau mãi, cuối cùng Duy An cũng đã kết thúc công việc lật vạt của mình, nghĩ đến Tống Thư Minh, cô rút di động ra nhìn, anh chưa trả lời tin nhắn của cô. Khi cô đang định gọi điện, thì thấy có người gọi tới, vậy là tiện tay bấm nút nghe.

“Chim cánh cụt?” Là Kiều Ngự.

Duy An nghe giọng anh thì thoáng do dự, xong không cúp máy, mà hỏi thẳng: “Có chuyện gì thế?”

Người ở đầu dây bên kia đáp: “Anh ta không phải thầy giáo.”

Họ đã đi tới hành lang ký túc, xung quanh vắng ngắt, nên âm vọng rất to, bên ngoài cửa sổ bóng cành cây in trên tấm kính, khẽ lay động, giống như con dế thú khổng lồ đang rình rập chờ cơ hội. Có thứ gì đó xuyên qua lớp sương mù dần trở nên rõ ràng, mắt Duy An nhìn chăm chăm vào cửa sổ, đột nhiên cảm thấy sợ hãi, rõ ràng không phải ở hướng đó... tại sao vừa rồi cô lại thấy bóng của thư viện chứ? Cửa sổ hành lang, rõ ràng nhìn về phía nhà ăn, không thể nào... là cô hoa mắt chẳng?

Cô vội vàng giơ tay kéo người bên cạnh. Cổ Mộng Mộng đang tìm chìa khóa, không nhìn ra ngoài cửa sổ, ngẩng đầu lên nói với cô: “Sao thế?”

“Cậu nhìn cửa sổ kia kìa, có thấy... có gì lạ lắm không?”

Cổ Mộng Mộng dựng hết cả lông mao, “Á á á!”

Đèn trong hành lang bật sáng nên bên ngoài nhìn tối hơn hành lang, họ hoàn toàn không nhìn rõ cảnh đêm ngoài cửa sổ.

“Cậu cậu... đừng dọa mình, có gì lạ chứ? Bên ngoài chẳng phải chỉ có vài cái cây thôi sao.”

Duy An lắc đầu ra hiệu không sao, thở phào một tiếng nghĩ chắc do mình quá căng thẳng, vậy là vừa đi về phòng vừa tiếp tục câu chuyện, lúc này mới nhớ ra mình đã quên bém Kiều Ngự: “À, em không nghe rõ... anh nói gì?”

“Anh đã hỏi người ở khoa tiếng Anh rồi, trong khoa họ căn bản không có thầy giáo nào họ Tổng hết!” Giọng Kiều Ngự vô cùng tức giận.

“Anh...” Duy An ngẩn ra, đột nhiên bật cười, nói với anh: “Thật nực cười, Kiều Ngự, có phải anh uống quá nhiều rồi không?” Nếu không sao lại làm cái chuyện nực cười như thế.

Đối phương ngập ngừng, đột nhiên trở nên điềm đạm hơn: “Em không tin? Thôi vậy, với IQ của em thì bị lừa là đáng đời lắm. Anh hỏi hết rồi, anh ta không phải là giảng viên tiếng Anh. Sau đó anh đã đến phòng giáo vụ để tra hỏi sơ, Đại Học G không có giảng viên nào tên Tổng Thư Minh.”

“Anh nói vớ vẩn!” Cô cuống lên.

“Vậy em cho anh biết, hằng ngày anh ta đi làm ở đâu? Tại sao lại có nhiều tiền như thế, nếu chỉ là một giảng viên đại học anh ta sao có thể lái chiếc CL 600? Nhà anh ta làm gì? Còn nữa, nếu ngày nào anh ta cũng đi dạy ở trường, tại sao khi anh ta tới đón em lại là đi từ ngoài trường vào? Ngoài việc thường xuyên có mặt ở thư viện ra, anh ta căn bản chưa bước chân vào giảng đường bao giờ.”

Kiều Ngự nói rất nhanh, giọng sắc như lưỡi dao chém đá, mỗi câu đều như chém thẳng vào biểu tượng dịu dàng trong lòng Duy An, từng câu từng từ đều vô cùng chuẩn xác.

Mà bi ai hơn cả là, Duy An ngang ngạnh cãi lại, nhưng cô bỗng nhận ra mình chẳng trả lời được câu hỏi nào của anh cả. Cô không hề biết rốt cuộc gia đình Tổng Thư Minh làm gì, một giảng viên đại học không thể có nhiều tiền như thế được, hơn nữa... ngoài thư viện ra, Duy An chưa từng gặp anh ở bất kỳ giảng đường nào. Quen nhau một thời gian dài như vậy, dù khuôn viên trường rất rộng, tỉ lệ ngẫu nhiên gặp nhau trong giờ học là không cao, nhưng anh phải có đồng nghiệp và sinh viên của mình, vậy mà cô chưa từng nghe bất kỳ ai nhắc tới anh.

Duy An càng nghĩ càng thấy sợ, đột nhiên quay phắt người nhìn ra ngoài cửa sổ, cửa sổ phòng họ nhìn về hướng thư viện, lúc này sắc trời đã tối, ánh sáng tắt dần giống như bí mật được tích lũy trong bóng tối vậy.

Mỗi ngày khi trời tối, rốt cuộc đã giấu đi bao nhiêu bí mật không thể nói?

Cổ Mộng Mộng vừa cởi áo khoác, vừa nhìn về phía cô với ánh mắt tò mò, Duy An đành cố lấy lại bình tĩnh, cố gắng để suy nghĩ của mình logic hơn, hỏi Kiều Ngự: “Tại sao anh biết ngày nào thầy Tổng cũng lái xe từ ngoài trường vào?”

“Anh...” Kiều Ngự cũng không thể trả lời, anh phải nghĩ một lúc mới có thể hét lên với cô: “Em quan tâm thế để làm gì! Mấy hôm đó anh vô tình nhìn thấy mà thôi, việc ấy đâu quan trọng! Quan trọng là Tổng Thư Minh gì gì đó đang lừa dối em!”

Duy An vốn muốn thẳng thắn phủ nhận, nhưng lại nghĩ mấy hôm rồi không liên lạc được với Tống Thư Minh, hình như xưa nay đều do anh chủ động tìm cô, một khi anh rời đi thật, cô chẳng có cách nào để tìm anh.

Cô không biết rất nhiều chuyện về anh.

“Anh đến phòng giáo vụ kiểm tra hồ sơ thật à?”

Giọng Kiều Ngự vô cùng bất lực giống như sắp tức phát điên, cuối cùng anh lạnh lùng hừ một tiếng, đáp: “Anh có cần phải lừa em không?”

Đúng là không cần.

Cô nắm chặt di động, lòng hỗn loạn, “Cũng có thể anh ấy chỉ là...”

Kiều Ngự truy hỏi: “Chỉ là gì? Chỉ là cố ý nói vậy cho em yên tâm? Vậy mục đích của anh ta? Em có bao giờ nghĩ anh ta cố tình giả mạo thân phận để tiếp cận em là nhằm mục đích gì không?”

Sương rơi dày đặc bám vào một lớp mờ trên kính cửa sổ, mùa đông năm nay còn xảy ra bao nhiêu chuyện nữa?

Duy An không thể trả lời Kiều Ngự, từng câu từng lời của anh đều dồn cô vào đường cùng, cuối cùng lòng cô rối như tơ vò, trong lúc hoang mang cô đã cúp máy.

Cố Mộng Mộng ở trong phòng không nghe thấy gì, vẫn đang thoải mái dùng máy tính, đầu còn đang nghĩ xem mai đi đâu ăn gì, quay lại hỏi cô: “Đúng rồi, cổng phía đông có phải có một cửa hàng thịt dê không nhỉ? Hay qua đó ăn lẩu cay?”

Duy An không trả lời, tiếp tục bấm máy gọi cho Tống Thư Minh, vẫn không có người nghe. Cô hoảng loạn vô cùng, những tiếng chuông chờ người nhấc máy trong điện thoại giống như từng chiếc kim phát ra thứ ánh sáng nguy hiểm, như đang ám chỉ rằng những gì Kiều Ngự nói là sự thật.

Cố Mộng Mộng thấy lạ bèn hét gọi cô: “Này? Duy An, cậu nghe mình nói không, nếu cậu không có ý kiến thì mình nói với Trịnh Chí Ma nhé, để ngày mai anh ấy mời bọn mình đi ăn lẩu cay.”

Duy An đột nhiên đứng dậy khoác áo đi ra ngoài.

Cô chạy về phía tòa nhà có phòng giáo vụ, giờ này chắc không có đèn đóm gì nữa, thầy cô đã về, chỉ có trên tầng ba là vẫn còn loáng thoáng tiếng người. Cô đi lên tới nơi thấy mấy sinh viên đang bị phạt đang lúi lúi kéo kéo cô giáo hạ giọng xin xỏ: “Cho bọn em cơ hội nhận lỗi đi ạ, sau này tuyệt đối không gọi người bên ngoài trường vào, chỉ là phút bốc đồng... lại uống chút rượu, khụ, cô cũng biết đấy, chúng ta đều đã là người lớn cả rồi, tránh được phiền phức sẽ tốt cho cả hai bên...”

Hai nam sinh đó còn chưa nói xong, Duy An đã đứng trước mặt cô giáo, lên tiếng hỏi: “Cô là giáo viên ở phòng giáo vụ à?”

Cô giáo đó vốn đang rất buồn bực, trên tay vẫn còn cầm hai thông báo xử phạt, thấy Duy An đột nhiên xuất hiện trước mặt lại càng phiền não hơn, gật đầu ứng phó: “Phải phải phải, em lại có chuyện gì? Lớp nào khoa nào, nếu không quan trọng lắm thì sáng mai được không?”

Hai nam sinh kia đứng ngệt ra không hiểu gì, nhìn chằm chằm Duy An, nhưng cô lại can đảm một cách bất ngờ, không chịu rời cô giáo kia một bước, chỉ hỏi: “Cô có thể giúp em kiểm tra xem, trong trường mình có thầy giáo tiếng Anh nào tên là Tống Thư Minh không?”

Cô giáo đó vốn còn đang cố gắng nhẫn nại, nhưng nghe đến đây thì tức giận thật sự, vô cớ trừng mắt nói với Duy An: “Tôi cứ thắc mắc, sinh viên bọn em cuối kỳ không lo chuẩn bị thi cử, rảnh rỗi chạy tới đây thăm dò nghe ngóng về thầy cô giáo nào đó làm gì? Hôm kia, một cậu... à, Kiều Ngự, cậu ta cũng chạy đến đây hỏi về người này, đã nói không có rồi, trong trường chỉ có ba thầy giáo họ Tống, nhưng đều không dạy tiếng Anh, và không có ai tên Tống Thư Minh cả!”

Hai nam sinh bị phạt kia nhìn nhau nháy mắt, lúc Duy An quay người bỗng nghe họ thì thầm bàn tán: “Toàn chuyện bất công! Rõ ràng lần trước mình thấy Kiều Ngự cũng chơi bời qua lại với mấy tên ở đường Trường Thạch mà.”

“Nói đùa, bố người ta là Kiều tổng, nghe nói... khụ khụ, năm mà trường Đại học G xây dựng thư viện, bố cậu ta đã quyên tặng một số tiền lớn trên danh nghĩa là sinh viên cũ của trường, giờ sao có thể ngang nhiên xử phạt con trai người ta chứ?”

Duy An cố gắng ép mình đi ra ngoài, phía sau vọng lại những lời trách cứ: “Thì thà thì thụt gì vậy! Mau cầm thông báo phạt mà về đi! Đừng để tôi bắt được nữa! Những kẻ ở đường Trường Thạch nổi tiếng chuyên gây rối, phòng giáo vụ tuyệt đối cấm sinh viên của trường qua lại với bọn chúng!”

Thanh xuân như con sông dài cuộn cuộn chảy, cũng có thể trên mặt sông là những tinh quang lóng lánh, nhưng không ai có thể phủ nhận bùn đất cùng sự nguy hiểm dưới đáy sông.

Bắt đầu từ ngày mà Duy An bước chân vào cánh cổng trường đại học này, cuộc sống đơn thuần và giản dị đã trôi đi không bao giờ quay trở lại nữa.

Cô nắm chặt điện thoại trong tay không muốn quay về phòng, trong phòng Cố Mộng Mộng vô ưu vô lo, cô không muốn làm bạn lo lắng, nhưng nếu không về, cô có thể đi đâu?

Tổng Thư Minh vẫn ở trong tình trạng không thể liên lạc.

Cuối cùng Duy An ngồi bó gối trên chiếc ghế dài bên đường, cô do dự một lát cuối cùng vẫn gọi điện về nhà cho cô họ. Nghe những lời hỏi han quan tâm vọng tới, cô không kìm được mà nước mắt tuôn rơi: “Cháu rất khỏe, sắp được nghỉ rồi, chẳng có việc gì... chỉ là... là cháu nhớ cô thôi.”

Cô của Duy An hình như nhận ra giọng nói khác thường của cháu gái, một mực truy hỏi: “Có phải bị ai bắt nạt không? Sức khỏe thế nào, ở đó lạnh lắm phải không, nhất định phải giữ ấm đấy nhé.”

Bố Duy An đã tái hôn nhiều năm, lâu rồi hai bố con không liên lạc, cô Duy An không có con, nên nuôi cô như con gái ruột. Hoàn cảnh gia đình cô không khá, hơn nữa... thực ra sau khi lớn rồi Duy An hiểu rất rõ một điều, chú chồng cô họ vẫn luôn không thoải mái về việc Duy An ở nhà họ. Dù chú ngại cô họ nên không nói gì nhiều, nhưng trong lòng rất khó chịu.

Cho dù là thế, cho dù bị chán ghét, Duy An vẫn cảm thấy nhớ nhà da diết, nếu được quay về thành phố B, nhất định nơi đó ấm áp hơn thành phố Lan rất nhiều. Ít nhất ở đó còn có cô họ thật lòng thương yêu quan tâm cô, bất cứ khi nào và ở trong hoàn cảnh nào cô họ cũng sẽ không đối gạt cô.

Duy An cầm điện thoại mãi không nỡ dập máy, cho tới khi tay lạnh cóng, cô vẫn không thể nào hiểu nổi, tại sao ngay cả Tổng Thư Minh cũng muốn lừa dối cô.

Cô họ lo lắng: “Được nghỉ cháu về nhà đi, cô đang đan một chiếc áo len, cháu về thử xem có vừa không, nếu vừa học kỳ sau có thể mặc luôn.”

Duy An khịt mũi cố gắng ngăn nước mắt tuôn rơi, giọng kiên định: “Không, cháu ở lại thành phố Lan ạ, dù sao cũng không phải trả phòng ký túc, không sao đâu cô.”

Cô họ nghe mà đau lòng, ngập ngừng hồi lâu mới khẽ khàng nói: “Cháu đừng nghĩ nhiều, về nhà đi, chú cháu sẽ không nói gì đâu. Cháu không về cô lo lắm.” Càng nói càng đau lòng, từ trong điện thoại vọng ra tiếng khóc. “Cô muốn đi thăm cháu, nhưng mấy hôm nay chú cháu lại ốm, cô không thể đi đâu được...”

Duy An càng khóc nhiều hơn, “Cháu biết, cháu biết cả. Nhưng cháu lớn rồi, đã mười chín tuổi rồi, cháu không muốn dựa dẫm vào cô nữa. Cô yên tâm ạ, được nghỉ cháu sẽ đi làm thêm, vẽ tranh cho phòng tranh, vẽ xong cũng là lúc kết thúc kỳ nghỉ... thật sự không sao đâu mà, cháu quen với cuộc sống ở trường rồi.”

Cô đang nói dối, nhưng nếu không nói dối, sẽ làm khó cho người thương yêu cô nhất, cuộc đời có rất nhiều nỗi khổ không thể nói thành lời. Cô chẳng có ai để trút bỏ nỗi lòng, chỉ còn biết tự mình kiên cường nỗ lực hoàn thành mơ ước làm một họa sĩ, tìm cho bản thân một chỗ đứng, khiến những kẻ coi thường cô phải hối hận.

Cuối cùng lúc cúp máy, Duy An ngẩng đầu lên muốn nước mắt chảy ngược vào trong, cô thấy sương giăng khắp trời, không nhìn rõ cả ánh trăng.

Thì ra không có sự dịu dàng vĩnh hằng, đại dương sau lưng cô, liệu có phải là ảo ảnh?

22. Chương 22: Sụp Đổ, Mãi Mãi Không Thay Đổi

Năm phút trước khi ký túc xá đóng cửa, Duy An mới quay về.

Cố Mộng Mộng đã mơ mơ màng màng sắp ngủ, cô ấy khoác áo ngồi trên giường, vừa thấy Duy An về đã tuôn một tràng: “Cậu đừng dọa mình nữa, vừa rồi cậu bảo ngoài hành lang có thứ gì đó, khiến mình sợ hãi. Lúc trong phòng còn có một mình, mình thấy... thấy hình như có bóng ai đó di chuyển ở bên ngoài cửa sổ.”

Duy An không nói không rằng, bỏ đi tắm.

Lúc Duy An quay vào, Cố Mộng Mộng đã định nằm xuống, nhưng thấy tâm trạng Duy An có vẻ không vui, nên Cố Mộng Mộng lại ngồi dậy, rụt rè hỏi: “Không sao chứ?”

Duy An lắc đầu, “Ra ngoài đi dạo, gọi điện về nhà, mình hơi nhớ nhà thôi.”

Cố Mộng Mộng “ừm” một tiếng, bỗng nhớ tới hoàn cảnh của mình, cũng nói: “Được nghỉ mình sẽ về thăm nhà, rồi tới thành phố B tìm cậu chơi nhé.”

“Mình không về.”

“Hả? Tại sao? Ở đây lạnh lắm!” Cố Mộng Mộng không sao hiểu nổi, Duy An chỉ cười cười lắc đầu, “Mình đã nói với gia đình rồi, mình không về.”

Kết quả sinh viên chăm ngoan Cố Mộng Mộng lại thần thần bí bí biến đổi sắc mặt, cô ấy giơ tay chỉ về phía ngoài cửa sổ, nói: “Á... cậu đừng ở đây một mình, mình luôn cảm thấy gần đây phong thủy của trường không ổn lắm, cậu xem cậu xem...”

Bên ngoài cửa kính loáng thoáng hiện ra hình dáng thư viện.

Nhưng... rõ ràng trong phòng họ đang bật đèn, trên cửa sổ sương bám mờ tịt, vậy mà hình dáng của tòa nhà đó nhìn rất chân thật, Duy An sợ hãi giật lùi về phía sau một bước, “Mộng Mộng!”

Mọi thứ vẫn bình thường, trong phòng quá sáng, ngoài cửa sổ bằng kính chẳng có gì, tối đen.

Cố Mộng Mộng nhìn cô đầy lạ lẫm, cười nghiêng cười ngả: “Thì ra cậu còn nhát gan hơn cả mình, ha ha, mình chỉ dọa cậu thôi, sao mặt như nhìn thấy ma thế?”

Vừa nói xong, hai người quay sang nhìn nhau, rồi cùng hét ầm lên chui vào chăn.

Tự mình dọa mình là sợ nhất, tất cả các câu chuyện ma đều sử dụng yếu tố kinh khủng này.

Hai người họ phải mất một lúc lâu mới dám thò đầu ra để thở, Duy An bật cười tắt điện, tiện thể trèo sang dọa Cố Mộng Mộng ở giường đối diện, tiếng kêu thét vang lên liên tục, cuối cùng Duy An cũng chịu thôi, sinh viên chăm ngoan Cố Mộng Mộng đẩy Duy An về giường ngủ: “Đừng đùa nữa, sáng mai còn phải đi xem đấu bóng rổ đấy, đến muộn Trịnh Chí Ma lại cần nhân.”

Duy An quay về giường mình đắp chăn, cô nhắm mắt lại ép mình phải ngủ thật nhanh, nhưng lặn qua lật lại mãi chẳng ngủ được. Cố Mộng Mộng quả nhiên là người đơn giản, chẳng bao giờ để tâm chuyện gì, một lúc sau đã nghe tiếng cô ấy thở rất đều.

Cả thế giới như chìm xuống đáy biển vậy, tối đen và không có bất cứ cảm giác nào, bức bối mà yên ắng. Những nỗi sợ hãi cùng hoài nghi tích tụ trong lòng khiến Duy An không dám đối mặt, cô chỉ có thể không ngừng tự nói với mình rằng, chuyện còn chưa chắc chắn, cứ phải chờ gặp được Tổng Thư Minh đã.

Trần trọc mãi, cuối cùng Duy An cũng ngủ thiếp đi. Hôm sau là thứ Sáu, hơn chín giờ sáng cô đã bị Cố Mộng Mộng kéo dậy, bị ép phải từ bỏ cơ hội ngủ nướng hiếm có này.

Bên ngoài sân bóng rổ giăng một băng rôn ngang rất lớn, hai cô gái mặc áo phao lông vũ dày cộp đi tìm một vòng, cuối cùng thấy đội trưởng đại nhân ở quảng trường Vườn hoa. Trịnh Chí Ma mặt đầy mồ hôi, hình như vừa mới chạy tới đây, anh lập tức rút một tập tờ rơi từ trong ba lô ra, không buồn nghĩ ngợi gì nhiều nhét luôn vào tay Cố Mộng Mộng và Duy An, hạ lệnh: “Cố lên các em! Gặp ai cũng phát, thấy người là lời, càng nhiều người tới sân bóng rổ xem thi đấu càng tốt, đúng mười rưỡi trận đấu bắt đầu.”

Vừa dứt lời, anh ta đã chạy biến đi như một cơn gió.

Duy An và Cố Mộng Mộng đứng đực ra, bối rối nhìn tập tờ rơi trong tay, do dự mãi cuối cùng đành quyết định vứt bỏ thể diện, đau khổ đứng dưới bức tượng trong quảng trường Vườn hoa, hai cô đứng quay lưng lại với khuôn mặt nghiêm nghị của thầy Hiệu trưởng, bắt đầu phát tờ rơi.

Nhưng có một chuyện cần phải nói là, Trịnh Chí Ma hiểu rất rõ về nguyên tắc marketing, trong tờ rơi do Duy An thiết kế cô hoàn toàn không viết tên bất kỳ ai trong đội bóng rổ lên đó, nhưng cuối cùng khi Trịnh Chí Ma đi in, Trịnh Chí Ma đã thay đổi thiết kế, viết tên Kiều Ngự nổi bật trên đó.

Duy An nhìn hai chữ đó, lòng thầm than “không hay rồi”, quả nhiên, vừa phát được vài tờ đã thu hút được rất nhiều sự chú ý, rất nhiều người chạy đến đòi lấy tờ rơi. “Nhanh lên nhanh lên, Kiều Ngự thi đấu đấy, phải đi xem.”

Vậy là hai cô gái đứng ngẩn ra nhìn, các nữ sinh chạy đến mỗi lúc một nhiều, chỉ hơn nửa tiếng đồng hồ, số tờ rơi trong tay Cố Mộng Mộng và Duy An bị cướp hết sạch.

Hôm nay không khí ẩm áp hơn một chút, dù sao cũng sắp đến mùa xuân rồi.

Duy An nhìn ánh nắng nhảy nhót dưới đất, bắt lực vỗ vai cô bạn cùng phòng: “Đi thôi, Trịnh Chí Ma lo lắng quá mức rồi, có Kiều Ngự tham gia, chắc chắn sẽ có nhiều khán giả.”

Câu nói này vô cùng chính xác, mới mười giờ mười phút mà khắp trong ngoài sân bóng đã chật kín người. Đội bóng của trường Đại học A đang đứng khởi động, họ đến đây là để thi đấu, có lẽ họ không hề ngờ thể trận lại thế này. Hiện tại họ phát hiện khán giả đa phần đều đến để cổ vũ đại học G, lập tức lòng bất mãn, người nào người nấy vẻ mặt rất khó coi.

Duy An bị Cố Mộng Mộng lôi đi kéo hai thùng nước tới, sử dụng lao động nữ cho công việc chân tay nặng nhọc thật là chưa nghe nói bao giờ. Duy An thầm thương xót Cố Mộng Mộng, người bạn trai này của cô ấy chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì cả, ngày nào cũng tới làm phiền Mộng Mộng.

Có điều, bọn họ yêu nhau theo cách ấy, một cách rất đặc biệt, rất đơn giản, không tính toán và lừa gạt phức tạp.

Khó khăn lắm họ mới tìm được một chỗ trống, dùng để tuyên truyền và ngồi nghỉ, hai cô gái cùng ngồi trên hai thùng nước suối, xung quanh là những người tới cổ vũ huyền náo ồn ào, còn có rất nhiều nữ sinh hét gọi tên Kiều Ngự.

Duy An giơ tay ra vỗ vỗ Cố Mộng Mộng, đột nhiên có chút cảm khái, nói: “Mộng Mộng, hãy sống thật vui vẻ cùng với đội trưởng.”

Cô thật sự rất ngưỡng mộ họ.

Cố Mộng Mộng lơ đãng, nhìn cô chăm chăm, mãi mới hỏi: “Tại sao đột nhiên lại nói thế, cứ như cậu mắc bệnh nan y sắp chết ấy.”

Duy An lại bị đả kích lần nữa, cô cuối cùng khẳng định nói chuyện cảm động với đôi này thật sự không phải ý kiến hay.

Chỉ còn năm phút nữa là đến mười rưỡi, sân bóng bỗng im ắng, tất cả các cầu thủ đều đã đứng tập trung trước mặt đội trưởng đội mình, Trịnh Chí Ma nhìn quanh rồi lớn tiếng hỏi: “Kiều Ngự đâu? Kiều Ngự...”

Duy An cũng thấp thỏm không yên nhìn ngó xung quanh, Kiều Ngự mãi vẫn chưa xuất hiện.

Khán giả ngoài sân bắt đầu lao xao: “Này, đội trưởng, có phải anh nói dối không hả?”

Trịnh Chí Ma tức giận: “Sao tôi có thể nói dối chứ! Cậu ta nhất định sẽ ra sân! Tôi biết mọi người hy vọng được xem Kiều thiếu chơi bóng, đừng nóng, đừng nóng.”

Vừa dứt lời, các cầu thủ của trường Đại học A tỏ thái độ không vui, vài kẻ khoanh tay ném về phía bọn họ ánh mắt khinh bỉ, một nam sinh cắt đầu cua bèn đứng ra, người này chắc tính tình nóng nảy, cậu ta cố ý nói lớn: “Đều đến để trông cây si cái người tên Kiều Ngự của trường các người phải không? Hê, nghe nói hê cậu ta xuất hiện là giống như có động đất một độ richter, mọi người sẽ chạy hết ra ngoài? Hôm nay tôi phải chờ xem là chúng tôi chạy, hay Kiều thiếu phải cấp đít chạy vì thua...”

Về bề ngoài của Kiều Ngự khiến trời đất cảm động là thật, nhưng người nổi tiếng thì thường lắm thị phi, người kia vừa dứt lời thì khán giả bên ngoài rần rần vang lên những lời chửi mắng, Duy An và Cố Mộng Mộng cũng túm chặt lấy lưới sắt mà nhìn.

Đột nhiên, Cố Mộng Mộng nói: “Duy An, nếu như cảnh này có trong phim, thì chắc cảnh tiếp theo sẽ xuất hiện một chiếc trực thăng, sau đó Kiều Ngự đứng trên đó ngạo thị quần hùng(*).”

(*) Ngạo nghễ nhìn mọi người

Duy An không đáp, cô đang bận khoản trực thăng và ngạo thị quần hùng có liên quan gì tới nhau, lẽ nào gần đây Trịnh Chí Ma lại gặt sinh viên chăm ngoan Cố Mộng Mộng đọc tiểu thuyết võ hiệp rồi? Còn chưa tìm được đáp án, đã bị tiếng hét của khán giả đứng xung quanh làm cho giật nảy cả mình.

Không có trực thăng cũng không có fan cuồng nào ngất xỉu, thực tế thì, Kiều Ngự chỉ đang hai tay đút túi quần, mặt mày vô cảm lững thững đi tới, phía sau là Trình An Ni với đôi giày cao gót tám phân.

Sự xuất hiện của Trình An Ni vô tình đã nhắc nhở tất cả mọi người, hoa thơm hiểm có, đáng tiếc lại có chủ rồi.

Vậy là nhiệt tình của khán giả đột ngột giảm mất một nửa.

Cầu thủ của trường Đại học A vừa nhìn thấy Kiều thiếu trong truyền thuyết đồng loạt phát ra những âm thanh khinh miệt.

Trình An Ni vẻ mặt vẫn hằm hằm trừng mắt nhìn đám khán giả quanh sân, Duy An thấy may mắn vì mình đang đứng ở góc khuất nhất, ít ra cũng không bắt mắt.

Qua đám người và hàng cây cô lén quan sát Trình An Ni, thấy cô ấy quét mắt nhìn về phía đám nữ sinh vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị kia, nhìn ai cũng bằng ánh mắt tức giận.

Mà gần đây Trình An Ni hình như tiêu tụy đi nhiều, mặc dù vẫn ăn mặc thời trang và xinh đẹp, nhưng hôm nay cô ấy và Kiều Ngự giống như...

Duy An huých huých Cố Mộng Mộng, khẽ hỏi: “Cậu có cảm thấy, An Ni hình như không được vui lắm?”

Cố Mộng Mộng gật đầu: “Ừ, giống một oán phụ.”

Duy An vội bịt miệng bạn lắc đầu: “Đừng nói linh tinh, hôm nay có người trường khác ở đây, đừng gây chuyện.”

Hai người quyết định cúi gằm xuống, không muốn đụng mặt đôi oan gia kia.

Kiều Ngự lững thững đi vào sân bóng, Trịnh Chí Ma lập tức tức giận phùng phùng không biết trút đi đâu, chạy đến nói chuyện với anh, kết quả anh chỉ giải thích rất ngắn gọn: “Vừa rồi có chút chuyện, đến muộn.”

Thực ra nhìn anh không có chút làm bộ làm tịch nào cả, từ lúc xuất hiện tới lúc mở miệng nói về mặt vẫn vô cảm như thường ngày, nhưng thái độ lạnh như băng này khiến Trịnh Chí Ma rất không vui, anh ta gờ cổ tay đeo đồng hồ lên cho anh nhìn: “Cậu có phải ngày đầu tiên chơi trong đội bóng đâu, thông báo mười rưỡi đến thì không nên đến muộn chứ.”

Kiều Ngự ngược mắt liếc nhìn Trịnh Chí Ma một cái, sau đó lại chậm rãi cởi áo khoác ngoài khởi động cho nóng người.

Một người trưởng thành trong nền giáo dục nghiêm khắc và nguyên tắc cứng nhắc như Trịnh Chí Ma, có lẽ không thể chịu nổi sự vô lý của người khác, thế là anh ta nhất định phải đối đầu với tính khí thiếu gia của Kiều Ngự, không buông tha cho anh. “Tốt nhất cậu nên nói lời xin lỗi những cầu thủ khác trong đội, giờ đã là mười giờ ba phút rồi, cậu đến muộn.”

Kiều Ngự dùng tay đập bóng hai cái, sau đó nhìn đội trưởng nói: “Tôi đến đúng giờ, nhưng anh lại cứ cản nhà cản nham như đàn bà, làm lỡ thời gian của mọi người.”

Đám con gái bên ngoài nhìn động tác đập bóng của Kiều Ngự mà lòng như nở hoa, đàn ông con trai ưa thể diện, những cầu thủ của Đại học A vốn đã bực mình khó chịu, lúc này bị gặt sang một bên, cuối cùng

không thể nhẫn nhịn được nữa mà bắt đầu bực bội, hét lên với Kiều Ngự: “Này, tiểu tử kia nông cuồng gì chứ, đến muộn còn nói lý à?”

Kiều Ngự chẳng buồn quay đầu lại, ném ra một câu: “Lúc nào tôi đến lúc ấy trận đấu mới bắt đầu, đó chính là lý.”

Lời vừa thốt ra, cả sân bóng rổ như nổi cơn lốc. Những cầu thủ của Đại học A ném bóng xông tới; bên này, mặc dù những cầu thủ của Đại học G trong lòng rất không vui nhưng dù sao vào thời khắc quan trọng họ vẫn đồng tâm hiệp lực để đối phó với người ngoài, đây là đạo lý. Vậy là hai bên bắt đầu lao ra giữa sân bóng, càng mắng chửi càng khó nghe.

Trịnh Chí Ma giật mình sợ hãi, vội chạy ra đứng giữa hai đội khuyên can. Nhưng đám nam sinh đã hỏa bốc lên đầu, lại thêm sự phối hợp vô cùng ăn ý của khán giả bên ngoài, họ đang nín thở chuẩn bị xem vở kịch hay, tạo thành tình thế không thể rút lui, không đánh nhau thật phụ lòng khán giả cổ vũ.

Chỉ sau vài phút mà chiến tranh đã bùng nổ tới cực điểm, Duy An không thể ngồi yên được nữa, lo lắng đứng dậy nhìn vào sân, thấy cầu thủ của hai đội đã bắt đầu ra tay, giằng rồi đẩy lẫn nhau.

“Có một người bố lắm tiền thì ghê gớm lắm à? Đồ công tử bột...”

Kiều Ngự không nhiều lời, thậm chí không thêm mắng chửi lại, anh giơ tay đâm thẳng vào mặt kẻ kia, người của Đại học A dõn lên, cầu thủ cả hai đội lao vào nhau.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, không ai ngờ trận đấu còn chưa bắt đầu mà cục diện đã hỗn loạn thế này.

Trịnh Chí Ma không khống chế được cầu thủ đội mình, ra sức la hét yêu cầu họ bình tĩnh lại, nhưng những tiếng la ó cổ vũ bên ngoài ngày một lớn, những cô gái nhất gan vội vã bỏ chạy ra về.

Duy An nhận thấy sự việc đã nghiêm trọng, cô chưa kịp nói gì Cố Mộng Mộng đã cuống lên, chạy ào vào sân. “Trịnh Chí Ma! Anh không được đánh nhau! Anh quay lại đây ngay!”

Duy An cũng chạy vào theo để khuyên nhủ, nhưng đám nam sinh thấy con gái xuất hiện thì càng nổi máu anh hùng. Đám người của Đại học A nghiêng rằng nghiêng lợi muốn tìm cơ trút giận, Kiều Ngự là người có thù tất báo, vậy là sự xuất hiện đột ngột của hai cô gái bỗng như thêm dầu vào lửa.

Duy An thấy không thể ngăn được họ, trong lúc tay chân luống cuống không biết phải làm thế nào, chỉ vô thức nhìn quanh, đột nhiên nhận ra, lúc này không thấy Trịnh An Ni xuất hiện khuyên can Kiều Ngự.

Cô bạn gái đi giày cao gót không tức giận phùng phùng như thường thấy, mà hình như bị sốc nặng, cô ấy đứng yên nhìn Duy An chăm chăm, ánh mắt đó khiến Duy An lạnh sống lưng. Cô nhớ tới tất cả những việc mà Trịnh An Ni từng làm, biết cô ấy không còn là người như mình nghĩ nữa, nhưng vẫn quyết định tới chào hỏi trước, vậy là Duy An đi ra ngoài, lên tiếng nói: “An Ni, cậu có thể vào khuyên Kiều Ngự đừng đánh nhau không, nếu tiếp tục thế này nhà trường biết sẽ phạt đấy.”

Trịnh An Ni như vừa nghe thấy câu chuyện nực cười nhất, phá lên cười như điên như dại, nhìn đám nam sinh trong sân bóng hung hăng, cô ấy vẫn thản nhiên trừng mắt với Duy An: “Anh ta căn bản không thèm nghe lời tôi, có lẽ bây giờ Kiều thiếu chỉ chịu nghe lời một người thôi, cậu đoán xem, người đó là ai?”

Đột nhiên qua khóe mắt, trong lớp sương mỏng có người mặc áo khoác dài chậm chậm xuất hiện, khuôn mặt đường nét dần rõ, vẻ mặt thản nhiên điềm tĩnh, sau đó là một nụ cười rất nhẹ.

Duy An đâu còn tâm trạng để đoán.

Mặt cô biến sắc, khiến Trịnh An Ni cũng dừng lại, quay lại nhìn theo ánh mắt cô, thấy trên con đường nhỏ có người đang đi về phía họ.

Không phải sinh viên, là Tổng Thư Minh.

Duy An không ngờ anh lại đột nhiên quay về đứng vào lúc hỗn loạn này, lòng cô rối loạn, cô không biết mình phải nói gì với anh, càng không biết mình nên ra khuyên Kiều Ngự đừng đánh nhau nữa hay chạy tới hỏi Tổng Thư Minh mấy hôm nay anh đã đi đâu, anh là ai...

Trăm ngàn suy nghĩ như muốn nổ tung, khiến cô không nghĩ ra được điều gì, Trình An Ni đứng bên cạnh lại cười quỷ dị, vẻ mặt như chợt hiểu ra, nói: “Chim cánh cụt, cậu phải dùng bao nhiêu thủ đoạn mới câu được người đàn ông ngốc nghếch kia? Vì cậu mà xe đưa xe đón, nhưng thật đáng tiếc... Kiều Ngự chạy đi điều tra giúp cậu cả nửa ngày mới phát hiện ra, anh ta mạo nhận là thầy giáo phải không? Ái chà, thật si tình quá đi mất, muốn dùng cách này để lừa gạt trái tim trong trắng của cậu cơ đấy!”

Duy An cứng người đứng bên sân bóng nhìn Tống Thư Minh, cô hoàn toàn không biết phải làm thế nào, Tống Thư Minh đột nhiên nhìn cô hét lớn: “Cẩn thận!”

Quả bóng rổ bay đến, rơi xuống đất lăn lăn.

Duy An mơ mơ màng màng cảm thấy cơ thể mình nặng dần, trước lúc ngất cô còn nhìn thấy vẻ mặt người đó lo lắng như phát điên chạy về phía cô, Kiều Ngự vẫn đẹp trai như thế, ngay cả khi tức giận, ngay cả khi anh đánh nhau với người khác.

Anh vẫn là đoạn hồi ức cô không thể xóa được.

“Duy An!”

Ồ... Lúc ngất đi cô lại nghĩ, cuối cùng anh không gọi cô là chim cánh cụt nữa.

Ngay sau đó, cô được một vòng tay quen thuộc bế lên, giọng người dịu dàng như biển, rõ ràng sắp khiến cô chết chìm trong đó, anh không ngừng hét gọi: “Annie?”

Duy An không còn ý thức.

Không biết bao nhiêu lâu trôi qua, lúc Duy An mở mắt ra thấy trần nhà trắng toát, cô thấy lòng nặng trĩu, đây chắc là bệnh viện rồi.

Chẳng ai muốn vô duyên vô cớ bị đưa vào cái nơi lạnh lẽo như bệnh viện, cũng may khi Duy An cố gắng đảo mắt nhìn quanh, cô phát hiện ra mình đang nằm trong phòng y tế của trường. Cô thở hắt ra bóp bóp đầu gối dậy, vốn định nói với Cố Mộng Mộng ngồi ở giường đối diện là cô thật sự không nhìn thấy quả bóng rổ đó bay tới, nhưng lời vừa lên tới môi đã bị ánh mắt của hai người bên cạnh ngăn lại.

Kiều Ngự đứng dựa bên cửa nhìn cô, còn Tống Thư Minh ngồi trên ghế, thấy cô đã tỉnh, Tống Thư Minh đứng dậy, đi tới ngồi xuống bên giường quan tâm hỏi: “Em thấy thế nào?”

Duy An cúi đầu đáp: “Không sao, chỉ là ở đây... hơi đau.”

“Bác sĩ nói không sao, chỉ hơi sưng một chút. Nhưng anh không yên tâm, em nằm một lát, hôm nay nhất định phải đến bệnh viện.” Tống Thư Minh vừa dịu dàng vừa kiên quyết nói, sau đó cười cười xoa đầu cô như ở chỗ không người, nói tiếp: “Em đừng nghĩ ra cách phản kháng, em bị ngất, cần phải tới bệnh viện kiểm tra anh mới yên tâm, nghe lời.”

Duy An rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt Kiều Ngự cứng lại, anh ngược mắt lạnh lùng liếc Tống Thư Minh một cái, sau đó chậm rãi hỏi: “Anh không phải thầy giáo, anh là ai?”

Duy An bắt đầu căng thẳng, cô nhìn Tống Thư Minh, không biết anh sẽ phản ứng thế nào trước câu chất vấn của Kiều Ngự, nếu lời nói dối của anh bị lộ, nếu anh có mục đích khác, vậy thì...

Nhưng Tống Thư Minh thậm chí còn không tỏ ra kinh ngạc, anh vẫn yên lặng lạnh lùng như thường ngày, cầm một cốc sữa nóng đi tới, hỏi Duy An: “Có muốn uống một chút không?”

23. Chương 23: Mùa Đông Bị Lãng Quên

Phòng Y tế nằm ở cửa phía đông của Đại học G, trong một căn nhà nhỏ ba tầng, trước kia còn treo biển hiệu bệnh viện trường, nhưng về sau phía trường tự thấy quy mô nhỏ, lại cách xa ký túc xá sinh viên, nếu xảy ra chuyện gì thật sinh viên thường đi thẳng đến bệnh viện trong thành phố, vậy là đành khôi phục lại tên gọi bình thường.

Thường thì, chỉ những sinh viên ngoại tỉnh mới tới để mua thuốc khi bị cảm cúm lật vặt, vì vậy mấy phòng bệnh trên tầng hai lâu không có ai dọn dẹp, mấy chậu hoa xương rồng trên bệ cửa sổ đã chết khô.

Duy An giơ tay đón lấy cốc sữa, Kiều Ngự đi tới cạnh giường nhìn Tống Thư Minh lại hỏi: “Rốt cuộc anh là ai? Tại sao lại giả vờ là giảng viên trường chúng tôi?”

Người đàn ông đang kéo chăn đắp cho Duy An ngược mắt nhìn Kiều Ngự, lần đầu tiên anh nói với giọng có chút khó chịu: “Những chuyện ấy thì có liên quan gì tới cậu.”

Anh rất ít khi nói với người khác như thế, Duy An nghĩ thấy mùi thuốc súng.

Quả nhiên, Kiều Ngự lập tức chau mày lạnh lùng hừ một tiếng, ngang ngạnh nói tiếp: “Không chịu nói thì mời anh ra khỏi đây.”

“Tại sao?”

“Chúng tôi không biết rốt cuộc anh muốn làm gì, cô ấy là con gái, bị người khác gạt thì phải làm sao?”

Tống Thư Minh cười, nhìn Duy An hỏi: “Em có cho rằng anh đang gạt em không?”

Duy An không dám nhìn ai trong số hai người, câu hỏi này cô không thể trả lời, đành thuận theo thắc mắc của Kiều Ngự mà hỏi anh: “Thầy ơi, rốt cuộc tại sao thầy phải giả vờ làm...” Cô nói được một nửa mới chợt nhận ra mình đã quen gọi anh là thầy, cho dù cách xưng hô ấy đã không còn tồn tại nữa. Nhưng trong lòng, cô thật sự thích cách xưng hô như thế, bản thân cách gọi đã là sự dựa dẫm rồi.

Về mặt anh hiện rõ sự an ủi, Tống Thư Minh khẳng định: “Anh sẽ không hại em, em hãy tin anh.”

“Rốt cuộc thầy là ai? Làm nghề gì, tại sao lại thường tới thư viện, tại sao lại tiếp cận em? Những chuyện này... những chuyện này em đều không biết, bắt đầu từ ngày thầy xuất hiện em đã lựa chọn tin tưởng thầy, nhưng những gì thầy nói rõ ràng đều là nói dối.” Duy An ép mình phải lấy hết dũng khí để nói ra, ngược mắt thấy Kiều Ngự đang đắc ý nhìn Tống Thư Minh, dường như cảm thấy những lời của cô khiến anh vô cùng hài lòng.

Tống Thư Minh bị chất vấn, nhưng không hề hoảng loạn, anh trầm mặc không nói gì, rất lâu sau mới cúi xuống hôn lên trán Duy An, khẽ nói: “Annie, em đừng sợ, anh đã nói rồi, có những chuyện phải đợi em lớn thêm chút nữa anh sẽ nói cho em biết. Giờ vẫn chưa phải lúc, cũng có thể nếu nói ra... anh sẽ không được gặp em nữa.”

Duy An vô tội bị quả bóng đập vào đầu, nằm trên giường cắn chặt môi, sắc mặt trắng nhợt, nhưng đột nhiên cô trở nên ngang bướng. Cô nhìn anh chăm chăm, thành khẩn hỏi: “Thầy, thầy đừng nói dối em, nói cho em biết đi, thầy là ai? Tại sao lại phải giả vờ là người của trường G?”

Tống Thư Minh còn chưa kịp trả lời, Kiều Ngự thấy anh hôn lên trán Duy An thì không thể kìm chế được nữa, đột nhiên lên tiếng nhắc nhở: “Tránh xa cô ấy ra một chút.”

Giọng đầy khiêu khích, Duy An lén nhìn Kiều Ngự, không hiểu Kiều Ngự lại lo lắng như thế.

Tống Thư Minh giọng ôn tồn nhỏ nhẹ, nhưng hoàn toàn không có ý nhượng bộ, đáp: “Đây cũng là điều tôi muốn nói với cậu, Kiều Ngự, tốt nhất cậu nên tránh xa tiểu Annie của tôi ra, sự xuất hiện của cậu sẽ mang lại tai họa cho cô ấy.”

Kiều Ngự như cười như không, rõ ràng là rất tức giận, cố nén giọng hỏi: “Giờ tôi có thể gọi người đuổi anh ra, anh mạo nhận là giảng viên trường G, chuyện này nếu lộ ra ngoài anh tưởng mình sẽ không sao chứ?”

“Haiz, tuổi trẻ thật là tuyệt, trẻ con luôn như vậy, không sợ trời, chẳng sợ đất.” Tống Thư Minh có chút cảm khái, lúc này mới nhìn thẳng vào mắt Kiều Ngự nói: “Tôi vốn tưởng cậu là một thằng bé rất xấu, nhưng giờ xem ra... dường như cậu...”, anh đột nhiên cười cười quay sang nhìn Duy An, bộ dạng như đang muốn cho cô biết một bí mật nho nhỏ, “Suyt... Annie, em xem, thì ra cậu ta thích em.”

Duy An giật nảy mình, trong lúc hoảng loạn cô chỉ biết nhìn Kiều Ngự, phát hiện vẻ mặt anh biến đổi, Kiều Ngự chưa kịp lên tiếng phản bác, ngoài cửa bỗng vang lên một tiếng thét chói tai, ai đó lao vào như một người điên, trừng mắt nhìn Duy An gào lên: “Không thể nào! Cậu đừng si tâm vọng tưởng! Kiều Ngự không thể thích cậu, không thể!”

Chỉ mới hai tiếng đồng hồ trôi qua thôi, Trình An Ni đứng trước mặt cô lúc này còn nhếch nhác hơn so với lúc gặp cô ngoài sân bóng, rõ ràng cô ấy sắp khóc đến nơi rồi, thấy những người trong phòng bệnh đều quay ra nhìn mình, cô ấy chạy tới bên cạnh Kiều Ngự, kéo tay anh muốn lôi anh đi.

Kiều Ngự vô cùng chán nản, không kiên nhẫn mà hất mạnh tay Trình An Ni ra, nói : “Em về trước đi.”

“Tại sao? Anh... anh rõ ràng là bạn trai em. Kiều Ngự! Anh tưởng em không biết người xóa topic đó là anh chắc, tại sao anh bảo vệ cô ta? Em chỉ chụp có hai tấm ảnh đưa lên, vậy mà anh căng thẳng như thế, con bé xấu xí đó có gì tốt!”

Ánh mắt Kiều Ngự đột nhiên trở nên vô cùng lạnh lẽo, anh đứng trước mặt Trình An Ni nhưng không thèm nhìn thẳng vào mặt cô ấy, giọng thiếu kiên nhẫn như sắp nổi điên : “Anh cảnh cáo em, trước khi anh nổi giận thì hãy tránh xa nơi này ra.”

Trình An Ni rõ ràng không tin vào tai mình, cô kinh ngạc nhìn Kiều Ngự, “Anh... anh nói gì!”

“Anh nói, em... cút!”

Mấy người trong phòng đều vô cùng kinh ngạc, bao gồm cả Duy An, cô không thể tin nổi ngồi bật dậy nhìn Kiều Ngự, cuống quýt định nói gì đó, nhưng Tống Thư Minh lại giơ tay ra vỗ vỗ lên chặn của cô, ngăn không cho cô nói.

Duy An đành ngồi im nhìn họ cãi nhau.

Trình An Ni giật lùi từng bước, tới cửa phòng bệnh đột nhiên gần giọng hỏi Kiều Ngự: “Anh thích cô ta thật ư?” Trình An Ni chỉ vào Duy An đang nằm trên giường, giống như chỉ kẻ thù giết cha.

Duy An bất giác muốn giải thích : ”Không phải... Kiều Ngự? Anh giải thích với cô ấy đi...”

Kiều Ngự lại đứng quay lưng về phía cô, cười gật đầu, điệu bộ rất nhẹ nhàng, trả lời Trình An Ni: “Đúng. Vì vậy cô có thể đi được rồi.”

Anh ấy thừa nhận rồi?

Căn phòng nhỏ xíu ngột ngạt khiến Duy An không thở được.

Đôi mắt mở to tròn như mắt mèo của Trình An Ni phóng ra vài tia nhìn sắc lẹm, ánh mắt như dao chỉ hận không thể chém lên người Kiều Ngự. An Ni tức tối gườm gườm nhìn Duy An sau đó nhìn Kiều Ngự nói từng từ từng chữ một: “Kiều Ngự, tôi cược với anh, rất nhanh thôi, anh sẽ quay về bên tôi! Tôi tuyệt đối không tin mình lại thua vào tay con bé xấu xí kia!”

Cuối cùng Tống Thư Minh cũng đứng dậy, anh đi ra, lịch sự mở cửa cho Trình An Ni, sau đó cười cười nói : “Nếu giờ cô lập tức biến mất, tôi sẽ tha thứ cho cách dùng từ của cô.”

Trình An Ni ngẩn ra, sống tới tuổi này có lẽ chưa bao giờ phải chịu mất mặt như thế, liên tiếp bị người khác đuổi ra ngoài, khiến cô chẳng có đất dung thân. Cô nhìn Tống Thư Minh, hỏi : “Anh cũng thích cô ta? Xem ra ngư tử tâm ngư tử mã tâm mã, đúng là cầm thú! Chuyên đi lừa gạt loại con gái ngu ngốc như cô ta. Ha ha...” Trình An Ni phá lên cười rồi chạy ra ngoài, cuối cùng thì bật khóc nức nở.

Trong phòng chỉ còn lại ba người, Tống Thư Minh như không có chuyện gì xảy ra, nói lảng sang chuyện khác : “Lúc em ngắt đi bạn cùng phòng và đội trưởng bóng rổ cũng có mặt, nhưng sau người của phòng giáo vụ tới tìm đội trưởng, anh bảo cô bạn cùng em đi cùng cậu ta rồi, chắc liên quan đến chuyện ẩu đả ở sân bóng.”

Duy An chẳng nghe lọt tai từ nào, cô nhìn chăm chăm vào hai người trước mặt mình như nhìn một bức họa hỗn loạn, màu sắc đậm đậm nhạt nhạt làm cô hoa mắt, dường vẽ khúc khuỷu, sử dụng màu sai.

Rốt cuộc cô nên tin ai đây?

Tống Thư Minh quay lại nhìn Kiều Ngự, lịch sự nói : “Ở đây không còn chuyện gì nữa, phiền cậu cũng về đi, lát nữa tôi đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, cảm ơn cậu đã tới thăm Duy An.”

Giọng điệu ôn hòa lịch sự, nhưng từng lời từng chữ lại như cây kim.

Kiều Ngự cứng người, vẻ mặt biến đổi phức tạp tới mức ngay bản thân anh cũng không khống chế nổi, hết lần này tới lần khác, anh đều đứng trước mặt cô như thế này, ngập ngừng định nói lại thôi.

Thực ra anh... thực ra anh chỉ ưa thể diện hơn người khác mà thôi.

Cuối cùng, Duy An cũng nhìn thẳng vào mắt anh, cả hai đều định nói, cô do dự, rồi nói : “Anh ... nói trước đi.”

Kiều Ngự hỏi cô bằng giọng dịu dàng : “Em thà tin một người lai lịch bất minh còn hơn tin những lời anh nói sao? Những lá thư tình đó, em đã bỏ đi đâu rồi?”

Duy An không thể khống chế được tâm trạng của mình nữa, “Là anh đã bùa cột em trước. Anh thích Trình An Ni, nhưng cố ý dùng em để chọc giận cô ấy.”

Kiều Ngự muốn giải thích, có điều anh không biết phải nói sao, bởi đây là sự thật.

Duy An hít một hơi thật sâu, cúi đầu nói : “Kiều Ngự, anh về đi.”

Kiều Ngự đập cửa đi ra.

Đám người ồn ào kia đều đi cả rồi, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn, chỉ còn Tống Thư Minh và Duy An, nhưng Duy An không thấy thoải mái.

Tống Thư Minh mang áo khoác tới mặc cho cô trước, rồi vừa vén tóc cô lên vừa nhìn chỗ đầu bị sưng của cô, nói bằng giọng lo lắng : “Cần phải tới bệnh viện kiểm tra, ngộ nhỡ có di chứng gì thì còn sớm phát hiện. Anh thấy lúc họ ném bóng, lực rất mạnh, không ngờ lại đập thẳng vào em.” Xong anh thở dài, “Tại sao lại đứng ngăn ra ở đó, không biết đường mà tránh đi.”

Duy An lắc đầu, “Lúc đó em đột nhiên thấy thầy đi tới.”

Anh cười, vừa đau lòng vừa bất lực, ‘Annie ngốc, hai hôm nay anh về nhà, vì vậy... anh lại không mang theo di động. Ở nhà có chút việc cần giải quyết, sau này anh không vô duyên vô cớ biến mất nữa, được không?’

Cô ngồi trên giường bệnh cảm thấy có chút mệt mỏi, dụi dụi mắt, nhưng rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh giống như hạ một quyết tâm lớn. “Thầy, thầy chưa nói cho em biết rốt cuộc thầy là ai? Về nhà... lẽ nào không thể gọi điện báo với em một tiếng ư. Hơn nữa, tại sao thầy phải lừa em, nếu... nếu thầy thích em... chẳng phải những người yêu nhau thì phải thành thật với nhau ư?” Cô hỏi một hơi rất nhiều vấn đề, chỉ sợ Tống Thư Minh lại nói lảng sang chuyện khác, khiến cô không thể hạ quyết tâm lần nữa. Cô thầm hy vọng anh sẽ nói rõ mọi chuyện, cho dù lại là một lý do không thể chứng thực nữa cũng được.

Nhưng anh lại chẳng chịu nói gì cả.

“Vậy thầy chỉ cần trả lời một câu hỏi của em thôi, khi trước thầy nói thầy là giảng viên Đại học G, thầy luôn phụ đạo môn tiếng Anh cho em, mỗi tối thầy đều tới thư viện... những lý do đó đều là do thầy tiện miệng nói ra thôi, đúng không?” Duy An căng thẳng nhìn anh, cô muốn nhìn thấy anh lắc đầu, sau đó thì giải thích rõ ràng với cô.

Nhưng Tống Thư Minh lại thẳng thắn thừa nhận : “Phải, anh không phải giảng viên Đại học G.”

Người con gái với mái tóc màu nhạt ngồi trên giường bệnh và người tình nho nhã ngồi trước giường của cô, cảnh tượng này đúng là một bức tranh cảm động lòng người, nhưng chỉ vì câu nói ấy của Tống Thư Minh, giấy vẽ đột nhiên mủn ra, đủ thứ màu vẽ văng xuống đất.

Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, tất cả ầm áp trong những ngày đông lạnh giá biến thành những lời nói dối, nụ cười của anh, sự dịu dàng của anh, sự ngăn ngại của anh.

Thì ra, tất cả đều có dụng ý.

Hơn nữa, việc tới nước này rồi, Tống Thư Minh vẫn kiên quyết không chịu nói sự thật.

Duy An nhẹ nhàng cởi chiếc áo mà anh vừa khoác trên mình ra đưa trả anh, sau đó bình tĩnh nói : “Thầy, thầy cũng nên về rồi.”

“Annie...”

“Thầy đi đi!”

Cô nhắm mắt nằm xuống, giả vờ như đã ngủ, không chịu nói thêm lời nào nữa.

Không biết bao lâu sau, sau một tiếng thở dài, tiếng kẹt cửa vang lên khe khẽ, anh vẫn tôn trọng ý muốn của cô mà rời đi.

Duy An nằm một mình trong phòng bệnh, không lâu sau thì thấy lạnh, cô không dám cử động, cũng không muốn cử động, cho tới tận khi ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân gấp gáp, Cố Mộng Mộng hoảng hốt chạy vào.

24. Chương 24

Duy An cố gắng giả bộ như không sao, nhưng Cố Mộng Mộng căng thẳng nhìn sắc mặt cô hỏi : “Choáng đầu không? Khó chịu ở đâu? Minh vội vàng quay về đây để một mình Trình Chí Ma giải quyết với thầy cô giáo, không sao đâu Duy An, đừng sợ, mình đưa cậu đến bệnh viện nhé?”

Trước sự việc cô ngất xỉu, sinh viên chăm ngoan Cố Mộng Mộng bị dọa tới mức run bần bật, vội vàng chạy về lại thấy cô nằm một mình trong phòng bệnh, xót bạn tới không biết nên làm thế nào, vừa rót nước lại vừa muốn gọi bác sĩ.

Duy An lắc đầu, cử động tay chân cho bạn xem, “Đừng lo, mình bị đập bóng vào đầu một cái thôi mà, vẫn khỏe, chỉ là sưng đầu tí thôi.”

Cố Mộng Mộng vẫn lo, Duy An giơ tay vỗ bạn, khẽ nói : “Mộng Mộng, ỳnh ôm một cái được không?”

Cố Mộng Mộng gạt đầu lia lịa, mặc dù trong lòng hơi thắc mắc không biết có phải bạn mình bị bóng đập vào đầu thành ngốc rồi không, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi đến, ngồi xuống mép giường để Duy An ôm.

Duy An im lặng ngồi ôm bạn như thế, Cố Mộng Mộng cũng thấy thương, cô vỗ vỗ vai Duy An nói : “Không sao, sưng thôi thì không sao, tóc che rồi mà, cậu xem, mình có thấy gì đâu.”

Duy An bị câu nói của bạn làm uốn cười, nhưng lại bật khóc, cô ôm chặt Cố Mộng Mộng khóc nức nở, sau lời thừa nhận của Tống Thư Minh, bao nhiêu lo lắng và áp lực khiến cô không thể nào chịu đựng nổi nữa.

Cô hỏi Cố Mộng Mộng: “Tại sao họ đều lừa dối mình?”

Cố Mộng Mộng ngẩn ngơ nhìn Duy An, lúng ta lúng túng, cuối cùng mắt đỏ hoe cũng khóc luôn. “Cậu đừng buồn nữa, cùng lắm thì... cùng lắm thì sau này mình và Trình Chí Ma đi đâu cũng sẽ đưa cậu đi, ba người bọn mình ở bên nhau được không? Đừng chơi với họ nữa.”

Thế giới Cố Mộng Mộng đơn giản tới mức có chút trẻ con, câu nói ấy của bạn khiến lòng Duy An cảm thấy chua xót, càng khóc to hơn.

Nếu có một ngày thế giới này sụp đổ, người thật sự đứng sau cô khuôn mặt mờ mờ ảo ảo không rõ, cô không biết người đó sẽ là ai. Nhưng cô tin Cố Mộng Mộng sẽ chia sẻ gánh vác cùng cô, cho dù bản thân cô không đủ tư cách để có được tình yêu thật sự của ai đó, cho dù cô có tự ti và đáng thương thế nào đi nữa.

Chiều hôm đó, Duy An về kí túc xá, tắt máy ngồi vẽ một mình, cô muốn dùng cách này để bình tĩnh lại, nhưng thấy càng vẽ lại càng nghĩ tới những lời Kiều Ngự nói hôm nay.

Anh dám thừa nhận là thích cô trước mặt Trình An Ni.

Nếu đây là một trò đùa, thì là trò đùa ác nhất thế giới này.

Nếu là Duy An trước kia, khi nghe anh nói câu ấy chắc cô sẽ sung sướng mà ngất đi, nhưng cô của bây giờ chỉ cảm thấy cuộc sống là một vở kịch lừa dối, vui buồn, đau đớn, tức giận chỉ là cái cố, ngày nào cô cũng bị người ta mang ra đùa cợt trong tiếng vỗ tay.

Cầm bút vẽ cả một tiếng đồng hồ, vậy mà cô không vẽ được nét nào,

Tống Thư Minh, Kiều Ngự. Cô không thể thật sự tin tưởng ai trong hai người bọn họ.

Buổi tối, cô và Cố Mộng Mộng cùng ngủ một giường, dù cô bạn có thói quen ngáy khi ngủ, nhưng Duy An vẫn cảm thấy yên lòng hơn. Cô nằm trên giường, nhắm mắt, nhìn ra màn đêm đen mịt mùng ngoài cửa sổ, nhìn cho tới tận thềm, càng lúc càng cảm thấy mệt.

Duy An đột nhiên thấy trên cửa sổ từ từ hiện ra bóng của thư viện.

Cô ngồi phắt dậy, lại là thư viện, lần đầu tiên cô và Tống Thư Minh gặp nhau cũng ở thư viện, trong không gian tối tăm, anh và cô với tay lấy cùng một cuốn sách.

Rốt cuộc anh và nơi đó có liên quan như thế nào? Cô thấy lòng hoang mang.

Cô tiếp tục nhìn về phía cửa sổ, trên tấm cửa kính đã khôi phục lại vẻ bình thường, lớp sương trắng mờ mờ trên nền trời đen, rõ ràng không có gì khác.

Cố Mộng Mộng lật người, mơ màng hỏi: “Này, chưa ngủ à?”

Duy An vội vàng nằm xuống, sợ làm bạn thức giấc, nhắm mắt tự nhủ không có chuyện gì đâu, nhất định là do thần kinh cô quá căng thẳng, gần đây có nhiều việc xảy ra, nên cô đã bị ảo tưởng.

Những cảnh tượng hỗn loạn cùng tiếng người léo nhéo hòa làm một, cô đã không thể phân biệt được rốt cuộc ai nói mới đáng tin nữa, cứ thế mơ mơ màng màng thiếp đi.

Hôm sau là thứ bảy.

Vốn chẳng có việc gì đặc biệt, vì vậy Duy An dậy muộn.

Cô thấy Cố Mộng Mộng để lại mẫu giấy nhắn, nói đội bóng rổ của Trình Chí Ma đánh nhau với đội bóng của trường Đại học A, bị thầy giáo gọi lên giáo huấn, Cố Mộng Mộng không yên tâm nên cũng đi cùng, bảo cô tự đi ăn cơm.

Cô thu dọn mọi thứ xong thấy không đói, vốn định buổi chiều mới ra ngoài, kết quả đột nhiên nhận được điện thoại từ phòng tranh, nói những bức tranh chép của cô lần trước giao bán rất tốt, có một vị khách muốn mua mấy bức nữa với giá cao, bảo cô qua đó.

Duy An đành quyết định đi, cũng may chỗ bị bóng đập vào hôm qua không còn đau nữa, cô mặc áo đi xuống dưới, nhưng thấy ánh mắt của quản lý ký túc rất kỳ lạ, nhìn cô một lượt từ đầu tới chân, sau đó chỉ chỉ ra ngoài bảo: “Có thầy giáo tìm cô, đợi lâu lắm rồi, tôi bảo lên gọi nhưng thầy ấy không cho, sợ cô còn chưa ngủ dậy.”

Thầy giáo?

Duy An không dám ngẩng đầu lên nhìn, nhưng lúc bước ra ngoài vẫn thấy Tống Thư Minh, anh xuất hiện trong trường như thế nào cũng không giống sinh viên, tất nhiên sẽ bị người khác coi là thầy giáo.

Hôm nay anh không lái xe vào, đứng dưới gốc cây, dáng vẻ bình thản, cứ như hôm qua chẳng xảy ra chuyện gì vậy.

Tống Thư Minh thấy cô ra thì hỏi: “Ra ngoài ăn cơm phải không?”

Duy An đứng cách anh một quãng, cúi đầu bước đi, chỉ đáp một câu: “Hôm nay em có việc, đến phòng tranh.”

“Xe đỗ bên ngoài, đi thôi.”

Cô dừng bước nhìn anh, “Em... em tự đi, không cần đâu.”

Hình như anh chợt hiểu ra, muốn giải thích: “Annie, em có thể cho anh thêm chút thời gian không, anh sẽ nói cho em biết mọi chuyện, giờ anh vẫn không biết nên làm thế nào để nói cho rõ.”

Duy An nhìn chằm chằm vào đầu ngón chân, giờ mới nhận ra mình đang mang đôi găng tay anh tặng, cảm giác ấm áp đó khiến cô tham lam không nỡ vứt bỏ, nhưng cuối cùng vẫn phải hạ quyết tâm thôi.

Cô chậm chậm tháo đôi găng tay ra trả anh, lắc đầu, “Em thật sự bị lừa tới phát sợ rồi, Kiều Ngự nói đúng, anh ấy hỏi em rất nhiều những câu liên quan tới thầy, nhưng em chẳng trả lời được câu nào cả... giờ em sợ rồi. Thầy, chúng ta tạm thời chia tay thôi, thầy hãy cho em thời gian để suy nghĩ.”

Tổng Thư Minh không đưa tay ra nhận, Duy An đành tự nhét vào túi mình.

Trên ký rúc xá nữ loáng thoáng vang lên những lời bàn tán, có nữ sinh dựa vào cửa sổ hít thở không khí, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng mới mẻ phía dưới, lập tức gọi bạn tới xem : “Lại là người đàn ông đó! Cùng cô nàng đuôi phượng, cậu xem bọn họ vẫn đi cùng nhau...”

“Hôm nay sao không lái xe vào nhỉ?”

“Vớ vẩn, bị người ta chụp lên rồi, chắc sau này sẽ thận trọng hơn.”

Duy An càng cúi đầu thấp hơn, quay người định đi thật nhanh, nhưng trong lúc hoảng loạn đã đụng phải một người, cô vội vàng nói : “Á! xin lỗi.”

Người đó kéo cánh tay cô lại, “Chim cánh cụt, đi cùng anh.”

Cô ngẩng đầu lên nhận ra Kiều Ngự, thật không thể hình dung nổi tâm trạng lúc này của mình, trường học rộng như thế, thành phố Lan lớn như vậy, tại sao cô luôn không thoát nổi.

“Em có việc thật mà, em đi trước đây.” Duy An cũng đẩy Kiều Ngự ra, cô bỏ chạy nhưng Kiều Ngự đuổi theo, anh ngang bướng đứng chắn trước mặt cô. “Tại sao em không thể dừng cảm đối mặt với tình cảm của mình, rõ ràng em thích anh, đúng không?”

Xưa nay Kiều Ngự luôn ăn nói thẳng thắn như thế, anh chẳng kiêng dè điều gì, khiến Duy An nghe mà giật mình.

Cô đúng là nhất gan mà, là người cuối cùng đổ vào trường, không có bố mẹ quan tâm, phải ở nhờ nhà người khác, khó khăn lắm mới thi được vào ngôi trường mình mơ ước, cuối cùng muốn thổ lộ với người con trai mà mình thích, nhưng vào ngày quyết định sẽ thổ lộ với anh thì phát hiện ra anh yêu người bạn thân của mình.

Tất cả những chuyện đó thật quá mức xui xẻo, khiến cô làm gì còn cơ hội để tự tin nữa.

Sau này khó khăn lắm cô mới đón nhận Tổng Thư Minh, nguyện làm tiểu Annie của anh, bướng bỉnh với anh, dừng cảm vì anh, nhưng anh cũng đối gặt cô.

“Kiều Ngự, em không dám tin.” Cô thật thà ngẩng đầu lên trả lời anh, nhưng lại thấy vẻ mặt mệt mỏi của Kiều Ngự giống như cả đêm không ngủ, và còn nồng nặc mùi rượu.

Tổng Thư Minh từ phía sau chậm chậm đi lên, anh nhìn nhìn hai người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Duy An, anh cũng nói câu đó: “Đi cùng anh, Annie, chúng ta tới phòng tranh.”

Cô cúi đầu, nhìn bóng ba người in trên mặt đất, mùa đông sắp qua, vở kịch của họ rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật chưa được nói hết?

Duy An quay người, không đi cùng bất cứ ai.

Cô quay lại, muốn nhanh chóng thoát khỏi hoàn cảnh thị phi này, nhưng giọng Kiều Ngự lại vang lên đuổi theo cô, rất rõ ràng, anh nói: “Duy An, còn nhớ anh từng nói, nếu em có thể thi vào Đại học G anh sẽ dành cho em một bất ngờ không, thực ra từ hồi học cấp ba anh đã biết những lá thư đó rồi... bất ngờ mà anh nói là... anh cũng thi vào Đại học G.”

Duy An chẳng hiểu gì hết, chẳng muốn hiểu gì hết, một mực đi về hướng ngược lại.

Cô rất muốn chạy trốn lần nữa, nhưng đôi chân cô đã dừng lại, cô quay người nhìn Kiều Ngự, thấy anh lạnh lùng nhìn Tổng Thư Minh nói: “Anh thấy ghét em đứng cùng anh ta, em phải đi cùng anh.” Chính là như thế, anh không biết như thế này có được coi là thích không, nhưng dù sao anh thấy rằng anh không thể nhìn Duy An ở bên người khác được.

Ba người đứng trên con đường nhỏ lạnh lẽo, xuân sắp về rồi, trên cành khô đã nhú những mầm non, khiến cả mùa đông giá lạnh âm trầm dần lui về phía sau.

Cảnh tượng hôm nay thật ly kỳ, hai người đàn ông ưu tú, đều giơ tay về phía cô.

Cuối cùng Duy An đi về phía Kiều Ngự, họ sánh vai bên nhau rời khỏi đó trước ánh mắt của Tống Thư Minh, cô khẽ nói: “Thầy, thầy từng nói, em rất giống vợ thầy, có phải... thực ra thầy luôn coi em là thể thân của cô ấy, vì vậy mới không chịu nói rõ với em?”

Chuyện này Duy An vẫn luôn không dám nghĩ đến, cho tới khi chân tướng không thể không bị vạch trần, cô lại vô cùng bình tĩnh.

Khi anh xuất hiện đã từng nói, cô và vợ anh rất giống nhau, người phụ nữ ấy thông minh và xinh đẹp, giống như một tinh linh ưu tú, dù ốm đau bệnh tật nhưng anh vẫn một lòng thương yêu, tới tận khi cô ấy mất anh vẫn nhớ nhung lưu luyến.

Tình yêu vượt qua sự sống và cái chết đó, Duy An không thể sánh được. Và cho tới tận hôm nay, anh cũng vẫn gọi cô bằng tên của người phụ nữ ấy, Annie.

Tống Thư Minh nghe xong câu ấy thì ngẩn người, rất lâu sau anh mới nói, giọng nghe rất mất mát: “Annie, khi trẻ em còn cố chấp hơn cả lúc trưởng thành.” Xưa nay anh luôn không nỡ trách mắng, hoặc giận cô.

Anh luôn tìm cách bảo vệ cô.

Nhưng anh không chịu nói rõ lai lịch của mình, bức tranh hoàn mỹ xuất hiện lỗi, màu đỏ đậm đặc rực rỡ biến thành màu xám âm u.

Dù bù đắp, dù có lời đi, thì cũng vẫn trở thành nỗi nuối tiếc trong lòng một họa sĩ, giống như trong tình yêu, có hoài nghi và khúc mắc sẽ khiến người ta thất vọng, đau lòng.

Duy An và Kiều Ngự im lặng đi bên nhau rất lâu, cô mở di động ra nhìn giờ, thấy tin nhắn Tống Thư Minh gửi cho cô vào tối hôm qua và sáng nay, trong lúc anh đứng đợi, anh nói rất nhiều, từng tin từng tin.

Cô bé của anh, anh muốn đợi em lớn hơn chút nữa sẽ cho em biết sự tàn khốc của hiện thực, đợi thêm chút nữa được không em?

Em phải tin anh, anh yêu em, anh đến đây chỉ vì em.

Em sẽ trở thành một cô gái kiên cường và xinh đẹp, sẽ là Annie xinh đẹp nhất, anh muốn ở bên em, cùng em trải qua thời gian thanh xuân đẹp đẽ nhất trong cuộc đời, để bị kịch không lặp lại.

Anh còn nói nhiều nữa, anh nói anh đang ở dưới ký túc xá, lúc nhận tin là bảy giờ sáng, từ bảy giờ tới lúc này đã gần trưa rồi, vậy mà Tống Thư Minh vẫn đợi cô. Thậm chí còn không muốn đánh thức cô khỏi giấc mộng đẹp.

Duy An nắm chặt di động, lòng đau như cắt.

Cô quay người nhìn, trên con đường đá lạnh lẽo ngút mắt, cây cối đâm chồi nảy lộc, không khí ẩm áp đang dần quay về, cuối cùng, mùa đông cũng sẽ lại biến mất không để lại dấu tích nào, không còn ai nhớ tới nó nữa.

Duy An không ngừng tìm kiếm hình bóng Tống Thư Minh, cô muốn quay lại, cô muốn được thấy anh nhìn cô bằng ánh mắt chăm chú và ung dung như trăm nghìn những lần trước, rồi viết những lời ấm áp vào lòng bàn tay cô, cười cười nói với cô rằng: “Tiểu Annie của anh, anh sẽ đợi em lớn lên.”

Nhưng...

Kiều Ngự đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau.

25. Chương 25: Cũng Có Thể Chẳng Ai Yêu Mùa Xuân

Sự do dự và giằng co trong lòng cô đã bị cái ôm đó đập đổ, người con trai ôm cô chính là người mà cô luôn nhớ nhung, mong muốn nhưng không được, lần đầu tiên anh vứt bỏ sự kiêu ngạo trời sinh của mình, cởi bỏ lớp vỏ bọc rực rỡ, đứng trước mặt cô lúc này chỉ là một chàng trai mười chín tuổi, ghen tuông và bực bội.

Kiều Ngự nói: “Em đừng đi tìm anh ta.”

Duy An nhìn sự chân thành trong mắt anh, không dám nghĩ đây là trò đùa nữa: “Tại sao?”

“Anh không thích thấy em ở bên cạnh anh ta, vô cùng không thích.” Anh nhấn mạnh, dù đã nói tới mức này, nhưng vẫn giọng điệu ngang ngạnh ấy.

Con đường phía trước vắng lặng, sau lưng cô không còn đại dương ầm áp kia nữa, cũng có thể việc cô nhần tâm bỏ đi cùng người khác, đã làm tổn thương trái tim Tống Thư Minh.

Nhưng, tại sao khi cô đã làm vậy rồi, Tống Thư Minh vẫn không chịu nói rõ tất cả?

Duy An cảm nhận được nhiệt độ đang tăng, ánh mặt trời buổi trưa khiến chiếc áo phao cô mặc trở nên nóng nực, đột nhiên, chàng trai anh tuần trước mặt cô hỏi: “Em còn nhớ loại kem mà em thường ăn hồi học cấp ba không, ba tệ năm hào, vị sô cô la.” Kiều Ngự cười, “Nếu điểm thi tiếng Anh của em tăng mười điểm, anh sẽ thưởng cho em một cái.”

“Thì ra đây là lý do, nhưng lần nào anh cũng nói với em, anh mua nhiều quá, cho em còn hơn là vứt.”

Đúng là khẩu khí điển hình của Kiều Ngự.

Giờ nghĩ lại, rất nhiều việc anh từng làm cho cô, nhưng vì anh quá kiêu ngạo, còn cô quá nhát gan.

“Biết đâu giờ vẫn còn mua được loại đó.” Anh kéo tay cô đi về phía siêu thị của trường, hai người vụt chạy, giống như đi xuyên qua cơn gió lạnh cuối cùng, giống như những đứa trẻ nghịch ngợm bị người lớn truy đuổi.

Tất cả những màu sắc hỗn loạn đều trở nên ôn hoà, dịu dàng hơn nhờ tiếng gió sượt qua bên tai, thế giới trong mắt cô quay về nơi khởi điểm, Kiều Ngự. Cuối cùng cô vẫn chạy trốn cùng Kiều Ngự.

Chạy mãi, cuối cùng Duy An không đuổi kịp người phía trước nữa, nhưng vẫn bị anh cầm tay kéo đi.

Mái tóc đã dài của cô quất vào mặt, nhìn thấy những hồi ức dần rõ hơn trong gió, thứ tình cảm mà cô hạ quyết tâm từ bỏ vẫn chưa thất bại hoàn toàn.

Chim cánh cụt vừa thở vừa đứng lau mồ hôi bên ngoài siêu thị, chiếc áo phao trên người mỗi lúc một nóng hơn, cô thấy Kiều Ngự cầm hai chiếc kem ba tệ năm hào đi về phía mình.

Anh luôn như thế, nhượng mảy chán ghét liếm một miếng, sau đó nói: “Thật không ngon bằng kem đầu bếp nhà anh làm.”

Nhưng hôm nay anh không vứt đi, mà nhần nại ngồi trên ghế đá cùng cô ăn hết chiếc kem, quay đầu nhìn bộ dạng của cô, cố ý nói bằng giọng mát kiêu nhần: “Này, em vẫn ăn chậm thế hả.”

Duy An nhìn cây kem đang tan, khẽ nói: “Có thể em vẫn thích anh ấy.”

“Nhưng em cũng thích anh.”

Cô nhét mái tóc rối bời của mình vào trong cổ áo, nhìn anh bằng ánh mắt buồn bã: “Em không muốn nói dối anh, Kiều Ngự, bây giờ em không thể đưa ra sự lựa chọn.”

Chàng trai ngồi bên cạnh cô mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen rất phong cách, nhẹ nhàng châm một điếu thuốc, khệnh khạng và ngông cuồng nói với cô: “Vậy càng dễ, anh theo đuổi em.”

Sau ngày hôm đó, Tống Thư Minh không xuất hiện thêm lần nào nữa, ngày nào Duy An cũng đến thư viện, nhưng cô thấy tầng thượng của thư viện đang tu sửa, bị khoá không cho bất kỳ ai vào trong.

Tình yêu kết thúc đột ngột, cùng những cuốn sách phủ bụi bị khoá sau cánh cửa ấy, không nghe thấy động tĩnh gì từ bên trong, đương nhiên cũng không thể có ma quỷ gì.

Cô chỉ là... chỉ là thấy hơi hối hận, cô muốn hỏi Tống Thư Minh, người vợ trước kia của anh từng khiến anh đau lòng bao giờ chưa?

Cô chỉ có thể cùng ngồi đọc sách với Kiều Ngự ở tầng một, đôi lúc, cô mang theo giá vẽ, đứng vẽ phác thảo bên cửa sổ, còn anh nằm bò ra bàn mà ngủ.

Thanh xuân là dòng nước đã chảy sẽ không bao giờ níu kéo lại được nữa, Duy An ngẩng nhìn khuôn mặt nghiêng anh tuần của Kiều Ngự lần nữa, nếu thời gian quay ngược trở lại, có lẽ họ vẫn còn cơ hội, nhưng bây giờ, cô phải thừa nhận, từ sau khi Tống Thư Minh xuất hiện, rất nhiều chuyện đã không còn như trước.

Bây giờ cô nhìn thấy Kiều Ngự, giống như nhìn mối tình thâm lặng thuần khiết tới không thể chạm vào của mình mà thôi, rồi bỗng nhiên nó trở thành sự thật, khiến Duy An không thể kháng cự, đáng buồn là, khi nó thành hiện thực cô không còn nhập tâm nữa. Cô chưa từng nghĩ, có ngày cô và Kiều Ngự có thể bình thân ở bên nhau thế này.

Cuối cùng trường cũng cho nghỉ, Duy An ở lại trường làm thêm cho phòng tranh, không biết tại sao, vốn có khách hàng nói muốn mua tranh cô vẽ, giờ đột nhiên biến mất không để lại tin tức gì, vậy là cô đành phải tính toán lại từ đầu. Cũng may khi nhẩm tính, nếu vẽ khoảng bốn bức tranh, thì cũng kiếm đủ tiền sinh hoạt phí dùng trong kỳ nghỉ.

Mùa xuân đến, Kiều Ngự lấy được bằng lái xe.

Anh nhất định đòi tự lái xe đưa cô ra ngoài chơi, Duy An không muốn cùng anh tới những nơi chơi bởi xa xỉ, nhưng anh gõ gõ vào cửa chiếc xe hơi màu xám bạc nói: “Em nghĩ quá nhiều rồi.”

Cô đâu không lại anh nên đành đồng ý, Kiều Ngự lái về phía đông của thành phố Lan, vì không phải cuối tuần, nên đường cao tốc vắng vẻ, trong tiếng nhạc rock âm ỉ, anh đột nhiên hỏi cô: “Anh rất tò mò, tại sao em mãi không từ bỏ được Tống Thư Minh?”

So với người đàn ông đó, cô và Kiều Ngự quen nhau gần bốn năm, tại sao bây giờ cô và anh luôn bị rơi vào tình trạng không có gì để nói.

Đã rất lâu rồi, từ sau hôm đó, Tống Thư Minh không xuất hiện, trời đã chuyển ấm.

Duy An lắc đầu, tiếp tục nhìn con đường dài không thấy đích phía trước, khẽ đáp: “Em từng không hiểu, tại sao em lại thích anh như thế.”

Kiều Ngự đột nhiên nắm chặt vô lăng, chiếc xe tăng tốc lao về phía trước, vẻ mặt thất thần của anh hiện lên rất rõ qua gương phản quang, anh nhấn mạnh, hỏi lại cô: “Từng?”

Cô mặc mong manh, không giống chim cánh cụt nữa, nhưng anh vẫn nói: “Em thật ngốc chết đi được, hôm nay là bao nhiêu rồi?”

14 tháng 2, là lễ Tình nhân.

Duy An chợt hiểu ra kinh ngạc nhìn anh, cô chưa bao giờ hiểu được biểu hiện của Kiều Ngự, từ khi cô bắt đầu yêu thầm anh.

Lúc xuống xe, trước mắt Duy An là một màu tím, công viên hoa oải hương, những bông hoa nhỏ xíu bung nở trong gió có một sức mạnh vô cùng lớn, cảnh sắc đó đẹp tới kinh hồn bạt vía.

Trong công viên có rất nhiều bức tượng kiểu phương Tây, vì là ngày lễ tình nhân nên nơi đây thu hút rất nhiều thanh niên nam nữ tới chụp ảnh, người nào người nấy rạng ngời hạnh phúc, lưu giữ kỷ niệm trước tấm hắt sáng.

Chỉ có Duy An vẫn ngốc nghếch mặc bộ trang phục rất nghiêm chỉnh của sinh viên, áo len chui cổ màu cam và lưng đeo ba lô, mái tóc dài quá vai, không nhuộm cũng không uốn xoắn.

Kiều Ngự đứng giữa vườn hoa oải hương nhìn cô, “An Ni không giống em, cô ấy luôn có quá nhiều yêu cầu, em thì lại chẳng nói gì cả, cứ như ai cũng có thể bắt nạt em vậy.”

Duy An cúi đầu lặng lẽ bước hai bước, cuối cùng cô cũng bị thu hút bởi biển hoa màu tím này, nghiêm túc giơ tay ra ước lượng đo đạc, lấy cuốn sổ thường mang theo người ra muốn vẽ lại, vừa tìm bút vừa nhìn Kiều Ngự nói: “Nhưng cô ấy mới là người ở cùng một thế giới với anh.”

Người con trai hai tay đút túi quần đứng bên cạnh cô có khuôn mặt với những đường nét rõ ràng, anh đứng xoay lưng lại biển hoa giống như cảnh tượng thường xuất hiện trong các bộ phim tình cảm trẻ trung thanh xuân, và khá lãng mạn.

Tay Duy An khẽ khựng lại, cô nhớ cô từng vẽ Kiều Ngự rất nhiều, nhưng không thể công bố bức nào.

Còn hôm nay, chàng trai đó mỉm cười nhìn cô, áo sơ mi trắng tinh sạch sẽ, đẹp đẽ, anh nói: “Vẽ anh đi.” Sau đó tùy tiện ngồi xuống giữa biển hoa màu tím.

Buổi chiều này dường như mãi mãi không bao giờ trôi qua, nó sẽ tồn tại với cái tên: Những người yêu nhau.

26. Chương 26

Cô ngồi đối diện với anh, mùi hương nhẹ nhẹ của hoa oải hương khiến tinh thần cô thoải mái, những nét vẽ trên giấy trắng vốn rất tùy ý, sau khi được Duy An tỉa tót trở nên đậm hơn, thành một bức tranh đẹp hơn.

Kiều Ngự lấy máy MP3 ra, nhét cho cô một bên tai, còn mình nghe một bên, ngón tay anh hơi lạnh, lúc chạm vào tai Duy An cô thoáng giật mình, vô thức ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng đột nhiên thấy nụ cười xấu xa nở trên môi anh, “Này, sao tai em đỏ lựng thế kia?”

Cô lại cúi đầu nói: “Làm gì có.”

Trong tai vang lên tiếng hát, không phải thứ nhạc âm ỉ mà Kiều Ngự vẫn thích nghe, mà là giai điệu bài dân ca cô thích.

Mây đang trôi đang tình tứ, cụm mây này đang nở cụm mây kia đang tàn, chẳng ai thương xót, tình yêu khiến mặt nàng đỏ hồng...

Chàng trai trong tranh có tư thế ngông nghênh và khuôn mặt bừng bừng, nhưng anh lại thì thầm khẽ nói vào tai cô: “Chim cánh cụt giảm béo, lần này không gạt em nhé, ở bên anh được không?”

Phản ứng đầu tiên của cô là lắc đầu, nhưng còn chưa kịp nói, Kiều Ngự đột nhiên nhoài người qua cuốn sổ vẽ cúi người xuống, đây là nụ hôn đầu tiên của anh và cô, chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Nhưng Duy An vô thức đẩy Kiều Ngự, không dám nhìn vẻ mặt anh, cô đứng phắt dậy nhanh chóng thu dọn dụng cụ vẽ rồi bỏ đi.

Hôm nay trời có mây thật, từng cụm từng cụm đang tan.

Kiều Ngự vẫn ngồi đó ngẩng đầu lên nhìn cô, nói: “Anh không thể hứa sẽ không bắt nạt em, nhưng anh hứa em không phải là thể nhân của bất kỳ ai.”

Câu nói này đánh trúng điểm yếu trong lòng cô, Duy An dừng lại giữa biển hoa, quay người, bỗng thấy Kiều Ngự nói đúng, cô thích tự ảo tưởng hơn cả Trình An Ni.

Nếu không phải vì cô giống với vợ cũ của Tống Thư Minh, thì một người đàn ông có sự nghiệp thành công như anh liệu có vô duyên vô cớ thích cô không?

Câu trả lời này rõ ràng ai cũng biết.

Duy An nắm chặt dây ba lô, nhìn Kiều Ngự, anh ngồi ẩn mình giữa sắc tím lãng mạn, trên đầu là ánh mặt trời rạng rỡ, đẹp nhưng nguy hiểm, có điều ánh mắt anh rất nghiêm túc, chân thành.

Cô ngẫm nghĩ rất lâu, cuối cùng đáp: “Anh có để em phải một mình chờ đợi nữa không?”

Anh lắc đầu, vỗ vỗ tay đứng dậy vươn vai đáp: “Không đâu.”

Thiếu niên trong ký ức và cô gái ngốc nghếch cuối cùng cũng sánh bước bên nhau, cô gật đầu: “Vậy thì được.”

Đơn giản giống như mua một que kem.

Trên đường về, Duy An hắt xì hơi liên tục, Kiều Ngự nhét cho cô một đồng khăn giấy, vừa lái xe vừa thắc mắc: “Không phải em cảm động phát khóc đấy chứ?”

Cô khịt mũi ra sức lắc đầu, “Không có, em... ắt xì!”

“Này! Rốt cuộc em làm sao thế.” Anh chau mày liên tục quay lại nhìn cô.

Duy An vừa căng thẳng chỉ về phía trước vừa nói: “Em bị dị ứng phấn hoa, anh nhìn đường đi đừng nhìn em.”

Kiều Ngự khóc không được cười chẳng xong, Duy An rõ ràng có thể cảm nhận được mấy lần anh định mở miệng mắng cô, vậy là cúi đầu ngượng ngùng, nhưng cuối cùng anh không nói gì cả, chỉ lạnh lùng “ừ” một tiếng.

Một lúc sau, chiếc xe dừng lại đợi đèn đỏ, Kiều Ngự nghiêng mặt nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó hạ giọng lầm bầm: “Kỳ lạ, em có chỗ nào tốt chứ?”

Cô cũng gật đầu tỏ vẻ nghi hoặc “Em chẳng có điểm nào tốt cả.”

Anh đột nhiên tỏ vẻ nhẹ nhõm, giơ tay bẹo má cô, nói: “Anh lớn bằng từng này rồi chưa gặp cô gái nào không có điểm gì đặc biệt như em cả, có lẽ đây chính là ưu điểm của em chẳng.”

Anh đang khen ngợi hay chế giễu cô đây?

Cô ngẩn người, sau đó âm ức nghĩ bản thân thật chẳng ra làm sao, khung cảnh lãng mạn như thế mà bị cái mũi chét tiệt này phá hỏng.

Nhưng, câu nói của Kiều Ngự, rất giống logic của Cố Mộng Mộng.

Cô phì cười, Kiều Ngự rùng mình ớn lạnh, cô lại vui vẻ nhìn anh nói: “Cuối cùng anh không còn là ngọn núi băng nữa.”

Rõ ràng khi cười cũng rất đẹp, tại sao anh luôn thích làm bộ hờ hững phớt đời?

Cuối tháng Hai, không khí ẩm áp của thành phố Lan cuối cùng cũng đạt hai mươi độ.

Duy An đổi sang chiếc áo khoác mỏng hơn, vẽ cả một ngày dựa vào cửa sổ để mắt nghỉ ngơi, cô bỗng thấy phía dưới thư viện chất rất nhiều nguyên vật liệu.

Vẫn còn chưa sửa chữa xong ư?

Bên ngoài cửa thư viện họ để một tấm biển lớn nhắc nhở sinh viên đi qua đi lại chú ý đường dưới chân, bên trên viết chữ rất to rằng: “Tầng trên cùng của thư viện đang tiến hành tu sửa định kỳ, thời gian mở cửa lại dự kiến vào 14 tháng 3.”

Duy An thấy tự hào về thị lực siêu phàm của mình, mặc dù khoảng cách giữa ký túc và thư viện khá xa nhưng cô vẫn có thể đọc được rất rõ. Cô nhận ra, hôm ấy chính là sinh nhật mình. Lòng cô bỗng trào dâng sự xúc động kỳ lạ, vội thu ánh mắt về không muốn nghĩ nhiều nữa.

Thời gian đầu, cô còn gọi thử vào di động của Tống Thư Minh, nhưng lần nào gọi di động cũng luôn ngoài vùng phủ sóng.

Đã lâu như thế rồi, anh đột nhiên biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Vào buổi tối, Duy An thường nghĩ đến những tình tiết trong tiểu thuyết, khi chuyện tình cảm trực trặc, chẳng phải hai nhân vật chính thường giải thích ư? Rõ ràng đã nói nếu thật sự yêu, thì dù có chia tay cũng sẽ quyến luyến.

Nhưng Tống Thư Minh lại bất vô âm tín, biến mất đột ngột giống như cách anh xuất hiện trước trận bóng rổ như... như chưa từng tồn tại trên đời này.

Duy An giật nảy mình trước suy nghĩ ấy, lòng cô lạnh buốt, ngẩng đầu thấy thư viện vẫn có sinh viên đi vào, chắc chỉ sửa chữa tầng trên cùng thôi, trên đó toàn những giá sách đã cũ, nên được sửa chữa lại từ lâu rồi mới phải.

Màu sắc của tòa kiến trúc này rất thẫm, trước cửa người ra người vào không vắng vẻ lắm, nhưng nhìn tổng thể vẫn rất u buồn, trông nó giống một trí thức luôn khoanh tay đứng nhìn, dùng thái độ tu thân dưỡng tính lặng lẽ ghi chép lại mọi vui buồn, giấu đi những câu chuyện từng xảy ra giữa anh và cô trên tầng áp chót đó. Giống như tình cảm đó mãi mãi dừng lại ở trong thư viện, cô không thể bước vào được nữa còn anh lại không thể bước ra.

Duy An nhớ lại hồi thi cuối kỳ cô làm tay mình dính màu vẽ lem nhem, Tống Thư Minh đưa cô đi rửa tay bằng nước, cô im lặng không nói, cho tới cuối cùng, cũng nhìn thấy vẻ mặt bị đùa giỡn của anh.

Không phải không buồn, chỉ có điều tất cả đã biến mất với tốc độ ánh sáng, sạch sẽ gọn gàng, ngoài những đồ anh tặng cô ra, chẳng còn dấu vết nào khác.

Duy An bỗng thấy nhớ Cố Mộng Mộng, sinh viên chăm ngoan đã về thành phố B sau khi được nghỉ rồi, một thời gian không gặp, ký túc chỉ còn lại mình cô, cảm giác rất khó chịu. Hôm nay Kiều Ngự cũng bị gọi về nhà, không ở trường.

Lúc anh đi hình như rất lo lắng, giống như ở nhà đã xảy ra chuyện gì đó, Duy An không dám làm phiền anh trong thời gian này, đành gọi cho Cố Mộng Mộng.

Lúc nghe máy, Cố Mộng Mộng đang ăn, miệng vẫn còn phát ra tiếng nhai nhóp nhép, nhồm nhoàm nói: “A lô? Duy An à, mình mang về trường cho cậu rất nhiều đồ ngon, mẹ mình làm đấy... ợ...” Một tiếng ợ rất to buột ra.

Duy An lập tức phì cười, Cố Mộng Mộng vẫn nói tiếp: “Thịt bò khô cay! Chính tay mẹ làm đấy, cực phẩm. Đợi mình về nhé, mình mang cho cậu một túi to!”

“Được, gửi lời chào của mình tới mẹ cậu nhé.”

Cố Mộng Mộng vừa ậm ừ nhận lời vừa không quên ăn, mãi mới chợt nhớ ra một chuyện, hỏi Duy An: “Đúng rồi, một mình cậu ở ký túc không sao đấy chứ? Mình sẽ quay lại sớm thôi.”

Cô vội vàng đáp: “Không sao không sao, mình vừa rảnh nên gọi cho cậu thôi, với cả đột nhiên nhớ ra một chuyện, rất muốn nhờ nghệ thuật gia giải đáp giúp mình.”

Cô nói đùa, để khiến cảm giác cô đơn nhẹ nhõm bớt, quả nhiên cô nghe thấy một tràng cười vọng lại từ đầu dây bên kia, Cố Mộng Mộng rất hài lòng với cách nói đó của Duy An, nói: “Được, cậu hỏi đi, có chuyện gì?”

“Cậu bảo, nếu một người bên cạnh cậu đột nhiên biến mất, hoàn toàn không thể liên lạc được, thậm chí... thậm chí giống như người đó chưa từng xuất hiện, thì là tại sao?”

Cố Mộng Mộng như lại vừa nhét cái gì đó vào miệng, vừa nghĩ vừa đáp: “Ừm, là ý gì? Thế nào gọi là giống như chưa từng xuất hiện?”

“Nghĩa là không tìm thấy bất cứ manh mối nào để liên hệ với người đó.”

“Vậy bạn bè người thân thì sao? Ai chẳng có bạn, cậu đi tìm họ hỏi xem.”

Duy An bối rối, cô thật sự không biết Tống Thư Minh có những người bạn nào, trước kia còn tưởng anh là giảng viên của trường, nhưng không phải, vậy anh làm nghề gì? Người nhà của anh có những ai? Ngoài biết rằng sức khỏe mẹ anh không tốt ra, cô chẳng biết bất kỳ điều gì khác về anh, hồi cô ốm có ở nhà anh một thời gian, nhưng nhà anh hình như không có ai ở một thời gian dài, cũng không giống như thường có người ở.

Vậy là Duy An đành trả lời Cố Mộng Mộng: “Anh ấy hình như không có bạn, những cái khác... cũng không có.”

“Hả?” Cố Mộng Mộng kinh ngạc phát ra tiếng cảm thán, dừng lại một lúc mới nói: “Này, sao đột nhiên mình thấy sống lưng ớn lạnh, có phải cậu gặp ma rồi không?”

“Mình đang rất nghiêm túc đấy, không đùa đâu.” Duy An bắt lặc.

Động tĩnh phát ra từ ống nghe cho thấy cuối cùng Cố Mộng Mộng cũng đành từ bỏ miếng bò khô của mình, rất nghiêm túc nói với Duy An là để cô ấy suy nghĩ đã, sau đó nói thêm: “Lạ thế à? Vậy thì chỉ có một lý do thôi, anh ấy không phải người của thế giới này.”

Người trong điện thoại phá lên cười ha hả, cảm giác cứ như vừa tưởng tượng ra một bộ phim khủng bố không bằng, Cố Mộng Mộng cười tới không thở được, mãi mới có thể nói tiếp: “Duy An, liệu có phải cậu đã gặp người của không gian khác không?”

Biết rõ đây chỉ là một câu nói đùa hòng hù dọa mình, nhưng Duy An thấy trái tim thất lại. Cô lại nhìn về phía thư viện, nó vẫn yên lặng như thế, kim giây ở đồng hồ trên gác chuông chậm rãi nhúc nhích, vạch ngang một vệt nắng.

Không phải là người của thế giới này?

Cuộc nói chuyện kỳ lạ bị tiếng hét dài ngoài hành lang cắt ngang, giọng quản lý ký túc vọng tới: “Duy An? Duy An!”

Cô không thể không chào tạm biệt Cố Mộng Mộng, chạy ra để gặp quản lý, thấy có bưu phẩm gửi ình.

Duy An ký xong, nhân viên đưa thư lại lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, trên đường cầm về phòng cô lắc lắc, cảm giác bên trong có thứ gì đó đang bay bay vô cùng buồn cười, nhẹ bẫng như không có gì.

Hơn nữa người gửi cũng không ký tên.

Cô vô cùng tò mò, nghĩ rất lâu cũng không biết là ai gửi đồ ình, mà dấu bưu điện là cùng thành phố, ở thành phố Lan ngoài bạn học ra cô chẳng quen ai.

Vậy là chiếc hộp to bằng lòng bàn tay này trở nên thần bí dị thường, Duy An đặt nó lên bàn, đột nhiên nhớ ra hôm qua có đọc báo trên điện thoại, nói rằng gần đây thành phố Lan có rất nhiều phần tử xấu trà trộn, hòng làm rối loạn trị an xã hội.

Cô nhìn chiếc hộp hồ nghi cả nửa ngày, càng nhìn càng lo lắng liệu đây có phải là một quả bom được gửi bằng đường bưu điện hay không.

Nếu đột nhiên nó nổ bùm một tiếng...

Nhưng hình như cuộc đời cô chưa may mắn tới mức nhận được bom của phần tử khủng bố thì phải? Đánh bom chết cô thì họ được lợi gì?

Duy An an ủi mình như thế, do dự rất lâu, tâm trạng hoang mang, lo lắng vẫn không thắng nổi sự tò mò, vậy là cô cầm con dao nhỏ thận trọng rạch theo mép chiếc hộp. Phát hiện ra bên trong đựng rất nhiều những mẫu giấy.

Chúng như từng bị ai đó vò nát, đã không còn bộ dạng ban đầu nữa.

Cô khóc không được cười chẳng xong, gơ tay cầm lên xem, không biết người gửi có thù sâu hận nặng gì với chỗ giấy này, mà vỏ viên rất chặt, mất một lúc cô mới có thể gỡ ra được ra để đọc. Thì ra nó vốn là một tờ giấy hoàn chỉnh, nhưng giờ xem ra đã bị ai đó xé nát, trên môi mẫu vụn đều là những nét vẽ ngang ngang dọc dọc, người học vẽ như cô mà cũng không nhìn ra được là cái gì.

Cùng lúc đó, chuông di động vang lên.

“A lô?” Duy An nhìn di động biết Kiều Ngự gọi, lúc bắt máy, đầu dây bên kia chẳng thấy nói gì, một lúc sau mới hỏi như cố ý giấu giếm: “Gì nhỉ, em nhận được chuyển phát nhanh chưa?”

“Hả? Sao anh biết em nhận chuyển phát nhanh?” Cô vội thò đầu xuống dưới nhìn, không có ai ở đó.

Kiều Ngự cười khê, đáp: “Vớ vẩn, vì hôm qua anh mới gửi mà.”

Duy An càng ngạc nhiên, cầm một đồng giấy nhàu nát ngấm ngấm mãi chẳng ngộ ra được điều gì, đành thấp thỏm thỉnh giáo: “Đây là cái gì, tại sao không đợi về trường rồi đưa cho em?”

“À, gần đây nhà có chuyện, rất nghiêm trọng, anh phải ở bên mẹ một thời gian, không thể quay về trường ngay được.” Giọng anh thay đổi rất nhanh, có chút buồn bực, Duy An đành an ủi mấy câu.

Anh nói tiếp: “Anh vốn định xé đi rồi, thật buồn nôn, nhưng chẳng phải em thích những trò thế này à, tự mình ghép vào mà xem, anh cúp máy đây.”

Nói xong đại thiếu gia vô trách nhiệm kia cúp máy thật, chẳng cả nói tạm biệt.

Duy An rất hiểu tâm trạng ngượng ngùng đó của anh, bèn đi ghép từng mảnh từng mảnh lại, cuối cùng trên bàn xuất hiện tờ giấy hoàn chỉnh.

Tờ A4, rất tùy tiện, giống như chủ nhân của nó tùy tiện rút nó ra từ trong máy in vậy, nhưng bên trên là những nét vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo, haiz, vẽ một cô gái.

Nói là cô gái thật khiến đám sinh viên của Học viện Mĩ thuật phải toát mồ hôi, nhìn giống nét vẽ của trẻ con hơn, cô gái khoác một chiếc áo phao rất to, phình lên như chim cánh cụt, cái mặt phụng phịu ầm ức.

Phía dưới còn viết: Hết kỳ nghỉ anh tạm thời chưa thể đi học lại ngay, nhưng báo cho em một tin tốt lành, sinh nhật em anh sẽ đến tìm em. 14 tháng 3 phải không?

Viết ẩu vô cùng, cứ như vừa viết vừa mắng người vậy.

14 tháng 3, sinh nhật cô, cũng là ngày lễ Tình nhân trắng.

Ký tên: Kiều Ngự

Hơn nữa, khi viết tên mình anh cũng cố ý viết thiếu một nét.

Ánh mặt trời bên ngoài trở nên dịu hơn, Duy An ôm chỗ giấy đó, mỉm cười gửi cho đại thiếu gia xấu hổ kia một tin nhắn, chỉ một từ ngắn ngủi: Vàng.

27. Chương 27: Chúc Tôi Sinh Nhật Vui Vẻ

Thành phố Lan vào mùa xuân dường như đã trở nên vui tươi hơn chỉ trong một đêm.

Đầu tháng Ba, trên các cành đào đều nhú những nụ hoa trắng mập, khiến bức tượng thầy Hiệu trưởng già nghiêm khắc đứng trong đó cũng trở nên hòa nhã, vui vẻ hơn. Duy An mang theo giá vẽ trên lưng đi dạo trong sân trường để giải tỏa tâm trạng, tiện thể tìm kiếm cảm xúc.

Cô đứng dưới cây đào ngẩng đầu lên nhìn, khi gió thổi qua, những cánh hoa mỏng manh màu hồng phấn thơm ngát lưa thưa rơi xuống, nắng xuyên qua những kẽ lá hắt xuống thảm cỏ, trong phong cảnh vô cùng hữu tình như thế, cô đột nhiên nghĩ tới một câu nói: “Tha thứ cho em yêu không đủ say đắm, dù anh sẽ luôn đợi em ở nơi ánh đèn rực rỡ nhất.”

Hãy tha thứ cho cô khi ấy đã bỏ đi quá kiên quyết, không cả cho Tống Thư Minh có cơ hội để giải thích, cũng có thể do cô đã quen với sự chờ đợi và bao dung của anh, nên bị anh chiều hư rồi.

Rõ ràng cảnh ngày xuân rất đẹp, vậy mà Duy An bỗng thấy rất buồn, cô không biết liệu có phải mình chỉ là thể thân cho người vợ đã mất của anh không, nếu chỉ là thế thôi thì...

Phải chăng anh đã quá hao tâm tổn trí vì cô? Việc gì phải thế chứ?

Thời gian dần trôi, những thắc mắc trong lòng cô càng rõ ràng.

Thời khắc đẹp đẽ như vậy mà vẫn có người tới làm phiền.

Từ xa có người vừa ngâm thơ vừa đi đến, câu thơ hôm nay anh ta ngâm theo kiểu cổ điển, vậy là cảnh và tình giao thoa: “Hoa đào thắm nở sắc xuân, rực rỡ muôn phần chẳng ai ngấm.”(*)

(*) Hai câu trong bài Hoa đào của Chu Phác, đời Đường

Ngoài Trịnh Chí Ma ra thì còn ai vào đây nữa?

Duy An chào hỏi Trịnh Chí Ma: “Anh không đi thăm Mộng Mộng à?”

“Tuần trước đi rồi, hôm qua vừa mới về.” Trịnh Chí Ma cuối cùng cũng mặc một chiếc sơ mi đúng quy cách, trời đẹp, anh ta bắt đầu cầm sách đi khắp nơi để đọc thơ. Đúng lúc Duy An rảnh rỗi, bèn đi cùng anh ta, cô nhớ tới chuyện thi đấu bóng rổ lần trước, bèn hỏi: “Phải rồi, người của Đại học A về sau có tới tìm anh gây sự không?”

Trịnh Chí Ma vừa nghe cô nhắc đến chuyện này bỗng có chút căng thẳng, kéo tay cô đi tới gốc một cây đào, thần thần bí bí nói: “Suyt, em đừng kể cho ai biết nhé, người của bên Đại học A sau có kéo bè kéo phái tới gây chiến, nhưng bị Kiều Ngự gọi người đến dẹp yên rồi.”

Duy An kinh hãi lớn tiếng hỏi: “Sao trong trường không ai biết?”

“Ái chà, Duy An ơi, be bé cái miệng thôi...” Trịnh Chí Ma thấp thỏm lén la lén lút nhìn ngó quanh quất thấy chỉ có hai người bọn họ, anh ta hạ giọng đáp: “Gia đình Kiều Ngự có nhiều mối quan hệ lắm! Hơn nữa nghe nói hồi học cấp ba cậu ta có chơi với rất nhiều xã hội đen, đường Trường Thạch em biết không, rất đáng sợ, một đám láo nháo... Kỳ lạ, anh vốn tưởng cậu ta là một thiếu gia ham chơi, nhưng cậu ta học rất khá, tại sao tính cách lại cổ quái như thế?”

Duy An thầm nghĩ, Kiều Ngự qua lại với đám người không đánh không quen ở đường Trường Thạch đã mấy năm rồi, vậy là đành gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. “Bố mẹ anh ấy không quan tâm tới anh ấy lắm, hồi cấp ba đã thế rồi. Haiz, anh ấy rất nóng tính, lại ngang ngạnh, thực ra anh ấy không phải là người khó gần lắm, chỉ là thích thể diện mà thôi.”

Trịnh Chí Ma tiếp tục đi về phía trước với cô, tay cầm tập thơ ngắm nghĩ rồi miệng xì xì thành tiếng: “Đúng là con nhà có tiền có khác, đi học đại học mà lái xe hơi.”

Trên thế giới này, giữa con người với nhau luôn có khoảng cách, những thứ vốn sinh ra không ai khắc phục được, về sau càng khiến người ta lực bất tòng tâm, cũng may Duy An bình thường, chẳng ngưỡng mộ cũng không đổ kỵ.

Chuyện tốt xưa nay chẳng tới lượt cô.

Chỉ có điều, bức tranh mà Kiều Ngự khó khăn lắm mới vẽ được rồi lại xé đi đó, khiến lần đầu tiên Duy An thấy mình không đến nỗi đen đủi lắm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đến cửa thư viện lúc nào không biết, Trịnh Chí Ma vô cùng vui sướng khi thấy cây ngô đồng anh ta yêu thích nhất đã dần lấy lại sức sống, lập tức cảm hứng thơ ca tuôn trào, lao tới gốc cây cất cao giọng đọc thơ Đường.

Duy An và anh ta chia tay nhau ở đây, cô vào thư viện, đang kỳ nghỉ nên rất ít người, thủ thư gật gà gật gù, vừa nhìn thấy có người vào, lập tức hơi cúi đầu, tiện miệng nhắc: “Nhớ đừng lên tầng trên, trong đó vừa quét sơn.”

“Dạ.” Duy An đáp ngay, chạy đi lấy một tờ tạp chí rồi ngồi xuống bàn đọc, thấy bên cửa sổ có hai sinh viên cũng ở lại trường, họ vừa đeo tai nghe vừa đọc sách, xung quanh không còn ai khác nữa.

Thủ thư không thể chống cự được với cơn buồn ngủ bèn nhắm mắt vào, Duy An rón rén chạy một mạch lên tận tầng trên cùng. Quả nhiên vẫn bị khóa, hai cánh cửa gỗ tạm thời bị khóa rất chặt.

Trong lòng có chút thất vọng, dù biết rất rõ đáp án xong vẫn mong nhìn thấy bất ngờ, ví dụ thủ thư quên khóa cửa, ví dụ công nhân vẫn đang làm ở đó, cô có thể nhân lúc mọi người bận rộn mà lên vào trong xem một chút... Nhưng chỗ này vẫn bị khóa, hơn nữa rất yên tĩnh, hình như không còn ai làm việc ở bên trong nữa, trên cầu thang chất rất nhiều vật liệu xây dựng, còn cả một thùng sơn lớn.

Duy An chậm chậm đi lên trên, đi tới chỗ không thể đi tiếp được nữa, cô đứng dựa người vào cánh cửa. Cô chỉ biết mình phải quay về nơi này, nhưng không rõ vì sao.

Lần đầu tiên cô và Tống Thư Minh gặp nhau là ở đây. Về sau, họ cũng đã trải qua rất nhiều buổi tối yên tĩnh bên nhau ở đây. Anh khẽ đọc tiếng Anh cho cô nghe, dạy cô từng chút từng chút một. Đôi lúc, anh sẽ ngâm nga một điệu nhạc, cô thầm cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Anh thích gọi cô là tiểu Annie.

Bao nhiêu tình cảm cũng đã ngập ngề nẩy mầm trong quãng thời gian ấy, giống như những chiếc rễ cây sinh sôi nảy nở cùng tông màu nâu ấm áp nơi đây, sớm muộn gì cũng phát triển tươi tốt rợp trời.

Cô nhẹ nhàng giơ tay đẩy đẩy cánh cửa gỗ, chẳng hề động đậy, tất cả không thể quay trở lại nữa rồi.

Nửa tháng sau khi Tống Thư Minh biến mất, Duy An thật sự cảm nhận được sự yếu đuối của bản thân mình. Trước đây cô không nhận ra, cô đã quen làm một cô gái nhỏ bé trước mặt anh, không cần lo lắng về thể giới khiến người ta khựng hoảng ngoài kia, không cần lo lắng về mọi thứ ở trong trường, cũng không sợ hãi.

“Thầy...” Cô dựa vào cánh cửa lẩm nhẩm gọi anh, nhưng xung quanh đã bị đóng kín, chẳng có gì cả. Không biết sau khi được mở cửa trở lại, tầng trên cùng này sẽ có hình dáng thế nào.

Vậy là Duy An càng nghĩ càng buồn, cuối cùng thở dài cúi đầu định đi xuống, mặc dù là ban ngày, nhưng vì đang quây lại để tu sửa nên nơi này khá tối, khiến cô không thể không thận trọng nhìn xuống dưới chân, bước chậm từng bước một.

Bước chân trên cầu thang bỗng dừng khựng lại.

Trong lúc quay người Duy An như nghe thấy gì đó, hình như có người vừa gọi Annie.

Cô bấu mạnh vào tay mình, ảo giác ấy khiến cô sợ tới phát hoảng, cô như bị ma xui quỷ khiến quay lại bên cánh cửa.

Cánh cửa gỗ rõ ràng vẫn bị khóa chẳng có động tĩnh gì cả.

Tất cả mọi tình tiết ly kỳ và sợ hãi như được liên kết lại, rất lâu trước đó Cố Mộng Mộng từng nói rằng, thư viện này cứ là lạ.

Còn bản thân cô, thỉnh thoảng cũng nhìn thấy nó xuất hiện trong tầm mắt ở những góc rất kỳ quái, thậm chí có lúc nửa đêm giật mình tỉnh dậy, cô cũng nhìn thấy bóng thư viện in trên cửa kính.

Duy An bắt đầu run lên bần bật. Cô nhớ lại câu nói đùa của cô bạn cùng phòng vào hôm cô gọi điện: “Có phải cậu gặp ma không?” Nhưng cảm giác này không đơn giản là sợ hãi. Giống sự kỳ vọng chờ đợi trong sâu thẳm trái tim hơn, lẽ nào cô kỳ vọng nơi này sẽ xảy ra chuyện khác thường nào đó?

Thứ mùi ẩm mốc cũ kỹ tỏa ra từ cánh cửa gỗ, quện vào đó là mùi sơn mới, bao nhiêu những bộ phim ma từng xem rất lâu trước đó giờ như sống lại ngay trước mắt. Nhận thức vừa đáng sợ vừa mâu thuẫn này khiến Duy An cảm thấy mình sắp phát điên, cô quay người không nhìn thêm nữa, lao thẳng xuống dưới cầu thang xoắn ốc, những bậc cầu thang mà hằng ngày cô đều đi qua kia giống như không có điểm kết thúc, cô sợ tới mức vừa chạy vừa hét ầm lên.

Cuối cùng, cô tông vào người thủ thư nghe tiếng động chạy lên.

Người phụ nữ trung niên gần như túm lấy cổ áo của cô nữ sinh nhỏ bé kéo xuống dưới tầng một. “Gào khóc gì chứ! Đã nói với em trên đó tối rồi mà, rốt cuộc em muốn mượn sách gì? Ra quầy tự tra tìm đi, đừng gào tới gào lui, lớn bằng từng này rồi còn sợ bóng tối!”

Cô không ngừng quay đầu lại nhìn về phía cầu thang, nhưng không muốn rời đi, tiếng gọi quen thuộc đó vẫn vang vọng bên tai, có điều tất cả những chuyện ấy không thể xảy ra được nữa.

Thư viện... rốt cuộc thư viện có bí mật gì?

Đáng tiếc, sau đó thì cô thủ thư cảnh giác liên tục quan sát Duy An, chỉ sợ cô lại chạy đi gây chuyện, cô không có cơ hội lần thứ hai, đành cúi đầu vội đọc sách một lúc, rồi ra về.

Ánh mặt trời rạng rỡ trên cao chiếu xuống khiến bao phiền muộn trong lòng đều tan biến, Duy An thấy sân trường vẫn như mọi ngày, Trịnh Chí Ma say sưa cầm tập thơ đứng dưới gốc cây ngô đồng ngâm nga, từ phía xa xa có người đang chuyển bàn ghế tới, hình như muốn tiếp tục hoạt động bán hàng từ thiện trong kỳ nghỉ.

Cuộc sống vẫn đang tiếp diễn, tất cả đều bình an vô sự.

Chỉ có cô nhớ Tống Thư Minh, nhớ tới sinh ảo giác, cho rằng tất cả mọi chuyện trên đời đều là anh, đều liên quan tới anh. Cô bỗng trở nên căng thẳng vì suy nghĩ ấy, lần này là cô và Kiều Ngự cùng nhau bỏ đi trước mặt anh, là cô đã nhận lời người khác.

Hơn nữa, rõ ràng Kiều Ngự mới là người cô đã thích bao nhiêu năm nay mà. Cô vội vội vàng vàng lấy đi động ra gọi cho Kiều Ngự, xưa nay cô chưa bao giờ khẩn thiết muốn chứng minh điều gì đó như lần này.

Kiều Ngự nghe máy có chút cau kính: “Chuyện gì thế?”

“Em... em nhớ anh...”

28. Chương 28

“Nhớ anh?” Kiều Ngự hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn cười, do dự một lát, không đợi Duy An giải thích, anh đột nhiên hạ giọng nói: “Được, em sao thế? Có phải có chuyện gì không?”

Mặc dù biết anh không nhìn thấy, nhưng Duy An vẫn vừa đi vừa lắc đầu, “Không phải, không phải thế, em muốn nói, anh sẽ không gạt em nữa phải không? Anh sẽ không đột nhiên biến mất chứ? Sẽ không vứt bỏ em ở...”

Kiều Ngự không nói gì.

Duy An gần như nói mà không nghĩ, nói một mạch, cô đi rất xa mới cảm thấy mình thật sự thoát khỏi cái bóng của thư viện, hạ giọng cố vượt qua tâm trạng căng thẳng, hỗn loạn, tiếp tục nói: “Em xin lỗi... em làm phiền anh phải không? Vừa rồi em bị dọa cho sợ quá... sợ chết mất...”

Duy An thầm tự giận mình, nghĩ thật quá mất mặt, bị dọa cho hồn bay phách tán giống như một con ốc, không ngừng muốn nắm bắt thứ gì đó để chứng minh rằng mình còn tỉnh táo.

Kiều Ngự chỉ điềm đạm “ừ” một tiếng, chắc chắn anh đang không vui.

Duy An nhìn cái bóng của mình kéo dài trên mặt đất, nói nhỏ: “Vậy anh làm việc đi, em không sao.”

“Anh cúp máy đây.” Kiều Ngự lạnh lùng nói.

“Kiều Ngự!” Duy An đột nhiên hét gọi, Kiều Ngự ngáp ngừng, rồi hỏi: “Sao thế?”

“Em cảm thấy, em vẫn thích...”

“Đừng nhiều lời nữa, anh còn có việc. Đợi ngày mười bốn anh quay về trường chúc mừng sinh nhật em. À, bảy giờ tối gặp nhau trước cửa KTV Kim Tước trong trung tâm thành phố.” Xưa nay anh luôn ghét nói những lời ngọt ngào cho dù là một cái hẹn lãng mạn cũng nói bằng cái giọng khô cứng ấy.

Duy An không có cơ hội nói nốt nửa vế sau, đành nuốt trở vào trong, nhắc lại lời anh: “Bảy giờ tối ngày mười bốn, được, anh nhất định phải đến đúng giờ nhé.”

“Anh biết rồi, thật nhiều chuyện. À, hôm đó là lễ Tình nhân trắng, không đến nổi em không biết chứ?”

Duy An nói đương nhiên cô biết, hiếm khi thấy Kiều Ngự không nhéo: “Em nhớ chuẩn bị quà đáp lễ đấy, ngày Tình nhân anh đã đưa em đi chơi còn gì.”

Anh thật giống như đứa trẻ hư đang đòi quà.

Cuối cùng, Duy An cũng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều nghiêm túc đáp: “Vâng, em sẽ chuẩn bị quà cho anh.” Lần trước bức tranh cô vẽ Kiều Ngự ngồi giữa vườn hoa oải hương chỉ cần tô màu nữa là hoàn thành, đó là một biển hoa rất đẹp, người mẫu mặc áo trắng, một màu tím tươi trẻ thật khiến thị giác được thỏa mãn.

Đó từng là tất cả những gì cô mơ ước.

Duy An thầm đắc ý, hiện nay thứ duy nhất mà cô cảm thấy tự tin có lẽ chính là khả năng vẽ, cho dù Kiều Ngự có là ngọn núi băng ngàn vạn năm, anh cũng sẽ nhận bức tranh đẹp đó.

Mấy hôm sau Duy An đã hoàn thành bức tranh, mừng mười bắt đầu học kỳ mới. Buổi tối, cô tự nhắc mình rằng sẽ gọi cho Tống Thư Minh lần cuối cùng, nhưng điện thoại của anh vẫn không kết nối được, tất cả giống như một giấc mơ kết thúc quá đột ngột, khiến người đang sống trong hiện thực là cô cuối cùng vẫn phải quay về bên Kiều Ngự.

Ngày sinh nhật Duy An, Cố Mộng Mộng xách túi lớn túi bé lên trường, cô ấy giữ lời hứa mang cho Duy An một túi thịt bò khô to, còn chưa mở ra đã ngửi thấy mùi thơm rồi.

Hai người đi lĩnh sách xong, ngồi trong phòng ăn vặt, Cố Mộng Mộng đi quanh bức tranh Duy An mới vẽ một lúc lâu, sau đó kinh ngạc nói: “Này? Đây chẳng phải là bạn trai của Trình An Ni sao?”

Duy An không trả lời, Cố Mộng Mộng quyết định truy hỏi tới cùng, khiến cô đành phải cung khai hết: “Thực ra... bây giờ anh ấy là bạn trai của mình.”

“Không phải chứ! Để Trình An Ni thấy lại làm khó cậu, mình nghe Trịnh Chí Ma nói, học kỳ trước mỗi lần đội bóng rổ của họ có hoạt động, Trình An Ni đều đến đội Kiều Ngự, sau đó họ luôn cãi vã, Trình An Ni cứ quần chặt lấy Kiều Ngự không buông, những người ở đội bóng rổ đều biết hết đấy. Mình khuyên cậu đừng có động vào hai người đó, hình như gia đình họ còn có quan hệ gì ấy, không phải kiểu gia đình như chúng ta đâu.”

Chẳng mấy khi cô bạn phở bò cùng phòng tràng giang đại hải nhớ được bao nhiêu tin tức lớn nhỏ như thế, Duy An biết là vì Cố Mộng Mộng lo lắng cho cô, sợ cô bị bắt nạt, gật đầu: “Mình biết rồi.”

Cảm giác không thể nào giải thích rõ được kia lại ủa về. Về phần Kiều Ngự, ngay chính Duy An cũng không biết tại sao khi thật sự nhận được lời tỏ tình của anh cô lại không xúc động như trong tưởng tượng.

Tối năm giờ chiều, Duy An cầm di động gửi tin nhắn cho Kiều Ngự, nói mình đi trước, bảo anh buổi tối ra thẳng trung tâm thành phố là được.

Một mình cô dùng giấy màu xám bọc bức tranh lại cố ý chọn màu tối, để tránh gây chú ý khiến Kiều Ngự không vui.

Vì sợ Cố Mộng Mộng truy hỏi, nên cô ra ngoài rất sớm, một mình men theo con đường nhỏ trong sân trường, vô thức đi qua trước cửa thư viện, chỗ đó giờ vẫn còn đang có học sinh tổ chức bán hàng làm từ thiện. Cô không có việc gì làm, đi dạo quanh chỗ bán hàng một vòng, quả nhiên bị người ta túm lại chào mời. Cũng may hôm nay tâm trạng của cô khá vui vẻ, hề nghĩ đến vẻ mặt của một người có tính khí kỳ cục như Kiều Ngự khi nhìn thấy bức tranh này, cô lại cười thầm trong lòng, vậy là chủ động mua hai chiếc bút.

Ngẩng đầu lên nhìn, cây ngô đồng đã mọc lá, hôm nay Trịnh Chí Ma không có ở đây, chắc vừa vào học nên công việc ở đội bóng rổ tương đối bận.

Trước kia, mỗi lần cô đều đứng ở đây đợi Kiều Ngự, nhưng chưa lần nào đợi được anh.

Hôm nay, cô ôm bức tranh đi qua, quay người nhìn vào trong thư viện, đã mười bốn rồi, nhưng tầng trên cùng vẫn không có động tĩnh gì, không biết mấy giờ mới mở cửa.

Duy An thấy có chút hổ thẹn, thực ra cô vẫn luôn không dám thừa nhận, cô không thể quên Tống Thư Minh.

Càng nghĩ như thế thì càng muốn sớm gặp được Kiều Ngự, cô mang theo bức vẽ lớn ngồi trên xe bus tới trung tâm thành phố, trên đường có một cặp vợ chồng trẻ mang theo con lên xe, vừa khéo ngồi cạnh Duy An.

Người mẹ liên tục nhìn Duy An, kéo tay đứa trẻ chào cô, còn cúi đầu nói: “Con ngoan nhìn kia, chị học vẽ đấy, rất đáng yêu, chị biết vẽ.”

Đứa trẻ tròn xoe mắt, nhìn bức tranh được cô bọc lại reo lên vui vẻ, sau đó tò mò giơ tay ra định chạm vào, người mẹ vội vàng ngăn con: “Đừng làm phiền chị. Con ngoan, sau này mẹ sẽ cho con học vẽ, được không? Giống như chị vậy, những người học ở trường nghệ thuật rất có khí chất.”

Duy An có chút bối rối, thầm nghĩ, mình bình thường thế này sao có thể liên quan gì đến hai từ “khí chất” chứ? Đang định thoái thác, nhưng rồi chợt nhớ tới lời thoại trong một bộ phim cô từng xem: “Nếu người khác khen một cô gái có khí chất, điều đó chứng minh cô gái ấy rất xấu.”

Cô đành thừa nhận, thích thú cười trêu đứa trẻ.

Người mẹ rất dễ gần, bắt đầu trò chuyện với cô, hỏi kinh nghiệm học mỹ thuật, giống như chị ấy rất hy vọng sau này sẽ nuôi dưỡng được một họa sĩ vậy, cô bất giác nhớ tới giấc mơ của mình.

Xe bus vào bến, vừa khéo đỗ ở ngay cạnh khu buôn bán sầm uất của thành phố Lan.

Duy An vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy màn hình điện tử rất lớn gắn ở tầng trên cùng tòa nhà văn phòng cao cấp bốn mươi tầng, trên đó liên tục xuất hiện những bức tranh vẽ hoa súng nổi tiếng của Monet.

Trời vừa tối, Duy An nhìn thấy màn hình chậm chậm thay đổi, bức tranh sơn dầu nổi tiếng của Monet được sử dụng hiệu ứng ánh sáng, từng chùm ánh sáng từ trên rớt xuống rồi xuyên thẳng qua, làm nổi bật màu vàng cam và những hạt chu sa nhỏ xíu, tất cả những bông hoa mở ảo như bùng cháy. Tất cả những bức vẽ

với thứ màu sắc bắt mắt ấy đều thể hiện sự hài hòa hoàn mỹ, vừa tràn trề sức sống lại vừa thổ lộ cho cả thế giới biết về sức mạnh và vẻ đẹp tự nhiên của mình qua những đường nét dịu dàng.

Cô rất thích Monet, thích các nét vẽ xoắn của ông, trong thế giới tranh sơn dầu không có thứ gọi là ký hiệu của không gian mà chỉ có ánh sáng và màu sắc nắm bắt bởi nét bút.

Cho dù chỉ là kỳ vọng, cô cũng kiên định tin rằng mình có thể trở thành một họa sĩ tranh sơn dầu số một. Vì lý do đó mà Duy An cười càng tươi hơn, ôm chặt bức vẽ của mình hơn.

Trung tâm thành phố vào lúc sáu, bảy giờ tối đã trở thành một bãi đỗ xe lộ thiên, xe bus tắc đường, cũng may cô đi sớm, nếu không lại để Kiều Ngự phải đợi.

Cô gái xưa nay vẫn chẳng có chút tự tin nào dựa đầu vào cửa sổ xe nhìn bức tranh khổng lồ đó, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến trái tim mình bình yên. Cô không ngừng nhắc nhở bản thân đừng sợ hãi nữa, bắt đầu từ ngày hôm nay, không được quan tâm tới những chuyện không thể hồi hận đó nữa, nỗ lực cố gắng vẽ, cố gắng ở bên... Kiều Ngự.

Vì hôm nay là ngày lễ Tình nhân trắng, nên trước cửa trung tâm thương mại đều làm những hộp quà khá đẹp để trang trí.

Duy An xuống xe, khi cô tới KTV Kim Tước đã gần bảy rưỡi, cô lo lắng thấp thỏm, sợ Kiều Ngự sốt ruột lại mắng mình, kết quả chạy vào tìm mãi nhưng người lễ tân nói Kiều Ngự chưa tới, tuy nhiên anh đã đặt phòng từ mấy ngày trước rồi.

Duy An không tiện giục anh, quyết định ôm bức tranh vào trong ngồi đợi, lúc này cô mới phát hiện ra cách trang trí của từng phòng không giống nhau.

“Người gọi điện đặt phòng nói muốn chọn phòng vẽ tranh Monet.” Nhân viên phục vụ đẩy cửa, Duy An kinh ngạc phát hiện dưới ánh đèn, xung quanh bốn bức tường là bức tranh sơn dầu màu sắc vô cùng rực rỡ. Đó chính là cảnh tượng mặt trời mọc trên bến cảng mờ sương, trong khối màu sắc được tạo thành từ màu tím nhạt màu đỏ phớt, màu xanh xám và màu cam vàng đỏ, vàng mặt trời đỏ rực đang kiêu hãnh kéo cả lớp sóng màu da cam rực rỡ rẽ nước trời lên. Kết hợp với không khí vốn riêng tư và ánh đèn ấm áp đặc trưng của các phòng KTV, khiến ba con thuyền nhỏ trong bức tranh dần dần trở nên mờ ảo, thấp thoáng trong sương mù. Cho dù chỉ là mảng màu xám nhạt nhưng vẫn khiến người ta vô cùng rung động.

Duy An thậm chí không kịp nói lời cảm ơn với người nhân viên dẫn đường, cô thực sự quá chấn động trước căn phòng màu sắc này.

Cô rất thích nơi đây.

Bao nhiêu năm nay, Duy An luôn tưởng chỉ mình mình đang lên quan sát Kiều Ngự, luôn cho rằng anh chẳng quan tâm tới mình, thậm chí cô còn nghĩ anh coi thường mình, nên thà ngồi nhà “sáng tác” ra mấy trăm bức thư tình cũng không chịu tìm cơ hội tới gặp người thật để bày tỏ.

Đến khi, cả hai cùng lên đại học, vô tình hữu ý, gặp nhau trong sân trường mà bỏ lỡ qua nhau rất nhiều lần.

Duy An nhẹ nhàng đặt bức vẽ lên bàn, dù dưới bức tranh sơn dầu nổi tiếng của một họa sĩ vĩ đại, cô cũng vẫn mong được nhìn thấy vẻ mặt của Kiều Ngự khi nhận bức tranh này. Nó chính là một lá thư tình tình tế, dùng hội họa để lưu giữ những rung động không bao giờ lặp lại lần nữa.

Trên màn hình vẫn đang mở nhạc, nền MTV là một màu trắng thuần khiết, sau đó dần dần xuất hiện bài tình ca ấm áp giữa những bức hình màu đen. Đây là một bản tình ca đơn giản, nói lên tâm trạng khúc khuỷu trong lòng chúng ta. Một mình cô ngồi trên sofa nghe hết bài hát, Kiều Ngự vẫn không trả lời tin nhắn. Cô cầm di động lên nhắn cho anh tin nữa: Em đến rồi, anh đang ở đâu?

Rất lâu sau, khi bài hát kia vang lên lần nữa, cốc nước táo trên bàn đã uống hết, rõ ràng cô nghĩ đến rất nhiều những chuyện không vui, nhưng vẫn tự nhủ với mình rằng lần này Kiều Ngự đã nghiêm túc hứa rồi.

Sao anh có thể nuốt lời lần nữa?

Chín giờ, Duy An sốt ruột bấm máy gọi cho Kiều Ngự, nhưng di động lại là trạng thái tắt máy.

Cô đợi đến mười giờ, ngoài hành lang KTV có rất nhiều khách khứa đi lại, cánh cửa của phòng bên cạnh mở ra, truyền tới những tiếng hát tập thể lạc điệu, những chiếc ly thủy tinh để cao được nhân viên phục vụ bê qua, có người đi ngang qua, nhìn vào căn phòng yên ắng của cô với ánh mắt tò mò.

Khói thuốc, hơi rượu, lần đầu tiên cô bước chân vào nơi trung tâm đô thị phồn hoa rực rỡ, lòng đầy háo hức, nhưng cuối cùng vẫn là một kết cục lạnh lẽo, tất cả vẩn đi vào vết xe đổ, giống như trò đùa độc ác không bao giờ kết thúc, chỉ có cô luôn một mình đợi Kiều Ngự, còn anh chẳng bao giờ xuất hiện.

Em có biết, cho dù cơn mưa xối xả khiến cả thành phố này sụp đổ

Anh cũng sẽ ôm em trong lòng

Không thể chịu nổi khi nhìn thấy bóng em tới

Hắn rõ nỗi đau khổ ly biệt trong dòng thời gian trôi rất chậm.

Lời bài hát Thời gian trôi rất chậm dần xuất hiện trên màn hình. Cô không thể nào khống chế việc khinh bỉ chính bản thân mình. Nếu là Tống Thư Minh, nếu anh biết cô ở đây khổ sở chờ đợi, nếu là anh.

Anh nhất định sẽ ôm cô vào lòng, nhất định sẽ không vứt bỏ cô ở đây.

Duy An cầm di động lên không biết mình còn có thể gọi cho ai, một bài hát nữa lại kết thúc. Nhưng người xuất hiện bên cô trên thế gian này đều đột nhiên biến mất trong nháy mắt, cô nhớ ra mình từng thề rằng, sẽ không bao giờ đợi Kiều Ngự nữa, sẽ không bao giờ để bản thân phạm cùng một sai lầm nữa.

Nhưng cô vẫn không đủ tốt, không đủ tuyệt tình, cũng không đủ kiên định.

Duy An xé tờ giấy bọc tranh ra, người con trai trong tranh hình như vẫn còn ở trong biển hoa ngày hôm ấy anh nghiêm túc nhưng lại đầy ẩn ý nói: “Anh không thể hứa sẽ không bắt nạt em, nhưng anh hứa em không phải là thể diện của bất kỳ ai.”

Mảnh giấy mạ vàng đặt trên bàn viết: White Day(*), ngụ ý mong chờ và hạnh phúc.

(*) White day: Ngày Trắng, là ngày lễ được tổ chức vào 14 tháng 3, một tháng sau ngày Valentine ở Nhật Bản, Hàn Quốc và Đài Loan.

Thì ra chẳng có gì thuộc về cô.

Mười một giờ, khi bài hát cuối cùng kết thúc, trong một thời gian dài không có ai chọn bài, màn hình biến thành màu đen.

Duy An ngồi trước bức tranh sơn dầu của Monet, ngâm nga khúc nhạc mừng sinh nhật, dù âm tiết đơn giản nhưng cô vẫn cứ bị lạc điệu. Cô ôm di động khế khằng chúc mừng mình: “Chúc mình sinh nhật vui vẻ.”

29. Chương 29: Bức Tranh Gãy Làm Đôi

Cuối cùng cô ôm bức tranh ấn chặt vào mặt, ép mình không được khóc, một mình rời đi thản nhiên như khi đến.

Trên hành lang phía sau vẫn còn những cô gái đang lắc lư, ánh đèn ấm áp, ồn ào náo nhiệt, chỉ có mình cô là ăn vụng như một học sinh, mái tóc dài rối bời nhét vào trong mũ áo.

Đây là khoảng cách không sao nghịch chuyển được, cô và Kiều Ngự là hai người sống ở hai thế giới khác nhau, cô bình thường như thế, lên đại học rồi cũng không biết đi chơi, càng không biết trang điểm làm đẹp, nếu Trình An Ni đến những nơi như thế này chắc chắn sẽ khiến không khí trở nên náo nhiệt.

Nhưng ngay cả một cơ hội Kiều Ngự cũng không cho cô.

Ra khỏi Kim Tước, đứng ở đầu đường, Duy An thấy rất rõ bộ dạng của mình qua tủ kính bày hàng ở phía sau. Tống Thư Minh từng nói muốn cô để tóc dài, còn Kiều Ngự cũng từng nói, anh tuyệt đối không bao giờ nuốt lời lần nữa.

Thì ra cô chưa bao giờ may mắn, ai cũng chỉ coi cô như con ngọc, càng nghĩ thế cô gái trong tủ kính càng rơi nhiều nước mắt hơn. Cô tức tối lau phắt đi, cúi đầu ôm bức tranh lang thang trong ánh đèn neon, dòng người đông đúc hòa cùng không khí ngọt ngào của ngày lễ khiến vẻ mặt họ khi nhìn cô đều có những biểu hiện rất thú vị, hoặc cảm thông hoặc thắc mắc.

Cô càng đi càng nhanh, hoảng loạn không phương hướng, xe bus thì mãi không thấy đến, cô đành ôm tranh đi vào một con hẻm nhỏ tối om, muốn vòng qua trung tâm thương mại tới bến xe tiếp theo để đi tuyến xe bus khác. Đèn đường bị hỏng, cuối cùng cô buồn bã dựa vào bức tường trống trải, nhắm nhin rất lâu rồi òa khóc thành tiếng.

Người đó nói muốn đợi cô lớn lên, nhưng lại luôn coi cô là người thể thân, rồi từ đó bật vô âm tín.

Còn Kiều Ngự nói muốn tổ chức sinh nhật cho cô vào ngày mười bốn, cuối cùng đợi đến đêm, anh lại trêu cô lần nữa.

Duy An nhún nhường hết lần này tới lần khác, từ nay về sau thật sự không thể tin được vào lời hứa nữa rồi.

Từ xa vọng lại tiếng chai rượu bị đập vỡ, rồi tiếng bước chân mỗi lúc mỗi gần. Đến khi cô lau khô nước mắt, nghi hoặc quay người lại nhìn, thì tất cả đã muộn. Bốn, năm người đàn ông cao lớn người nòng nặc mùi rượu loạn choạng bước đến, có người còn cười hi hi ha ha, rõ ràng họ đã uống say, người đi đầu cầm một điều thuốc.

Duy An nhanh chóng nín thở không dám nói, cúi đầu ôm chặt đồ của mình muốn đi lách qua người họ.

“Này? Ôm tranh, có phải cô bé này không?”

Duy An không kịp nghĩ anh ta nói vậy là có ý gì, đang định nhấc chân chạy thì ai đó túm lấy cô từ phía sau, cô sợ hãi giơ bức tranh lên đập về phía người đó, “Buông tôi ra...”

“Ái chà!” Người đàn ông bị đập trúng vốn chỉ là giơ tay kéo cô lại, giờ bị đánh, hấn tức tối, buột miệng chửi: “Con ranh này không muốn sống nữa! Mau qua đây cho tao, mang nó về rồi tính!”

Con đường hẹp tối đen, tiếng ai đó cười đầy gian xảo vang lên từ phía sau, bật lửa được bật lên, Duy An nhìn rõ vết sẹo dài trên mặt người đó, còn người mà túm cô lại kia tóc nhuộm màu xanh, hấn nhìn dọc theo cổ tay cô lên bằng ánh mắt ác ý.

Một đám lưu manh.

Di động đột ngột đổ chuông, giống như cọng rơm cứu mạng, Duy An giật mình bừng tỉnh thoát khỏi sự hoảng loạn, cô nhanh chóng lấy di động ra, không kịp nhìn là ai gọi, chỉ bấm nghe vào hét lên: “Thầy ơi...” Trong lúc cô sợ hãi nhất, theo bản năng cô bấm gọi Tống Thư Minh, mặc dù khả năng anh gọi là không cao.

Chưa kịp nói câu thứ hai, tên tóc nhuộm màu xanh kia vội giơ tay ra bịt chặt miệng cô lại, hất tay ấn cô vào tường.

Di động bị ném ra xa.

Cô sợ tới phát điên, dùng bức tranh đập tới tấp, nhưng đám người đó vây quanh cô rồi dễ dàng cướp được bức tranh, ném nó xuống đất giống như ném đầu mẩu thuốc lá.

Trong đêm tối, cách đó không xa là con đường sáng rực người qua kẻ lại tấp nập, nhưng Duy An bị bịt chặt miệng, sắp ngạt thở tới nơi, còn tiếng cười đáng sợ của những kẻ lưu manh lại quanh quẩn bên tai khiến người ta buồn nôn.

“Buông tôi ra...” Áo bị kẻ nào đó giật mạnh, nước mắt Duy An trào ra, cô không ngừng giãy giụa, cô không thể tưởng tượng nổi chuyện này lại xảy ra với mình; còn những kẻ trước mặt đang cười đầy xấu xa kia người nòng nặc mùi rượu và mùi thuốc lá rở tiền. Cô cắn bản, cắn bản không thể thoát được.

Cả thế giới đang nói “anh yêu em”, ai có thể cứu cô đây? Lễ Tình nhân trắng hạnh phúc là thế, ai biết cô lại đang bị đám lưu manh giở trò sỗ sàng.

Lúc hoảng loạn tuyệt vọng, Duy An không thể khống chế được sự căng thẳng của bản thân, cô không ngừng hét gọi: “Thầy... Tống Thư Minh!” Nhân lúc người đứng trước mặt phân tâm, cô dùng hết sức mình đẩy hẳn ra, quay người định chạy, nhưng tóc bị giật ngược trở lại.

“Mẹ kiếp! Muốn chạy? Thấy cô em đáng thương, anh đây vốn định sẽ dịu dàng hơn một chút. Em gái, hôm nay em sẽ bị chơi tới thảm rồi...” Những lời bần thủ không muốn nghe nhưng vẫn lọt vào tai.

Duy An bị kéo lại không thể cử động, giờ tay với được tranh vừa rồi bị ném vào góc tường quay người đập vào kẻ đang nắm tóc mình, kết quả, kẻ đó không ngờ cô vẫn còn sức, nên bị đập rất đau, hắn đạp chân lên bức tranh, đá một cái khiến bức tranh gãy làm đôi, rồi tức tối đuổi theo cô.

Cô vừa hét vừa loạng choạng chạy về phía di động, màn hình nhấp nháy liên tục cho thấy di động chưa bị hỏng. Ngón tay như chạm phải vết nứt của màn hình, ba từ quen thuộc khiến Duy An gần như bật khóc nức nở, Tống Thư Minh.

“Thầy ơi... Thầy! Em sợ... em nghe lời, em sẽ lớn lên rồi mới hỏi thầy những chuyện đó, thầy đừng bỏ em một mình, bọn chúng muốn... thầy ơi!”

Tất cả mọi âm áp đều như bị rút khỏi cơ thể, miệng Duy An bị chúng bịt chặt, người đàn ông phía sau kéo tuột cô vào một con hẻm, từ đó lại thông sang một con đường vắng vẻ khác.

Duy An đã hoàn toàn tuyệt vọng, cô căm hận tất cả mọi chuyện của ngày hôm nay, nếu cô không dễ dàng tin vào lời hứa của Kiều Ngự, nếu cô không ngốc nghếch đợi anh tới tận muộn thế này... tất cả vốn sẽ không xảy ra.

Đầu đường đột nhiên có ánh sáng, là đèn xe.

Một chiếc xe con màu đen đột ngột dừng lại, Duy An tưởng mình có hy vọng rồi, cô không ngừng giãy giụa phát ra những tiếng ư ư, nhưng chiếc xe đó chẳng có động tĩnh gì, còn kẻ phía sau cô không chịu buông tay.

Cửa xe nhẹ nhàng được kéo xuống hở một khe nhỏ, bên trong vọng ra âm thanh rất khê: “Đánh nó cho tôi!”

“Nhưng... đã nói chỉ dọa nó thôi mà.”

“Đánh! Phía anh ấy tôi sẽ giải thích.”

Duy An cứng đờ cả người, cô nghe thấy giọng nói ấy... là giọng của Trình An Ni.

“An Ni... cậu...”

Cô không có cơ hội nói tiếp nữa, thậm chí không có thời gian sắp xếp lại tư duy để hiểu nguồn cơn câu chuyện. Cô trợn mắt nhìn người đàn ông với vết sẹo dài trên mặt cười ghê rợn, hắn quay người cho cô một cái tát, cô bị đánh tới mức không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa, còn chiếc xe ngoài đầu đường lặng lẽ rời đi.

“Đánh con bé yếu xìu ngu ngốc này thật khiến tao cũng ngại, đi, Đông Tử, mau nhặt một chai rượu về đây, mau lên.”

Một kẻ nữa vâng dạ, quay người chạy đi nhặt chai rượu. Mặc dù Duy An không biết chúng định làm gì, nhưng cô ý thức được hôm nay nhất định sẽ có chuyện. Cô liều mạng cắn vào tay kẻ đang bịt miệng mình, đối phương khê gầm lên chửi rủa, rồi buông cô ra, giờ tay tát mạnh lên mặt cô một cái.

Duy An thấy mình gần như không đứng nổi, mặt bồng rát, miệng chảy máu, được người ta thả rồi mà lại đứng không vững, cô muốn mở miệng hét gọi nhưng thấy tên mặt sẹo cười gian tà rồi giờ cao chai rượu nhắm vào cô giáng xuống.

Bọn chúng... bọn chúng điên rồi!

“Dừng!” Tiếng thét xé gan xé phổi, nhưng bị người ta giữ, Duy An không thể giãy giụa nổi, chỉ còn biết mở mắt trừng trừng nhìn chai rượu đập vào đỉnh đầu mình.

Mất... mất của tôi...

Tiếng thét thê thảm xé rách màn đêm, những mảnh chai vỡ dính đầy máu, bị ném vào thùng rác ven đường, rồi bọn chúng bỏ chạy: “Mau đi thôi!”

Đây có phải một cơn ác mộng không?

Trong ánh sáng loang loáng của vũng máu, Duy An lại thấy tỉnh táo, không biết bao lâu sau, cô thấy mình được bế lên, nhưng, cô không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, không cảm nhận được bất kỳ hơi ấm nào.

Con người ta khi tuyệt vọng tới cùng cực sẽ sợ hãi tự bảo vệ mình, giống như một cỗ máy, lúc sụp đổ sẽ đột nhiên trở nên dờ dẫm.

Cảm giác đau đớn duy nhất bắt nguồn từ đôi mắt, trong lòng cô không ngừng la hét, nhưng không rõ mình có nói ra miệng hay không, “Đừng! Buông tôi ra...” Màu đỏ giống như nước triều dâng ập tới, muốn nhấn chìm cô.

Cô đã làm sai điều gì để bị đối xử như thế này? Nếu Kiều Ngự không lỡ hẹn, nếu cô không lơ là cảnh giác mà đi vào con đường khuất vắng đó, thì tất cả đã không xảy ra... Ý thức của cô bị sự đau đớn giữ cho tỉnh táo, cho tới tận khi vào đến bệnh viện cô mới ngất đi.

Trong giấc mộng khủng khiếp Duy An nhìn thấy rất nhiều chuyện.

Vô số âm thanh giống như luồng khí xoáy không ngừng, va đập vào trái tim cô, cô nhìn thấy người bố tuyệt tình của mình đập cửa bỏ đi hồi cô còn nhỏ, không hề quay đầu lại nhìn cô lần nào. Còn cô họ ôm đứa bé là cô bây giờ đứng bên cạnh khóc thảm thiết, đau lòng nói: “Duy An đừng trách bố con, ông ấy đã có gia đình mới rồi, ông ấy không thể... không thể thường tới thăm con được.”

Vì vậy, từ sau ngày hôm đó, Duy An đã biết mình không giống những người bạn khác, cô không có sự quan tâm thương yêu của cha mẹ, sống rất rón rén thận trọng, không được gây phiền phức cho cô và chú.

Sau này đi học, cô không thông minh, hiệu quả của sự nỗ lực cố gắng cũng có hạn, thành tích luôn không cao, nhưng mỗi lần cô họ thấy cô được điểm cao thì đều vô cùng vui.

Mười tám tuổi, ngày mà Duy An nhận được giấy thông báo trúng tuyển của Đại học G, cô họ còn đặc biệt đưa cô ra ngoài ăn cơm, mặc dù chú ngồi bên cạnh sắc mặt khá lạnh lùng, nhưng bao nhiêu năm nay, cuối cùng chú vẫn không lên tiếng can ngăn về chuyện liên quan đến cô.

Sau bữa cơm đó, Duy An tự nhắc nhở mình không được làm phiền tới gia đình cô chú nữa, cô cố gắng kiếm tiền và tiết kiệm hết mức có thể, cô không muốn xin tiền cô chú.

Cuộc sống tăm tối đó cô vẫn luôn giấu kín trong lòng, không nói ra không có nghĩa cô đã quên.

Cô đã cố gắng để sống vui vẻ, nhưng lại không thể nào thay đổi được mặc cảm tự ti trong lòng, hết lần này tới lần khác không dám bạo dạn nói ra suy nghĩ của mình, hết lần này tới lần khác bị hiểu lầm, bị tổn thương.

Sau đó...

Mọi việc trong dòng sông ký ức dài dang dặc mỗi lúc mỗi gần với hiện thực, cô bỗng phát hiện những cảnh tượng nhảy múa trước mắt giống như một bộ phim hài đáng sợ.

Niềm tin ngày một cạn kiệt còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Tại sao... cô không nhìn rõ những màu sắc đó, tại sao cô...

Duy An đột nhiên tỉnh táo.

Tất cả mọi cảm quan đã phá vỡ ý thức bị khóa chặt, cô cố gắng mở mắt nhưng chỉ thấy một màu trắng, chỉ có thể dùng tai để nghe.

Ngoài cửa có người đang nói chuyện: “Anh Tổng, về cơ bản bệnh nhân bị ngoại thương từ cổ trở lên. May mắn là trước mắt, qua kiểm tra, phần não bộ không bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng đôi mắt, giác mạc của cô ấy bị mảnh vỡ làm bị thương, nhưng không nghiêm trọng. Có thể di chứng gì cụ thể không thì hiện tại chúng tôi không dám chắc.”

“Tôi lo là lo cho thị lực của cô ấy.”

“Về mặt lý thuyết, vết thương kiểu này tạm thời không gây khó khăn trong sinh hoạt, thị lực bị giảm có thể chỉnh lại, nhưng vấn đề chủ yếu là sự nhanh nhạy của thị giác sẽ bị ảnh hưởng.”

Giọng Tổng Thư Minh có chút căng thẳng: “Là ý gì?”

“Lúc anh đưa cô ấy tới cũng đã nói, cô ấy là sinh viên của Học viện Mỹ thuật, nên chúng tôi chỉ lo...”

Cuộc nói chuyện bị chen ngang bởi âm thanh gì đó vang lên từ trong phòng, hình như có thứ gì rơi đổ, Tổng Thư Minh ngừng lại, đột nhiên giơ tay đẩy cửa.

Người con gái bị băng ở mắt ngã dưới đất, anh vội vàng chạy tới, chưa kịp nói gì, đã bị cô lần sờ túm chặt, “Anh... anh...”

“Anh xin lỗi, Annie! Là anh, anh về rồi.”

Duy An nhận ra tầm nhìn của mình đã bị vải che mắt, trước một màu trắng thê thảm thế này cô căn bản không thể tập trung suy nghĩ, cô ôm lấy đầu mình đau khổ muốn giật phăng mảnh vải kia xuống, nhưng Tổng Thư Minh và bác sĩ vội ngăn lại.

Anh bế cô lên giường, nhẩn nại nắm chặt tay cô giúp cô bình tĩnh, “Đừng sợ, em an toàn rồi, giờ em đang ở trong bệnh viện... Annie? Em bình tĩnh lại đi, là anh đây.”

Anh ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Duy An chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi cùng cực như vậy, trong một hoàn cảnh hoàn toàn mất đi màu sắc và thị lực khiến cô giống như con nhím cuộn người lại, cho tới khi hơi ấm từ lòng bàn tay Tổng Thư Minh truyền sang, cuối cùng cô cũng khôi phục được một chút lý trí, run rẩy túm lấy cổ tay anh, khẽ hỏi: “Thầy ơi, mắt em đau lắm... Có phải em không nhìn thấy được nữa không thầy?”

“Không đâu, tuyệt đối không đâu.”

Bác sĩ đứng bên cạnh cũng vội vàng giải thích, ông ta vừa định nói đến biến chứng sau này, Tổng Thư Minh đã lên tiếng nhắc nhở: “Tôi muốn ngồi với cô ấy một lát. Làm phiền bác sĩ rồi, chút nữa tôi sẽ tới gặp ông sau.”

Bác sĩ đương nhiên đã quen với những việc thế này, thông minh rút lui, đóng cửa lại.

Duy An giờ không còn quan tâm được tới bất kỳ việc gì nữa, cô giơ tay khua khua trong không khí. Tổng Thư Minh ôm chặt cô, ngay cả giọng nói xưa nay vẫn luôn trầm tĩnh của anh giờ cũng không khống chế được, anh khẽ thở dài, “Lần này thật sự làm anh sợ quá. Annie, tại sao em lại đi vào con đường nhỏ vừa tầm tới vừa hẻo lánh ấy? Cũng may anh vừa quay về là gọi điện cho em ngay, nếu không, không ai biết em xảy ra chuyện.”

Đầu óc cô hỗn loạn, thì ra cuộc gọi cuối cùng đó là của Tổng Thư Minh thật.

“Thầy, em rất sợ, chúng đánh em... em không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, hơn nữa em thấy...” Duy An đột nhiên nghĩ tới người trong xe, im bất không nói tiếp nữa.

“Em nhìn thấy ai? Còn có ai ở đó?”

“Trình An Ni, nhưng em không chắc chắn, em chỉ nghe thấy giọng nói rất giống mà thôi.”

Giọng Tổng Thư Minh đột nhiên trở nên rất nghiêm túc: “Mau kể lại mọi chuyện cho anh nghe, em đừng sợ, anh sẽ làm rõ tất cả.”

Duy An bình tĩnh lại, rất lâu cô không nói gì, gục đầu vào vai anh.

Tổng Thư Minh sợ cô bị bóng đen tâm lý, muốn nói chuyện để phân tán sự chú ý của cô, vậy là hỏi: “Thư viện trong trường gần đây có mở cửa không?”

“À, chỉ có tầng trên cùng đang tu sửa, tầng dưới chắc vẫn mở đấy ạ.”

Tổng Thư Minh không hỏi thêm nữa, một lát sau, anh nói: “Anh rời khỏi đây một thời gian, quay về giải quyết vài chuyện, văn phòng có nhiều việc anh phải bàn giao.”

Cô vẫn không chịu nói, nhưng bật khóc, Tổng Thư Minh lại ôm cô để cô nằm xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nói: “Anh vốn là một luật sư, có văn phòng riêng của mình, không phải thầy giáo tiếng Anh. Những chuyện khác... đợi em lớn hơn chút nữa sẽ cho em biết.”

Anh vẫn kiên quyết không chịu nói gì thêm.

Nhưng Duy An lắc đầu, run rẩy lần tìm tay anh trong chăn, cho tới tận khi nắm được tay anh cô mới yên tâm. “Dù thầy có coi em là thể thân cho người vợ đã khuất của thầy hay không... thầy ơi, em cầu xin thầy, lúc này... đừng bỏ em một mình ở bệnh viện.” Cô nói gần như không ra hơi, như khẩn cầu. “Được không thầy?”

Cô không nhìn thấy vẻ mặt Tổng Thư Minh, nhưng cô nghe giọng anh lạc đi, anh như đang cố nén đau buồn mà an ủi cô: “Đương nhiên, giờ anh sẽ không đi đâu cả, anh sẽ ở đây cho tới khi em xuất viện, hơn nữa, anh cũng đã xin nghỉ phép cho em rồi, tạm thời em không cần phải vội quay về đi học. Phía cô em...”

“Đừng! Đừng thông báo cho người nhà em biết, em không muốn cô lo lắng.”

Anh xoa xoa tay cô để cô yên tâm, đáp: “Được, anh chưa thông báo về nhà. Đừng lo, em chỉ bị thương bên ngoài thôi, tạm thời mắt em bị mảnh thủy tinh quệt vào, vì vậy em mới cảm thấy đau, may mà không nghiêm trọng.”

Duy An cố gắng kìm nén, nhưng cuối cùng vẫn buột miệng hỏi: “Vừa nãy em đã nghe nói rồi, ý của bác sĩ là... mắt sẽ để lại di chứng ảnh hưởng tới thị lực phải không?”

Ngón tay Tổng Thư Minh siết chặt, nhưng giọng rất thoải mái: “Cái đó không lo, cùng lắm là sau này em đeo một cặp kính là được.” Anh đưa tay vuốt thẳng tóc cô rồi đặt lên vai cô, dịu dàng nói: “Như thế cũng rất đẹp, không sao cả.”

Duy An bỗng kích động, cô lại hỏi: “Nhưng em muốn vẽ, liệu có ảnh hưởng tới việc vẽ tranh không?”

“Giờ chưa biết chắc, lát nữa bác sĩ sẽ vào kiểm tra cho em, em nghỉ một lát đi, đừng khóc, khóc sẽ khiến mắt phải làm việc. Nghe lời anh nhé! Anh sẽ ngồi ở đây.”

Những lời anh nói luôn chạm vào nơi mềm yếu trong trái tim Duy An, chỉ một câu thôi, cũng giúp cô thấy bình tĩnh trở lại, cô hít một hơi thật sâu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một tiếng sau bác sĩ vào kiểm tra, Tổng Thư Minh lui ngoài, trong phòng rất yên tĩnh, ngoài hành lang mấy y tá đang bàn tán: “Này, trị an xã hội bây giờ thật khó nói. Một cô gái ngoan ngoãn, hiền lành lại bị đám lưu manh đánh, hôm qua lúc đưa vào đầu bê bết máu, cũng may chỉ bị thương bên ngoài.”

“Cũng lạ thật đấy, những người đó không làm gì cô bé ấy cả... Khụ, cậu biết không, chỉ đánh thôi, liệu có phải cô bé đó đã gây ra chuyện gì không?”

Trong phòng bệnh, bác sĩ cầm bệnh án ghi chép, vừa nhìn Duy An vừa thở dài, “Thị lực chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng nhất định, có điều cô bé, cháu đừng lo lắng quá, nếu hồi phục tốt, đeo thêm cặp kính chắc sẽ không gặp vấn đề gì lớn đâu.”

Xoạt xoạt vài dòng, Duy An nghe tiếng đầu bút cọ vào giấy mà rung mình, rất lâu sau mới dám lên tiếng hỏi: “Vậy, có ảnh hưởng gì tới việc vẽ của cháu không?”

“Cái này... Đúng rồi, anh Tổng đứng ngoài cửa là gì của cháu? Cháu có người thân không?”

Duy An do dự không biết phải trả lời thế nào, đành ngượng ngùng đáp: “Người nhà cháu không ở thành phố Lan, chuyện này cháu không muốn cho họ biết khiến họ lo lắng.”

Đúng lúc ấy Tổng Thư Minh đi vào, nói thẳng: “Tôi là bạn trai cô ấy, có thể nói với tôi.”

Bác sĩ nhìn hai người, có chút bối rối, “Ồ, tôi lại tưởng đây là anh trai cô.” Có lẽ mọi người đều cho rằng Duy An vẫn còn là một cô bé, cô tìm được một người bạn trai thành công trong sự nghiệp thể này thực sự

khiến họ thấy hơi lạ, vậy là cô y tá trẻ đi theo sau bác sĩ cũng bật cười, vỗ vỗ Duy An nói: “Đừng lo, bác sĩ ra ngoài nói chuyện với bạn trai em một lát.”

Nói rồi mấy người bọn họ đi ra, Duy An đột nhiên nói “Không, nói cho em biết đi. Em muốn biết, mọi người đừng gạt em.”

Mọi người nhìn Tống Thư Minh, anh thở dài, vẫn quyết định tôn trọng lựa chọn của Duy An: “Vây được, nói ở đây đi.”

Bác sĩ nhún vai, nói lời xin lỗi rồi lấy ra mấy bức tranh dùng để đo đạc màu sắc. “Về cơ bản có thể xác định rồi, mắt bị thương bên ngoài, bước đầu cho thấy, khả năng phân biệt màu sắc của hai mắt sau này sẽ bị ảnh hưởng, chủ yếu là trở ngại trong việc phân biệt màu xanh và màu vàng. Loại bệnh này trong y học gọi là chứng mù màu lam, thường thì chứng bệnh này rất hiếm gặp về mặt di truyền, chủ yếu là do các bệnh về mắt và ngoại thương gây ra, vì vậy tôi nghĩ... Thật xin lỗi, nói một cách nghiêm túc thì, cô có khả năng không thể tiếp tục học vẽ nữa.”

Câu nói này không khác gì sét giữa trời quang, lập đi lập lại bên tai Duy An.

Duy An khi nhìn thấy mấy tờ trắc nghiệm màu sắc đã lo lắng rồi, quả nhiên, những vệt vằn trên đó cô căn bản không phân biệt được là hình vẽ gì.

Cô vẫn ngồi trên giường, ánh nắng ấm áp hắt vào từ cửa sổ sau lưng, đậu trên tấm chăn trắng tinh, giống như màu của đám mây mà cô từng vẽ.

14 tháng 3, sinh nhật của cô, món quà sinh nhật mười chín tuổi của cô lại là một hộp quả đau khổ.

“Không thể nào, thị lực của tôi trước giờ luôn rất tốt! Sao có thể, mau mang mấy tờ trắc nghiệm màu lại đây!” Duy An đột nhiên giơ tay định giật mấy tờ giấy đó, Tống Thư Minh vội vàng chạy lại ôm chặt cô, ra hiệu cho bác sĩ ra ngoài trước.

“Không sao đâu, cũng có thể sẽ hồi phục lại được, chỉ là kiểm tra bước đầu thôi, Annie!”

Cô bị anh ép nằm xuống, miếng vải được quấn quanh mắt, từ nay về sau, cô không thể nào tận hưởng vẻ đẹp của tất cả mọi màu sắc nữa, cô không còn được tùy tiện sử dụng khả năng duy nhất của mình nữa.

Ông trời sao có thể tàn nhẫn như vậy, cô túm chặt tay Tống Thư Minh, nghẹn ngào nói: “Tại sao lại đối xử với em như thế, em chẳng có gì, bố em không cần em nữa, em bị chú ghét bỏ, lại không xinh đẹp, chẳng ai thích, không có chỗ nào xuất sắc nổi trội, khả năng duy nhất khiến em cảm thấy được an ủi là vẽ, tại sao ông trời không tha cho em, tại sao còn muốn thu nó mang về...”

Thế giới này đã hoàn toàn sụp đổ chỉ trong một đêm.

30. Chương 30: Em Từng Sống Trong Giác Mộng Của Anh

Sau khi Duy An tỉnh lại thì cảnh sát tới bệnh viện, họ tìm hiểu và ghi chép lại sự việc. Qua những thông tin Duy An cung cấp, họ đã tìm ra kẻ có vết sẹo trên mặt và kẻ nhuộm tóc màu xanh có khả năng là những kẻ lang thang không nghề nghiệp ở đường vành đai Trường Thạch. Nhưng do thiếu chứng cứ, chỉ dựa vào những đặc điểm rời rạc mà Duy An nhìn thấy buổi tối đó thì không thể khẳng định do bọn chúng làm, nên tạm thời chưa thể tiến hành bắt giữ đám người đó. Nhưng hậu quả thì không cách nào thay đổi, cô cũng không cứu được đôi mắt của mình

Duy An trở nên yên lặng một cách lạ thường, Tống Thư Minh nghiêm túc nói với cô: “Chuyện này không thể cứ thế mà cho qua, đợi điều tra tìm được chứng cứ đương nhiên chúng sẽ phải đền tội.”

Một tuần sau Duy An xuất viện.

Mắt cô tạm thời không được tiếp xúc với ánh sáng, Tống Thư Minh kiên quyết đề nghị cô cứ để miếng vải bịt mắt, rồi thận trọng dắt ta cô ra khỏi bệnh viện, đưa cô lên xe.

Anh thắt dây an toàn giúp cô, hỏi: “Trong bệnh viện rất buồn, có muốn về trường gặp cô bạn cùng phòng trước không?”

Môi cô run run, một lúc lâu sau mới đáp: “Không, em không muốn về trường.” Cô vẫn chưa thể đối mặt với bản thân, sao có thể để Cổ Mộng Mộng nhìn thấy, cô bạn đó chắc chắn sẽ rất sợ, hà tất phải khiến người khác lo lắng vì mình chứ.

“Được, vậy chúng ta về nhà trước.”

Dọc đường cô phải nghe theo sự dẫn dắt của Tống Thư Minh mới có thể đi được. Trong bóng tối, Duy An nhớ tới quãng thời gian rất lâu về trước, cô và anh cũng từng chơi một trò chơi như thế này, khi ấy cô nhắm mắt đi trên gò đường, một tay vịn vào vai anh, để mặc anh đưa cô tiến về phía trước.

Giờ cô mới nhận ra chơi trò đó chẳng lãng mạn chút nào, giống như điếm báo tàn nhẫn vậy.

Tống Thư Minh kiên nhẫn giúp cô mở cửa, đợi cô ngồi xuống sofa rồi mới thận trọng tháo tấm vải bịt mắt cô ra.

“Cảm thấy thế nào?”

“Nhìn không rõ.”

“Nghỉ ngơi thêm một ngày nữa, ngày mai bắt đầu làm quen với việc đeo kính, sẽ ổn cả thôi.” Anh an ủi cô, lấy chiếc kính điều chỉnh thị lực mà bệnh viện đã chuẩn bị ra lau sạch, đặt trên chiếc tủ đầu giường.

Nhưng cô buồn bã không nói gì, ngồi thừ người cả buổi chiều, anh khuyên cô đi nằm nghỉ một lát, nhưng cô lắc đầu từ chối.

Tống Thư Minh đành ngồi lại với cô.

Trong không khí những hạt sáng màu trắng bay bay, là bụi không khí trôi giữa ánh sáng, trước kia cô có thể nhìn thấy rõ tất cả những cảnh tượng tuyệt đẹp này, giờ chỉ còn lại sự khiếm khuyết.

Cuối cùng Duy An nhìn Tống Thư Minh, thế giới trước mắt mặc dù mơ mơ hồ hồ, nhưng anh lại rất thật, cô khẽ khàng thở dài: “Ngày hôm đó em tới đây để chờ Kiều Ngự, anh ấy nói muốn chúc mừng sinh nhật em, em còn vẽ một bức tranh làm quà tặng anh ấy.”

Tống Thư Minh nghe đến tên Kiều Ngự thì bỗng chau mày, thở dài, “Anh đã nói rồi, em phải tránh xa cậu ta ra.”

Quả nhiên anh rất để ý.

“Em luôn ngốc như thế, không chịu nghe lời còn làm thầy tức giận bỏ đi, bây giờ...”, cô ôm lấy mặt mình. “Thầy ơi, có phải thầy ghét em lắm không? Em luôn do dự không biết mình muốn gì cần gì. Sau khi thầy đi rồi em đã tới thư viện rất nhiều lần, nhưng tầng trên cùng bị khoá. Em cũng đã nghĩ tới tình cảm mà mình dành cho Kiều Ngự, cảm giác hình như thay đổi rồi, lẽ ra em nên nói rõ với anh ấy, nhưng... dù sao anh ấy cũng là người em đã thích bao nhiêu năm như thế, em không nỡ, anh ấy chỉ cần tốt với em một chút thôi là em đã muốn nhận lời.”

Quá yếu đuối, quá thê thảm.

Anh ôm chặt cô, nói: “Anh không giận, em nói muốn có thời gian bình tĩnh suy nghĩ cho rõ ràng, vì vậy anh mới quay về để xử lý công việc của mình, nhưng khi anh quay lại thì phát hiện ra chỗ đó bị khoá rồi.”

“Chỗ nào?” Duy An đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Chính là... Không có gì, thời gian trước văn phòng nhiều việc quá, tha thứ cho anh vì đã đi lâu như vậy.” Anh chuyển đề tài, cúi đầu hôn lên lông mi cô. “Kiên nhẫn một chút, đợi một thời gian nữa chúng ta tới bệnh viện kiểm tra lại, có thể khả năng nhận biết màu sắc sẽ có chuyển biến tốt.”

Cô gật đầu, đột nhiên nghĩ Kiều Ngự cũng từng có những giây phút rung động như thế, nhưng khi anh cúi người xuống cô lại sợ, vô thức từ chối nụ hôn của anh. Nhưng với Tống Thư Minh, cô lại đón nhận sự dịu dàng của anh một cách rất tự nhiên.

Ba ngày liền, Duy An đeo kính điều chỉnh thị lực nhưng vẫn thấy không quen, không thể nhìn ánh sáng quá mạnh. Tống Thư Minh cũng không cho cô xem ti vi hay dùng di động, những lúc buồn chán cô bèn mang bút ra nguệch ngoạc lên giấy.

Mỗi lần nhìn thấy những đường bút trắng đen rõ ràng ấy, cô luôn cảm thấy thị lực của mình không bị ảnh hưởng nhiều, đáng tiếc sau khi thử rất nhiều lần, cô vẫn không phân biệt được những con số con chữ trắng nghiệm màu. Nếu để nhà trường biết hậu quả thật khó tưởng tượng, học chuyên ngành mỹ thuật yêu cầu rất cao đối với việc phân biệt màu.

Càng nghĩ cô càng buồn.

Lại đến thứ Sáu.

Tổng Thư Minh không đi làm, ở nhà với cô suốt, buổi tối anh đưa cô đi ăn đi dạo, tìm cách phân tán sự chú ý của cô, giúp cô nghĩ đến những chuyện vui vẻ.

Anh nhìn cô buồn rầu ngồi trên sofa, vậy là pha một cốc trà sữa đưa cho cô. “Chỉ có một, hai màu là không phân biệt được, chắc không ảnh hưởng gì đến việc học đâu, cùng lắm cuối kỳ anh tìm người giúp em hoàn thành bài tập.”

Cô cúi đầu nhìn cốc trà sữa, rất lâu mới nói: “Em vẫn luôn nghĩ mình sống khá độc lập, nhưng đến lúc này, nếu không có thầy, em thật không biết phải làm gì nữa, thế này em rất chán ghét bản thân.”

Tóc Duy An rối bời nhét đại vào trong cổ áo len, cầm cốc trà sữa mà vẽ mặt đầy khiên cưỡng, anh nhìn cô cười, đi đến vuốt má cô. “Em có cảm thấy việc em gặp anh là do số mệnh an bài không?”

Một câu hỏi quá đột ngột, Duy An ngẩn ra quay sang nhìn anh, ngẫm nghĩ rồi bật cười, “Vâng.”

Tổng Thư Minh hình như rất ít khi nói những câu tình cảm “nổi da gà” kiểu này, vì thế cô cảm thấy vô cùng thú vị.

Anh thở dài, vẽ mặt cảm khái. “Điều duy nhất khiến anh thấy sợ là hiện giờ anh lớn hơn em nhiều quá, anh đã đến muộn mười năm.” Anh ôm cô, giọng thấp hẳn xuống: “Em có cảm thấy anh quá già không?”

Cô cũng ôm lại anh, lắc đầu đáp bằng giọng khẳng định: “Không đâu.”

Buổi tối thứ Sáu đèn điện sáng trưng.

Duy An uống một hớp trà sữa, cảm giác thơm tho ấm áp khiến nỗi bi ai tắc nghẹn trong lòng bấy lâu nay bỗng trở nên chơ vơ chẳng có chỗ nào che giấu. Cô khẽ giơ tay bịt mắt, “Em đã hứa với cô sẽ trở thành một họa sĩ tranh sơn dầu giỏi nhất, mặc dù lời hứa ấy nghe thật nực cười, nhưng em vẫn luôn tin tưởng. Bây giờ, em chẳng thể làm được gì nữa rồi.”

Anh nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, “Em chỉ cần làm tiểu Annie của anh thôi là đủ rồi.”

Cô lắc đầu, cố gắng hít hơi thật lâu để không bật khóc.

Tổng Thư Minh vẫn nắm tay cô, khẽ nói: “Anh vốn định đợi em bình yên qua tuổi hai mươi rồi sẽ nói cho em biết, nhưng giờ anh rất lo lắng cho em. Annie, anh muốn đưa em đi khỏi đây.”

Cô ngược lên nhìn anh, có chút thắc mắc, nhưng sau đó lại hoảng sợ cúi đầu không nói gì.

“Nếu em sợ, vậy thì đi cùng anh nhé, đợi em lớn rồi, chúng ta sẽ kết hôn.” Anh nói những lời ấy thật tự nhiên, như đã chắc chắn kết quả, nhưng Duy An giật nảy cả mình, ngẩn ngơ nhìn anh nói: “Thầy, em còn chưa... chưa nghĩ xa như thế...”

Anh vò vò tóc cô, nói: “Nhưng em không thấy chuyện này không đường đột chút nào sao, anh biết em sẽ tin anh, đây là một bí mật, trước sau gì em cũng biết.”

Giống như tòa thư viện tĩnh lặng kia, bí mật này từ đầu tới cuối, luôn ở đó, cũng như luôn không ở đó, nó không bị ai phát hiện, cho tới hôm đó, anh và cô cùng với tay lấy một cuốn nhật ký...

Duy An cảm thấy cảm giác thần bí này lại quay lại, cô không dám trả lời. “Giờ không thể đi, em còn có phải học cho xong đại học... Thầy, hiện tại lòng em rối bời, đừng như thế... Thậm chí em còn chưa biết tại sao thầy lại thích em...”

“Qua ngày mùng 10 tháng 5, anh sẽ nói cho em biết tất cả. Nhưng đầu tiên em phải hứa với anh trước, thời gian này không được gặp Kiều Ngự.”

Duy An vừa nghe thấy cái tên đó thì ánh mắt trở nên tối hắc đi, cô gật đầu nói: “Em sẽ không gặp lại anh ấy nữa.”

Anh bế cô đi ngủ, đắp chân cho cô, rồi vặn nhỏ đèn.

Mấy hôm nay Duy An liên tục gặp ác mộng, Tống Thư Minh thường ngồi trên sofa đặt bên cạnh chờ cô ngủ say, sau đó mới yên tâm ra ngoài đóng cửa lại.

Lúc anh đi vào phòng khách bỗng phát hiện ra di động của Duy An đang đổ chuông, cầm lên thấy Cố Mộng Mộng gọi, vậy là anh nghe máy.

Đối phương không nghĩ ngợi nhiều vừa thấy có người nghe máy đã nói luôn: “Duy An! Rốt cuộc cậu thể nào rồi?”

Cố Mộng Mộng chỉ biết Duy An gặp chuyện khi đến trung tâm thành phố, tạm thời không thể về trường, không nghiêm trọng lắm, nhưng bao nhiêu ngày đã qua không được gặp Duy An, Cố Mộng Mộng không yên tâm, ngày nào cũng gửi tin nhắn hỏi thăm.

Đáng tiếc mắt Duy An bị thương tạm thời không thể nhìn màn hình thiết bị điện tử, nên chẳng thể nhắn tin trả lời chi tiết cho bạn yên tâm.

“Tôi là Tống Thư Minh, ừm, cô ấy vừa ngủ rồi, chỉ bị thương ở đầu, vết thương ngoài da thôi, giờ đang nghỉ ở nhà tôi. Sau khi khỏi tôi sẽ bảo cô ấy liên lạc với mọi người, không cần phải lo lắng quá.” Anh giúp cô an ủi bạn, nhưng Cố Mộng Mộng lo lắng do dự mãi, mới hỏi: “Anh có phải thầy giáo đó không?”

“Đúng.”

“Vậy... vậy có thể gọi cô ấy dậy không? Giờ tôi có chuyện gấp cần nói với cô ấy, chuyện liên quan đến Kiều Ngự,” Cố Mộng Mộng không hiểu gì cả, ngốc nghếch hỏi anh.

Tống Thư Minh nghe thấy tên Kiều Ngự thì nhìn về phía phòng Duy An một cái, sau đó lập tức hạ giọng đáp: “Cô ấy không khỏe lắm, thể này được không, em cứ nói với tôi, đợi cô ấy tỉnh dậy tôi sẽ chuyển lời.”

“Nhưng chuyện này...” Cố Mộng Mộng rõ ràng đang rất lo lắng, cuối cùng thực sự không còn cách nào khác đành cắn răng nói: “Em thấy có lẽ Duy An vẫn rất tin tưởng thầy, vì vậy phiền thầy chuyển lời tới cô ấy giúp. Hôm nay thứ Sáu, em đã hẹn sẽ tới sân bóng rổ với Trịnh Chí Ma rồi tiện thể về luôn. Lúc nghỉ giải lao thành viên đội bóng ngồi nghỉ trên ghế băng nói chuyện, em thấy ồn ào nên tránh ra bên cạnh cái cây, kết quả vô tình nghe được... Kiều Ngự đang lên gọi điện cho ai đó, cậu ấy rất tức giận, chửi rủa không ngớt, hơn nữa còn nói ai bảo các cậu đánh cô ấy gì gì đó... em sợ giật nảy cả mình định đứng dậy đi chỗ khác, nhưng nghe thấy cậu ấy nhắc tới tên Duy An, sau đó còn vô cùng lo lắng ném vô điện thoại, rồi chạy đi luôn.”

Tống Thư Minh đứng dựa vào cửa sổ nghe điện, vẻ mặt anh in trên tấm kính mỗi lúc một nặng nề hơn. “Đợi đã, em nói rõ hơn một chút được không, cụ thể Kiều Ngự đã nói những gì?”

“Chính là... ừm, hình như cậu ấy mắng người khác là tự ý quyết định gì đó. Cậu ấy nói, cậu ấy chỉ uống say rồi muốn dọa người khác thôi, nhưng cuối cùng lại bị đối phương gây chuyện, cậu ấy còn tức tối nói họ phải tìm được Duy An, nếu không dám người ở con đường đó dừng hồng sóng nổi... Những thứ khác em không dám nghe tiếp, em sợ cậu ấy nhìn thấy em. Kiều thiếu xưa nay vẫn luôn quan hệ với đám người giang hồ, bọn em đều rất sợ cậu ấy.”

“Được, đừng lo lắng. Anh biết rồi. Còn nữa... có lẽ chuyện này nói với em không hợp lắm, nhưng anh vẫn muốn cho em biết, anh rất yêu Duy An, vì vậy anh cầu xin em một việc, tạm thời đừng cho cô ấy biết, những gì em nghe thấy có liên quan tới việc cô ấy bị thương, đừng làm cô ấy bị kích động, được không?”

Cố Mộng Mộng bị giọng điệu nghiêm túc của Tống Thư Minh làm cho căng thẳng, “Em sẽ không nói bừa! Hơn nữa những gì em nói đều là sự thật, em cũng sợ nó có liên quan tới việc cô ấy bị thương nên mới lo. Cô ấy... chắc giờ tâm trạng cô ấy rất tệ phải không?”

“Bình tĩnh hơn nhiều rồi, nhưng mắt có chút vấn đề, phải mất vài ngày nữa mới khôi phục trở lại.”

“Em sẽ không khiến cô ấy kích động đâu. Vậy nhờ thầy vậy, mặc dù em không biết thầy, nhưng em nghĩ so với Kiều thiếu, thầy mới là người yêu cô ấy thật sự.”

Logic của sinh viên nghệ thuật Cố Mộng Mộng lại một lần nữa được tỏa sáng, cô ấy chỉ dựa vào trực giác mà đoán định một chuyện, hơn nữa còn vô cùng chắc chắn.

Tổng Thư Minh cười, “Tôi rất vui vì bên cạnh Duy An có một người bạn như em, em đối với cô ấy rất tốt, chỉ là tôi sợ có người muốn hại cô ấy, vì vậy tạm thời không thể để cô ấy quay về trường.”

Ngay từ khi xuất hiện anh đã đứng trước mặt Duy An thẳng thắn thừa nhận tất cả, ngay Cố Mộng Mộng cũng cảm nhận được, giác quan thứ sáu của cô ấy vốn khá kỳ quặc, lúc cúp máy cô ấy đột nhiên hỏi: “Sao em có cảm giác anh đã quen Duy An từ rất lâu rồi nhỉ?”

“Đúng thế, anh quen cô ấy mười năm rồi.”

“Hả? Vậy thì chẳng phải gặp từ nhỏ sao, nhưng Duy An chưa từng nhắc đến anh.”

Tổng Thư Minh lịch sự cắt ngang cuộc nói chuyện: “Anh cúp máy đây, cô ấy đang ngủ, anh vào xem cô ấy thế nào.”

“Ồ vâng. Tạm biệt anh.”

Anh dựa vào cửa sổ suy nghĩ một lúc, mắt nhìn về phía bảng lịch điện tử bên cạnh, hôm nay là mùng 3 tháng 4 năm 2011, còn hơn một tháng nữa.

Mùng 10 tháng 5 là ngày quan trọng.

Bất luận thế nào, cũng phải qua được thời gian này.

Tổng Thư Minh giơ tay kéo cửa sổ, quay người định về phòng, vừa ngẩng đầu lên thì sững lại.

Duy An đứng ở cửa phòng mặt mày trắng nhợt, cô mặc áo ngủ, môi run rẩy, kinh hoàng nhìn anh hỏi: “Thầy, ai gọi điện đến thế?” Ánh mắt ấy dần trở nên kiên định, từng bước từng bước đi về phía anh hỏi tiếp: “Đừng nói dối em, đưa di động cho em.”

“Mất em còn chưa được nhìn màn hình.”

“Vậy thầy cho em biết đi.”

Anh ôm chặt cô để cô khỏi kích động, nhưng từ sau ngày hôm đó Duy An trở nên rất nhạy cảm, sự việc khủng khiếp nhất trong cuộc đời mà cô chưa bao giờ tưởng tượng nổi lại đột nhiên ập đến. Lòng người hiểm ác, tất cả đã phá vỡ phòng tuyến cuối cùng trong lòng cô, khả năng tự bảo vệ khiến cô trở nên hoảng loạn, không không chế được cảm xúc.

Tổng Thư Minh phải mất rất nhiều công sức mới có thể giúp cô bình tĩnh trở lại, Duy An dờ dẫm ngồi bệt xuống sàn nhà ôm đầu gối, mắt nhìn anh trừng trừng.

Anh ngồi xổm, trả lời rất chân thành: “Là bạn em, Cố Mộng Mộng. Nếu không tin đợi đến lúc nào khỏi em có thể kiểm tra điện thoại.”

Duy An nghe đến tên Cố Mộng Mộng thì vẻ mặt dịu hẳn, cô hỏi: “Cô ấy nói những gì?”

“Nói rất lo lắng cho em, rất muốn em quay về, một mình cô ấy ở ký túc buổi tối hơi sợ.”

Cô gạt đầu, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, bèn hỏi Tổng Thư Minh: “Vậy tại sao thầy lại hỏi cô ấy chuyện về Kiều Ngự? Thầy đừng gạt em, em nghe thấy hết rồi, thầy nói chuyện đó có liên quan đến việc em bị thương!”

Tổng Thư Minh im lặng rất lâu.

Duy An bắt đầu thấy sợ, cô đột nhiên giơ tay ôm lấy anh nói không ngừng: “Cầu xin thầy đừng gạt em nữa, em đã bị lừa tới thê thảm rồi... Thầy ơi, thầy muốn tốt cho em phải không? Vậy thầy đừng bao giờ lừa em nữa.”

Tiểu Annie của anh trông mắt đỏ hoe gần như bị áp lực trong lòng ép cho phát điên, cô vẫn còn là một đứa trẻ, dù cô đã hai mươi rồi, cô vẫn không biết cách làm thế nào để chăm sóc bản thân.

Tổng Thư Minh bỏ kính xuống, anh day day trán, hiếm khi thấy anh bối rối thế này, anh thì thầm bên tai cô: “Em có hiểu không, anh đến đây chỉ vì muốn giúp em trải qua quãng thời gian đại học trong vui vẻ và bình an, nhưng anh vẫn không kịp ngăn cản, khiến em bị thương. Anh rất buồn, anh tuyệt đối sẽ không để bị kịch lặp lại lần nữa, vì vậy bây giờ anh thật sự không thể nói, tất cả những chuyện liên quan đến Kiều Ngự, em không cần phải biết thêm nữa.”

Cô đột nhiên giơ tay đẩy mạnh anh ra, “Tại sao?”

“Bởi vì em cần phải cắt đứt mọi quan hệ với Kiều Ngự, nếu không nhất định sẽ có chuyện.”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô rất lâu, hai người không ai chịu nhượng bộ. Anh không chịu đưa di động trả cô, cô đứng dậy quay về phòng, đột nhiên cô nói: “Có phải Trình An Ni làm thế vì Kiều Ngự không?”

Tổng Thư Minh không trả lời, “Chuyện này anh sẽ làm rõ. Nhưng giờ không được nghĩ nhiều, em chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe thôi.” Anh nói khá nghiêm khắc.

Duy An bỗng bật cười, cười dờ dẩn, chỉ quay đầu nhìn nhìn anh, sau đó lẩm bẩm: “Mọi người đều đang đối gạt em, thầy cũng thế, thầy không chịu cho em biết lai lịch của thầy, cũng không chịu nói cho em biết những chuyện đã xảy ra, thầy chỉ đang dõ dằn em thôi.”

Nhưng cô yếu đuối tới mức không có cách nào thay đổi được hoàn cảnh của mình.

Ánh đèn mờ nhạt trong phòng khiến người ta ngột ngạt, Tổng Thư Minh nghe tiếng khóc vọng ra mà lòng đau như bị dao cứa, nhưng anh vẫn ngồi trên sofa cầm di động của Duy An lên bấm nút tắt máy.

Tuyệt đối không thể để cô ấy biết.

Tối hôm đó, Tổng Thư Minh cũng nằm mơ.

Anh mơ thấy người phụ nữ nằm trên giường mặt không sắc máu, gầy tới mức không chịu đựng nổi một cái ôm. Anh không biết phải làm thế nào để cô dễ chịu hơn, đau khổ nhìn đủ thứ máy móc trên người cô, cùng chiếc máy thở oxy đang duy trì sự sống cho cô.

Bác sĩ và các chuyên gia, y tá gần như đều đã lắc đầu, anh cố gắng hết mọi khả năng của mình cũng chẳng thể cứu vãn được gì, tuyệt vọng tới mức muốn nổ tung.

“Rất xin lỗi, các tế bào ung thư của phu nhân đã lan rộng khắp cơ thể, khiến các cơ quan nội tạng bị tổn thương. Chúng tôi đã làm hết khả năng rồi, anh Tổng vẫn nên chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất.”

Câu kết luận này không phải lần đầu anh được nghe, tình hình nguy kịch về bệnh tình của cô đã được thông báo ba lần rồi.

Nhưng Tổng Thư Minh không thể nào chấp nhận, anh là một luật sư, công việc của anh đòi hỏi tư duy lý tính, nhưng đến những lúc như thế này, anh cũng chẳng thể duy trì được sự bình tĩnh nữa.

Hai y tá tóc vàng mắt xanh đứng ở cuối hành lang bệnh viện, về mặt đầy tiếc nuối, thì thầm nói: “Haiz, trẻ quá, mới hai mươi chín tuổi, lại rất xinh đẹp nữa chứ, nghe nói tình cảm giữa hai vợ chồng anh Tổng vô cùng khăng khít.”

“Đúng thế, vì muốn ở bên vợ chăm sóc mà anh Tổng đã tạm dừng công việc một thời gian rồi, trên báo hôm qua còn đăng đầy, văn phòng của anh ấy tạm ngừng nhận án, thế cạnh tranh của bốn văn phòng luật sư hàng đầu đã có thay đổi.”

Trong phòng bệnh đột nhiên có người lao ra, “Hơi thở của bệnh nhân suy yếu, nhịp tim đập rất bất thường!”

Tất cả bác sĩ đều vội vàng chạy vào cấp cứu, Tổng Thư Minh bị ép phải ký tên lần nữa, anh cần phải đồng ý để họ cấp cứu.

Giống như có sự tương thông tâm linh giữa những người yêu nhau, lúc đặt bút tay anh run tới mức không sao kiểm soát được, gần như đây là lần đầu tiên trong đời anh không thể viết ra nổi tên của mình, có lẽ đây là... lần cuối cùng rồi.

Anh đứng ngoài phòng bệnh nhìn đèn báo cấp cứu bật sáng, thời gian quay ngược trở lại, tất cả quay về năm anh và cô gặp nhau, cô rất trẻ, còn anh vừa mới tiếp quản văn phòng luật sư của gia đình.

Anh về nước đột ngột, tận mắt chứng kiến một vụ tai nạn, lại nhìn thấy người con gái ốm yếu đó trong bệnh viện, cô rất đáng thương, nằm trên giường không dám nhìn người lạ, nhưng bên cạnh cô chẳng có lấy một người thân chăm sóc, vì còn phải đợi nhà trường thông báo cho gia đình ở thành phố khác.

Tổng Thư Minh cùng mẹ vào bệnh viện, vô tình vào nhầm phòng bệnh, thấy cô gái đó ngồi thẩn thờ trên giường, băng bó trắng toát từ trên xuống dưới, nhưng ý thức lại vô cùng tỉnh táo.

Cô mở mắt nhìn ra cửa, bất kỳ ai vào cô cũng chẳng có biểu hiện gì, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Tôi không nhớ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Ngay từ cái nhìn đầu tiên anh đã cảm thấy, cô rất giống cô gái bé nhỏ trong vở nhạc kịch đó.

Sau này, rất nhiều năm trôi qua, anh nguyện dùng tính mệnh mình để chăm sóc cho cô, tình yêu như thế khiến rất nhiều người cảm động. Nhưng họ lại sống một cuộc sống rất yên bình, cô đã quên tất cả, thích nhất là được nghe anh ngân nga ca khúc nhạc kịch đó sau mỗi buổi trưa.

Giống như một đứa trẻ mới sinh, sau tai nạn, người đầu tiên quan tâm yêu thương cô chính là Tổng Thư Minh, từ đó, cô gái ấy sống theo thói quen của anh, và cũng chỉ tin tưởng một mình anh.

Câu chuyện về vụ tai nạn cũng dần lắng xuống, giống như một giai điệu cổ điển trầm lặng, còn cô gái mất đi trí nhớ do vụ tai nạn đó sau này trở thành vợ anh.

Nhưng giờ thì sao?

Trong giấc mơ lặp đi lặp lại của anh, những cảnh tượng xuất hiện liên tiếp đó chính là kết thúc tàn nhẫn của câu chuyện. Vẫn là trong bệnh viện lạnh lẽo, cô phải thở ôxy, tính mạng nguy kịch, vào giây phút cuối cùng thần trí trở nên tỉnh táo lạ thường, cô lên tiếng yêu cầu bác sĩ cho gặp chồng mình.

Cô thấy anh nước mắt đầy mặt, cố gắng kéo chặt tay anh, “Hồi còn trẻ, em từng yêu một ma quỷ. Thư Minh, em vẫn luôn nhớ một người... chuyện quá khứ, em chỉ nhớ cảnh tượng cuối cùng, em biết anh ta tên Kiều Ngự, lúc chiếc xe lao tới anh ta đã ôm chặt người khác, những gì xảy ra sau đó em không nhớ nữa... tại sao lại như thế?”

Vào giây phút cuối cùng của cuộc đời cô vẫn thấy nuối trong vùng ký ức của cô khuyết mất quãng thời gian quan trọng nhất của tuổi thanh xuân, bức tranh sơn dầu hồ đồ thời niên thiếu, vì một vụ tai nạn mà vỡ nát, tất cả mọi màu sắc biến thành một màu xám lạnh lẽo.

Cô bỏ ra bao nhiêu năm, tìm đủ mọi cách để nhớ lại, nhưng thứ cô có được chỉ là một bức tượng vỡ nát mà thôi.

Trong mơ, câu nói cuối cùng đó của cô không ngừng lặp lại: “Nếu có thể... giúp em lấy cuốn nhật ký về, em muốn biết, tại sao chuyện lại thành ra thế này, và tại sao em lại... mãi mãi chỉ nhớ mình anh ấy.”

Tổng Thư Minh gật đầu nhận lời, người nằm trên giường bệnh cười rất đẹp, cuối cùng cô buông tay anh.

Cô ra đi mãi mãi.

Bức di ảnh của bà Tổng không phải màu đen trắng, bởi vì hồi còn sống cô thích sự tươi sáng, rực rỡ và nhức mắt của màu đỏ, anh đã giúp cô chọn một bức ảnh hở vai khá quyến rũ, để làm ảnh thờ cho cô.

Thì ra trong lòng mỗi người đều có một bí mật, khi họ yêu nhau, những bí mật đó sẽ trở thành truyền thuyết cảm động nhất giữa những người đang yêu.

Mục đích cuối cùng trong cuộc đời chúng ta, thực ra chỉ là vì muốn bước vào trong câu chuyện của người khác mà thôi

31. Chương 31: Từ Chối Không Phải Là Một Thứ Tội Lỗi

Sáng hôm sau thời tiết khá tuyệt.

Đúng tám giờ Tống Thư Minh tỉnh dậy, đi chuẩn bị bữa sáng cho Duy An, lúc anh bưng đĩa bánh mì nướng xong ra, quay người thấy Duy An đang đứng trong phòng khách.

Cô đeo kính gọng màu hồng mà anh chọn, nhìn rõ ràng đáng yêu hơn cả trước kia.

Nhưng sắc mặt cô rất không ổn.

Tống Thư Minh nhìn đồng hồ, khuyên cô: “Vẫn còn sớm, có thể ngủ thêm chút nữa.”

Duy An đứng bất động.

“Mắt em bình phục khá nhiều rồi, mau đưa điện thoại cho em.”

Tống Thư Minh đưa cô xem đề nghị của bác sĩ, “Nghỉ thêm hai ngày nữa, giờ vẫn chưa thể nhìn màn hình được, bản thân chúng có ảnh hưởng xấu đến thị lực.”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt cố chấp, “Thầy sợ em liên lạc với bên ngoài. Thầy muốn giam em ở đây.”

Tống Thư Minh đặt cốc sữa trên tay xuống, đi tới, “Tại sao em lại nghĩ như thế? Qua ngày mùng 10 tháng 5, anh sẽ đưa em về đi học, được không? Mấy hôm nay vết thương của em vẫn chưa khỏi hẳn, còn phải thay thuốc, nếu em ở trường rất không tiện.”

Anh kéo cô tới ăn sáng, Duy An đột nhiên cắn chặt môi hất tay anh ra, “Em muốn về trường.”

“Được, vậy ăn sáng xong anh đưa em về đó xem sao, đi ra ngoài một lát, tâm trạng cũng sẽ tốt hơn.”

“Không, em muốn rời khỏi nơi này, thầy không chịu nói cho em biết sự thật! Rõ ràng em đã nghe thấy cả rồi, thầy biết Kiều Ngự đã làm gì đúng không? Tội qua em cứ nghĩ mãi, anh ấy sẽ không làm vậy với em, cho dù anh ấy không thích em cũng không nên đối xử với em như thế, nhất định là do Trình An Ni, cô ấy hận em!” Cô càng nói càng kích động, không thể kiềm chế được cảm xúc, Tống Thư Minh thở dài ép cô phải ngồi xuống ghế, nhẫn nại giải thích: “Annie, em làm sao thế? Trước kia em không như vậy, đừng để thần kinh quá căng thẳng, những chuyện đây em cứ giao cho anh, anh là một luật sư, chỉ cần anh điều tra và có đủ chứng cứ, nhất định sẽ giải quyết chuyện này một cách thỏa đáng.”

Cô nhìn anh đầy hoài nghi, lúc này anh mới nhìn rõ đôi mắt sưng mọng của cô, rõ ràng tối qua cô ngủ không ngon giấc, cũng có thể... cô không hề ngủ.

“Đừng như thế được không, anh rất lo cho em.” Anh giơ tay vén lọn tóc xòa xuống trán cô lên, đẩy cốc sữa về phía cô, “Uống một chút đi, có thể giúp trấn tĩnh thần kinh đấy”.

“Em không điên, em chỉ cảm thấy thầy không nên lừa em, tại sao ngay cả chuyện như thế mà thầy cũng giấu em? Em là người bị đánh đến mức này, em không còn vẽ được nữa! Sao thầy có thể hiểu được tâm trạng của em chứ!”

“Anh biết, anh biết cả. Nhưng bây giờ anh phải giúp em qua được ngày mùng 10 tháng 5 đã. Nếu không anh và em sẽ hối hận cả đời, cảm giác đau khổ vì mất đi người mình yêu, anh không muốn phải chịu đựng thêm một lần nữa.”

Duy An ngăn người, cô nhìn bữa sáng anh chuẩn bị ình trên bàn, hỏi anh: “Trước kia thầy cũng dịu dàng với vợ mình như thế này ư? Có phải thầy thấy em còn nhỏ, chỉ cần em lớn hơn chút nữa, em sẽ giống như chị ấy không?”

Vào lúc này Tống Thư Minh lại bật cười, “Em đang lo anh coi em là vật thế thân phải không? Em nhầm rồi. Nghe lời, anh đã nhờ bạn bè ở thành phố Lan tìm người điều tra vụ này. Ở con hẻm nhỏ đó vẫn còn vương vãi những mảnh vỡ, nhất định sẽ tìm ra chứng cứ, giờ điều duy nhất em phải làm là thả lỏng cơ thể, đợi kết quả, được không?”

“Thầy đừng nói với em những chuyện ấy! Em căn bản chẳng hiểu những lời thần thần bí bí của thầy là có ý gì. Em rất sợ, tối qua đột nhiên em nghĩ ra, tại sao em lại ở cùng với thầy? Em với thầy là hai người xa lạ, tại sao thầy lại vô duyên vô cớ đối tốt với em như thế? Em quen Kiều Ngự đã bốn năm, nhưng anh ấy vẫn vứt bỏ em một mình ở ngoài đường! Nếu... nếu ngày nào đó thầy cũng làm hại em, thì em sẽ chẳng còn đường lui nữa...” Cô hoảng loạn muốn đứng dậy, giống như muốn bỏ trốn vậy. “Em không thể cứ ngốc như thế nữa, em muốn sống cuộc sống của mình, thầy mau trả đi động cho em, em phải về thành phố B.”

Thực ra Tống Thư Minh rất hiểu cô, tiểu Annie của anh là một cô gái có tính tình bướng bỉnh, cố chấp, nếu không phải đã do quá tuyệt vọng, cô quyết không làm phiền người nhà. Ngay sau khi tỉnh lại, cô còn lo lắng sợ cô mình biết chuyện, nhưng giờ anh đã không mang lại cảm giác an toàn cho cô nữa rồi.

Đều vì cuộc gọi đó, khiến bao nhiêu hoài nghi mà Duy An nén chặt trong lòng bỗng bùng nổ, cô nảy sinh nghi ngờ với tất cả mọi thứ trên thế gian này.

Nhưng cô lại nói họ chỉ là người dưng.

Duy An thấy người đàn ông trước mặt thoáng chau mày, giống như bị chọc giận bởi câu nói của cô vậy, anh đột nhiên giữ chặt cô lại, “Em không thể đi.”

“Tại sao?”

“Anh không thể để em rời khỏi anh, cho dù vì bất cứ lý do nào, nếu em không chịu tin anh, thì em cứ trách anh cũng được, sau này em sẽ hiểu.”

Nói xong Tống Thư Minh giống như rất tức giận, cầm tay cô kéo về phòng, “Ngoan ngoãn nghỉ đi, anh sẽ mang bữa sáng vào cho em, nếu buồn chán quá thì có thể đọc báo, nhưng không được xem tivi và máy tính.”

“Thầy buông em ra! Em muốn về nhà, em muốn về thành phố B, mọi người đều lừa dối em... Buông ra!” Duy An đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, lực trên cánh tay anh không còn ấm áp, không còn như trước kia nữa.

Duy An vốn không quen với việc đeo kính, trong lúc hai người giằng co, cô thấy mắt mình hoa đi, sàn gỗ như gỗ lên, bước chân nhẹ bẫng, màu sắc biến đổi.

Một màu đen sì, trong con hẻm nhỏ tối tăm chỉ có mình cô bị lừa.

Kiều Ngự đã hứa sẽ về tổ chức sinh nhật cho cô, cuối cùng bỏ lại cô ngồi ôm tranh mình vẽ hát mừng sinh nhật chính mình.

Tống Thư Minh rất yêu người vợ đã mất của anh, hễ nhắc đến người này, khuôn mặt anh đầy vẻ đau khổ, nhưng anh nhất định muốn giữ cô lại, thậm chí cắt đứt mọi liên lạc của cô với thế giới bên ngoài.

Thì ra họ đều là ma quỷ.

“Anh chẳng có cách nào, Annie, em cố chấp như thế, anh lại không thể nói ra mọi chuyện lúc này, em có trách anh cũng đành chịu.” Tống Thư Minh kéo cô lại ôm chặt vào lòng, muốn bế thốc lên, nhưng Duy An đột nhiên hoảng hốt mở trừng mắt, hét lớn: “Buông ra!”

Anh sững sờ, thấy ánh mắt cô rất lạ, nhưng đã muộn rồi.

Người con gái trong lòng anh ra sức cắn tay anh như phát điên, “Buông ra, tôi không làm sai điều gì cả, tôi chỉ muốn có ai đó thật lòng với tôi thôi, mau buông tôi ra! Đừng... đừng đánh tôi... tôi còn muốn vẽ, đừng chạm vào mắt tôi!”

“Annie?” Anh buông tay, Duy An nhanh chóng đẩy phắt anh ra rồi nấp sau cánh cửa, sợ tới mức toàn thân run lẩy bẩy, trán lấm tấm mồ hôi, vô thức quờ quạng như muốn nắm lấy thứ gì đó, bỗng nghe anh gọi Annie, giống như nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp, rõ ràng chiếc xe đỗ ở đầu đường, những lời nói cay độc văng ra từ trong xe: “Đánh nó cho tôi!”

Tống Thư Minh chậm chậm bước về phía Duy An, gọi tên cô: “Được được, em là Duy An, em bình tĩnh lại đi, giờ em an toàn rồi, không sao rồi, là anh đây. Em đừng sợ.” Anh vuốt ve khuôn mặt lạnh giá của cô, “Đừng như thế, em như thế này anh không biết phải làm thế nào. Bình tĩnh, anh sẽ không làm hại em, cho dù thế nào em cũng phải tin anh, anh là... của em.”

Suýt nữa thì anh đã nói ra quan hệ giữa họ, nhưng anh đã dừng lại đúng lúc.

Duy An thở dốc, dựa vào cánh cửa một lúc lâu mới tìm lại chút ý thức, cô nhìn anh, nói từng từ từng chữ rõ ràng: “Em sẽ không bao giờ gặp Kiều Ngự nữa.”

Tống Thư Minh thở phào nhẹ nhõm, tưởng cô đã bình tĩnh trở lại, đang định bế cô lên đỡ dành đi nghỉ thì Duy An lại đẩy anh ra lần nữa, vẫn nói rất kiên định: “Em cũng không muốn gặp lại thầy nữa.”

“Annie...”

“Em bị mắc kẹt giữa hai người, do dự không quyết. Em không thể tiếp tục thế này mãi, em đã phải trả giá cho sự do dự của em rồi.” Cô đột nhiên vô cùng bình tĩnh đứng dậy, đi về phía tủ lấy quần áo của mình, rồi đẩy Tổng Thư Minh ra ngoài đóng cửa lại, thay quần áo, mặc cho anh đứng ngoài nói một mình.

Sau đó cô thu dọn đồ đạc, cuối cùng Tổng Thư Minh ngồi trên giường nhìn cô, “Tại sao em không chịu nghe lời?”

“Chuyện đôi mắt em sẽ tự nghĩ cách, nếu không khỏi được, em cũng không muốn bị người khác nhốt lại để nuôi, em sẽ coi thường chính bản thân mình.”

Mỗi câu cô nói đều khiến Tổng Thư Minh không biết phải đối đáp thế nào.

Cô đeo ba lô của mình trên lưng đứng ở cửa ra vào, quay lại nhìn anh: “Không trả di động cho em cũng được, về em sẽ tự hỏi Cố Mộng Mộng.”

Tổng Thư Minh không đi tới ngăn cô lại, chỉ đứng trong phòng nói: “Đừng đi, nếu em rời đi, nhất định sẽ có chuyện.”

“Em không dám tin bất kỳ người nào nữa.” Cô nói cứng, lúc quay người nước mắt lăn chã rơi, rõ ràng cô không muốn khóc, nhưng nước mắt cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên trào ra.

Duy An lạ lẫm đưa tay lên lau đi, cuối cùng cô dừng bước, quay người lại nhìn, nói rất khẽ với người trong phòng: “Thầy, em rất cảm ơn thầy, thật đấy, nhưng thầy không thể hiểu được đâu, tất cả mọi thứ của em đều đã bị hủy hoại rồi, em không còn tin vào bất kỳ chuyện gì nữa, có lẽ em sẽ không yêu ai nữa.”

Bởi vì sẽ không ai đối tốt với cô được như Tổng Thư Minh, anh giống như người thân, cảm giác như họ đã cùng sống với nhau rất nhiều năm rồi.

Có điều cô không dám yêu hết lòng nữa, “Là lỗi của em.”

Duy An đóng cửa, cô không tìm thấy vị trí của thang máy, quyết định đi thang bộ, cũng để tâm trạng bình tĩnh trở lại. Cô bỏ lại cái kính, do mắt nhìn không rõ nên đành vịn vào tay vịn cầu thang từ từ lần mò bước xuống.

Một tầng lại một tầng, giống như cầu thang gỗ hình xoắn ốc trong thư viện vậy, dường như đi mãi không hết, dường như cô mãi là cô bé con đứng trên bậc cầu thang cao đó, cười tươi tới mức mắt cong cong, nghiêng mặt nhìn anh.

Cô cầm bút, từng nét từng nét vẽ lại cảnh anh đang ngồi đọc sách, nếu không phải cô vẽ bằng tất cả tình cảm của mình, thì sao có thể đạt được điểm cao nhất nhỉ?

Anh và cô hôn nhau dưới ánh đèn đường, đi đi lại lại trên gờ đường, có anh đỡ, cô không cảm thấy sợ.

Rất nhiều những lời đã nói giờ nghĩ lại chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Anh biết em thích Kiều Ngự nhiều năm rồi, giờ em không trả lời anh cũng không sao, anh sẽ đợi em lớn hơn chút nữa.”

“Cũng đúng, anh quên em còn nhỏ tuổi quá, anh đã ba mươi mốt rồi, anh bây giờ đối với em mà nói, ừm...hơn em mười hai tuổi, giữa chúng ta có khoảng cách thế hệ khá lớn.”

Cô từng trả lời anh rằng: “Thực ra... thực ra em biết thầy đối với em rất tốt rất tốt, em biết... đôi lúc em rất mong được nhìn thấy thầy, nhìn thấy thầy rồi... em cũng biết mình không bao giờ còn phải sợ hãi nữa.”

Nước mắt vẫn tuôn rơi, nhưng rõ ràng cô không hề muốn khóc chút nào, ngược lại còn có cảm giác như được giải thoát.

Buổi sáng ngày hôm đó là lần đầu tiên Duy An bước ra đường sau khi chuyện ấy xảy ra, cô cảm thấy ánh nắng mặt trời mùa xuân quá nhức mắt, khiến trước mắt cô chông chênh vô cùng.

Không khí nồng nàn mùi hương hoa, mùi rất khó chịu.

Mọi thứ trong tầm mắt dường như đều biến thành từng mảng sáng lay động, giống như tuyết rơi mùa đông. Duy An đi rất lâu, cảm thấy có chút bức bối. Không thể không đối mặt với hiện thực, mắt cô đúng là hồng thật rồi, những gì cô gặp phải vào buổi tối ngày hôm ấy không phải một cơn ác mộng.

Ngoài đi về phía trước ra, cô chẳng còn cách nào khác.

Trên đường hình như có rất nhiều người.

Không ai biết cô gái này đã phải trải qua những gì, cô có mái tóc dài màu nhạt, nhưng hình như là bị thương, trên trán vẫn còn băng bó, tóc cũng chẳng được buộc lại gọn gàng, mặt trắng bệch, nhìn vô cùng yếu ớt.

Một mình cô đeo chiếc ba lô to trên vai, gồng sức bước về phía trước, dường như mỗi bước đi cô đều phải nghỉ, nhưng hạ quyết tâm không cho phép mình dừng lại.

Mỗi người đều trở thành một thứ phong cảnh qua đường trong mắt người khác, những cành cây khô khốc cằn cỗi mùa đông giờ đã nảy lộc xanh, còn cô chỉ có thể sống tươi tốt trong mùa đông. Mùa xuân, vạn vật tái sinh, cô lại từ từ héo mòn, không nhìn thấy, nhìn không rõ, cũng không muốn nhìn cái thế giới bản thủ này nữa.

Duy An không biết vị trí tòa nhà Tổng Thư Minh ở, đi rất lâu vẫn không tìm được bến xe nào thích hợp, cô đành giơ tay bắt taxi, nhưng thị lực của cô lúc này ngay cả việc trên xe có người hay không cô cũng không nhìn rõ, vất vả đứng bên đường vẫy tay một lúc rất lâu, chẳng có chiếc xe nào dừng lại.

Ngay cả sự lạnh lẽo của thế giới cũng xuất hiện vào lúc cô nhếch nhác, cô độc nhất.

Duy An hoàn toàn tuyệt vọng, cô đeo ba lô tiếp tục đi về phía trước, đi về phía trường đại học G.

Đi mãi tới tận chiều mới đến được cổng trường.

Hôm nay là thứ Bảy, sinh viên không phải đi học, sân trường yên tĩnh.

Gần hai tuần không đến trường, màu sắc tổng thể của trường đã thay đổi, những cây hoa tiêu điều giờ đã nở rộ rõ, hoa đào đang độ rộ.

Cô nhớ, trước lúc chuyện đó xảy ra mình đã đi dưới hàng hoa đào này, còn nghĩ cảnh tượng này mà vẽ lại sẽ rất đẹp, nhưng giờ dù cô có muốn ghi lại, cũng chẳng có khả năng điều chỉnh màu cho phù hợp.

Thiên đường địa ngục, đôi khi chỉ là một suy nghĩ thoáng qua.

Duy An chậm chạp men theo đường nhỏ đi về phía ký túc xá, bên cạnh là tiếng bước chân nhanh nhẹn của những nữ sinh chưa rời khỏi ngôi trường đã hai tuần nay, họ khoác tay nhau thì thầm to nhỏ, vừa khéo bị cô nghe thấy.

Giọng người bên trái hỏi đầy bí mật: “Cậu đọc báo sáng nay chưa, ngay trang nhất ấy, Chủ tịch Hội đồng Quản trị của tập đoàn Liên Phong vì liên quan đến việc rửa tiền mà bị bắt rồi, chính là bố của Kiều thiếu trong trường chúng ta đúng không?”

“Đúng, nhưng chẳng phải rất lâu trước đó đã nói rồi mà, nghe đâu còn ăn hối lộ, lời được không ít quan chức cao cấp khác ra ánh sáng.”

“Đúng đấy, số tiền rất lớn, lần này thì hồng hân rồi. Nhưng báo viết họ tiếp tục phúc thẩm, không phục trước quyết định của tòa sơ thẩm, không biết ai đang ngấm ngầm giúp họ, tòa án phải tìm thêm chứng cứ, nói là chứng cứ không đủ, nên dời ngày ra tòa. Chắc chắn có người chống lưng, nếu không gia đình họ không thể ngông nghênh như vậy được.”

Cô gái bên phải dừng lại rồi tiếp tục đi, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, nói: “Phải rồi, cậu ta và bạn gái đều đã nghỉ học!”

“Á? Thật hay giả?”

“Thật mà! Hôm trước mình đến phòng giáo vụ làm thẻ sinh viên còn gặp Trình An Ni, cô ta đứng ở hành lang nói điện thoại oang oang, bảo cái gì mà làm xong thủ tục rồi, tháng Bảy sẽ ra nước ngoài. Chắc họ cùng đi, nếu không tại sao lại cùng xin nghỉ học.”

Duy An chỉ mong có thể bịt chặt tai lại, cô nhanh chóng quay người muốn đi đường vòng xa hơn một chút, nhưng hai người kia càng nói càng kích động, giọng rất to: “Này, mình nhớ ra rồi, nhà Trình An Ni chắc có hậu thuẫn rất vững, liệu có phải...”

“Xi! Chắc không đâu, thời đại này rồi làm gì còn cái kiểu liên hôn chính trị nữa?”

“Đừng nói quê mùa như vậy được không hả? Người ta vốn tự do yêu đương, việc này chỉ vừa khéo giúp được cả hai bên gia đình mà thôi, nếu không tại sao bọn họ phải vội vàng ra nước ngoài như thế? Không chừng về sau bỏ ít tiền ra mua quan hệ, di dân xong là có thể kết hôn.”

Duy An đi càng nhanh, cuối cùng cô co giò chạy, cho tới khi vút bỏ được những âm thanh kia ở đằng sau.

Kiều Ngự đi cũng tốt, đời này cô không còn muốn có bất kỳ liên hệ nào với bọn họ nữa.

Cô ngược mắt nhìn bức tượng thầy Hiệu trưởng, bức tượng vẫn như trước kia, thầy lặng lẽ đứng đó quan sát mọi việc xảy ra trong trường, xa xa là thư viện, loáng thoáng nhìn thấy gác chuông trên tầng thượng, dù không nhìn rõ được như ngày trước, nhưng cô cũng không thể phớt lờ sự tồn tại của nó.

Rõ ràng chẳng có gì thay đổi.

Từng có người dựa vào bức tường hút thuốc ở đây, trong làn sương mỏng của buổi sáng sớm, khuôn mặt của người thiếu niên ấy vẫn tuyệt đẹp. Giống như hồi cấp ba, mỗi tối anh dạy cô học, anh bắt cô học thuộc từ mới, còn mình thì đi ngủ trước.

Những khuôn mặt nghiêng của anh do cô vẽ, những lá thư tình, cho dù nhìn đến đâu óc choáng váng cũng không chịu thu lại ánh mắt, cô nói với người thiếu niên trong hồi ức, cũng là nói với Tống Thư Minh, trên hết cô muốn nói với chính mình.

“Tạm biệt.”

Từ nay về sau, không bao giờ gặp lại nữa.

Duy An quay về phòng ký túc mới biết Cố Mộng Mộng không có ở đó, vậy là cô đành nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi, đi quá lâu, ánh mặt trời nhức nhối khiến cô rất khó chịu.

Mơ mơ hồ hồ muốn ngủ một lúc, toàn thân rã rời, chân đau nhức, nhưng lại không ngủ được, cứ như trong lòng đang lo lắng thấp thỏm điều gì đó.

Thứ Bảy, Cố Mộng Mộng lại là một sinh viên chăm chỉ, nếu không có việc gì, thì cô ấy có thể đi đâu chứ?

Duy An lật người ngồi dậy, cuối cùng tìm tới chỗ chiếc điện thoại bàn đã lâu không được dùng đến trong phòng, lần mò mãi mới cắm được dây vào, sau đó gọi cho Cố Mộng Mộng, nhưng hình như cô ấy không để ý tới di động, bởi chuông reo mãi mà không nhấc máy.

Cô nhớ ra thỉnh thoảng Cố Mộng Mộng cũng hay để di động ở chế độ rung, vậy là cô ôm hy vọng gọi cho Trình Chí Ma, không chừng họ ra ngoài cùng nhau.

“A lô? Xin chào, đây là di động của đội trưởng đội bóng rổ trường đại học G, xin hỏi bạn có việc gì?” Giọng Trình Chí Ma vang lên.

Duy An bật cười, lâu lắm mới được nghe giọng nói quen thuộc đó, khiến tâm trạng cô dễ chịu hơn nhiều.

Cô giải thích: “Em là Duy An.”

“Hả? Duy... An? Em thế nào rồi? Mộng Mộng nói em bị thương không về trường học, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Báo cảnh sát chưa? Chúng ta nên tin vào năng lực của các đồng chí cảnh sát, xảy ra chuyện tìm họ...”

“Ồ, em không sao, giờ đang ở ký túc rồi. Em chỉ muốn hỏi, Mộng Mộng có đang ở cùng anh không? Bảo cô ấy nghe máy một lát được không?”

Trình Chí Ma đột nhiên dừng lại, không bằng nhắng nữa, bối rối đáp: “Nhưng Mộng Mộng không cho anh nói là cô ấy đã ra ngoài rồi.”

“Tại sao?” Duy An căng thẳng.

Anh chàng kia vẫn chưa nhận ra rằng mình đang bắt đầu tiết lộ bí mật, hình như anh ta gãi gãi đầu, rồi ử rử nói: “Anh cũng đang chán đây, trời bắt đầu nóng lên, vốn đã hẹn hôm nay vào thành phố mua đồ cho anh, kết quả cô ấy thay đổi chủ ý, nói với anh là phải đi ra ngoài gặp một người, anh hỏi... Ái chà! Không được không được! Mong Mong dặn anh rồi, cô ấy không cho anh nói với bất kỳ ai là cô ấy ra gặp thầy Tống.”

Ông nghe trong tay Duy An rơi bộp xuống bàn.

“A lô? A lô? Duy An! Em sao thế?”

“Cô ấy đi đâu tìm thầy? Ở đâu?” Cô cuống lên, khiến người ở đầu dây bên kia sợ tới mức run rẩy đáp: “Cái đó... Mong Mong không cho anh biết, nhưng anh không cam tâm, lén đi theo sau cô ấy một đoạn, thấy cô ấy chạy về phía cổng đông của trường, sau đó có một người đàn ông mặc áo sơ mi màu kem cùng cô ấy vào quán cafe Vui vẻ... Anh phản đối chuyện này! Hừ, để chờ Mong Mong về xem cô ấy giải thích với anh thế nào!”

Duy An cúp máy luôn, quay người chạy ra khỏi ký túc.

Tống Thư Minh, rốt cuộc anh còn muốn làm gì nữa? Anh giữ cô lại không cho tiếp xúc với bên ngoài, nói sợ cô liên lạc với Kiều Ngự, nhưng giờ cô đã tới mức này rồi, thấy không giữ được cô, anh lại lén lút tìm gặp Cố Mong Mong!

Ánh nắng chói chang, phàn những nơi có ánh nắng thì cũng sẽ có bóng râm, rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện cô chưa biết nữa

32. Chương 32: Không Có Tình Yêu Thật Sự Trong Tủ Kính

Duy An vừa chạy vừa thở đẩy mạnh cánh cửa quán cafe Vui vẻ.

Nhân viên phục vụ sợ hãi giật nảy người, trợn mắt há miệng nhìn cô, đang định mang menu ra, thì bị bộ dạng cô làm cho sững cả người.

Tóc cô dính bết vào mặt, chạy một đoạn đường dài, mặt không chút huyết sắc. Bóng cô in trên tấm cửa kính, ngay cả cô cũng không dám nhìn, chẳng trách người khác sợ phát khiếp.

Cô đi thẳng vào trong, nơi này không rộng lắm, quả nhiên, vòng qua tấm rèm trúc là nhìn thấy bàn trong góc, có hai người đang ngồi đó.

Về mặt người đàn ông mặc áo sơ mi màu kem rất lo lắng, anh gõ nhẹ nhẹ trên mặt bàn, hạ giọng nói: “Giờ tâm trạng cô ấy rất kích động, không chịu tin ai, tôi cũng không thể ngăn cô ấy được, đành để cô ấy đi một mình. Tôi lo cô ấy sẽ ép em nói mọi chuyện, vì vậy mong em phối hợp với tôi.”

Cố Mong Mong ngồi đối diện, bộ dạng bối rối, rõ ràng không thích ứng được với kiểu nói chuyện này, chỉ lắng nghe gật đầu. “Em hiểu thầy muốn tốt cho Duy An, em sẽ không kích động cô ấy. Nếu thầy thật sự có thể giúp cô ấy, em sẽ phối hợp với thầy tạm thời không nói gì cả. Chỉ mong thầy nhất định phải tìm ra kẻ đã hại Duy An.”

“Đương nhiên, tôi đã biết gần đây Kiều gia có chút vấn đề, hơn nữa cha của Trình An Ni tỏ vẻ bàng quang trước chuyện này, mấy hôm nay họ lại đột nhiên gơ tay ra giúp đỡ Kiều gia, chuyện này không thể đơn giản như vẻ bề ngoài. Tôi nghĩ chắc chắn có liên quan tới mối quan hệ giữa hai người.” Anh nói rất có lý, nhìn cô gái trước mặt mình một cái rồi bổ sung: “Các em còn là sinh viên, nhiều chuyện chưa hiểu, chuyện dù to dù nhỏ, bất luận thế nào thì cũng đã làm tổn hại Duy An, tôi hy vọng cô ấy chăm lo cho sức khỏe của mình trước, mọi chuyện có thể bàn sau, em hiểu ý tôi chứ?”

Đối mặt với một người đàn ông trưởng thành già dặn như vậy, những lời anh nói mang đặc trưng nghề nghiệp rõ ràng, có ám thị tâm lý nhất định, việc ấy khiến Cố Mong Mong càng thêm căng thẳng. Mong Mong có cảm giác như mình vừa bước một chân vào trong bí mật thiên động địa, bầu chặt tay gật đầu lia lịa: “Em sẽ không nhiều lời, em sẽ nói với cô ấy rằng em gọi điện thoại vì muốn hỏi thăm tình hình của cô ấy.”

Không biết hai người nói chuyện bao lâu, lâu đến mức không để ý đến động tĩnh đằng sau tấm rèm trúc.

Duy An nhẹ nhàng vòng qua, đứng trước mặt hai người họ.

Cố Mộng Mộng đứng phắt dậy, kinh hoàng bối rối bịt chặt lấy miệng, “Duy An... Mình... mình không biết! Mình không nghe thấy gì, cậu đừng nghĩ nhiều, thật sự không sao đâu, có lẽ chỉ là cậu vô tình gặp bọn lưu manh thôi.”

Người xưa có câu rằng, giấy không gói được lửa.

Ánh mắt Tống Thư Minh khựng lại, nhưng sau đó nhanh chóng mỉm cười gượng tay vẫy cô ngồi xuống, “Em chắc lại định trách anh, nhưng anh chỉ muốn tốt cho em thôi.”

Duy An phá lên cười trong lòng, cô chỉ muốn xé toạc cái miệng giả tạo kia thôi. Nhưng cô có thể làm gì? Giờ cô chỉ đi vài bước đã thấy đầu óc choáng váng rồi.

“Hai người đang nói gì thế? Mộng Mộng, cậu biết được bao nhiêu? Tối hôm đó cậu gọi điện ỉnh, vốn định nói ỉnh biết chuyện gì phải không?”

Cô căn bản không thèm để ý đến Tống Thư Minh, mà nhắm thẳng vào cô bạn thật thà của mình.

Cố Mộng Mộng càng luống cuống, ra sức lắc đầu, rồi đột nhiên cảm thấy không đúng, cô ấy nhìn miếng vải trên đầu Duy An hỏi: “Cậu làm sao thế? Duy An, giờ cậu rất đáng sợ, cứ như...cậu làm mình sợ quá, mình thật sự không thể nói, nếu không cậu sẽ điên đấy.”

Cố Mộng Mộng thấy buồn, gượng tay định xem vết thương của Duy An, nhưng Duy An hất ra, trước kia cô không như vậy, nhưng lúc này, cô gái đứng trong quán cafe Vui vẻ, sắc mặt xanh xao, ánh mắt như đang chống lại cả thế giới.

“Các người đều là một lũ lừa đảo!”

Tống Thư Minh đứng dậy kéo cô lại, nhét trả điện thoại cho Duy An rồi định giải thích: “Xin lỗi, anh đã nghĩ rồi, anh không nên giới hạn sự tự do của em, anh lái xe theo em suốt dọc đường về đây, lo em xảy ra chuyện, nhưng anh nghĩ, giờ mà ép đưa em quay về thì mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn, vì vậy mới gọi bạn cùng phòng của em ra để bàn bạc.” Anh nói xong dừng lại, nhìn vẻ mặt của cô rồi thở dài, nói tiếp: “Annie, em có thể tạm thời bình tĩnh lại không, hãy tin bọn anh.”

Duy An giật lại di động của mình, cô đẩy anh ra định bỏ chạy, nhưng Tống Thư Minh không buông tay, trong lúc gấp gáp Duy An tức giận, vung tay giáng xuống mặt Tống Thư Minh.

“Á!” Cố Mộng Mộng rú lên, tất cả khách khứa trong quán không ngờ bên trong lại xảy ra cãi vã, xung quanh yên tĩnh lạ thường, chỉ có chiếc máy xay cafe là vẫn tỏa hương thơm ngào ngạt.

Trong không khí lạnh mạn thế này, nhưng chẳng ai có tâm trạng đâu đi ném món điểm tâm.

Cô thấy người đàn ông trước mặt mình không giữ được vẻ bình tĩnh nữa, cuối cùng anh cũng nhìn cô bằng ánh mắt không thể tin nổi, “Annie, em không hiểu anh như thế sao?”

Tối lúc này rồi mà anh vẫn không hề có ý định trách tội cô.

“Anh biết em bị kích động, không thể vẽ khiến em rất buồn, nhưng em không thể cho anh chút thời gian sao?” Anh cố gắng nén giọng nói với cô, nhưng đã buông tay cô ra.

Duy An giật lùi về phía sau một bước thần thờ nhìn tay mình, cô không biết vì sao mình lại đánh anh.

“Em...” Cô nắm chặt di động không biết nên nói gì.

Cố Mộng Mộng hoảng loạn chạy lại đứng giữa hai người, không ngừng nói với Duy An: “Mình tin thầy Tống, thầy ấy không giống người xấu. Thầy luôn lo lắng cho cậu, không ỉnh nói là sợ cậu bị sốc, giác quan thứ sáu của mình rất chuẩn! Cậu không thể đối xử với thầy Tống như thế!”

Duy An nghe những lời bạn nói mà bật cười, cô từ từ giật lùi về phía sau nhìn họ đứng ngược sáng.

Cô hỏi Mộng Mộng: “Mộng Mộng, cậu nói xem thế nào là người tốt? Mình nghĩ, mình biết Kiều Ngự bao nhiêu năm rồi, anh ấy không phải người xấu. Chỉ là tích cách anh ấy hơi xấu mà thôi, nhưng anh ấy năm lần bảy lượt lừa gạt mình, cuối cùng vứt bỏ mình không thêm hỏi.” Duy An gượng tay lên chỉ vào Tống Thư

Minh, “Còn thầy, thầy không chịu biết mọi chuyện, thấy mình buồn thế này cũng không chịu nói thật. Còn luôn coi mình là thể thân của người vợ đã mất...”

Cô cười mãi cười mãi lại cảm thấy rất muốn khóc, nhưng cố nén lại, “Mộng Mộng, ngay mình còn không biết ai là người tốt, ai là người xấu, sao cậu có thể quyết định thay mình?”

Duy An quay người bỏ đi, phía sau chẳng có ai đuổi theo cô.

Giọng Tống thư Minh vọng tới qua tấm rèm trúc, anh hỏi: “Em thật sự không muốn gặp lại anh nữa sao?”

“Đúng. Em không muốn gặp lại bất cứ ai nữa.” Cô nhanh chóng chạy ra ngoài, giờ cô không dám quay về trường nữa, thế giới này đều đạp cô xuống dưới chân, bản thân cô không thể kháng cự, đành bỏ trốn.

Xoay lưng bỏ đi, càng đi càng xa, Duy An chạy đến một khu chung cư không biết tên, ngồi trên chiếc ghế đá ven đường đến tận khi trời tối. Lần này cô đi quá vội vàng, di động lại hết pin, cô không có tiền, không mang theo đồ đạc, tìm khắp người chỉ có hai tệ.

Duy An đành đi đứng một vòng quanh khu chung cư, cuối cùng cũng tìm thấy một sạp báo.

“Ông chủ, cháu muốn gọi điện thoại đường dài.” Cô không thể che giấu nỗi bi ai của mình nữa, cuối cùng chọn cách gọi về nhà.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói quen thuộc, người thân duy nhất của cô: “Alô?”

Nước mắt Duy An cuối cùng cũng vỡ òa, cô khóc nói vào ống nghe: “Cô ơi, cháu muốn về nhà, cháu sẽ nhận lỗi với chú, cho cháu ở một thời gian có được không?”

Sự yêu hận tràn ra như đê vỡ cần có nơi để quay về, ngoài “gia đình” không thuộc về cô kia, cô chẳng có nơi nào để đi.

Duy An vốn định kỳ thi tốt nghiệp mới quay về thành phố B, những ngày ở ký túc xá cô rất nhớ nhà, mỗi lần nhận được đồ của cô họ gửi lên, cô luôn nhớ về những ngày thơ ấu, không đẹp đẽ lắm, nhưng thật ngây thơ.

Trong những đêm giá lạnh đến mức không ngủ nổi, Duy An lén lén kể hoạch rằng mình sẽ về vào những kỳ nghỉ. Đáng tiếc, cô biết mình là một “tác phẩm” chẳng ai thích, không có thành tích ưu tú, không có tư cách gì để quay về điểm khởi đầu, cũng không có khả năng chứng minh để cô họ thấy rằng việc cô họ chăm sóc ỉn là xứng đáng.

Vừa mới hai mươi tuổi, Duy An đã tưởng tượng ra rất nhiều cảnh “vinh quy về làng”, mỗi cảnh tượng đều là một giấc mộng xa vời, chỉ có điều cô không ngờ rằng, khi cô thật sự quay về thành phố B, cảnh tượng trong mắt cô đều đã không còn rõ ràng nữa.

Trong ga tàu hỏa người qua kẻ lại ở thành phố Lan, Duy An cúi đầu lưng đeo ba lô đứng đợi ở sân ga.

Cô họ đến đón, bỗng nhìn thấy đôi mắt thất thần và vết thương trên đầu Duy An, cả hai cô cháu ngẩn người ra mất một lúc, cô họ với mái tóc điểm bạc nhanh chân đi tới ôm chầm lấy Duy An, rồi bật khóc nức nở. Duy An không muốn người thân phải lo lắng, chỉ nói mình bất cẩn ngã ở cầu thang nên bị thương mà thôi.

Sau đó Duy An lặng lẽ đi theo cô họ về thành phố B, ngồi trên tàu hỏa, từ thành phố Lan đang chìm trong không khí mùa xuân quay trở về nơi mình đã từng sống mười mấy năm.

Lúc đứng trên sân ga thành phố B, Duy An mới phát hiện ra mình không có cảm giác yên bình hay được an ủi như trong tưởng tượng. Cô ngược mắt lên hoang mang nhìn xung quanh, giờ mới phát hiện ra thế giới này quả thật quá rộng lớn, không nơi nào là nơi thuộc về riêng cô nữa.

Không có kính, cô không nhìn rõ vẻ mặt của người bên cạnh, tất cả những ngôi nhà, những khung cảnh mà cô từng nhung nhớ đều khiến cô có cảm giác xa lạ, vẻ mặt vô cảm của người đi đường khiến cô thấy sợ, nhưng cuối cùng, cô vẫn tắt di động, vứt hết mọi ưu phiền lại thành phố cô vừa rời đi, không tìm hiểu đáp án nữa.

Đã làm kẻ tháo chạy, cô chỉ còn con đường này để dừng cảm mà đi tiếp thôi.

Thành phố B ẩm áp dễ chịu hơn rất nhiều, giống mùa hạ ở thành phố Lan.

Cô cố gắng mỉm cười trò chuyện với cô họ như bình thường, nhắc tới khí hậu, phản ứng đầu tiên của cô là nghĩ đến Tống Thư Minh, mặt ngoài cô vẫn cười nói, bảo cô họ rằng: “Ở thành phố B vẫn là thích nhất, thời tiết thành phố Lan rất kinh khủng. Lạnh thì lạnh tới mức không chịu nổi, nóng thì lại nóng tới oi bức khó chịu.”

Trong lòng lại rất muốn khóc.

Sự ẩm áp của gia đình giống như hơi ẩm của Tống Thư Minh, an toàn, ở khoảng giữa của cái nóng và cái lạnh.

Nhưng anh lại khiến cô không có cách nào để đổi mặt.

Duy An bị cô họ kéo lên xe bus về nhà, dựa vào cửa sổ xe, ánh nắng mặt trời chói chang chiếu vào gương chiếu hậu hắt thẳng đến khiến cô không thể chịu đựng nổi, đành giơ tay lên che mắt, loa trên xe quanh đi quẩn lại vẫn là những tin liên quan đến việc Chủ tịch Hội đồng Quản trị của Tập đoàn Liên Phong đang phải ra hầu tòa.

Cô bị ép nghe một lúc lâu, mặc dù không hiểu những chuyện như thế này, nhưng đại khái cũng biết chuyện Kiều gia kháng án thành công.

Hai người phụ nữ trung niên vừa đi chợ về, ngồi trên xe nghe tin tức tỏ ra rất thú vị, dựa vào cột bám trên xe vừa tính tiền vừa trò chuyện: “Những chuyện thế này kẻ yếu sao thắng được kẻ mạnh, có tập đoàn nào mà đằng sau không có người chống lưng chứ? Bảo sập là sập ngay được chắc?”

“Cũng phải, đã ra cả phán quyết rồi mà còn...”

Cô họ ngồi sau Duy An, đột nhiên kéo tay cô lại nhét vào một túi hạt dẻ rang đường, giống như hồi Duy An còn nhỏ, bẹ bọ má cô nói: “Cô quên mất đấy, vừa rồi mua ở ngoài ga tàu cho cháu, còn nóng mau ăn đi. Cô biết cháu vẫn luôn thích ăn món này, mỗi lần cô nói gửi qua đó cho cháu, thì chú cháu đều ngăn bảo dẻ hỏng, gửi tới nơi thì mọc mầm rồi còn đâu.”

Tay Duy An túm chặt túi hạt dẻ rang ấm nóng, mùi hương thơm ngát vẫn vương nơi đầu mũi, nhưng cô không dám nói gì.

Cô họ dường như cũng ý thức được, ngập ngừng rồi vỗ vỗ vai cô nói: “Không sao đâu. Cô đã nói rồi, con bé bị thương, xin nghỉ về nhà dưỡng thương, khỏi sẽ đi, chú cháu nhìn thấy sẽ không trách gì cháu đâu.”

Duy An lẳng lặng gật đầu, cô họ phải giục mãi cô mới rón rén bóc một hạt dẻ để ăn, mùi vị quen thuộc khiến người ta hoài niệm, sau khi bị lãng quên rất lâu mới nhớ ra, Duy An đột nhiên cảm thấy mình thật chẳng ra gì, ai cũng đều phải bước ra khỏi cuộc sống cũ, để sống tốt đẹp hơn, còn lần nào cô cũng đi ngược lại.

Hạt dẻ như mắc nghẹn nơi cổ họng, chưa bao giờ cô buồn như thế, giống như ánh nắng gay gắt khiến người ta chán ghét, đối với Duy An, sau này chúng chỉ có thể trở thành một khoảng ký ức mơ hồ không rõ ràng mà thôi.

Cô ở nhà liền một tuần.

Vì bị thương, nên Duy An thông báo cho nhà trường xin nghỉ học, về nhà cô trốn trong phòng không ra, ngay từ lúc nhìn thấy cô, chú đã sầm mặt xuống không nói gì, cô càng chẳng có tư cách gì mà nói.

Mỗi tối vào bữa cơm, bên ngoài đều vang lên những câu chế giễu: “Sao cô không hỏi nó tại sao lại thành ra thế này? Một đứa con gái, đang yên đang lành sao có thể ngã tới mức ấy, còn gọi điện cho cô? Chắc chắn bị người ta đánh nên mới sợ rồi.”

Cô họ hạ giọng khuyên can, nhưng chú chồng cô càng nói càng tức giận, cuối cùng hôm nay không thể nhịn nổi nữa, ra sức gõ cửa phòng Duy An, nhất định đòi kéo cô ra ngoài, ba mặt một lời cho rõ ràng.

Căn hộ cô họ ở là kiểu cũ, trần nhà rất thấp, khiến người ta có cảm giác ngột ngạt.

“Vết thương trên đầu cháu rốt cuộc là thế nào? Vừa nhập học tại sao không quay về trường, trốn ở nhà là có làm sao?”

Cô họ đứng bên cạnh nháy mắt với Duy an, ra hiệu cho Duy An đừng nói.

Chú gõ gõ lên bàn bộ dạng rõ ràng rất không vui, rồi như nhớ ra điều gì đó, lạnh lùng hừ một tiếng nói với Duy An: “Cô giống hệt như bố cô vậy! Ông ta vứt bỏ gia đình thối nát lại ra ngoài uống rượu tìm gái, giờ cô cũng thế! Có phải gây ra chuyện gì rồi không? Không có chỗ nào để trốn nên mới gọi điện cho cô họ phải không?” Nói xong, chú quay lại lớn tiếng với cô của Duy An: “Tôi đã nói từ trước rồi mà, con bé này có mẹ sinh mà không có mẹ dạy, cô còn quản nó làm gì? Giờ thì hay rồi, ngộ nhỡ ngày nào đó nó gây chuyện để người ta tìm đến tận nhà, tôi xem cô định làm thế nào!”

Đột nhiên Duy An ngẩng phắt đầu lên, nhìn chú chằm chằm không nói gì.

Đối phương quay lại bắt gặp ánh mắt của cô thì càng bức, “Lườm gì mà lườm? Còn định làm phản chắc? Quả nhiên ra ngoài về có khác, đủ lông đủ cánh rồi phải không?” Nói xong bèn xông tới, cô họ vội chạy đứng chắn giữa hai người. “Cháu nó vừa về, vết thương trên đầu còn chưa khỏi, anh nói những chuyện ấy làm gì?”

Duy An đứng giữa phòng khách, cuối cùng cô đã hiểu ra một đạo lý, khi người ta bị ép tới bước đường cùng, ngược lại càng chẳng cảm thấy sợ hãi điều gì cả.

Suốt mười mấy năm nay, đây là lần đầu tiên cô cãi lại người lớn, cô nhìn chú và nói: “Bố cháu bỏ mặc cháu, nhưng cũng không đến lượt chú có tư cách mắng ông ấy, nếu mắng cũng phải là cô cháu mắng, một mình cô nuôi cháu lớn, chẳng liên quan gì tới chú cả!”

Khi nói ra những lời đó cô cũng đã lường trước cả rồi, quả nhiên một trận chiến lại nổ ra, cuối cùng kết thúc bằng việc cô họ đẩy Duy An vào phòng và đóng cửa lại, bên ngoài kinh thiên động địa, hình như có tiếng bát đĩa bị đập.

Duy An ôm đầu gối ngồi sau cánh cửa, cô cũng không biết rốt cuộc mình phạm sai lầm gì, hình như tất cả mọi chuyện đều dồn dập tìm tới, khiến cô không có cả thời gian để thở.

Cô không nên nhiều lời, là do cô một mực đòi về nhà, việc chú tức giận cũng chẳng phải chuyện gì bất ngờ. Lúc đi cô đã rất kiên quyết, nói mình trưởng thành rồi, sau này sẽ quay về báo đáp cô họ.

Nhưng giờ cô lại khiến cô mình khó xử vì mình, lẽ ra cô nên im lặng mà nghe người ta mắng mỗ mới phải.

Duy An tắt máy, không có di động lên mạng, mắt lại không nhìn rõ tivi, không muốn chú phải tức giận vì mình nữa, cô đành kiên quyết không bước chân ra khỏi phòng. Những lúc buồn chán cô lật tìm lại đồ vật cũ ngắm nghía cho khuây khỏa, nhưng trong phòng chỉ còn những cuốn sách và bức tranh cô vẽ hồi nhỏ.

Sau buổi trưa, thậm chí cô còn có cảm giác ngay cả thời gian cũng như ngừng lại, không tiến thêm được chút nào.

Cô cầm bút lên muốn tìm chút màu vẽ, nhưng tìm mãi chẳng thấy, có lẽ cô họ đã dọn hết đi rồi, cô đành cầm bút vẽ thử, đột nhiên cô buông xuống, bây giờ cô căn bản không biết màu sắc mà cô pha ra có chuẩn xác hay không, còn có thể vẽ được nữa không?

Vậy là Duy An cầm bút viết lên giấy, từng chữ từng chữ, cô từng bỏ ra một tháng để ép mình học viết tên Kiều Ngự sao cho thật đẹp, giống như con người của anh vậy.

Tâm tư của con gái thường rất kỳ lạ, thời niên thiếu, vui buồn giận hờn đều như đang diễn kịch, hề chạm vào là kinh thiên động địa.

Duy An đã phải hao tâm tổn trí, bỏ ra một thời gian rất dài để học cách viết tên Kiều Ngự mà thiếu một nét, chỉ vì cô cảm thấy như thế thật lãng mạn, cô cho rằng làm như vậy sẽ khác với những cô gái cũng đang thích Kiều Ngự.

Còn bây giờ, cô lại phải mất nửa tháng giam mình trong phòng để hoàn thiện chữ Kiều Ngự thiếu nét kia.

Cuối cùng, bóng cây đằng sau khung cửa sổ kia mãi chẳng có gì thay đổi, ngày qua ngày, vết sẹo di chứng từ vết thương trên đầu cô cũng mờ dần, giờ đã là tháng Năm rồi.

Cuối xuân, thời tiết trở nên nóng nực hơn, Duy An thay một chiếc áo sơ mi dài tay rồi đứng trước gương rất lâu, thấy tóc mình đã thật sự dài, vết sẹo bị tóc che không còn nhìn thấy nữa, không khiến chú phải ngứa mắt nữa.

Tất cả mọi vết thương đều có thể liền miệng, chỉ có đôi mắt của cô là không thể cứu vãn, cô bắt đầu quen với thế giới mơ hồ và sự biến đổi ánh sáng.

Gần một tháng về nhà đây là lần đầu tiên Duy An mở điện thoại, trong nháy mắt tin nhắn đổ về tới tấp, đầy cả hộp tin, ngoài hai tin nhắn của Tống Thư Minh ra, toàn bộ là của Cố Mộng Mộng.

Cô tự giấu nắm chặt di động trong tay, có lẽ trên thế gian này chỉ duy nhất hai người đó là luôn nghĩ tới cô.

Ngón tay cô dừng trên cái tên Tống Thư Minh, cố gắng kìm nén, nhưng cuối cùng vẫn không khống chế được mà mở ra xem.

Tin nhắn thứ nhất được gửi vào ngày đầu tiên cô đột ngột rời bỏ thành phố Lan, anh nhắn: Annie, nếu em không thể hiểu cho anh thì cũng không sao, nhưng xin em đừng làm những việc khiến bản thân mình bị tổn thương, gọi điện để anh biết em đang ở đâu, có được không?

Tin nhắn thứ hai rất dài, trên di động hiện rõ năm trang nội dung, Duy An do dự, nhưng vẫn mở ra xem, anh nhắn: Lẽ ra anh không nên xuất hiện ở đây, không biết nói như vậy em có thể hiểu hay không nữa. Nhưng Annie, anh muốn nói với em rằng, em nhất định phải có niềm tin vào bản thân mình. Trong tương lai, em sẽ trở thành một kiến trúc sư nội thất vô cùng xinh đẹp, xuất sắc, việc thiếu hụt trong nhận biết màu sắc không phải là trở ngại đối với em. Em sẽ kết hôn, có một gia đình bình thường, em sẽ rời khỏi môi trường sống trước kia để ra nước ngoài, trở thành một người phụ nữ tuyệt vời mà ai ai cũng ngưỡng mộ. Nhưng trước khi những chuyện ấy đến, có lẽ em sẽ phải chịu khổ một chút, có điều em đừng sợ, anh đến đây là để ở bên em, anh sẽ cùng em trải qua những tai nạn đó một cách bình an, anh không yêu cầu em phải tin anh, nhưng xin em nhất định phải tin mình. Em yêu, em sẽ là một tiểu Annie vô cùng mạnh mẽ, giỏi giang.

Cô đọc tin nhắn đó xong liền bật khóc.

Chiếc bút dưới tay nhẹ nhàng phác họa ra những đường nét quen thuộc, đó là thư viện, bóng hình ảm đạm cùng gác chuông cao vút, không khí học thuật bao trùm, cùng tấm cửa lớn bằng kính trong suốt.

Duy An bỗng phát hiện, thì ra mình cũng nhớ nhung anh như thế, đó là cảm giác chua xót trĩu nặng từ tận sâu trong trái tim, dù lúc nào dù ở đâu, Tống Thư Minh cũng luôn cố gắng để cô tin tưởng chính bản thân mình, và anh chưa bao giờ đưa ra những lời hứa hẹn hão huyền.

Tình yêu ở đâu đó trong quãng thời gian thanh xuân quá mức rõ ràng, mối tình thâm lặng đổi lại sự đau đớn, cô mất ba năm chỉ để đổi lại sự trừng phạt kiếp này mãi mãi không thể vẽ bầu trời xanh được nữa, cô tưởng rằng mình chẳng sợ gì cả, chuyện tới nước này, cô buông tay, không liên quan gì tới yêu tới hận cũng tốt.

Nhưng cuối cùng cô lại bị những lời của Tống Thư Minh dồn nén tới chẳng có chỗ nào mà trốn, anh không nói những lời ngọt ngào tình tứ, anh chỉ nói, xin em hãy tin bản thân mình, em sẽ trở thành một tiểu Annie vô cùng mạnh mẽ, giỏi giang. Còn khiến cô xúc động hơn bất kỳ câu nói anh yêu em nào trên thế gian này.

33. Chương 33: Em Còn Quyến Rũ Hơn Cả Tình Yêu

Mỗi ngày khi xé đi một tờ lịch, Duy An thường tự nhắc với mình một lần rằng, thời gian là phương thuốc thần kỳ nhất.

Sáng hôm đó khi ngủ dậy, cô họ đưa Duy An đi cắt kính, Duy An đeo thấy không quen, cô cúi đầu nhìn xuống đất luôn có cảm giác mặt đất lồi lõm bất thường, bác sĩ bảo những người mới đeo kính thường như vậy. Cô họ lo Duy An nhìn không rõ sẽ lại bị thương, ép Duy An ra ngoài đường đi đi lại lại một lúc cho thích ứng, cô đành nén cảm giác choáng váng, chống mặt để kiên trì đeo kính.

Buổi trưa cô họ tới siêu thị bên cạnh mua đồ, bảo Duy An tự về nhà trước, cô vừa vào nhà thì bắt gặp chú hôm nay được nghỉ, không phải đi làm.

Trong nhà chỉ còn Duy An và chú, bình thường những lúc thế này không khí vô cùng gượng gạo, rồi thoáng cái lạnh như băng, cô cào cào mái tóc xuống che mặt, cúi đầu không nói năng gì, muốn nhanh chóng quay về phòng.

“Cháu đi đâu đấy? Cô cháu đâu?”

“Đưa cháu đi cắt kính ạ.” Duy An nghĩ cũng không thể giấu được, ngẩng đầu lên nhìn chú, sau đó giải thích tiếp: “Mắt cháu không ổn lắm, không còn rõ như trước kia. Có lẽ là sau khi đi học dùng nhiều đến mắt bị cận.” Giọng cô mỗi lúc mỗi nhỏ hơn, rõ ràng ngay chính bản thân cô cũng thấy lo sợ trước lý do mình đưa ra, từ nhỏ tới lớn thị lực của cô luôn rất tốt. Cô không dám nói tới việc giác mạc của mình bị tổn thương, người nhà đương nhiên cũng không biết vì sao cô lại đột nhiên không nhìn rõ, nên chắc sẽ cho rằng do cô học quá nhiều.

Chú vốn đang lạnh lùng truy hỏi không buồn ngược mắt nhìn Duy An, nghe cô nói thế thì lập tức bốc hỏa, trừng mắt hỏi: “Cháu còn dám nói do học nhiều? Đừng nói dối nữa! Cô cháu ngốc nhưng chú không ngốc, có phải cả ngày cháu bận rộn chơi bởi trai gái không?”

Tầm nhìn trước mắt Duy An bỗng trở nên khúc khuỷu, trần nhà thấp tè rung lên trên đầu như sắp sập.

“... Không ạ.”

“Vớ vẩn! Tại sao lại có nam sinh gọi điện tới tìm cháu? Dám để người ta tìm về tận đây, đây là nhà cháu à! Đồ khốn, có mẹ sinh không có mẹ dạy, giống hệt bố mày...”

Mỗi lúc tức giận chú đều mắng câu đó, nhưng mắng trúng vào nỗi đau của Duy An, cô không có mẹ.

“Chú...” Cô cũng cống lên, một tay đỡ kính không biết phải giải thích thế nào, lòng vô cùng căng thẳng, không biết ai hỏi ra được số điện thoại ở nhà, vậy là cô nín nhịn hồi lâu, mãi sau vẫn lí nhí hỏi: “Ai gọi đến ạ?”

“Hừ, thằng đó ăn nói cũng hung hăng lắm, nhất định đòi gặp mày, thằng khốn đó, hỏi mãi nó mới chịu nói nó họ Kiều. Mày hãy nói thật đi, có phải bạn trai mày không?” Chú càng nghĩ càng tức giận, đập sofa đứng bật dậy, chỉ vào cô mắng: “Tao còn đang thắc mắc chẳng phải mày nói mày sẽ quay về trong vinh quang hay sao, thì ra mày đi tìm đàn ông, xảy ra chuyện rồi mày còn dám quay về đây? Mày giống hệt thằng bố mày chỉ giỏi gây phiền phức!” Chú cứ chỉ thẳng vào mặt Duy An quát mắng không ngừng, giống như đột nhiên túm được gót chân Asin của Duy An vậy, mặc dù là trưởng bối, nhưng những lời chú mắng khó nghe vô cùng. “Năm xưa tao đã thấy không thuận mắt với bố mày, nhưng cô mày cứ đòi nuôi mày, tao đã nói không phải con mình thì đừng quản, nhưng cô mày không nghe! Giờ thì hay rồi, cả nhà mày đúng là một lũ khốn vong ơn bội nghĩa, không cần thị!”

Những lời mắng chửi xỉ nhục chói tai đâm thẳng vào tim, Duy An không cách nào giải thích, trước kia cô có thể nhẫn nhịn, cô luôn an ủi mình rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ đi khỏi đây, cô sẽ chăm chỉ học vẽ, thực hiện ước mơ rồi về báo đáp cô họ.

Nhưng giờ thì sao?

Trong những tiếng mắng chửi hỗn loạn, Duy An đột nhiên nghĩ tới những ngày ở ký túc xá, khi đó mùa đông thành phố Lan khiến người ta mệt mỏi chán ghét, còn cô giờ tay lau sương đọng trên tấm kính cửa sổ, lòng đầy ảo tưởng khi nhìn về phía sân trường tĩnh lặng, cô và Cố Mộng Mộng từng ngày ngốc viết ra lý tưởng của mình lên tấm kính cửa sổ đó.

Giờ còn chưa đến một năm, Duy An đã chẳng có gì, tất cả đều trở thành cảnh quay trước ống kính, cuối cùng mất đi mọi màu sắc.

Chú vẫn còn đang nói, khẩu khí tức giận giống như chỉ muốn ném cô từ trên tầng xuống cho xong chuyện, cuối cùng đã bắt đầu lôi thẳng tên bố mẹ cô ra để chửi.

“Đủ rồi!” Duy An nắm chặt tay nghiêng răng nói, giống như con thú nhỏ bị ép vào đường cùng phải vùng vẫy để tự bảo vệ mình, mặt cô phồng phồng, đứng giữa phòng khách, nhìn chằm chằm chú.

Đối phương ngẩn người, có lẽ không ngờ một cô gái bé nhỏ xưa nay vẫn rất yếu ớt lại có thể hùng hổ tới như thế, vậy là chú cô càng thêm tức giận, giờ tay định đánh cô. “Mày còn dám học ở đâu ra cái kiểu quát

lên với tao như thế, bao nhiêu năm qua, không có tao mày lấy đâu ra cơm mà ăn, tiền học của mày là tao kiếm tao trả! Mắng mày có một hai câu thì đã làm sao?”

Duy An biết chú cố tình đợi lúc cô họ không có ở nhà để mắng mỗ giáo huấn mình, có lẽ chú cũng đã phải nín nhịn bực bội suốt một tháng nay rồi, cuối cùng hôm nay cũng được xả giận.

Cô quay người định bỏ về phòng, nhưng chú đã nhanh hơn một bước, sầm một tiếng đóng sập cửa phòng lại không cho cô vào, lớn tiếng quát: “Mày mau cút về trường đi, chẳng phải mày đủ lông đủ cánh rồi không cần tao nuôi nữa sao! Mau cút đi cho tao!”

Duy An đứng bất động, cô không biết mình làm thế này liệu có khiến cô họ tổn thương hay không, vô thức hoang mang nhìn xung quanh, nhìn thấy chậu đỗ quyên xinh đẹp bày trên bậu cửa sổ, là loài hoa mà cô họ yêu thích, nên chăm sóc chu đáo vô cùng. Cô nhìn những cánh hoa rụng rã rở đó mà lòng thấy hổ thẹn, cô không dám khẳng định rốt cuộc chúng có màu gì.

Ánh mặt trời gay gắt, trên tấm cửa kính trắng phủ một lớp bụi mờ, cô và trường bối của mình cố chấp đối đầu, không biết phải đi về đâu.

Thế giới bên ngoài rộng lớn như vậy, nhưng chẳng chỗ nào yên tĩnh cả, những lời mắng chửi của chú biến thành những lưỡi dao sắc nhọn, đâm thẳng vào màng nhĩ cô.

“Bố mày đúng là cái đồ đáng chết...”

Đủ rồi, thật sự đủ rồi.

“Im miệng! Chú không có tư cách mắng chửi bố mẹ cháu, cho dù họ vô trách nhiệm cũng chẳng liên quan gì tới chú!” Duy An hét lên, trong tầm mắt chao đảo chỉ có mình chú đứng đó, ông ta đứng ngược sáng chắn cả một khoảng trời màu xanh thẫm.

“Mày là đồ khốn!” Người đàn ông bị Duy An mắng vung tay tát tới, Duy An dùng hết sức gạt tay ông ta ra.

Nhưng... trong giây phút cuối cùng, giây phút mà cô quay người đi lại rõ ràng thấy ảo ảnh.

Trên tấm cửa kính sáng bóng quá mức loáng thoáng in hình một tòa kiến trúc màu xám, cô vẫn luôn có cảm giác nó ở đó, mãi ở đó, nhưng vì cô không nhìn rõ, chỉ có thể cảm nhận thôi.

Đó là cái gì...

Hình như tất cả những gì cô nhìn thấy lại quay trở về quãng thời gian mùa đông mãi không trôi qua ấy, trên tấm cửa kính trong phòng ký túc phủ một lớp sương mỏng, nếu cô dùng tay đẩy ra sẽ nhìn thấy sương mù màu trắng bên ngoài.

Nhưng đó là ở đại học G, không phải ở đây.

Duy An lao ra ngoài, cô chạy xuống những bậc cầu thang của khu chung cư cũ, sau lưng cô vang lên tiếng ném đồ đạc, “Đồ khốn! Mày có giỏi thì cả đời đừng bao giờ về đây nữa! Dám đẩy tao à!”

Những âm thanh đó tạo thành một tiếng vang khủng khiếp, giống như bầu trời âm u trước khi giông bão ập tới, cầu thang trở nên dài chưa từng thấy, chạy mãi không hết.

Duy An đột nhiên sợ hãi, tầm nhìn của cô có hạn và chao đảo, mỗi giây mỗi phút cô đều có cảm giác mình sắp bước hụt tới nơi, mặt đất gồ lên lồm xồm, cô mang theo bụi bẩn cùng những tiếng chửi rửa sau lưng nhảy xuống.

Chú hình như đã chạy đuổi theo ra, ông ta gào lên: “Mày tưởng bỏ chạy thì không sao chắc! Mau theo tao đi tìm cô mày, nói cho rõ trước mặt cô mày! Để cô mày biết mày và bạn trai đã làm chuyện xấu xa gì! Xem sau này ai còn dám tốt với mày nữa, đồ vô ơn!”

Duy An chạy như bay xuống dưới theo bản năng, tuyệt đối không thể để chú đuổi kịp, lúc chạy đến chỗ rẽ cô gần như đập thẳng người vào tay vịn, cô ôm cánh tay, nhưng lúc đó vô tình lại nhìn về phía cửa sổ kính trên hành lang.

Cửa sổ kính trên hành lang khu chung cư cũ đã nhiều năm không ai lau rửa, sớm đã phủ một lớp bụi dày.

Nhưng... nhưng cô đột nhiên hiểu ra, ảo ảnh luôn đuổi theo khóe mắt cô đó lại là... thư viện đại học G.

Lại là tòa kiến trúc luôn tồn tại đó, màu sắc âm trầm, gác chuông cao vót, không có gì thay đổi.

Duy An ngẩn người, nhận thức đó khiến cô trở tay không kịp, chỉ nhớ mình phải chạy tiếp xuống dưới, không dám nhìn về phía cửa kính nữa, cô nghĩ chắc hẳn do cô hoa mắt, nhất định là do mắt cô bị đánh hỏng rồi.

Sao có thể!

Nhưng hình ảnh thư viện nơi khóe mắt vẫn luôn tồn tại, vẫn đi theo cô.

Tiếng chữ rửa sau lưng ập đến với vô số những tiếng vọng qua hành lang vắng vẻ, như hình với bóng, cô tròn tròn mắt nhìn cầu thang bê tông dưới chân mình biến thành cầu thang xoắn hình tròn ốc bằng gỗ, cứ như cô chưa từng bước chân ra khỏi thư viện, tất cả giống hệt lần đầu tiên cô gặp Tổng Thư Minh.

Không thể nào....

Duy An bắt đầu nhảy hai bậc một, điên cuồng, muốn thoát ra ngoài, nhưng cô đeo kính, vốn chưa quen, lúc chạy chiếc kính lắc lên lắc xuống, khiến cô chóng mặt, buồn nôn.

Nhìn không rõ, chẳng thấy gì hết, Duy An thét lên, cảm giác như mình không thể chịu đựng nổi nữa, chân đặt xuống nhưng không hề tiếp đất. Thấy mình sắp ngã lăn từ trên cầu thang xuống, nhìn kiểu cầu thang cũ thể này, một khi bị ngã xuống sẽ không có thứ gì chặn cô lại được, trong lúc hoảng loạn cô tuyệt vọng giơ tay khua khoắng trong không trung như muốn bầu vịu vào thứ gì đó.

“Không...”

Cô nhắm chặt mắt.

Không đau đớn như cô nghĩ, cô cũng không ngã, mà cả người đập vào vật gì đó.

Duy An kinh hãi, mắt kính bị hất văng ra khiến trước mắt cô mọi thứ trở nên mờ mờ ảo ảo, chân bị tẹo, không thể cử động được, cô đành gắng gượng đứng dậy, ý thức dần trở lại, cuối cùng cô cũng hiểu ra có người đã đỡ mình.

“Xin... xin lỗi, tôi...” Cô không dám ngẩng đầu, hoảng loạn vuốt tóc giải thích, nhảy lò cò vẫn muốn chạy tiếp xuống dưới.

Thế này thật quá xấu hổ.

Người đỡ eo cô lại không chịu buông tay, thậm chí còn đường đột thuận thế kéo cô lại, giọng anh lo lắng hỏi: “Annie, bị thương ở chân à?”

Duy An giật mình kinh hãi khi nghe thấy giọng nói này.

Mây mù đen sì bị thổi tan, tất cả mọi âm thanh đều ngưng bật.

Cô ngẩng đầu lên nhìn người đó bằng ánh mắt như không dám tin, rồi thuận theo tay anh đứng áp sát về phía anh, cho tới khi nhìn rõ mặt anh, vẫn giống hệt trước kia.

Lần nào anh cũng xuất hiện vào lúc cô nhếch nhác nhất, lần nào cũng giơ tay ra bảo vệ cô bằng sự bao dung và dịu dàng, nói với cô rằng không sao đâu, không phải sợ.

Duy An vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, nhìn người đứng trước mặt khom lưng ẩn ẩn vào mắt cá chân của cô, họ không nói thừa với nhau dù chỉ một câu, nhưng nước mắt cô lại chảy ra trước.

Quả nhiên cô vẫn là người yếu mềm, đã hứa sẽ không tùy tiện rơi nước mắt rồi, muốn sống một mình, muốn quên anh đi, nhưng đúng vào lúc cô sợ hãi nhất nhìn thấy anh xuất hiện, cô vẫn không sao khống chế được bản thân.

Phân cảnh hoang mang, bất an bị ẩn nút tạm ngừng, phòng tuyến trong trái tim cô bị phá vỡ, cuối cùng vẫn là hy vọng có một người đứng sau lưng mình, để thấy rằng thế giới này không xấu.

Cô hiểu rồi, nhìn thấy Tống Thư Minh giống như nhìn thấy đại dương, anh có tình yêu rộng lớn, bao la nhất trên thế gian này.

Hai người im lặng nhìn nhau, nửa phút sau có tiếng người thở hồng hộc chạy xuống.

“Đồ khốn, mày không muốn sống nữa phải không? Chạy gì mà chạy! Đợi cô mày về mày tự nói cho rõ... Mày...” Chú của Duy An đứng ở chỗ ngoặt quát tháo ông ổng, chửi bới mấy câu xong mới phát hiện ra không khí khác thường, cũng dừng lại.

Người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện ấy đứng trên bậc cầu thang xám xịt, bên ngoài cánh cửa kính phủ bụi đột nhiên thoáng hiện qua tháp chuông cao vút, đó là gì?

Cảnh tượng ấy khiến người ta kinh ngạc và sợ hãi.

Tống Thư Minh cười cười ôm cái người đang cúi gằm đầu bên cạnh mình vào lòng, anh đỡ cô dịu dàng như đang đỡ dành một đứa trẻ con ngang bướng, để cô đứng bên cạnh mình, sau đó kéo tay cô trả lời người ở trên kia: “Chào chú. Chú chắc là chồng của cô họ cô ấy phải không?”

“Cậu... cậu với nó có quan hệ gì?” Chú Duy An chắc không ngờ lại có người đột ngột xuất hiện ở đây, dáng vẻ rất thân mật với Duy An, hơn nữa anh lại còn biết ông ta, thật không bình thường.

Duy An cũng cảm thấy lạ, cô không biết sao Tống Thư Minh có thể tìm tới đây, vậy là cô không tìm được tò mò, lên giật giật tay anh ngăn mặt lên hỏi: “Tại sao anh biết nhà em ở đây?”

Cô gái bé nhỏ cố nén nỗi sợ hãi và căng thẳng tới mức mặt trắng nhợt, giống như thú cưng gặp được chủ nhân của mình, vô thức muốn dựa dẫm, nương tựa.

Tống Thư Minh xoa đầu cô bảo ý đừng sợ, anh mặc sơ mi, rất nho nhã đưa tay lên đẩy gọng kính, sau đó lịch sự nói với người đàn ông hung hăng kia: “Cháu là Tống Thư Minh, kỳ nghỉ ốm của Duy An ở trường cũng sắp hết rồi, nếu ở nhà chú không tiện, giờ cháu sẽ đón cô ấy về, cũng để cô ấy đi học luôn.”

“Rốt cuộc cậu là ai?” Chú của Duy An không thể kìm nén được nữa, tức tối hét lên.

“Cháu...” Tống Thư Minh cười cười, giơ tay ra giúp Duy An đeo kính, sau đó nói: “Cháu đến vì cô ấy, nếu có người không tốt với cô ấy, thì cháu sẽ đưa cô ấy đi. Theo như cháu biết, giờ Duy An đã trưởng thành rồi, không cần người giám hộ nữa, vì vậy cô ấy có quyền lựa chọn việc đi hay ở, phải không Annie?”

Duy An cảm gọng kính trên mũi mình nhìn sắc mặt chú xám lại, rõ ràng chú đã tức giận tới mức bất lực trước những gì đang xảy ra. Cô không trả lời, trong lúc đang do dự thì tiếng cô họ vọng từ dưới lầu lên, cô bỗng căng thẳng, mấp máy môi định gọi, nhưng lại không biết phải nói gì, cho tới tận khi cô họ cầm túi thức ăn đi lên.

Người thân duy nhất của Duy An vừa nhìn tình hình đã hốt hoảng: “Cháu đang làm gì thế? Chú cháu...”

Cô họ đột nhiên hiểu ra, chạy lại ôm lấy vai Duy An an ủi: “Chú cháu tính nóng nảy, có phải ông ấy mắng cháu hay không? Đi, về cùng cô, không sao đâu, đi thôi.”

Người phụ nữ trung tuổi cố tình phớt lờ sự tồn tại của Tống Thư Minh, Duy An bị kẹt ở giữa họ, chỉ có chú là vẫn la hét không ngừng: “Đừng ngăn cản nó! Nó đủ lông đủ cánh rồi! Cô xem nó còn đưa cháu rể về cho chúng ta kia! Còn chạy tới tận nhà đón nó nữa! Cô biết ở thành phố Lan nó quan hệ với bọn khốn nào không, hôm nay nếu cô giữ nó lại, thì tôi đuổi cô đi luôn!”

Cô họ vừa nghe thấy vậy thì không thể kìm nén được nữa, đặt bịch túi đồ mua ở siêu thị lên bệ cửa sổ, kéo chặt tay Duy An nói: “Tôi chỉ có đứa con này thôi, anh không giữ nó lại, tôi giữ! Giờ nó nhìn gì cũng không rõ, vết thương vừa khỏi, anh bảo nó phải đi đâu?”

Cuộc chiến bùng nổ, chú tức giận bùng bùng hét lớn: “Vậy thì cút đi cho tôi! Ngày nào cô cũng dùng tiền tôi vất vả kiếm về để đổ hết vào đồ ăn hại này! Bao nhiêu năm nay rồi không nói gì, giờ cô còn nói giúp nó! Sao cô không hỏi xem vì sao nó lại ra nông nỗi này? Thằng họ Kiều gọi điện thoại về đây là người thế nào? Giờ đột nhiên lại xuất hiện một người đàn ông đến đón nó, không chừng con bé này ra ngoài đã làm việc gì tồi tệ cũng nên, thật mất mặt! Cút!”

Cô họ bật khóc, xé gan xé phổi cãi nhau với chồng, hàng xóm nghe tiếng ồn, đều thò đầu ra xem náo nhiệt nhưng vì ngại nên không ra can.

Thế giới hỗn loạn này bao giờ mới kết thúc?

Ồn chết mất, thật sự ồn tới chết mất.

Duy An hít sâu một hơi, nhìn cô họ khóc mà lòng đau đốn vô cùng, nhưng cô chẳng còn lựa chọn nào khác, đành dang tay ôm cô mình, sau đó lắc đầu nói: “Cháu phải đi rồi.”

“Không được, cô không thể để ông ấy đuổi cháu đi!”

Cô cười cười, mắt vẫn đeo kính, quay một vòng cho cô họ nhìn, “Cháu đã hai mươi rồi, cháu phải có cuộc sống độc lập của riêng mình. Cô ơi, đừng lo cho cháu, cháu phải quay về trường học tiếp, cháu sẽ gọi điện cho cô, đợi cháu tốt nghiệp nhất định sẽ quay về để chứng minh bản thân mình, cũng là để... chú yên tâm.”

Cô gái bé nhỏ đột nhiên hiểu chuyện như thế khiến cả hai vị trưởng bối đều sững sờ im bật.

Trên cầu thang chật hẹp bốn người họ đứng đó, Duy An lau nước mắt cho cô họ, cô nhất quyết đòi đi khiến cô họ khóc nức nở, ôm chặt Duy An không chịu buông, cuối cùng biến thành cả hai người cùng khóc, cô vuốt tóc Duy An nói: “Cô chỉ sợ cháu bị người ta bắt nạt, cô muốn giữ cháu ở lại, cho dù không đi học nữa cũng được, thành phố Lan xa như thế, cô chẳng thể nào yên tâm...”

Duy An cũng rất buồn, nhưng nếu cô cứ quấy rầy thế này, thì ngay cả cuộc sống của cô họ cũng sẽ trở nên rối loạn.

Duy An thở dài cúi đầu quay người, bỗng có ai đó kéo tay cô lại.

Vừa rồi khi cả nhà họ cãi vã, Tống Thư Minh lịch sự lùi sang một bên, lúc này anh chậm chậm đi tới, giơ tay lên lau nước mắt cho Duy An, sau đó hỏi cô: “Vây, chúng ta quay về nhé?”

Cô gái nhỏ cúi đầu im lặng.

Anh đành tiếp tục nhẫn nại, “Đừng sợ, chuyện đó anh đã làm rồi, có muốn cảnh sát điều tra hay không anh đợi em về tự quyết định, được không?”

Duy An ngẩng đầu lên, qua đôi mắt kính cô vẫn nhìn thấy sự dịu dàng, bao dung của anh, mỗi lần anh đều lặng lẽ sắp xếp ổn thỏa mọi thứ cho cô, dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không hề trách mắng, không hề can thiệp. Dù cô bỏ chạy khỏi anh hết lần này tới lần khác, dù cô... thậm chí cô còn đánh anh.

Cuối cùng cô gạt đầu, chào tạm biệt cô họ xong, không nói thêm lời nào nữa, nắm tay Tống Thư Minh rời đi. Anh cũng cười vẫy vẫy tay với cô họ của Duy An. “Giờ cháu nói gì có lẽ mọi người cũng sẽ không tin, nhưng sau này cô chú sẽ hiểu, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Cô của Duy An chạy theo họ tới tận tầng dưới cùng, khi nhìn họ sắp đi xa rồi mới đột nhiên hỏi: “Cậu... vừa rồi cậu bảo cậu tên gì?”

Người đàn ông này rất lạ, không biết lạ ở chỗ nào, có điều những lời cậu ta nói lại khiến cô họ vô thức cảm thấy tin tưởng.

Cô họ nhìn Tống Thư Minh mở cửa xe cho Duy An, anh quay người, đứng ngược sáng, bóng bị ánh nắng mặt trời kéo dài dưới đất, tất cả đều rất bình thường, nhưng bản thân anh như không hề tồn tại.

“Cháu là Tống Thư Minh.” Anh là người trưởng thành, lại lịch lãm, thấy Duy An đã lên xe ngồi yên vị, anh mới quay lại an ủi trưởng bối, bảo cô họ quay về. Cô họ gạt đầu, bất giác thấy căng thẳng, đột nhiên nhìn chiếc xe hơi xa xỉ của anh hỏi: “Cậu là gì của con bé?”

Anh cười cười quay người đi về phía xe của mình, giọng rất nhẹ, trả lời như đang đùa: “Cháu là người sẽ chung sống cả đời với cô ấy.”

34. Chương 34: Thế Giới Đây Là Nơi Nơi

Tổng Thư Minh lái xe từ thành phố Lan tới thẳng đây, lần đầu tiên anh ảo não chỉnh lại gương chiếu hậu cho ngay ngắn, sau đó nói: “Anh quên mất chứng minh thư nhân dân ngày trước đó bỏ đâu rồi, nên không mua được vé máy bay.”

Anh muốn làm bầu không khí dịu xuống.

Duy An ngồi ở ghế lại phụ, cô vẫn giữ bộ dạng thấp thỏm bất an ấy, đột nhiên cô run rẩy kéo anh, “Thầy ơi, em sai rồi. Hôm đó, em... em rất sợ. Em không chịu nổi chuyện đôi mắt.”

Tổng Thư Minh bật cười, “Em đánh cũng mạnh tay thật đấy, anh tưởng em rất hận anh cơ.” Anh thở dài, rút giấy ăn lau vết nước mắt nhếch nhác trên mặt cô. “Em có thể nổi giận, có thể trách anh, nhưng đừng để mình buồn như thế được không? Em đột nhiên bỏ về nhà, chắc chắn chú em sẽ không vui, anh vốn định tới đón em sớm hơn, nhưng tâm trạng em kích động quá, anh sợ nếu anh xuất hiện em lại bỏ đi mất.”

Cô dụi mắt nói: “Vậy sao thầy tìm được chỗ này? Ngay Mộng Mộng cũng không biết địa chỉ cụ thể nhà em.”

Đây là một nghi vấn.

Nhưng Tổng Thư Minh cười rất vui vẻ, cứ như cô hỏi một câu thực sự ngốc nghếch vậy, sau đó anh cố tình tỏ ra thần bí nói: “Anh là nhà tiên tri.”

“Anh lại lừa em.” Cô mím môi bất lực. “Em đang hỏi anh thật mà.”

Anh vô cùng nghiêm túc, “Đâu có, anh cũng nói thật. Ngoài việc đó ra, anh còn biết chú em không tốt với em.”

Viên mắt Duy An đỏ hoe, cô không có nhiều thời gian suy nghĩ, vẫn đang băn khoăn không biết phải giải thích thế nào về việc đánh anh lần trước, cảm giác tội lỗi ủa về, cô giống như chú thỏ ngốc nghếch, ra sức lắc đầu, hối hận phát điên.

Thời gian qua đi, sau khi đã bình tĩnh trở lại, cô vô cùng sợ hãi trước hành vi ấy, càng có cảm giác mình đã biến thành đà điểu, vùi đầu vào cát sâu hơn.

Nhưng anh lại nguyện bỏ ra muôn vàn sự nhẫn nại, cho dù bị cô làm tổn thương tới mức ấy.

“Em không nên như thế, nhưng em thấy thầy và Cố Mộng Mộng, em tưởng thầy ép cô ấy không được nói ra sự thật với em.” Cô càng nói giọng càng nhỏ, che mắt mình, rồi nhớ lại chuyện ấy. “Thực ra, em đã nghĩ rồi, thầy không chịu nói, nhất định là do em không thể chịu đựng được chuyện đó, hơn nữa, chắc chắn có liên quan tới Kiều Ngự.”

Tổng Thư Minh khởi động xe, “Về thành phố Lan trước đã, phải đi rất lâu, nếu buồn ngủ, em cứ ngủ đi.”

Anh lái xe mấy tiếng đồng hồ, gần sáng mới về đến thành phố Lan.

Tháng Năm, khoảng thời gian giao mùa giữa xuân và hạ. Duy An bỏ chạy khỏi nơi này bao nhiêu lâu như vậy mới quay về, cô luôn cảm thấy như đã qua rất nhiều năm rồi, tất cả mọi thứ đều thay đổi, dù chạy trốn xa tới đâu, cái cần đối mặt vẫn cứ phải đối mặt.

Vì còn sớm, nên cô theo anh về nhà, gọi điện cho cô họ báo bình an, trong ống nghe vọng lại tiếng ti vi mở rất to, sáng sớm tinh mơ thế này, làm gì có ai xem ti vi?

Nhất định là chú vẫn đang tức giận mắng nhiếc cô họ, cô họ sợ Duy An nghe thấy.

Duy An cố gắng nói bằng giọng nhẹ nhàng, thoải mái nhất, hứa với cô họ rằng tất cả mọi chuyện rồi sẽ tốt lên, chuyện ở trường cô sẽ cố gắng xử lý, không để bất kỳ ai phải lo lắng nữa.

Cúp máy rồi, cô mới cảm thấy mọi thứ thật không chân thực, cô chẳng qua chỉ là một cô gái bình thường, thậm chí bị người khác chế giễu. Tại sao tất cả mọi tình tiết trong câu chuyện lại rơi xuống đầu cô thế này?

Tổng Thư Minh kéo cô lên tầng nghỉ ngơi, Duy An biết anh lái xe lâu như thế nhất định rất mệt, nên cố làm ra vẻ ngoan ngoãn chạy theo vào phòng đóng cửa nói mình muốn nằm một lúc, để Tổng Thư Minh yên tâm đi ngủ.

Thực ra cô không ngủ được, ngồi trên giường giở lịch ra xem, lúc này cô mới biết hôm nay là ngày cuối cùng trong kỳ nghỉ dài chào mừng ngày Quốc tế Lao động.

Duy An chẳng có việc gì làm, mượn ánh đèn mờ ảo tháo kính ra rồi lại đeo vào, thử xem mình có đọc được những dòng chữ rất nhỏ trên tờ lịch hay không, thấy thị lực của mình đã kém đi rất nhiều.

Trên mỗi tờ lịch đều ghi ngày tháng và đủ mọi thứ chú giải cho các ngày lễ, cô nhìn mãi nhìn mãi đột nhiên khựng lại.

Cuốn lịch này bình thường, chẳng có ai động tới, chỉ là một thứ để trang trí, nhưng cô phát hiện ngày mừng 10 tháng 5 năm nay đã được ai đó dùng bút mực đỏ khoanh tròn, hơn nữa người làm việc này có lẽ tâm trạng không được tốt lắm, nên nét bút vô cùng gấp gáp bất an, cong cong xiên xẹo.

Trong phòng rất yên tĩnh, Tổng Thư Minh nằm ở phòng bên cạnh, vốn là thư phòng, sau khi cô đến, anh bèn mua một chiếc giường và ở luôn bên đó.

Qua cặp kính Duy An nhìn thấy vòng tròn bằng mực đỏ rất rõ ràng, lòng dậy lên cảm giác kỳ lạ, cô nhớ lại Tổng Thư Minh từng rất căng thẳng khuyến cáo.

“Qua ngày mừng 10 tháng 5, anh sẽ nói hết mọi chuyện với em, nhưng trước hết em phải hứa, trong thời gian này không được gặp lại Kiều Ngự nữa.”

Biểu hiện của Tổng Thư Minh khi ấy rất đau khổ, nói với cô: “Anh đều biết cả, nhưng giờ anh cần phải giúp em qua được ngày mừng 10 tháng 5 đã, nếu không anh và em sẽ hối hận cả đời, anh không muốn trải qua cảm giác đau khổ vì mất đi người yêu thêm lần nữa.”

Trong ánh đèn ngủ mờ ảo, trời bên ngoài cửa sổ sáng dần, sắp sáu giờ rồi.

Toàn bộ mọi thắc mắc đều có liên quan tới ngày kỳ lạ này, tại sao Tổng Thư Minh lại coi trọng ngày này như thế, căn nhà này là của anh, nét bút trên cuốn lịch nhất định cũng là do anh vẽ.

Duy An nhớ lúc còn ở thành phố B, anh cười nói rằng: “Anh là nhà tiên tri.”

Rõ ràng mùa xuân đã đến, nhưng khi ở một mình trong phòng anh, cô vẫn thấy lạnh lẽo vô cùng, đột nhiên cảm giác có những việc không thể xác định được, cảm giác này rất tệ, giống như kẻ địch nấp trong bóng tối, còn cô đang đứng ngoài ánh sáng.

Duy An đột nhiên nhảy xuống giường, rón rén đi tới cửa phòng định ra ngoài, kết quả cái chân bị ngã hôm qua vẫn còn đau, cô bất cẩn loạng choạng đá trúng chiếc giày bên cạnh.

Cô giật mình vội vàng ngồi thụp xuống, cũng may âm thanh không lớn lắm, chỉ khiến những thanh ray trượt trên tủ lục cục một tiếng, ngăn kéo từ từ trượt ra một kẽ hở.

Duy An đẩy kính thò đầu vào nhìn, muốn đóng nó lại như cũ, đột nhiên phát hiện bên trong có những vật dụng của phụ nữ, tất cả đều màu hồng.

Cô ngồi xổm dưới đất, lòng biết như vậy là không tốt, nhưng cô thực sự có chút tò mò, kéo ngăn kéo ra, nhìn thấy mấy lá thư đặt bên trong. Đó rõ ràng là những lá thư tình trước đó cô giấu ở thư viện.

Trong thư đều là những tâm tư của một cô gái trẻ đang yêu thầm, thứ như vậy mà bị Tổng Thư Minh nhìn thấy và mang về đây.

Bao nhiêu điều được cô ghi lại trong những ngày tháng âm thầm ấy, lúc tức giận cô đã mang giấu chúng ở thư viện, gây ra bao nhiêu hậu quả sau này, mà hiện tại ngay cả Tổng Thư Minh cũng có, cô cầm chúng trên tay mà thấy buồn bã tới tận xương.

Giờ nhìn lại, tất cả đều là sai lầm.

Cô không thể tự ý lục lọi đồ nhà người khác, vậy là lại nhét chúng vào, tay chạm phải thứ gì đó mềm mềm, liền nghiêng đầu ngó, phát hiện đó chính là chiếc khăn được gấp gọn gàng.

Cùng kiểu cùng màu sắc với đôi găng tay Tống Thư Minh tặng cô vào mùa đông, hoa văn, chất liệu y hệt.

Còn một vài kẹp tài liệu trong suốt, bên trong có mấy tờ giấy, cô nhìn qua, phát hiện trên đó ghi tên bệnh viện của thành phố, chữ bác sĩ luôn viết loằng ngoằng khó đọc, động tác của cô thận trọng nên cũng nhìn không rõ, nghĩ chắc do Tống Thư Minh lưu, vậy là Duy An định đóng ngăn kéo.

Vào giây phút cuối cùng, cô nhích người khiến luồng ánh sáng lọt vào, tên bệnh nhân trên mặt kẹp tài liệu trong suốt đó hiện rõ ràng.

Hai từ trên đó, khiến huyết dịch toàn thân cô như muốn đông cứng lại.

Duy An.

Ngày nhập viện kiểm tra: Mùng 10 tháng 5 năm 2011.

Cô giơ tay đẩy ngăn kéo không dám nhìn nữa, rốt cuộc là chuyện gì... Duy An đứng yên nhìn sắc trời ngoài cửa sổ sáng dần, dưới lầu dần dần có tiếng người ồn ào huyên náo, tiếng xe cộ qua lại, đã có người dậy sớm chuẩn bị đi làm rồi.

Tất cả đều là cuộc sống chân thực, những chuyện vượt ngoài tầm hiểu biết của cô kia phải giải thích thế nào?

Ngày 10 tháng 5 rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì? Tại sao trên bệnh án lại ghi tên cô? Lễ nào cũng có ai đó tên Duy An lẽ nào... ngày đó phải giải thích thế nào đây.

Duy An không đứng vững nổi nữa, cô quay người đẩy cửa phòng bước ra ngoài, chiếc đồng hồ treo tường trong phòng khách đang lặng lẽ phát ra những tiếng tích tắc, cô đi lại rón rén, tìm hết mọi thứ có thể chứng minh ngày tháng ra, di động, máy tính bàn, còn cả đồng hồ nữa...

Mỗi vật đó đều nói cho cô biết rằng, hôm nay chính xác là ngày mùng 7 tháng 5 năm 2011.

Duy An đột nhiên có cảm giác lưng mình lạnh buốt, mặc dù chân bị treo vẫn đang rất đau nhưng cô lao nhanh về phía phòng Tống Thư Minh, đẩy cửa ra nhưng không dám nhìn vào trong.

Nếu bên trong không có gì... Không, không, ngộ nhờ cô nhìn thấy ảo ảnh đáng sợ nào đó, ngộ nhờ cô nhìn thấy tất cả mọi chuyện chỉ là một giấc mơ, hoặc là... Không thể nào, cô là một sinh viên, sao cô có thể nghĩ tới những điều hoang đường như thế chứ?

Cô hé cửa, trong đầu nghĩ tới vô số những cảnh tượng đáng sợ, nhưng khi ngược mắt nhìn vào, cô chỉ thấy Tống Thư Minh đang nằm nghiêng trên giường, mặt mày bình thản, anh đã thay áo sơ mi màu kem, trên người chỉ tùy tiện đắp một chiếc chăn mỏng.

Anh ngủ rất say, lái xe một thời gian dài như thế đi đi lại lại giữa hai thành phố, chẳng màng nghỉ ngơi để đón cô quay về, nhất định anh đang mệt lắm.

Trong phòng thoang thoang mùi hương bạc hà, Duy An biết đây là mùi nước súc miệng anh thường dùng, rèm cửa sổ sẫm màu chắn nắng, bên giường có vài cuốn sách chuyên ngành pháp luật bằng tiếng Anh.

Đây chính là người luôn lặng lẽ âm thầm bảo vệ cô, sự nghiệp đang trên đà thăng tiến nhưng anh đã dừng lại tất cả để đến bên cô, kéo cô lại để chăm sóc, sau khi bị cô làm tổn thương còn nghĩ cho cô, sợ kích động cô, sợ cô làm tổn thương bản thân.

Mọi ức chế và sợ hãi đều tan biến vào giây phút cô mở cửa và nhìn thấy anh, chẳng có thứ gì quan trọng hơn sự yên ổn trong cuộc sống hiện tại.

Duy An thật sự động lòng trước vẻ mặt anh khi ngủ, còn Tống Thư Minh chỉ việc ngủ, chẳng nói gì, chẳng làm gì.

Cô rón rén như một tên trộm, đi đến bên giường anh và ngồi xuống, sau đó lặng lẽ ngắm nhìn anh, nhớ quãng thời gian trốn ở thành phố B tất máy không chịu liên hệ với bất kỳ ai, và tin nhắn của anh mà cô nhận được khi vừa mở máy.

Anh lớn tuổi hơn cô rất nhiều, tính cách trầm ổn và hướng nội, do vậy rất ít khi dùng những từ mãnh liệt như từ “yêu”, mà tình yêu luôn luôn là một thứ tồn tại vĩnh viễn, nếu có nó, vốn không cần tới bất kỳ một lời hứa hẹn phiền phức nào khác.

Anh không yêu cầu em phải tin anh, nhưng xin em nhất định phải tin vào bản thân mình. Em yêu, em sẽ là một tiểu Annie giỏi nhất.

Đúng lúc này Duy An có một suy nghĩ xấu xa, hiếm khi cô bạo gan như thế, cô nhẹ nhàng cúi đầu xuống, hôn lên môi anh, “Thầy...”

Người nằm trên giường động dậy chân mày, rồi chau lại, hình như cảm nhận được điều gì đó, khiến tiểu Annie vừa làm việc xấu giật mình thon thót, ngồi trên giường đầy căng thẳng, về mặt vô tội.

Cũng may Tống Thư Minh do quá mệt nên không tỉnh dậy ngay, anh chỉ hơi cựa quậy thay đổi tư thế, sau đó đột nhiên vô thức nói ra câu gì đó.

Duy An tò mò, ngồi nán lại nghe lén bí mật của anh, cô thầm nghĩ, quả nhiên ai cũng nói mơ, dù là anh thì cũng không ngoại lệ, vậy là bao nhiêu căng thẳng vừa rồi tan biến sạch.

Tống Thư Minh hình như lại nằm mơ.

Người trong mơ vẫn dựa lưng vào bức tường màu trắng, những thứ máy móc kim loại khiến cả người toát ra sự lạnh lẽo vô vàn, anh đứng dựa cửa phòng nhìn vào trong, chỉ có thể nhìn thấy dung nhan nhợt nhạt của người con gái ấy.

Anh tự trách mình, tại sao không thể bảo vệ được cho cô, tại sao thế giới này trời rộng đất dài mà chỉ có thể cho bọn họ một quãng thời gian ngắn ngủi như thế.

“Annie.” Anh đứng dựa vào cửa phòng gọi cô mãi, hy vọng có thể đánh thức ý thức đang ngủ vùi của cô, tất cả đều không có gì thay đổi, người con gái nằm trên giường bệnh vẫn rất xinh đẹp, mái tóc dài, mi mắt cong vút.

Mỗi buổi tối cô từng lười biếng nằm cuộn tròn trong lòng anh như vậy, tay cầm cốc trà sữa do anh pha, là mùi vị cô thích, sau đó cùng anh đọc những văn kiện liên quan tới pháp luật, đọc những vụ án có tình tiết phức tạp.

Những lúc anh mệt cô sẽ hào hứng vui vẻ, dấm lưng bóp vai cho anh giống như trẻ con, sau đó ôm chặt cổ anh hôn trộm lên môi anh một cái, ngọt ngào giống hệt những đôi vợ chồng trẻ khác.

Ánh mắt cô rất trong, cho dù từng bị thương, cho dù cô đã quên rất nhiều chuyện, nhưng cô vẫn sống rất cố gắng, thỉnh thoảng cô còn đùa hỏi anh: “Anh yêu, nếu em từng yêu người khác, yêu tới chết đi sống lại, anh có ghen không?”

Anh cố tình tỏ vẻ nghiêm túc gật đầu, “Nếu như thế em sẽ khiến anh có suy nghĩ muốn phạm tội.”

Cô cười tinh quái, “Điều đó cho thấy em rất có sức hấp dẫn phải không? Lại có thể khiến đại luật sư của chúng ta manh nha có ý nghĩ phạm tội.”

Họ thân mật ôm hôn nhau, giống như những người yêu nhau khác, có một cuộc sống ấm áp bình an, giống như một bản thánh ca đẹp, cho tới khi cô bị phát hiện mắc bệnh ung thư, mọi âm thanh du dương, ngọt ngào đều kết thúc đột ngột, đổi thành nỗi đau khổ ai oán tột cùng.

Trời đã sáng hửng rồi.

Duy An hoàn toàn chẳng biết gì, cô chỉ ngẩn ngơ nhìn người đàn ông đang nằm ngủ nhưng về mặt vẫn không giấu nổi nét bi ai kia, lòng anh hình như rất nặng nề, anh nói câu gì đó rất khê: “Annie, nếu có thể làm lại, anh sẽ gặp em sớm hơn... để em không bị tổn thương, để em có thể tự mình lựa chọn tất cả...”

Duy An cúi xuống ôm anh, “Thầy.” Cô nhẹ nhàng vỗ lưng anh, giống như an ủi, anh nhất định đang gặp ác mộng.

Tống Thư Minh dần tỉnh dậy, day day huyết thái dương rồi quay người lại ôm chặt cô, nhìn ngắm khuôn mặt cô, anh nói với giọng như có lỗi: “Anh nhất định là lại nói mơ rồi, làm em thức giấc phải không?”

Cô lắc đầu, cứ ngồi vậy rất lâu, Tống Thư Minh dậy làm đồ ăn sáng cho cô, cô bỗng hỏi: “Thầy, chuyện đó rốt cuộc do ai làm?”

Vấn đề vẫn còn ở đó, không thể né tránh.

Cánh tay đang đẩy cửa của Tống Thư Minh khựng lại, anh quay người nhìn cô nói: “Bạn cùng phòng của em vô tình nghe được điện thoại của Kiều Ngự, bọn anh đều đang nghi ngờ chuyện ấy có liên quan đến cậu ta, vì vậy anh đã cho người tới con hẻm hôm trước em gặp chuyện điều tra. Đầu đường vẫn còn những mảnh vỡ của chai rượu cùng tranh của em, xung quanh có người nhặt rác cũng nghe thấy chuyện tối hôm ấy, anh ta nói nhìn thấy người ở đường Trường Thạch đến, nghe động tĩnh khác lạ nên bỏ chạy.” Anh nhìn sắc mặt cô, nói tiếp: “Anh đã đến đường Trường Thạch, hiện tại những kẻ ở đó rất sợ hãi, chắc chúng lo nhà Kiều Ngự xảy ra chuyện thì khó lòng bảo đảm an toàn cho bản thân, vì vậy đã thừa nhận hết mọi chuyện.”

Duy An vừa nghe nhắc đến đám người ở đường Trường Thạch thì lòng đã nguội lạnh một nửa, tính cách Kiều Ngự kỳ quái, không thích kéo bè kết cánh với đám nam sinh khác trong trường, mà chỉ xưng huynh gọi đệ với những người bạn thời cấp ba và đám người bát nháo ngoài xã hội kia thôi, chuyện ấy ai cũng biết.

Huống hồ bản thân gia đình Kiều Ngự còn là một tập đoàn lớn như thế, sao có thể mọi ngành nghề kinh doanh đều trong sạch, rõ ràng?

Cô ngồi bên giường không nói gì, cho tới tận khi Tống Thư Minh nói xong, anh đi đến vỗ vỗ vào vai cô, “Anh không nói vì sợ em biết sẽ không chịu nổi, nhưng giờ anh nghĩ không thể cứ giấu em mãi, em phải biết rõ con người Kiều Ngự, cũng nên biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.”

Cô lắc đầu, đột nhiên ngửa người ngã vật ra giường, cô nằm đó bịt chặt mắt không nói gì.

“Là Kiều Ngự sai đám người ở đường Trường Thạch làm?”

“Phải, chúng thừa nhận rồi, chúng nói Kiều Ngự bảo chúng đi tới gần quán KTV Kim Tước tìm một cô gái mang tranh. Anh nghĩ, nếu không phải Kiều Ngự, đám người đó mặc dù không tử tế gì nhưng cũng sẽ không tự dưng chạy vào trung tâm thành phố gây chuyện với một cô gái như em, chẳng được lợi lộc gì, cũng không phải vì muốn cướp bóc, bọn họ vốn không có động cơ gây án.”

Duy An dụi khóe mắt, cố gắng cười nhưng cười không nổi, trái tim như bị ai đó đâm mạnh một cái, rõ ràng chuyện này cô cũng nghi ngờ rồi, nhưng sau khi được kiểm chứng lại cảm giác như không sao chấp nhận nổi.

Kiều Ngự tại sao phải lừa cô? Tại sao lại hẹn cô ra ngoài? Tại sao lại cho người tới hại cô?

Đúng là cô từng làm phiền cuộc sống của anh, nhưng mối tình thâm lặng đó không thể bị coi là tội lỗi được.

Duy An nhìn những tia nắng ban mai nhảy nhót qua kẽ ngón tay, ánh sáng hắt vào theo khe rèm cửa vừa được kéo ra, góc độ rất vừa vặn, có thể nhìn thấy hình dạng của chùm ánh sáng yếu ớt đó.

Yêu và hận, đột nhiên bị phơi bày dưới ánh nắng mặt trời, chàng trai cô từng thích suốt ba năm đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để xỉ nhục cô, thậm chí anh còn làm bộ tình sâu ý nặng với cô, gạt cô nói rằng anh cũng rung động trước cô.

Giống như bức tranh bị rách nát đó, mọi ký ức thuộc về Kiều Ngự đều đã sụp đổ, không thể giải thích gì được nữa.

Anh có biết, thứ mà Duy An trân trọng nhất chính là đôi mắt không, không có một thị lực tốt, không có độ nhanh nhạy trong việc cảm nhận phân biệt màu sắc, cô sẽ chẳng có gì cả, ngay cả khả năng duy nhất ông trời ban tặng cô cũng đã bị tổn thương rồi.

Kiều Ngự dùng phương thức tàn nhẫn nhất để hủy hoại mọi thứ cô có, đập vỡ bức tranh cô đã vất vả hoàn thành, từ nay về sau thế giới này chỉ còn hai thái cực màu sắc, đen và trắng.

Duy An nhẹ nhàng tự nói với mình: “Người mà mình thích là một ma quỷ, một ma quỷ thật sự.” Giống như kiểu tự trào, phải khiến mắt chảy máu cô mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Tống Thư Minh rất lo cho Duy An, anh ngồi xuống bên giường hòng giúp cô bình tĩnh lại, nhưng Duy An lại nhìn anh cười cười: “Thầy ạ, em không sao đâu.”

Cô ôm đầu gối ngồi dậy, nghiêm túc nhìn anh hỏi: “Nói cho em biết sự thật, em khiến người ta chán ghét tới mức ấy sao? Chán ghét tới... cho dù Kiều Ngự không thích em, cũng phải dùng cách đấy để báo thù ư?”

Anh ôm chặt cô, “Không phải đâu.” Anh đột nhiên nghĩ, nếu cô có thể khóc một trận thì tốt biết bao, nhưng Duy An lại bình tĩnh tới mức khiến người ta xót xa.

Cô vẫn lặng lẽ như thường, còn bảo muốn về trường.

Tổng Thư Minh làm bữa sáng cho cô, ngồi nhìn cho tới khi cô ăn xong mới hỏi: “Tự em quyết định đi, có muốn giao hết chứng cứ cho cảnh sát không, chúng sẽ bị kết tội cố ý gây thương tích.”

Duy An uống xong hộp sữa cuối cùng, ngẫm nghĩ rất lâu, lâu tới mức phải đến trường ngay nếu không sẽ muộn, lúc ấy cô mới cắn răng nói: “Đợi em được không, em muốn suy nghĩ, giờ em không quyết định được.”

Cô thật sự không thể hiểu, vì lý do gì mà Kiều Ngự hận mình tới mức này, cho dù anh coi thường cô thì cũng không cần phải dùng phương thức ấy.

“Em muốn xem bức tranh đó, anh mang về không?”

Tổng Thư Minh đưa cô quay về phòng mình, đằng sau cửa còn có một chiếc tủ âm tường, anh mở ra, bên trong có rất nhiều đồ được bọc vải trắng.

Bức tranh cô vẽ Kiều Ngự để ngay ngoài, thiếu niên áo trắng dưới ánh nắng mặt trời, biển hoa oải hương màu tím sẫm in sâu trong mắt.

Ngày hôm đó, anh và cô đeo tai nghe cùng nghe một bài hát, anh cố tình hỏi cô: “Này! Tại sao tai em đỏ bừng lên thế?”

Màu tím đan xen, giờ nhìn bức tranh cô đã không còn phân biệt được màu tím ấy có phải là màu mà cô muốn pha không nữa, giống như bị phủ một lớp bụi lên trên.

Duy An gơ tay muốn lấy bức tranh ra, “Vứt nó đi, em thật sự không muốn nhìn thấy nó nữa.” Vừa nói vừa kéo bức tranh, bất cẩn khiến miếng vải trắng phủ món đồ đằng sau rơi xuống, cô đẩy gọng kính ôm bức tranh quay ra sau nhìn, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, lại gơ tay vào lõi đồng đồ đó ra xem.

Tổng Thư Minh ngăn cản, nhưng Duy An cố chấp muốn xem, cuối cùng cô cũng kéo hết tấm vải trắng xuống, chân tướng bại lộ.

Trong chiếc tủ âm tường đó đều là những bức vẽ Duy An bán cho phòng tranh, khi trước họ gọi điện nói có người rất thích tranh cô vẽ và muốn mua nhiều hơn, thực ra người đó chính là Tổng Thư Minh.

Anh mua hết tranh của cô

35. Chương 35: Quỷ Kế Của Tình Yêu

Cô lật xem từng bức từng bức một, Tổng Thư Minh đứng sau cũng ngồi xổm xuống bên cạnh cô, “Anh chỉ là...”

Giải thích cũng vô dụng, anh bèn từ bỏ ý định đó, vò tóc nói: “Xin lỗi, anh nghĩ nếu mua đồ cho em hoặc tặng em thứ gì đó nhất định sẽ khiến các bạn ở trường thấy không bình thường, chi bằng làm như thế này dù sao anh cũng lớn tuổi hơn em nhiều, anh có khả năng cho em một cuộc sống tốt đẹp đầy đủ, đừng vì vậy mà cảm thấy mắc nợ anh.”

Anh chỉ muốn tìm mọi cách để cô có một cuộc sống tốt đẹp hơn, tìm mọi cách giúp đỡ cô, nhưng không muốn làm tổn thương tới lòng tự tôn của cô.

Thời khắc này Duy An có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cô lại không thốt lên lời, cảm giác này khiến cô không biết phải làm thế nào cho đúng. Cô đành chọn cách quay lại ôm chặt anh, nước mắt giàn giụa dụi dụi vào lòng anh, “Thầy ơi, vậy mà em lại đánh thầy. Hôm đó em bị điên thật rồi.”

Cảm xúc mãnh liệt chỉ muốn giết chết bản thân mình ngay lúc này khiến Duy An càng buồn bã hơn.

Trên thế giới này, có người tìm đủ mọi cách để làm hại cô, cũng có người vắt óc suy nghĩ giúp cô có một cuộc sống vui vẻ, không muộn phiền.

Anh đưa cô về trường.

Tám giờ, tháp chuông đồng hồ điểm rất chuẩn xác, trước cửa học viện Mĩ thuật người qua kẻ lại, những sinh viên tới muộn chạy như điên, đâm cả vào người đi đường cũng mặc kệ.

Duy An chạy vào lớp học, bên trong giá vẽ đã bày khắp lớp, các bạn ngồi trên ghế của mình ăn sáng đợi thầy giáo, chẳng ai chú ý tới việc cô đã quay lại.

Cho tới tận khi Duy An lén lút cúi đầu đi vào góc lớp, Cố Mộng Mộng ngồi bên cạnh vẫn đang chuyên tâm gặm bánh trứng, cô bạn cứ ăn mãi ăn mãi đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, thế là ngẩng đầu lên nhìn sang bên cạnh, sau đó kinh hãi trợn tròn mắt thét lên: “Á... Ma!”

Duy An vội vàng giơ tay với chiếc bánh trứng nhét vào miệng bạn, ngăn chặn hành động khủng bố vừa rồi, “Suyt!”

“Duy An!” Cố Mộng Mộng hàm hồ lao tới ôm cô, “Cậu quay về rồi, mắt cậu... đầu cậu...” Sinh viên chăm ngoan kích động tới mức không khống chế nổi hành động của mình, vạch tóc của Duy An ra nhìn trên nhìn dưới, nhìn trong nhìn ngoài, chỉ sợ cô có điểm bất thường nào đó mà mình không nhận ra. “Tại sao cậu lại đột nhiên bỏ đi? Mình tìm thế nào cũng không được, lo sắp muốn chết mất.”

Duy An nhìn Cố Mộng Mộng chăm chăm, đột nhiên khịt khịt mũi, rồi yếu đuối ôm lấy bạn, “Mộng Mộng, mình biết cậu thật lòng lo inh.”

Cố Mộng Mộng xúc động, chiếc bánh trứng bị ném sang một bên, hai cô gái buồn tới mức chẳng thốt lên lời, nhưng không dám để những người bạn tò mò trong lớp chú ý, vậy là lén bỏ ra ngoài nhà vệ sinh nói chuyện.

Duy An kể cho Cố Mộng Mộng nghe chuyện mình bỏ về nhà, Cố Mộng Mộng cúi đầu thừa nhận: “Mình nghe thầy Kiều Ngự gọi điện thoại, mình cũng kể với thầy Tổng rồi, thầy nói nhất định sẽ giúp cậu, mình tin thầy, nhưng cậu... cậu đừng trách bọn mình, bọn mình đều lo cậu không chấp nhận nổi, dù sao cậu cũng thích Kiều Ngự bao nhiêu năm như thế...” Cố Mộng Mộng càng nói càng giận, đột nhiên cao giọng: “Tại sao anh ta lại đối xử với cậu như thế?”

Duy An vội vàng ra hiệu cho bạn nói nhỏ thôi, thấy nhà vệ sinh không có người, cô mới yên tâm, sau đó lắc đầu nói: “Mình không biết, mình rất muốn làm rõ chuyện này, nhưng mình thật sự không muốn gặp anh ấy. Thầy hỏi mình có muốn gặp cảnh sát để giao chứng cứ không, nhưng mình vẫn chưa quyết định.”

“Tại sao? Anh ta hại cậu thành ra thế này!” Cố Mộng Mộng rõ ràng là không sao hiểu nổi.

Duy An không nói gì, nhìn những khối kiến trúc bên ngoài cửa sổ, thư viện vẫn tĩnh lặng như thế, hình như tất cả lại quay về trước đây, chẳng có gì thay đổi.

Cảm giác như ngủ một giấc dậy, mở mắt ra, sân trường phủ sương, tầm mắt của cô vẫn rõ ràng như cũ, có thể thấy bóng Kiều Ngự đứng dưới bức tượng điêu khắc đó.

“Mình cũng không biết có phải do mình quá yếu đuối hay không.” Cô thấy buồn phiền, đẩy đẩy gọng kính. Cố Mộng Mộng yên lặng bất thường, không hỏi nhiều.

Không khí dịu lại, hành lang trống trải, mọi người đều đang ở trong lớp học, hai cô gái kéo tay nhau chạy đi, chạy đến tận cuối hành lang, vào một lớp học không có người, rồi bắt đầu vẽ linh tinh lên bảng đen.

Cố Mộng Mộng giúp Duy An viết liên tục lên bảng rằng: Kiều Ngự là ma quỷ, Kiều Ngự là kẻ xấu.

Phương thức báo thù rất trẻ con.

Duy An lại viết rõ ràng từng nét một, sau đó nhìn chữ “Kiều” đầy đủ rồi cười ra nước mắt, “Chúng ta thật ngốc.”

Cuối cùng cả hai đều mệt, Cố Mộng Mộng lặng lẽ ôm bạn, vỗ vỗ lưng bạn, sau đó thở dài nói: “Mình biết cậu đang rất buồn rất buồn, mình không nói gì cả, cậu quyết định thế nào đều được, mình sẽ ủng hộ cậu, đúng rồi! Cái tên Trịnh Chí Ma nữa, anh ấy cứ lo cho cậu suốt, bọn mình luôn đứng về phía cậu.”

Duy An cười gật đầu, “Mộng Mộng, cậu nhất định sẽ hạnh phúc, đừng giống như mình, luôn không hiểu rõ trái tim cần gì, cậu hãy vui vẻ bên Trịnh Chí Ma.”

Cố Mộng Mộng đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lém lỉnh ghé sát tai Duy An nói: “Cậu còn nhớ Trịnh Chí Ma nợ bọn mình một bữa cơm không? Lần trước đi làm lao động khổ sai, anh ấy đã hứa sẽ mời bọn mình, kết quả cậu bị bóng đập vào đầu, thế là bọn mình quên bém mất chuyện ấy. Giờ cậu quay về rồi, mình gọi điện để hôm nay anh ấy thực hiện lời hứa nhé.”

Cuộc sống lại quay về quỹ đạo vốn có của nó.

Duy An gọi điện cho Tống Thư Minh, nói buổi tối ra ngoài ăn thịt nhúng, về muộn một chút để anh không phải lo ình, “Em sẽ về thẳng ký túc.”

Tống Thư Minh cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm, “Cũng được, đi với bạn bè sẽ giúp tâm trạng em thoải mái, chú ý an toàn, tối về tới ký túc thì gọi điện cho anh.”

“Dạ.” Cô nghe lời cúp máy, phía sau đột nhiên có người thò đầu lên cao giọng gọi: “Duy An! Để chúc mừng em đã bình phục, hôm nay chúng ta nhất định phải uống chút rượu, không say không về!”

Trịnh Chí Ma đã thực hiện lời hứa mời hai cô gái ăn một bữa thịnh soạn, ba người vào cửa hàng thịt dê cạnh trường ăn uống tới tận tối mịt.

Hai cô gái đương nhiên không uống rượu, bản thân Trịnh Chí Ma cũng chẳng uống được là bao, nhưng anh ta luôn miệng bảo không muốn lãng phí, thế là uống tới mặt đỏ tía tai, loạng choạng được Cố Mộng Mộng đỡ ra ngoài, ba người vào quán cafe Vui vẻ ngồi trò chuyện đến mười giờ đêm.

Duy An cười cười kéo Cố Mộng Mộng, giục họ về: “Về muộn là ký túc đóng cửa đấy, đi thôi.”

Trịnh Chí Ma ngồi mãi mà không thấy đỡ say, nôn hai lần rồi vẫn choáng váng, Cố Mộng Mộng tức tới mức lời hết đạo lý này tới đạo lý khác ra để “giáo dục” bạn trai. Nhưng Trịnh Chí Ma say thế này rồi còn nghe được gì nữa, chắc nghĩ Duy An đã quay về nên ai cũng thấy yên tâm, vậy là anh ta nhất định đòi cùng Duy An đi đến thư viện để đọc Shakespeare, thảo luận về vấn đề văn học phương Tây.

Duy An cứ bị anh ta lôi lôi kéo kéo, đành phải nhận lời cho anh ta yên tâm.

Cuối cùng hai cô dìu Trịnh Chí Ma quay về trường, ký túc nam nằm ở hướng ngược lại với ký túc nữ, Cố Mộng Mộng buồn bực, đẩy đẩy Duy An nói: “Cậu về trước đi, mình đưa anh ấy về là được.”

“Không sao, mình ở lại giúp cậu.”

Trịnh Chí Ma lại bắt đầu nổi hứng, nhất định đòi đến thư viện, Cố Mộng Mộng khóc méu dở, đành bảo: “Cậu về trước đi, nếu không, nhìn thấy cậu là anh ấy lại đòi đến thư viện, mình đã bảo cậu cứ về đi mà.”

“Thôi được.”

Duy An đành cúi đầu đi về ký túc trước, suốt dọc đường đi cô ngẩng nhìn khung cảnh sân trường đã cách xa một thời gian lòng thoải mái hơn nhiều, cô lén vòng ra phía sau quảng trường Vườn hoa, lặng lẽ đứng nhìn bức tượng thầy Hiệu trưởng một lúc.

Tất cả phải bắt đầu lại từ đầu.

Bắt đầu từ ngày mai, cô phải quay lại cuộc sống bình yên của mình, cho dù giờ cô không nhìn rõ, cho dù cô có thể sẽ không đủ tư cách để học vẽ tiếp nữa. Nhưng cô quyết không từ bỏ, cô phải kiên trì, dù tương lai không thể vẽ tranh sơn dầu, nhưng cô vẫn làm được những công việc khác liên quan đến nghệ thuật.

Đã muộn, thư viện tối om.

Cô bước nhanh về ký túc, tiện thể đi đường vòng phía sau quảng trường Vườn hoa, vừa đi vừa nghĩ nơi đây đã từng xảy ra rất nhiều chuyện, cô bị Trình An Ni đánh, một mình ngã dúi dụi rồi bị họ phát hiện, còn cả...

Chuyện cứ trùng hợp tới mức khiến người ta khó tin.

Duy An như đá phải thứ gì đó, cô giật mình khựng lại, nhờ ánh đèn đường cô nhìn xuống, bóng đen nằm cuộn tròn dưới đất.

Cô giật lùi về phía sau hai bước giữ kính nhìn rõ hơn, cuối cùng thấy đó là một người, chắc ngã từ trên chiếc ghế dài bên cạnh xuống.

Muộn thế này rồi, con đường nhỏ này vừa lạnh lẽo vừa vắng vẻ, không còn ai khác ngoài cô.

“Này? Bạn ơi?” Duy An ngồi xổm xuống, không biết người này bị làm sao, bị cô đá phải một cái như thế mà vẫn không động đậy, cô hơi sợ, lại lo người ta đột ngột phát bệnh rồi ngất xỉu, vậy là giờ tay định đỡ người đó dậy.

Vừa chạm vào, người đó đột nhiên quay mặt qua, Duy An buông phắt tay, vô thức đứng bật dậy.

Là... là Kiều Ngự?

“Anh... anh...” Cô thậm chí không biết nên nói gì, thấy Kiều Ngự mơ mơ màng màng nhắm mắt nhìn quanh, sau đó buồn bực chửi câu gì đó, rồi tiếp tục nằm xuống bên chiếc ghế bất động.

Người anh đầy mùi rượu.

Nhất định anh đã uống rất nhiều, nếu không một người như Kiều Ngự sao có thể ngã khụy ở bên con đường vắng vẻ thế này?

Duy An đi vòng qua anh, cúi đầu định bước cho nhanh, nhưng cô không thể khống chế được đôi tay đang run dữ dội của mình, cô không cách nào đối diện, còn người nằm dưới đất bỗng nhiên phả lên cười không ngớt.

Anh say tới mất hết ý thức, cảm nhận được có ai đó vừa đi ngang qua mình, giờ tay kéo chân Duy An lại, cô không đi được cũng không dám đá tay anh ra, “Anh buông ra... Kiều Ngự?”

“Mẹ kiếp, tôi phải giết cô! Dựa vào cái gì mà cô tự ý quyết định, cô hại cô ấy tôi sẽ lấy mạng cô! Ha ha ha... Nếu không phải vì bố tôi, tôi nhất định sẽ lấy mạng cô...”

Kiều Ngự cứ như một người điên cứ túm chặt chân Duy An muốn vịn vào để đứng dậy, kết quả loạng choạng suýt ngã nhào, Duy An thực sự không chịu nổi nữa, cuối cùng cô giờ tay đỡ anh.

Chàng trai hiện giờ đang say như một người chết gầy đi rất nhiều, Duy An không nỡ, cô nhận thấy rõ ràng Kiều Ngự như vừa bị người ta kéo ra từ đồng bùn lầy, khắp người lấm lem, cũng không biết lăn lộn bên đường này bao lâu rồi, lòng cô buồn bực khó chịu vô cùng.

Anh là một chàng hoàng tử luôn sống xa hoa, là chàng hoàng tử được mọi người ca tụng trong truyền thuyết. Nhưng giờ anh người không giống ma cũng không, chỉ là một kẻ nhếch nhác say khướt nằm bên đường.

Duy An không đỡ nổi anh, đành để anh ngồi xuống ghế, sau đó quay người định bỏ đi, nhưng Kiều Ngự vô thức túm chặt cô không buông, ra sức nắm chặt tay cô như muốn trút giận. Duy An hơi cuống, giờ tay đánh vào tay anh một cái.

Kiều Ngự chỉ hừ một tiếng rồi tiếp tục cười, cười mà như khóc, giọng khản đặc: “Cô ác thật đấy, cô ấy nợ gì cô chứ, tại sao nhất định phải hại cô ấy! Tôi chỉ là... chỉ là muốn dọa cô ấy một chút thôi, tôi giận vì cô ấy đi với người đàn ông kia, giờ cô ấy chắc hận tôi tới chết.”

Duy An không muốn nghe thêm nữa, ra sức tách những ngón tay của anh khỏi tay mình, hôm nay quá nhiều người uống say, mà người nào cũng thích gây chuyện một cách vô cớ.

Kiều Ngự khỏe tới đáng sợ, kéo cô cười mãi cười mãi rồi nói tiếp: “Tôi biết cô ấy rất thích tôi, thật ngốc. Hừ, dựa vào cái gì mà thích tôi như thế? Cô ấy không xinh đẹp, cũng chẳng có điểm gì đặc biệt, ngốc muốn chết, vậy mà còn thích tự mình đa tình! Ban đầu tôi cũng cảm thấy cô ấy rất nực cười... nhưng...”

Dù đã rất say, say không còn biết gì nữa, nhưng những đường nét trên khuôn mặt anh vẫn đẹp tới mê hồn.

Kiều Ngự bỗng im bặt không nói tiếp, túm chặt tay Duy An giống như đang rất khó chịu gục người xuống. Duy An sợ quá không dám động đậy, một lúc sau mới đẩy đẩy anh, “Kiều Ngự?”

Con đường âm u không một bóng người, anh bắt đầu nôn, giống như muốn nôn sạch cả lực phủ ngũ tạng của mình ra. Thực sự cô không đứng yên được, cô đành đi tới vỗ vỗ lưng cho anh, “Rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu? Anh không muốn sống nữa à? Này!”

Sau đó anh khóc.

Thì ra, hoàng tử Kiều Ngự khi đã uống say cũng chỉ là một tên ăn mày, anh loạn choạng chống tay vào mặt ghế định đứng dậy. “Viết bao nhiêu là thư tình, ngốc chết mất, tôi thấy lạ, cô ấy cứ giữ trong lòng không nói như vậy sẽ kiên trì được đến bao giờ, cho tới tận khi lên đại học ư. Nếu tôi không đỗ đại học G, cô ấy không gặp được tôi nữa thì sẽ làm thế nào, thật đúng là ngốc!”

Duy An không bao giờ nghĩ Kiều Ngự sẽ khóc.

Anh khóc cũng khóc rất buồn bực, tính cách khó chịu, anh là đại thiếu gia quen được nuông chiều, anh vui sẽ khiến tất cả mọi người vui, anh buồn anh muốn phá hủy cả thế giới.

Cô thấy anh lại ngã lăn xuống đất lần nữa, cuối cùng thở dài, đi lại đỡ anh dậy, “Kiều Ngự? Anh tỉnh lại đi, nhà anh ở đâu? Có muốn về ký túc không?”

Một cơn gió lạnh thổi qua, giúp ý thức của người đang hoàn toàn mê muội kia tỉnh táo hơn một chút, anh lẩm bẩm: “Ký... ký túc gì... Cô là ai...”

Cô chẳng có gì để nói, đành nhân lúc anh đang tỉnh táo hỏi: “Anh muốn về đâu? Không thể nằm ở đây cả đêm được?”

Kiều Ngự nhắm mắt chẳng thèm nhìn đường, không biết rút một tấm thẻ vàng từ đâu vớt ra, “Nhà gì chứ, từ lúc bọn họ ép tôi phải ra nước ngoài cùng kẻ tiện nhân đó tôi đã không về nhà rồi! Lái xe đưa tôi đến chỗ này, đừng nói với bố tôi, nếu như để tôi biết đám tài xế các người nói linh tinh, thì cứ đợi đấy mà xem!”

Anh coi cô là tài xế của mình, cho tới tận khi hôn mê lịm đi anh mới buông tay mặc tất cả.

Duy An có thể ném anh lại bên đường, thậm chí cô có đủ lý do để trả thù anh. Nhưng cô biết, nếu làm thế cô sẽ chẳng khác gì Kiều Ngự, dù sao cô cũng không có ý định hại người. Do dự một lát, cô nhìn bộ dạng say như chết của anh, cuối cùng quyết định đưa anh về địa chỉ trên tấm thẻ kia.

Đó là thẻ phòng của một khách sạn năm sao trong thành phố.

Duy An vừa kéo vừa lúi, phải mất rất nhiều công sức mới đưa được anh ra khỏi con đường nhỏ đó, cô luống cuống lúi lúi kéo kéo không để anh ngã, căn bản không để ý mình đã làm rơi đồ.

Di động dút trong túi áo rơi xuống, vì rơi xuống cỏ nên âm thanh rất nhỏ.

Người nấp sau gốc cây ánh mắt lạnh lẽo, tiếng giày cao gót nhẹ nhàng gõ xuống mặt đường, đứng nhìn theo hai người xiêu xiêu vẹo vẹo đang rời đi.

Di động nằm trên cỏ rung không ngừng, vừa hay có điện thoại gọi tới.

Người đó chậm chậm khom lưng, nhặt di động trên cỏ lên nhìn, sau đó ngược mắt nhìn theo bóng Duy An, trong tay cô gái ngốc nghếch kia vẫn nắm chặt tấm thẻ vàng mà Kiều Ngự vừa ném xuống.

Người đứng dưới gốc cây cười nhạt rồi ấn nút nghe, điện thoại kết nối.

Giọng đàn ông vọng ra, có chút lo lắng: “Vẫn đang ăn cơm bên ngoài à? Muộn thế này còn chưa về, cần anh đi đón em không?”

Duy An phải tìm đủ mọi cách mới đưa được Kiều Ngự lên taxi, cô bảo tài xế đưa về địa chỉ trên thẻ.

Khách sạn đó có mái là một bông hoa sen màu vàng rực rỡ, được ánh đèn chiếu sáng, dù là buổi tối cũng vô cùng xa hoa bắt mắt, cô chưa đến những nơi như thế này bao giờ, Kiều Ngự lại bất tỉnh nhân sự, khiến người trong khách sạn lần lượt nhìn cô bằng ánh mắt tò mò.

Duy An phải nhờ người quản lý dưới sảnh lễ tân đưa Kiều Ngự lên phòng, tới nơi, đối phương lịch sự cáo từ, trong phòng chỉ còn lại Duy An và Kiều Ngự đang nằm trên giường.

Miệng anh vẫn đang lẩm bẩm nói gì đó mà Duy An nghe không rõ, cô thử gọi anh, nhưng anh uống quá nhiều, hoàn toàn không còn tỉnh táo nữa, cô đành đi lấy khăn lạnh lau mặt cho anh. Kiều Ngự rùng mình, đột nhiên giơ tay kéo cô lại gần.

Duy An bất ngờ không hề có sự đề phòng, nên ngã thẳng lên người anh, cô hoảng loạn, giãy giụa định ngồi dậy. Kiều Ngự ghì chặt cô, hình như tư duy của anh đã hỗn loạn, nói không ngừng: “Cô vờ vịt gì chứ, nhà cô dùng chuyện của bố tôi để ép tôi, chẳng phải chính vì muốn cô và tôi ở bên nhau sao, tôi...”

Anh đột nhiên trở nên căm hận, kẹp chặt cổ Duy An ánh mắt căn bản không còn tỉnh táo, “Tôi thật sự muốn giết chết cô! Cô quá độc ác!”

“Anh buông tay ra!” Duy An sợ hãi đẩy tay anh, Kiều Ngự lại cười phá lên như người điên, không ngừng gồng mình, hai người bắt đầu vật lộn. Duy An dùng hết sức để tách các ngón tay anh ra khỏi cổ mình rồi chạy đi, sau đó bị anh túm được áo khoác.

“Kiều Ngự!”

“Tôi muốn giết cô...”

Đột nhiên có người gõ cửa.

Người nằm trên giường bị hơi rượu bốc lên, bắt đầu buồn ngủ và dần lỏng tay, nhưng tay anh vẫn túm chặt tay áo khoác của Duy An, cho tới khi nghiêng người đổ xuống. Áo khoác ngoài của Duy An bị anh túm xộc xệch, cô kinh hãi luống cuống vứt khăn mặt đi, không kịp chỉnh lại y phục của mình mà theo phản xạ chỉ muốn tránh xa anh.

Tiếng gõ cửa vang lên gấp gáp, liên tục không ngừng, cô ngăn người rồi chợt bừng tỉnh chạy ra mở cửa, “Ai đấy...”

Cửa bị đẩy một cái, người đứng bên ngoài là Tống Thư Minh.

“Thầy?” Duy An kinh ngạc, đang định hỏi tại sao anh lại ở đây, thì đột nhiên thấy Tống Thư Minh đẩy đẩy gọng kính, giật lùi ra sau hai bước nhìn cô từ trên xuống dưới.

Cô chần động mạnh.

“Em... không phải là...” Duy An hoàn toàn hoảng loạn, cuối cùng cô cũng nhớ nơi này là nơi nào, là phòng của khách sạn, trong phòng vọng ra tiếng đàn ông khóc rí rí và lẩm bẩm chửi rủa.

Mười một giờ đêm, cô bị Tống Thư Minh bắt gặp ở trong phòng khách sạn với một người đàn ông khác, thậm chí vì cuộc vật lộn vừa rồi mà quần áo cô xộc xệch, sắc mặt trắng bệch đứng trước anh với bộ dạng ập a ập ứng.

Còn có thể giải thích thế nào đây?

Tống Thư Minh đứng ngoài cửa một lúc rất lâu không nói gì, mãi anh mới khẽ hỏi: “Người nằm bên trong là Kiều Ngự phải không?”

Duy An gần như cuống tới mức sắp khóc đến nơi, ra sức lắc đầu, “Không phải, em không phải với anh ấy... Thầy, thầy phải tin em, anh ấy uống say rồi, ngã bên vệ đường, em không thể nhìn anh ấy nằm đó cả đêm, em đành đưa anh ấy đến đây, em sắp đi rồi...”

Người đàn ông đứng trước mặt cô cũng đang ra sức lắc đầu ngăn những lời giải thích của cô lại, anh chỉ hỏi cô: “Có phải anh đã từng nói với em, tuyệt đối không được gặp lại Kiều Ngự nữa?”

“Vâng.” Duy An gật đầu thừa nhận.

“Em cũng biết cậu ta làm những gì với em?” Anh tiếp tục hỏi.

Duy An đi về phía anh, “Em biết.”

Tống Thư Minh đứng bất động, thấy cô đi đến trước mình thì giơ tay ra, sau đó giúp cô chỉnh lại áo khoác ngoài và cài lại cúc, suốt quá trình đó Duy An không tìm cách được cảm xúc mà cứ run lên bần bật, cô muốn ôm chầm lấy anh, nhưng Tống Thư Minh lại thở dài.

Tay cô cứng đờ giữa không trung.

Anh nhìn vào mắt cô, “Suốt buổi tối anh cứ lo lắng cho em mãi, hơn mười giờ mà em vẫn chưa về ký túc, anh gọi điện cho em, muốn đi đón em, kết quả di động của em lại do người khác nghe, người đó chẳng nói gì cả, chỉ bảo anh đến đây, nói em và người khác đi thuê phòng rồi. Dọc đường lái xe tới khách sạn anh vượt tất cả mọi đèn đỏ, sợ em bị người ta uy hiếp. Không ngờ em lại cùng Kiều Ngự đến nơi như thế này.” Tổng Thư Minh cũng sắp không thể nói nổi nữa.

“Không phải! Em không biết di động bị rơi.” Cô sờ khắp túi trên túi dưới trên người mình, quả nhiên không tìm thấy di động. “Thật sự không phải như vậy, em không phải đi cùng anh ấy tới đây để... Anh ấy uống say, em không nỡ nhìn anh ấy nằm cả đêm bên vệ đường. Thầy phải tin em, em sao có thể làm những chuyện như thế.”

Lần đầu tiên, cô không chịu tin Tổng Thư Minh, cô bỏ đi cùng Kiều Ngự trước mặt anh.

Lần thứ hai, cô đánh anh, một mình bỏ đi bất vô âm tín.

Lần thứ ba, cô thậm chí còn để anh nhìn thấy cảnh tượng này.

Ngay bản thân Duy An cũng không sao tin được lời giải thích của mình, cô thật sự tuyệt vọng, run rẩy đứng đó, ánh đèn trong khách sạn năm sao thật sự ấm áp, nhưng cô lại thấy lạnh.

Tổng Thư Minh nhìn cô, vẫn mỉm cười như trước đây, nhưng nụ cười của anh thật miễn cưỡng. Cuối cùng anh quay người định bỏ đi, Duy An đuổi theo ôm chặt lấy anh từ phía sau.

Anh vỗ vỗ tay cô, “Anh không nghi ngờ em, anh chỉ cảm thấy, Annie, em thật sự cần thời gian để suy nghĩ, em phải nghĩ cho thông suốt, rốt cuộc cậu ta đã làm gì với em. Anh đã nói rất nhiều lần rồi, tránh xa Kiều Ngự, sự tổn thương mà anh ta gây ra cho em là không thể tưởng tượng nổi. Không phải anh không tin em, mà do em luôn nghi ngờ những gì anh nói.”

Anh buông tay cô bước về phía trước, không quay đầu thêm lần nào nữa.

Duy An loạng choạng, chầm chậm ngồi bệt xuống tấm thảm cao cấp trải trên hành lang.

36. Chương 36: Thế Giới Này Yên Tĩnh Nghiêng Ngả

Một giờ sáng, ký túc đã đóng cửa từ lâu.

Cô chạy trốn khỏi khách sạn, một mình chẳng có chỗ nào để đi, đành đi đi lại lại trước con đường lớn ngoài cổng trường, hôm nay thời tiết đẹp. Duy An ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy sông Ngân.

Cũng có thể đúng là ai đó đang sáng tác một câu chuyện, và để những nhân vật tự vui tự buồn trong đó. Duy An luôn có cảm giác cuộc sống của mình giống như một giấc mơ, những ngày bình tĩnh vui vẻ trước kia luôn bị phá vỡ vào giờ khắc quan trọng nhất.

Chẳng qua người ta có ý tốt.

Nhưng cô hết lần này tới lần khác, đều phạm lỗi yếu mềm.

Lần này, Duy An chẳng có tư cách gì để cứu vãn mọi thứ, Tổng Thư Minh luôn tâm niệm muốn bảo vệ cô, thứ mà anh cho cô không chỉ có tình yêu, nhưng cô lại để anh nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Duy An đột nhiên nghĩ tới di động của mình, nó bị ai nhặt được, và ai lại biết nơi cô và Kiều Ngự sẽ đến?

Trong hoàn cảnh lúc ấy, không thể còn sinh viên khác đang lang thang trên con đường mòn đó, mà cho dù là có, đối phương cũng không thể biết Kiều Ngự sẽ đến khách sạn.

Đây rõ ràng là một âm mưu đã được sắp đặt, vấn đề là Kiều Ngự thật sự say tới bất tỉnh nhân sự, điểm này Duy An có thể khẳng định, vậy thì người nhặt được di động kia đã cố ý nấp đi, hòng chọc gậy bánh xe.

Suy đoán tiếp, người duy nhất có khả năng nhặt được di động của cô chỉ có thể là Trình An Ni.

Duy An đi men theo con đường trước cổng trường, trên đường không có một ai, chỗ này tập trung mấy trường đại học của thành phố Lan, nên rất yên tĩnh, ngay cả đèn đường cũng lơ lơ như ngủ gật.

Cô bước đi không có mục đích, sau khi suy nghĩ rõ mọi chuyện, cô đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ phía sau.

Duy An cảm nhận được nguy hiểm theo bản năng.

Lần trước cũng có cảm giác này, trên con đường tối không một bóng người, cô ôm bức tranh đi lại thế là xảy ra chuyện.

Lần này cô không dám quay lại nhìn xem là ai nữa, muốn nhanh chóng đi về cổng phía bắc của trường G, ít ra trong trường vẫn an toàn hơn ngoài đường, nhưng cô mới đi được vài bước đã nghe tiếng chân phía sau cũng nhanh dần theo.

Điều duy nhất khác biệt là, lần này hình như là tiếng bước chân của phụ nữ, bởi vì tiếng giày cao gót gõ trên đường vang lên rất rõ ràng.

Toàn bộ tế bào trên người Duy An run lấy bầy, cảnh tượng đáng sợ xảy ra vào buổi tối hôm đó lại hiện lên trong đầu, cô không muốn phải trải qua một lần nữa, nhanh chóng đẩy gọng kính rồi chạy thật nhanh về phía trước.

Không ngờ, cái đuôi bám theo đáng sợ đó lại lên tiếng trước: “Chẳng phải cậu đang muốn tìm tôi sao?”

Duy An chạy được hai bước thì khựng lại, cuối cùng quay người nhìn. Bên ngoài trường đại học G, hai bên đều là những căn nhà thấp, ban ngày khi trường mở cửa thì chúng chính là các siêu thị và cửa hàng tiện lợi dành cho sinh viên, đến tối chúng đen sì thành một khối, trên kính phản chiếu những ánh sáng lơ mơ.

Duy An đứng trên đoạn đường này, còn người đứng cách cô mười mấy mét và đang lạnh lùng trừng mắt nhìn cô kia, chính là Trình An Ni.

Không có gì phải nghi ngờ, mùa xuân chính là mùa mà phụ nữ yêu thích nhất, không khí ấm áp khiến họ có thể khoe hình thể một cách triệt để. Trình An Ni mặc một chiếc váy liền màu tím sẫm, cùng đôi bốt cao quá đầu gối, chậm chậm đi về phía Duy An, vẻ mặt đầy khinh miệt.

Duy An nhìn cô ta hỏi: “Tại sao cậu lại ở đây? Có phải cậu nhặt được đi động của tôi không?”

Tiếng giày cao gót của Trình An Ni vang lên trong bóng đêm nghe rất rõ ràng, cô ta lấy từ trong túi ra chiếc đi động kiểu cũ của Duy An, vô cùng chán ghét giơ lên giữa không trung lắc lắc cho cô nhìn thấy, sau đó nói: “Đúng vậy, đây chính là cái thứ giẻ rách rẻ tiền này, nếu không phải vì nó còn có ích, tôi sẽ chẳng thèm động vào cho bản tay.”

Duy An đi tới muốn giật đi động lại, nhưng Trình An Ni nhanh nhẹn lật tay nhét nó vào túi, tức giận đẩy cô một cái, rồi căm hận nói: “Tránh xa ra!”

“Cậu trả đi động cho tôi!”

“Trả cho cô? Trả cô rồi tôi lấy gì để tìm người đàn ông kia thông báo tình hình? Tôi thích nhất là nhìn thấy cô bị ném ra đường, tôi muốn xem xem, Tổng Thư Minh kia liệu có còn đối tốt với cô nữa không? Chẳng phải cô đến khách sạn với Kiều Ngự sao, Kiều thiếu của chúng ta để cô đi nhanh như thế à? Xem ra anh ta cũng chẳng hài lòng với cô lắm nhỉ.”

Nói xong, Trình An Ni bật cười nhìn Duy An bằng ánh mắt phức tạp, bộ dạng đó thật ngông cuồng, cô ta giơ tay bẹo má Duy An, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. “Cô thì có gì hay, tự cô nói xem cô có gì hay nào? Muốn đáng không có đáng, lại còn xấu như thế này! Dựa vào cái gì mà anh ấy lại thích cô? Dựa vào cái gì?”

Duy An bị Trình An Ni tóm lấy không thể nhẫn nhịn được nữa, bị ép tới mức không còn ảo tưởng muốn giữ lại tình bạn giữa hai người, cô giơ tay đẩy cô ta một cái, đối phương đi giày cao gót lại bị đẩy bất ngờ, suýt thì ngã xuống đường.

Trình An Ni tức giận thật sự, cô ta tóm lấy Duy An và gào lên: “Tôi vốn tưởng anh ấy chỉ muốn đùa cợt cô cho vui, nên chẳng thêm để ý, bởi đồ chơi của Kiều Ngự quá nhiều! Nhưng tôi không ngờ ngay cả khi uống

say anh ấy vẫn còn nghĩ đến cô, anh ấy nói chính anh ấy cũng không hiểu tại sao, chỉ là không thể đứng nhìn cô đi cùng người đàn ông ấy, anh ấy ghen, anh ấy giận!”

Duy An hất tay Trình An Ni ra, “Cậu rõ ràng đang vô cớ gây sự! Anh ấy tức giận thì làm sao, anh ấy chẳng phải là người đàn ông của cậu ư, tại sao cậu không đi hỏi anh ấy! Đúng là anh ấy coi tôi như một món đồ chơi, lúc cần thì tới dỗ dành ngon ngọt, không cần thì có thể... có thể...”

Cô vô thức đưa tay lên che mắt mình.

Trình An Ni cười đầy bất lực, cô ta đột nhiên buông tay, rồi ngồi bệt xuống đường. “Đúng vậy, tôi đã hỏi anh ấy rất nhiều lần, anh ấy nói trước kia không nhận ra, nhưng từ sau khi người đàn ông ấy xuất hiện bên cạnh cậu, anh ấy không khống chế được tình cảm của mình, anh ấy luôn cho rằng cả đời này cô chỉ có thể đi theo sau anh ấy mà thôi, nhưng tại sao cô lại thích người khác...”

Quả thật Kiều Ngự có thể nói ra những lời như vậy, đây là tính xấu của anh, Duy An biết Trình An Ni không nói dối mình.

Đồ chơi.

Tình cảm anh dành cho cô không khác gì tình cảm dành ột món đồ chơi, đáng đời Duy An, bởi cô là thứ đồ phụ thuộc, cô mãi mãi là món đồ chơi anh bỏ rơi nơi xó nhà, lúc nào Kiều thiếu anh có hứng sẽ mang ra chơi, nếu ngày nào đó anh tức giận, có lẽ cô sẽ bị anh vứt bỏ mãi mãi, thậm chí anh sẽ hủy hoại cô.

Ban đêm trời vẫn hơi lạnh, gió thổi tung tóc của hai cô gái.

Duy An đứng sau lưng Trình An Ni, người ngồi trước mặt cô không buồn xót xa chiếc váy liền bằng lụa thật, cứ thế ngồi bên vệ đường, nói mãi nói mãi rồi bật khóc.

Trình An Ni vừa nói vừa khóc: “Tôi hận cậu muốn chết! Rốt cuộc cậu có gì tốt mà khiến Kiều Ngự mãi không quên được, anh ấy thả bỏ nhà đi cũng quyết không ra nước ngoài cùng tôi. Suốt một tuần nay anh ấy chưa một lần tỉnh táo, ngày nào cũng say khướt, tôi không thể ngăn được anh ấy, anh ấy chỉ hận không thể giết được tôi.”

Duy An bước lên phía trước mấy bước, nói với bạn: “Anh ấy chưa bao giờ thích tôi, chính cậu cũng vừa nói rồi đấy, tôi chỉ là một món đồ chơi, cậu không cần phải để ý làm gì.”

Từ phía xa có xe ô tô đi tới.

Cả thế giới đang chìm trong mộng đẹp, còn hai người bọn họ lại tranh đấu không ngừng nghỉ chỉ vì thứ tình cảm bị đặt nhầm chỗ.

Duy An nhìn Trình An Ni khóc tới mức trôi hết phấn son, dưới ánh đèn đường, đôi mắt lem nhem mascara biến cô ấy từ công chúa thành phù thủy. Trình An Ni vốn không phải thế này, cô ấy từng sống rất vui vẻ lạc quan, là người bạn thân của Duy An và Cố Mộng Mộng.

Khi ấy vừa nhập học, ba người bọn họ trốn trong phòng ký túc nói chuyện cả đêm, giống tất cả những cô gái cùng tuổi khác, nói về người con trai mà mình yêu, nói về mơ ước của mình trong tương lai.

Ba cô nữ sinh ngày ấy như thần tiên trên trời. Họ dùng bút vẽ để ghi chép lại màu sắc tuyệt đẹp trên thế gian này, tương lai họ sẽ trở thành đáng tạo hóa của mỹ thuật.

Chuyện tại sao lại đi tới mức như ngày hôm nay?

Mùa đông năm ấy đã thay đổi cuộc sống của tất cả mọi người.

Giờ mùa xuân cũng sắp qua, hai người bọn họ sắp rời khỏi thành phố, nhưng tại sao họ vẫn không chịu buông tha cho Duy An, không thể để cô sống một cuộc sống bình thường?

Trình An Ni càng nghĩ càng tức giận, cô ta cắn môi ngẩng đầu lên trừng mắt với Duy An, ánh mắt ấy như muốn chém cô thành trăm mảnh. “Không thể nào! Anh ấy thích cậu, nếu không có Tống Thư Minh kia thì chưa chắc anh ấy đã nhận ra tình cảm đó, nhưng giờ anh ấy không cách nào phủ nhận được nữa, chỉ còn biết dựa vào rượu để khiến thần kinh tê liệt. Còn cậu, cậu sống vui vẻ nhỉ, mắt có ổn không. Ha ha, cậu không ở lại với Kiều Ngự mà quay về tìm người kia, cậu tưởng tôi sẽ để cho cậu sống yên chắc?”

Trình An Ni như người đã mất kiểm soát, rút di động của Duy An ra đập xuống đất. “Tôi sẽ chia rẽ hai người! Sao tôi có thể để cậu được sống vui vẻ! Đáng đời cậu luôn vờ vịt tỏ ra tốt bụng! Tôi... tôi chỉ ra ngoài mua cho anh ấy chai nước, quay lại đã thấy cậu lồi lồi kéo kéo, ha ha ha... đúng lúc để tôi nhìn thấy!”

Cũng đúng lúc Tống Thư Minh không yên tâm về Duy An nên đã gọi điện cho cô, Trình An Ni bắt máy, tất cả đều rất trùng hợp, tất cả đều như đã được ấn định phải như thế.

Chẳng trách được ai.

Duy An nhìn về mặt tiêu tụy của Trình An Ni, đột nhiên cô như hiểu ra.

Cô bị tổn thương, bị hại nhưng người làm tổn thương cô người hại cô chưa chắc đã sống vui vẻ, sẽ không ai là người thắng cuộc. Trình An Ni còn đau khổ hơn cô, giờ cô ấy sắp phát điên rồi, cô ấy hoàn toàn không hề che giấu sự căm hận của mình đối với cô.

Duy An kéo chặt áo chuẩn bị rời đi, cuối cùng cô thở dài nói khẽ: “Cậu về đi, muộn lắm rồi. Hoặc cậu đi tìm Kiều Ngự, cậu biết anh ấy đang ở đâu mà.”

Trình An Ni tuyệt vọng ngồi bên vệ đường bất động, lúc khóc lúc cười. Duy An đi được hai bước nhưng không yên tâm, quay lại nhìn nhìn bạn, thấy đầu tóc Trình An Ni rối bời, đang dang tay ôm gối gục đầu xuống, nức nở nói: “Cậu không biết, anh ấy rất quật cường, trong lòng nghĩ gì cũng không chịu nói ra, thực ra anh ấy... hai ngày nay nhà anh ấy xảy ra rất nhiều chuyện, tin tức cũng đã đăng rồi, nếu bố anh ấy bị bắt, thì số tiền đó đủ để ông ấy...”

Nhưng những chuyện ấy có thể thay đổi được gì, Duy An đã bị hại tới chẳng còn gì, giờ có người nói với cô rằng hung thủ rất đáng thương và phải làm thế nào để được cô tha thứ?

Duy An không muốn làm thánh mẫu, cô đã mất quá nhiều, dù sao cô cũng chỉ là con người, không thể thấu hiểu được khổ đau của tất cả mọi người. Cô không nhẫn nhịn nổi nữa, gào lên với Trình An Ni: “Tại sao các người luôn trách cứ tôi? Khi tôi bị đánh đến mức ấy có ai quan tâm tới tôi không? Trình An Ni, cậu đừng tưởng tôi không biết, người ngồi trong xe hôm đó là cậu! Cậu ném đá giấu tay, giúp anh ấy tìm người tới đánh tôi, khi các người làm chuyện đó có thương xót tôi không? Tôi thật không hiểu, tôi có chỗ nào đáng để bị Kiều Ngự ra tay mạnh như thế!”

Trình An Ni hình như giật mình trước sự phẫn nộ của cô, cô ta hoảng loạn cào cào tóc mình, rồi ngẩng phắt đầu lên nhìn Duy An, vẻ mặt vô cùng phức tạp, một lúc sau mới nói: “Cô còn không biết à, chuyện hôm đó...”

Toàn thân Duy An run lên bần bật, không thể khống chế nổi mình nữa, cô nhớ đến tiếng cười của đám lưu manh tối hôm ấy, cả tiếng chai rượu vỡ vụn, cô không muốn nghe Trình An Ni nói nữa, quay người bỏ chạy.

Trình An Ni phá lên cười sau lưng cô, tiếng cười mỗi lúc một xa, Duy An nhìn màn đêm vô tận mà sợ hãi tột cùng.

Thế giới này có phải đã điên hết từ lâu rồi không?

Cuối đường lại xuất hiện ảo ảnh của thư viện.

Lần này nhìn thấy nó Duy An không còn sợ nữa, cô phát hiện tòa kiến trúc như có như không trong tầm mắt mình kia là một sự chỉ dẫn, khi cô không thể chịu đựng được và sắp nổ tung thì nó luôn lặng lẽ xuất hiện trong tầm mắt, giống như kỳ tích.

Có lẽ con người ta khi bị dồn ép tới bước đường cùng sẽ nhìn thấy ảo ảnh.

Giống như người đang bị sóng biển nhấn chìm nhìn thấy ngọn hải đăng, ảo ảnh của thành phố Lan không phải là đèn neon, không phải những con đường náo nhiệt xa hoa, ngược lại, chúng là góc khuất sạch sẽ nhất trong lòng Duy An, vừa khéo lại chính là tầng cao nhất của thư viện. Ở đó, Tống Thư Minh từng nói, cô là cô gái nhỏ của anh, anh muốn bảo vệ để cô được lớn lên trong yên bình.

Duy An cố gắng bình tĩnh lại, cô chạy mấy bước thì nhìn xung quanh muốn tìm xe đi khỏi đây, cô tự nói với mình phải kiên trì, phải nghĩ cách đi tìm Tống Thư Minh. Lần này cô phải kiên cường nói rõ mọi hiểu lầm, cô không thể để mặc người ta đùa bỡn, ức hiếp.

Từ xa có ánh đèn xe chiếu thẳng về phía cô, chiếc xe màu đen vẫn đang ẩn nấp trong bóng đêm.

Tổng Thư Minh mở cửa xe, thấy cô dừng lại thở dốc, cũng nhìn thấy ánh mắt hết sức kinh ngạc của cô, cuối cùng anh cười cười nói: “Anh nghe thấy cả rồi, lên xe đi, chúng ta về nhà.”

Duy An mở cửa xe nhưng không ngồi vào, cô đứng đó rất lâu. Trái tim bỗng dội lên từng cơn đau nhói chưa từng có từ trước tới nay. Cô biết bất luận là lúc nào, trong tương lai hay trong bóng tối mịt mù, chỉ cần cô quay người, nhất định sẽ thấy Tổng Thư Minh đứng đó.

“Thầy ơi...” Lần nào cô cũng như vậy, rất giận sự bất lực của chính bản thân mình. “Tại sao lần nào em cũng mềm yếu như thế.”

Anh kéo tay cô dắt cô lên xe, “Đừng nghĩ nhiều nữa, là anh đã sai, anh không nên bỏ em lại, ra khỏi khách sạn anh liền hối hận, ngộ nhỡ em xảy ra chuyện gì nữa, anh chắc chắn sẽ phát điên.”

Duy An thò đầu ra ngoài cửa xe, thấy Trình An Ni vẫn đang bó gối ngồi bất động dưới đất, “Cô ấy nhất định di động của em, em... em biết thầy không tin em, nhưng chuyện tối nay em nhất định phải nói rõ, không phải em với anh ấy đến nơi đó, thật sự là không phải, em chỉ không nhẫn tâm để anh ấy nằm bên vệ đường cả đêm thôi.”

Tổng Thư Minh nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm, đột nhiên anh bật cười, giơ tay vuốt má cô, chỉ nói một câu: “Mặt lạnh hết cả rồi.”

Nói xong anh cúi người hôn lên má cô, “Anh đã nghe những lời Trình An Ni vừa nói rồi. Sao anh lại không tin em, vừa rồi do anh quá kích động, anh lái xe đi tìm em suốt dọc đường, không biết em sẽ đi đâu, cũng may.”

Anh dang tay nhìn cô cười, Duy An ôm chặt lấy anh, “Thầy, Trình An Ni nói đúng, chính em còn không hiểu, rốt cuộc em có chỗ nào tốt chứ.”

Anh hôn lên trán cô, “Em là Annie anh tìm lại được sau khi đã để mất, em không cần gì cả, em chỉ cần là chính mình, đối với anh mà nói, đây là vinh hạnh lớn nhất rồi.”

Đèn đường sáng rực.

Nhưng cô gái ngốc nghếch của anh lại có chút hoang mang, cô giống như chú thỏ con, mắt đỏ hoe cọ cọ vào mặt anh, nói “Thầy, thầy luôn nói những lời rất khó hiểu.”

Xe bon bon trên đường, cô thật sự có cảm giác như đang được trở về nhà.

Không cần quan tâm lo lắng đến những lời trách mắng của kẻ khác, không cần lo lắng tới bất kỳ sự tổn thương nào, đối với cô mà nói, Tổng Thư Minh là cả thế giới.

“Anh treo hết những bức tranh đó trong phòng rồi, em vẽ thật sự rất đẹp.”

Cô cúi đầu buồn bã, im lặng mãi mới nói: “Nhưng có thể em sẽ không bao giờ vẽ được nữa.”

“Vì vậy anh thấy rất may là anh đã mua hết tranh về.” Anh nói xong nhìn biểu hiện của cô, lại sợ cô buồn, nên nói tiếp: “Sau này chỉ cần làm thiết kế cũng được, không cần có sự nhạy cảm tốt với màu sắc.”

“Thầy, tại sao thầy luôn nói bằng giọng khẳng định như thế?” Cô đã quen gọi anh là thầy, rõ ràng không còn nhỏ nữa, nhưng ở trước mặt anh, cô mãi mãi là cô gái bé nhỏ.

“Bởi vì cái gì anh cũng biết, ví dụ như anh đoán mấy hôm nữa Kiều Ngự sẽ tới tìm em.”

Cô nghe thấy cái tên này thì im lặng, cho tới khi xe rời khỏi trường, cô mới khẽ nói: “Chuyện đó... thôi vậy. Em cảm thấy nếu cứ tiếp tục dây dưa em sẽ phải nhớ tới nó, phải gặp lại Kiều Ngự. Em không muốn mình nhớ đến chuyện đã xảy ra nữa, chuyện của tôi hôm ấy kết thúc ở đây thôi, coi như em đáng đời, đáng đời vì u mê cố chấp, một lòng ảo tưởng về con người ma quỷ đó bao nhiêu năm nay.”

Tổng Thư Minh gạt đầu, cứ như quyết định của Duy An anh đã biết trước từ lâu rồi, anh chẳng có vẻ gì là không vui, lúc chiếc xe chuyển hướng, anh liếc mắt nhìn gương chiếu hậu, đột nhiên thoải mái nói: “Cũng may di động của em hỏng rồi, ngày mai anh đưa em đi mua cái khác, đổi số luôn, như vậy Kiều Ngự sẽ tạm thời không thể tìm thấy em.”

Duy An gật đầu, Kiều Ngự và Trình An Ni đã xin nghỉ học để ra nước ngoài, hơn nữa nhìn bộ dạng nhếch nhác của anh hôm nay, chắc hẳn anh chẳng có thời gian mà về trường đi khắp nơi tìm cô.

37. Chương 37: Ai Có Thể Thoát Được Sự An Bài Của Số Mệnh

Ngày hôm sau Duy An đi mua di động và làm số mới từ sớm, sau đó tới thẳng trường.

Tổng Thư Minh đưa cô đến cổng trường, Duy An vừa xuống xe, thì nghe Tổng Thư Minh gọi cô, cô quay người lại, thấy anh liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, sau đó nói: “Ừm, mừng tám rồi, mấy ngày sắp tới nếu em gặp Kiều Ngự, thì nhất định không được nói chuyện nhiều với cậu ta, đừng nhận lời, đừng hứa với cậu ta bất kỳ chuyện gì, nghe anh một lần, Annie, em phải biết cậu ta đã làm gì với em, không được tin bất kỳ chuyện gì do cậu ta nói nữa.”

Duy An gật đầu hứa: “Em biết. Cho dù nhìn thấy anh ấy em cũng sẽ tránh.”

Tổng Thư Minh nhìn đám sinh viên đang đi đi lại lại xung quanh, vẫn thấy có chút không yên tâm, anh tháo dây an toàn, xuống xe muốn đưa cô vào tận lớp. Duy An khóc đỏ mếu mếu, đẩy anh ra, “Thật sự không cần đâu, đây là trường học, sẽ không có ai làm hại em đâu, em cũng mười chín tuổi rồi, không phải trẻ con nữa.”

Cô nhìn anh, chu chu môi ra ý mình đã là người trưởng thành, bộ dáng đó khiến anh bật cười, giơ tay xoa đầu cô, “Vậy thì được, mau đi học đi, muộn rồi đấy.”

Cố Mộng Mộng đang đứng trên tầng, thấy Duy An đến, cô ấy lén vẫy vẫy tay, Duy An gật đầu ý bảo mình sắp vào lớp rồi, nhìn lên trên dùng khẩu hình nói với bạn là “không sao”, không ngờ Cố Mộng Mộng về mặt cuống quýt xua tay liên hồi, rồi chỉ ra phía sau Duy An.

Cô không hiểu, cô đứng dưới cũng tỏ vẻ là mình không hiểu.

Cố Mộng Mộng vẫn chỉ ra sau lưng cô, thỉnh thoảng còn phải rút cổ quay lại canh chừng thầy giáo, thấy trong lớp chẳng ai chú ý để mình, vậy là từ trên tầng ba ngó xuống dùng khẩu hình nói với Duy An: “Đằng sau cậu... cẩn thận.”

Duy An bật cười, làm gì mà lén lút thế? Lẽ nào ban ngày ban mặt sau lưng cô lại có ma?

Vậy là cô đành quay người nhìn về phía sau theo sự chỉ đạo của Cố Mộng Mộng, nhìn mãi về phía bức tường bao quanh trường, chân tường cũng trồng cây ngô đồng, gần đây thời tiết đẹp, cảnh là tươi tốt rậm rạp.

Nhưng...

Cuối cùng cô đã hiểu vì sao Cố Mộng Mộng lại lo lắng và vội vàng nhắc nhở mình như vậy.

Dưới gốc cây có một người đang đứng, quần áo nhả nhúm như tiện vớ được mặc bừa lên người, rõ ràng anh chưa hề thay, đầu tóc rối bù, đang cúi đầu buồn bực hút thuốc.

Ngay lập tức Duy An nhớ tới sự lo lắng vừa rồi của Tổng Thư Minh, cô bắt đầu có cảm giác mình bị người khác yểm bùa, từ sáng đến tối không lúc nào yên. Cô vội vàng quay đầu muốn chạy lên lớp, kết quả chàng trai đứng sau lưng ngăn đầu nhìn lên thấy cô, lớn tiếng gọi: “Chim cánh cụt!”

Duy An nghe thấy Kiều Ngự gọi thì không dám quay lại, ra sức chạy. Cho tới khi rón rén chui vào lớp, đi đến cạnh Cố Mộng Mộng, Duy An vẫn còn cảm thấy mình chưa hoàn hồn.

Tại sao anh lại đứng ở đó? Đã xin nghỉ học rồi, tự nhiên chạy đến trường làm gì.

Cố Mộng Mộng khẽ hỏi: “Sắc mặt cậu rất xấu, người đó lại nói gì với cậu rồi? Buổi sáng mình nhìn thấy anh ta đứng dưới gốc cây, khiến đám nữ sinh trong học viện kích động rú rít, ồn ào mãi, kết quả sắc mặt anh ta làm người ta sợ hãi mà bỏ chạy hết, cứ như ai đó đang có thù cướp vợ của anh ta vậy.”

Duy An bật cười, lắc đầu, “Không, mình chạy một mạch vào đây, mình không muốn quan tâm tới anh ấy nữa.” Cô nói xong bèn giải thích qua loa chuyện tối qua là ra ngoài ngủ, không về ký túc.

Không nói còn đỡ, nói lại khiến Cố Mộng Mộng nhớ ra và tức giận, bực bội đập vào giá vẽ một cái, “Trịnh Chí Ma đáng chết! Anh ta nôn khắp người mình! Thật mất mặt quá đi mất! Ngay cả thầy giáo quản lý ký túc bèn đó cũng biết mình rồi, buổi sáng ở căng tin thầy giáo còn tới chào hỏi nữa chứ, thật ngượng muốn độn thổ, đã không biết uống rượu lại cứ đòi uống.”

Duy An thấy xấu hổ vì đã nói dối bạn thân, nhưng cô không dám kể cho Cố Mộng Mộng nghe cuộc gặp gỡ ly kỳ tối qua, chỉ khiến cô ấy thêm lo lắng, chỉ bằng quên đi thì hơn.

Cả ngày trôi qua trong bình yên.

Trừ sau lưng Duy An.

Bắt đầu vào buổi trưa khi cô tan học về ký túc, cô luôn có cảm giác có người đi theo mình, Cố Mộng Mộng ngốc nghếch kéo cô đi về phía trước, hai người vừa đi vừa trò chuyện, Cố Mộng Mộng căn bản không để ý, còn cô thì thấy rất bất an.

Cô đẩy đẩy gọng kính, quay người phát hiện Kiều Ngự mặc một bộ đồ đen đang đi theo mình từ xa, xa hơn nữa là thư viện trường, ban ngày ban mặt mà khiến người ta lạnh hết sống lưng.

Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Duy An sống chết kéo bằng được Cố Mộng Mộng về phòng rồi nhất quyết không ra ngoài, nhưng buổi chiều họ vẫn phải đi học, cô vẫn thấy Kiều Ngự đi theo mình, giữ một khoảng cách không xa xung chẳng gần.

Cả ngày ngồi trên lớp nhưng tâm trạng rất thấp thỏm, cô không hiểu tại sao Kiều Ngự còn đến đây.

Thầy giáo đứng trên bục giảng gõ gõ vào tấm biểu đồ nói cả nửa tiếng đồng hồ, sinh viên dưới giảng đường người nào người nấy gật gù như sắp ngủ, ngay cả Cố Mộng Mộng xưa nay nghe giảng rất chăm chú, nghiêm chỉnh cũng thấy mí mắt nặng dần. Cố Mộng Mộng mơ mơ hồ hồ đẩy Duy An nói: “Đều tại Trịnh Chí Ma tối qua nôn tới nôn lui, lúc mình về ký túc ngủ thì đã muộn rồi, buồn ngủ quá, cậu nghe giảng giúp mình.”

Duy An gật đầu, Cố Mộng Mộng cuối cùng không chống đỡ nổi, rất không cam tâm dựa vào giá vẽ ngủ gật.

Phòng học bỗng trở nên vô cùng yên ắng, chỉ có giọng giảng bài ru ngủ của giáo viên vang lên.

Duy An nhìn xuống dưới qua cửa sổ, và phát hiện ra Kiều Ngự không còn ở đó nữa. Cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng yên tâm được rồi, đứng dậy chuẩn ra khỏi lớp bằng cửa sau định đi vệ sinh.

Sàn hành lang vừa được lao công lau sạch, đá hoa cương lát nền bóng loáng, cô đi về phía nhà vệ sinh dành cho nữ ở cuối hành lang, lúc ngang qua chỗ rẽ ở cầu thang cô bỗng trượt chân, không biết ai đổ nước lênh láng, khiến cô suýt ngã.

Duy An vịn tay vào tường đứng dậy, buồn bực xoa xoa mắt cá chân, gần đây bị trẹo liên tục, rất đau, không đợi cô chán nản xong, thì dưới nền gạch bóng loáng xuất hiện một bóng người đen sì.

Khu nhà dạy học vào buổi chiều vô cùng yên tĩnh, chỉ có bóng người đó xuất hiện sau lưng cô.

“Ai!” Duy An hoảng sợ đứng phắt dậy, quay người dựa lưng vào tường lớn tiếng chất vấn, nhưng người đang vịn cầu thang đi đến không những hút thuốc mà còn ngang nhiên đứng hút đối diện với bảng cấm hút thuốc gắn trên hành lang.

Người như vậy ngoài Kiều Ngự ra còn có thể là ai?

Duy An chẳng nghĩ chẳng rằng cúi đầu đi về phía nhà vệ sinh, không nói thừa với anh dù chỉ một câu.

Kiều Ngự lại đi theo cô, cô không thể chịu đựng được nữa, đứng trước cửa phòng vệ sinh nữ quay lại hỏi anh: “Em vào nhà vệ sinh anh cũng định đi theo ư?”

Về mặt anh lạnh nhạt ném mẩu thuốc xuống sàn gạch bóng loáng mà lao công vừa lau sạch, sau đó nói: “Tối qua em đưa anh đến khách sạn phải không?”

Duy An vô thức do dự, “Ừm... không phải!”

Anh nhìn cô, ba giây sau mới bật cười đầy miệt thị, “Em không biết à, hồi học cấp ba em cũng vậy, hễ em nói dối là sẽ căng thẳng như trời sắp sập ấy.”

Duy An chẳng biết phải nói gì nữa, nhưng anh lại đứng đó nhìn cô chăm chăm khiến cô không thể né tránh, cô đành nhìn quanh, thấy không có ai, mới khẽ nói: “Em không muốn biết gì nữa, Kiều Ngự, chúc anh và Trình An Ni ra nước ngoài thuận lợi, sau này đừng đi theo em nữa.”

Cô đã dùng hết sự khoan dung của mình rồi.

Kiều Ngự đứng bất động, anh vẫn nhìn chăm chăm vào cái kính trên mắt cô, sự đau khổ trong ánh mắt Kiều Ngự tràn ra không hề che giấu, anh giơ tay về phía Duy An.

Ban ngày nên hành lang không bật điện, nhưng dù vậy thì vẫn không đủ độ sáng, bởi trong sân trường luôn có những cây cổ thụ cao và xum xuê, cành cây đã chắn một lượng lớn ánh sáng khiến chúng không thể lọt vào qua cửa sổ.

Bóng cây in dưới đất loang lổ, giống như tay anh vậy, đều đang do dự, ngập ngừng định nói lại thôi.

Anh hỏi rất khẽ: “Mắt của em rốt cuộc bị làm sao?”

Cô nghiêng rằng ép mình phải quên đi, nhưng sự đau khổ vẫn bị câu hỏi rất vô tội đó của anh ép bật ra, cô đứng đó nhìn thẳng vào mắt anh, không biết lấy đâu ra dũng cảm, “Anh hỏi tôi làm sao? Để tôi cho anh biết, tôi bị người ta lấy chai rượu đập vào đầu, mảnh vỡ của chai rượu bắn vào mắt làm giác mạc tổn thương, thị lực giảm sút, và tôi có khả năng không... không thể phân biệt được màu sắc nữa.”

Duy An thấy bàn tay giơ ra giữa chừng của anh buông thõng, Kiều Ngự thần thờ giật lùi về phía sau hai bước, rồi đột nhiên nắm lấy tay quay người đâm mạnh vào tường, “Tiện nhân!”

Cô không biết anh đang mắng ai, nhưng điều ấy không còn quan trọng nữa.

“Anh biết rõ đôi mắt quan trọng đối với tôi như thế nào. Nếu anh biết, xin anh từ nay về sau hãy biến khỏi tầm nhìn của tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Cô kiên định quay người đi từng bước từng bước về phía phòng học, Kiều Ngự đuổi theo kéo cô lại, “Anh đã tìm em rất lâu, nhưng không thể tìm được. Sáng nay lúc tỉnh lại anh có cảm giác như nghe thấy em nói với anh trong mơ, có điều không rõ rốt cuộc em có đến hay không. Em thay số điện thoại rồi à? Tại sao anh không gọi được?”

Anh nói rất nhanh.

Duy An không trả lời bất kỳ câu hỏi nào, muốn hất tay anh ra, nhưng anh không chịu buông.

“Anh buông ra! Đừng tưởng tôi không biết chuyện xảy ra tối hôm đó là do ai làm, có người nghe thấy anh gọi điện thoại rồi. Kiều Ngự, cho dù anh còn chuyện muốn nói với tôi, nhưng tôi không muốn nghe nữa! Tôi thừa nhận tôi từng thích anh, nhưng giờ tôi không muốn làm món đồ chơi của anh nữa, cái giá phải trả quá đắt rồi...”

Kiều Ngự gần như sốc nặng trước câu nói ấy, anh đột ngột buông tay, Duy An nhanh nhẹn chạy đi, đến cửa lớp, bỗng nghe người đứng phía sau hỏi một câu: “Tối nay em có rảnh không?”

“Không”

“Vậy ngày mai?”

“Mai là thứ Sáu, tôi phải đi về với Mộng Mộng.” Duy An đứng ở cửa thò đầu vào nhìn, thấy thầy giáo đang nhìn về phía cửa, cô chẳng còn cách nào, đành đợi thầy quay đi rồi mới lén vào lớp.

Kiều Ngự không chịu từ bỏ, Duy An trầm nghĩ, cả đời này có lẽ anh chưa bao giờ nhẫn nại như vậy, nhưng anh chỉ chịu “bổ thí” sự nhẫn nại của mình sau khi mọi thứ đã bị hủy hoại, cô nghe anh vẫn đang tiếp tục hỏi: “Thế còn thứ Bảy, anh đợi em ở cửa hàng Pizza đối diện KTV Kim Tước.”

Cô nghĩ mình có bị điên mới tới đó.

Nhưng anh nhanh chóng bổ sung: “Nếu em muốn biết chuyện tối hôm ấy rốt cuộc là thế nào, thì thứ Bảy tới tìm anh, anh sẽ nói rõ tất cả, từ nay về sau, em muốn thế nào do em chọn.”

Duy An ngăn người đứng yên, thực sự cô rất muốn biết tại sao Kiều Ngự lại hận mình tới mức ấy, cô không làm sai điều gì, chính anh nói muốn tổ chức sinh nhật cho cô.

Kiều Ngự quay người bỏ đi, lúc tới chỗ rẽ, cô đã không còn thấy anh nữa, nhưng vẫn nghe anh hỏi: “Bức vẽ em hứa sẽ tặng anh đâu?”

Trái tim Duy An đau nhức nhối, người này từng ngồi bên phải cô và cùng cô trải qua những năm tháng thanh xuân, từng ngồi quay lưng về phía mặt trời mỗi buổi chiều, để phụ đạo môn tiếng Anh cho cô, từng nói cô không thể thi được vào đại học G, từng ngồi giữa biển hoa oải hương cùng cô ngắm mây bay.

Kiều Ngự bây giờ lại giấu mình trong màu đen, suy sụp, nhếch nhác, khác một trời một vực so với trước kia.

Bức tranh đó là thế giới đẹp đẽ mà cô nhìn thấy lần cuối cùng, là sự tỏa sáng cuối cùng của anh, nhưng đã bị hủy hoại bởi âm mưu do chính anh sai khiến sắp đặt.

38. Chương 38

Cô chỉ còn biết khẽ trả lời: “Rơi vỡ rồi.”

Anh lặng thinh rất lâu, Duy An không biết anh đã đi chưa, cho tới mãi khi tới góc rẽ của hành lang vang lên tiếng nói.

Kiều Ngự nói: “Thứ Bảy đến gặp anh, coi như anh cầu xin em được không? Bởi vì, có thể anh phải rời thành phố Lan trước kế hoạch. Trước khi đi anh muốn nói rõ mọi chuyện, sau này sẽ không còn ai tới làm phiền em nữa.”

Nói xong Duy An thấy anh đi xuống cầu thang.

Đây là thiếu niên kiêu ngạo nhất trong trường, mọi người đều biết, mắt của Kiều thiếu mọc trên đỉnh đầu, không ai có thể nhìn vào mắt anh được.

Thiếu niên đó sau này đã biến thành một ma quỷ đáng sợ, nhưng lại hạ giọng thì thầm nói với cô: “Coi như anh cầu xin em.”

Cô không cách nào mở miệng từ chối.

Giống như có người ném một viên sỏi xuống vũng nước, dù rất nhỏ, cũng khiến nó gợn sóng.

Từ sau ngày hôm đó Duy An trở nên yên lặng hơn bình thường, thứ Sáu cô cùng Cố Mộng Mộng ra ngoài về, nhưng tâm trạng rất lờ đờ.

Ban đầu đã nói sẽ đi vẽ cây ngô đồng, nhưng vì giữa chừng Trịnh Chí Ma chạy tới làm loạn, khiến Cố Mộng Mộng đành phải hứa sẽ vẽ cả anh ta vào tranh, hòng đạt được hiệu quả dùng cảnh để tả tình.

Cố Mộng Mộng đang tạo tư thế cho bạn trai dưới cây ngô đồng: “Này, ngẩng đầu ngẩng đầu, đúng, tập trung một chút, hơi chau mày như thế nhìn nghiêm túc hơn... Duy An? Cậu nhìn anh ấy, như thế này có phải sẽ nghiêm túc hơn không?”

Duy An đang ôm giá vẽ nhưng trong lòng lại nghĩ đi đâu, Cố Mộng Mộng phải gọi hai lần cô mới giật mình quay lại.

“Duy An!”

“Hả?” Cô giật mình nhìn bạn. “Ồ, đẹp lắm, không sao đâu, tự nhiên là được.”

Trịnh Chí Ma bỗng buông tập thơ trong tay xuống, nhảy tới trước mặt Duy An nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó vô cùng khẳng định, nói với Cố Mộng Mộng: “Hong rồi! Bạn Duy An của em chắc chắn đã làm việc gì đó sai trái!”

Cố Mộng Mộng cũng căng thẳng, tán đồng đáp: “Em cũng cảm thấy thế, anh xem cô ấy không cười nữa, lúc nào về mặt cũng lo lắng đăm chiêu, tối qua còn lăn tới lăn lui, có phải mất ngủ không?”

Bình thường nghe những lời này Duy An sẽ cùng các bạn bật cười vui vẻ, đùa qua đùa lại, nhưng hôm nay cô ngồi đó nhìn hai người bàn luận về mình không ngớt, vẻ mặt cô trở nên mệt mỏi, cầm đồ lên nói: “Mình không khỏe lắm, về trước đây, cậu cứ về đi.”

Cố Mộng Mộng nghệt mặt ra, nhìn nhìn Trịnh Chí Ma, anh ta cũng không biết phải nói gì, mãi mới hỏi: “Cái đó... Bạn Duy An ơi, có phải bạn giận rồi không?”

Duy An lắc đầu, “Không, em hơi đau đầu.” Khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười, để cho họ biết cô không hề giận, chỉ là trong lòng rối loạn, cô muốn ở một mình để suy nghĩ.

Cô đi đến quán cafe Vui vẻ ngồi, trong đầu vang lên những lời cảnh cáo của Tống Thư Minh và giọng Kiều Ngự, cho tới khi trời tối.

Mặt trời đang lặn ngoài cửa sổ, Duy An vẫn chưa đưa ra được quyết định, cô không biết mình có nên tới gặp Kiều Ngự hay không, dù cô khẳng định những lời cảnh cáo của Tống Thư Minh một trăm phần trăm là muốn tốt cho cô, nhưng trong lòng cô vẫn rất muốn biết nguyên nhân nào khiến Kiều Ngự làm như thế.

Tại sao tất cả tới lúc kết thúc rồi, kẻ làm điều ác trong tấn bi kịch ngược lại còn cảm thấy đau khổ hơn?

Cô cứ ngồi lặng lẽ như thế cho tới khi xe của Tống Thư Minh dừng bên ngoài mới thôi, Duy An cúi đầu đi ra, anh đến đón cô về nhà vào cuối tuần.

Tống Thư Minh nhìn sắc mặt cô thì bật cười: “Sao thế? Cô gái nhỏ với vẻ mặt rất ảm ức.”

Cô cắn cắn môi, cuối cùng nói thật: “Thầy, hôm qua em... vẫn gặp Kiều Ngự.”

Anh vốn đang cho xe quay đầu chạy ra đường cái, đột nhiên phanh gấp dừng xe lại, Duy An không dám nói tiếp, ngấp ngừng nhìn biểu hiện của anh.

Tống Thư Minh cầm lái vô lăng, hình như anh vô thức nhìn đồng hồ một cái, sau đó nói: “Cuối tuần muốn đi chơi không?”

Duy An nhất thời không hiểu anh đột nhiên hỏi vậy là có ý gì, cô lại tưởng anh không muốn nghe đề tài vừa rồi nữa nên mới chuyển chủ đề, vậy là đành lắc đầu, “Không ạ.” Nói xong bỗng lo lắng, cô nhớ đến lời của Kiều Ngự, do dự một lát, nhưng vẫn nói: “Nhưng...”

“Vậy thì ở nhà đi, từ khi ở thành phố B về em cũng không nghỉ ngơi mấy, vậy cũng tốt.” Tống Thư Minh giống như sợ cô hối hận, đột nhiên nói tiếp. “Tuần sau anh đưa em đi chơi, em muốn đi đâu? Gần thành phố Lan có chỗ nào hay ho không, anh quên hết rồi.”

Anh nói nghe rất nhẹ nhàng lại như rất tùy tiện, nhưng Duy An càng nghe càng bất an, cô không thể phản đối.

Buổi tối họ ra ngoài ăn cơm, không khí trở nên vô cùng kỳ quái.

Duy An nhìn đĩa thịt bò bít tết trước mặt mà chẳng có chút ngon miệng nào, miễn cưỡng ăn hai miếng, thấy mình không nên giấu anh, vậy là cô nhìn Tống Thư Minh nói: “Thực ra vừa rồi em muốn nói, Kiều Ngự muốn gặp em để nói chuyện, anh ấy muốn cho em biết nguyên nhân của sự việc lần trước.”

Dao đĩa trên tay Tống Thư Minh quẹt qua đĩa, phát ra thứ âm thanh rất khó nghe, anh đặt xuống, mười đầu ngón tay đan vào nhau đặt lên bàn vẻ mặt bất lực, “Anh đã nói rồi, không được gặp lại cậu ta nữa.”

Chuyện này anh không thể nhượng bộ thêm nữa, vì vậy giọng rất nghiêm túc.

“Có thể cho em đi gặp anh ấy một lần không? Hôm qua anh ấy gần như cầu xin em. Em muốn biết tại sao, thầy ơi, bọn em từng ngồi cùng bàn, từng là bạn, em thật sự không hiểu tại sao anh ấy có thể tức giận tới mức làm ra chuyện ấy.” Duy An cố gắng để mình nói thật rõ ràng, thật dễ hiểu. “Em không thích anh ấy nữa, không thể nào được nữa, em chỉ muốn làm rõ chuyện này, em không muốn nói dối thầy.”

Nhưng Tống Thư Minh cương quyết gạt phắt suy nghĩ đó của cô: “Không được.”

Duy An ngược lại rất kỳ lạ trước thái độ kiên quyết của anh, “Anh ấy sắp rời khỏi thành phố Lan rồi, vì vậy muốn cho em biết mọi chuyện, dù anh ấy nói gì, em cũng sẽ không liên quan tới anh ấy nữa.” Cô bày tỏ

rõ lập trường, Tống Thư Minh nhìn thức ăn trên bàn hỏi cô, căn bản không muốn bàn tới chuyện kia nữa: “Ăn nữa không?”

Duy An giận dữ dựa vào thành ghế, lắc đầu ra hiệu mình đã no.

Nhà hàng kiểu Ý mà họ vào có cửa sổ áp đất rất lớn, bên ngoài chính là con đường chạy ngang trung tâm thành phố, Duy An nhìn ra ngoài, tìm kiếm con đường mà cô gặp nạn tối hôm ấy.

Cách đó không xa là tòa nhà với bức tranh sơn dầu của Monet, phía sau chính là KTV Kim Tước.

Nơi bắt đầu của ác mộng.

Nhưng nguyên nhân thì sao? Vì sao Kiều Ngự thuê bọn người đó đến? Tại sao ra tay tàn nhẫn như thế để sau này lại hối hận? Duy An đã không còn tin bất kỳ lời nào mà Kiều Ngự nói nữa, nhưng trên hành lang lớp học ngày hôm ấy, ánh mắt của anh không hề nói dối.

Sự hối hận trong ánh mắt anh khiến Duy An không sao hiểu nổi.

Duy An ủ rũ, trên đường về nhà mấy lần cô muốn nói rõ chuyện này với Tống Thư Minh, nhưng đều bị anh lãng sang chuyện khác. Hai người ai về phòng nấy, Tống Thư Minh vẫn pha cho Duy An món trà sữa mà cô thích, cô cầm trong tay, hơi ấm đó giống như toàn bộ sự ấm áp mà Tống Thư Minh dành cho cô, cô thật sự không thể nói về chuyện ấy nữa.

Suốt đêm lặn qua lộn lại, rõ ràng đã quyết định sẽ quên hết, nhưng cảm thấy chuyện này đã thay đổi cuộc đời cô, Duy An bật người ngồi dậy, mở mắt nhìn lên ánh đèn mơ hồ trên trần nhà.

Cô không thể từ bỏ.

Dù sao chuyện này do cô quyết định, không cần phải bàn với người khác.

Cuối cùng cuốn lịch cũng lật đến ngày mừng 10 tháng 5, cả đêm Duy An không ngủ, dậy rất sớm, thấy trên quyển lịch bị đánh dấu bằng bút đỏ thì ngẩn người.

Tống Thư Minh đặc biệt kị ngày này.

Gần trưa cô kéo rèm cửa sổ, thấy bên ngoài mọi việc vẫn hết sức bình thường, thời tiết đẹp, khiến đôi mắt với thị lực giảm sút của cô nhìn mà có chút nhức nhối, vậy là cô đeo kính, ngồi ngắm nhìn trời xanh.

Chẳng có gì bất thường cả, tại sao phải ghi nhớ ngày hôm nay?

Tống Thư Minh mang hai tập tài liệu ra sofa ngồi đọc, thấy Duy An đã dậy thì ra hiệu cho cô đi ăn sáng, trong phòng khách đang mở ti vi, tiếng khóc của nữ chính trong bộ phim đang chiếu vọng ra khiến người ta buồn phiền.

Cô vừa uống sữa vừa nghĩ xem nên nói với anh như thế nào, nhưng cô chưa sắp xếp xong từ ngữ, Tống Thư Minh đã nói trước: “Hôm nay không ra ngoài, ở nhà làm việc với anh được không? Anh muốn bắt đầu lại từ đầu.”

Duy An không hiểu công việc của anh, nghe anh nói vậy, vừa nghĩ được cái cớ để ra ngoài đành nín thinh không nói nữa, cô tiếp tục lặng lẽ ngồi ăn sáng, một lúc sau thấy mắt cá chân đỏ ửng cô cúi người xuống bóp.

Chỉ là một động tác rất nhỏ, nhưng Tống Thư Minh lại nhớ ra chuyện gì đó, đi lại nhìn, “Đúng rồi, lần trước em bị trật chân, giờ vẫn đau à?” Anh kéo ống quần cô lên, khê chau mày, “Vẫn chưa hết sưng.”

Duy An lắc đầu, “Không đau lắm, hôm qua đứng không vững, lại ngã lần nữa.”

Tống Thư Minh đi tìm thuốc, “Phải dùng thuốc xịt, anh nhớ hình như trong nhà có, sao không tìm thấy nữa, có lẽ dùng hết rồi.” Anh xòe tay tỏ vẻ bất lực, bẹo má cô, nói: “Em chẳng nghĩ ra mà nhắc anh đi mua một lọ xịt giảm sưng, sao lại không chú ý tới bản thân như thế.”

Duy An đang định nói không nghiêm trọng, nhưng đầu cô chợt lóe lên một suy nghĩ, vậy là không nói nữa, quả nhiên thấy Tống Thư Minh cầm áo khoác, anh vừa mặc vừa nói: “Anh đi ra hiệu thuốc một lát, em đừng có xoa bóp linh tinh, nếu không sẽ sưng to hơn đây, đợi anh về.”

Cô ngoan ngoãn gật đầu, cảm giác tội lỗi trào dâng, thấy Tống Thư Minh đẩy cửa đi ra, cuối cùng cô nói rất khẽ một câu: “Thực ra không sao...”

Bàn tay đặt ở cửa của anh ngập ngừng, anh đột nhiên quay lại nhìn Duy An nói: “Đừng đi đâu, đợi anh về.”

“Vâng, em ăn sáng đã.” Cô vội vàng cúi đầu tiếp tục uống sữa.

Cửa vừa đóng, Duy An chạy ra cửa sổ nhìn xuống, thấy Tống Thư Minh đã lái xe đi, cô mới nhanh nhẹn khoác áo vào.

Đi đến cửa rồi vẫn do dự, Tống Thư Minh nhắc đi nhắc lại, cảnh cáo cô không được ra ngoài ngày hôm nay, nhưng cô không thể không chế được suy nghĩ của mình. Cảm giác tội lỗi trào dâng mãnh liệt, cuối cùng cô hạ quyết tâm, viết một tờ giấy để lại trên bàn ăn: Em xin lỗi, thầy ơi, em đi gặp anh ấy một lát rồi sẽ về ngay.

Cô cầm cốc sữa còn chưa uống hết dè lên tờ giấy, bỏ ngoài tai sự khuyên can của Tống Thư Minh, cuối cùng cô vẫn đi tìm Kiều Ngự.

Cuốn lịch cô đọc nằm trên giường, trong phòng ngủ, hôm nay là ngày 10 tháng 5 năm 2011, vòng tròn bằng mực đỏ trên đó đột nhiên biến mất.

39. Chương 39

Trung tâm thành phố vào thứ Bảy thật sự đáng sợ, Duy An muốn đi nhanh về nhanh, nên bắt taxi, cuối cùng bị tắc giữa đường, cô không dám mở di động, bởi vì chắc chắn Tống Thư Minh ra ngoài không lâu, nửa tiếng trôi qua, giờ này chắc anh đã về nhà và phát hiện cô biến mất.

Bây giờ cô không dám nghe điện đối diện với anh, mà như thế cũng có nghĩa cô không thể liên hệ với Kiều Ngự, bởi hôm ở hành lang lớp học họ không hẹn rõ là mấy giờ.

Duy An quyết định tới thẳng cửa hàng Pizza mà anh nói trước, nếu không có Kiều Ngự ở đó, cô lập tức quay về chứ quyết không ngồi chờ.

Đây cũng coi như để ông trời quyết định thay, nếu số mệnh căn bản không muốn cô biết chân tướng sự việc, thì hãy coi tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Đến KTV Kim Tước, lái xe dừng ở bên đường đối diện, Duy An cúi đầu trả tiền thậm chí còn không dám nhìn sang đường bên kia lần nào, bên cạnh KTV là con hẻm nhỏ chất đầy các thùng rác, đây chính là địa điểm cô gặp nạn.

Ngày xảy ra chuyện, là sinh nhật hai mươi tuổi của cô, mỗi người sinh ra đều độc nhất vô nhị, nhưng món quà sinh nhật mà ông trời ban tặng cho cô là lấy đi khả năng khác người của cô.

Khi ấy Duy An bất lực, trong bóng tối cô căn bản không nhìn rõ thứ gì, tất cả đều đã được ấn định, tất cả đều là trùng hợp, cô nhất định sẽ đi vào con hẻm vắng vẻ đó, ngay cả chỗ để trốn cũng không có.

Bây giờ chuyện đã qua lâu thế rồi, cô vẫn không sao đối diện được với con hẻm ấy, đành quay người nhìn về phía ngã tư, đây là đoạn đường phồn hoa nhất trung tâm thành phố, xung quanh đều là các cửa hàng cao cấp.

Và vô tình, Duy An nhìn thấy người quan trọng kia.

Kiều Ngự vẫn mặc một bộ đồ màu đen, cho dù cách cô cả trăm mét, đứng ở đầu đường đông nghìn nghịt người, trông anh vẫn vô cùng nổi bật.

Dường như mọi chuyện quay lại thời điểm bắt đầu, cô cũng vô tình nhìn thấy anh, khi đó ở cửa thư viện trường, cô đợi chàng trai cô yêu thầm đến để thổ lộ, rồi bỗng thấy anh đang đứng với người khác.

Giờ cũng vậy, Kiều Ngự đứng ở góc chéo với ngã tư, khi đèn đường dành cho người đi bộ chuyển màu xanh, thì phía sau anh xuất hiện Trình An Ni với thân hình cao ráo, yêu kiều, anh hai tay đút túi quần, mắt nhìn đèn tín hiệu giao thông phía trước, Trình An Ni đi phía sau chỉ nhìn anh.

Xe từ các hướng đổ về rất đông, anh không sang được đường ngay.

Duy An nhìn một lúc, dù sao cũng đã đến tận đây rồi, bất luận là đi đâu, cô chỉ muốn nghe Kiều Ngự nói một câu mà thôi, vậy là cô bèn đi về phía anh.

Kiều Ngự nhìn thấy Duy An, anh sưng người, sau đó xoa tay, ra hiệu cho Duy An đứng nguyên ở đó.

Đèn đường dành cho người đi bộ chuyển màu xanh, ánh nắng mặt trời từ góc đó đột nhiên trở nên vô cùng nhức mắt, các tấm kính trên những khu thương mại thật kỳ diệu, khiến mọi ánh sáng tập trung lại nơi ngã tư đó.

Duy An đi được vài bước thì dừng lại ở bên đường dành cho người đi xe đạp, thấy Kiều Ngự bị kẹt giữa dòng người đang đi về phía mình, Trình An Ni đi đằng sau anh mặt biến sắc, đột nhiên giơ tay kéo anh, “Kiều Ngự!”

Thậm chí anh còn không quay đầu lại chỉ rút tay về, “Tôi đã nói rồi, cô về trước đi.”

“Anh không được đi gặp cô ta.”

Trình An Ni hét câu này rất to, người đi đường lần lượt quay lại nhìn họ, hai người vừa đi đến giữa đường, Duy An không biết tại sao cô ấy lại ở đây, cô thoáng do dự song vẫn đi về phía anh nói: “Trình An Ni, cậu không cần phải tức giận như thế, tôi đến chỉ để nghe Kiều Ngự nói rõ mọi chuyện, anh ấy nói xong tôi sẽ đi ngay.”

Nhưng Trình An Ni nhìn cô như nhìn kẻ thù, sự căm hận trong ánh mắt như bị kích thích, cô ấy ôm chặt Kiều Ngự muốn lôi anh về phía khác, gào lên giống như một người đàn bà đánh đá: “Tôi biết ngay mà, hôm nay anh nhất định đòi tới đây là có chuyện, quả nhiên! Chúng ta quay về, anh quên bố anh đã nói gì rồi sao? Hai ngày nữa chúng ta sẽ đi khỏi đây, Kiều Ngự!”

Duy An nhìn đèn đường dành cho người đi bộ đang đếm ngược, chỉ còn ba mươi giây nữa, vậy là cô quyết định: “Qua đường trước đi đã.”

Nói xong cô quay người đi sang bên đường, thấy Trình An Ni ra sức ngăn Kiều Ngự, lúi lúi kéo kéo sống chết không buông tay, “Anh không được nói với cô ta! Nếu cô ta báo cảnh sát thì làm sao, anh có nghĩ đến hậu quả chưa, em... em làm vậy chẳng phải vì anh ư!”

Duy An dừng bước quay lại nhìn Trình An Ni, “Cậu nói vậy là có ý gì?”

Trình An Ni không thèm để ý tới cô, kéo cánh tay Kiều Ngự với bộ dạng nhếch nhác, cứ như cô ấy đang ôm lấy tia hi vọng cuối cùng vậy, quyết hi sinh tất cả chỉ để Kiều Ngự không thể đi về phía Duy An.

Chàng trai này giờ sa sầm sắc mặt bỗng cau mày, anh đột nhiên giơ tay lên giật tóc Trình An Ni trước ánh mắt của những người đi đường, rất mạnh, hất thẳng Trình An Ni ra.

Đột ngột bị hất ra khiến sắc mặt Trình An Ni trắng bệch, cô ta rú lên, khiến Duy An sợ hãi chạy lại can Kiều Ngự: “Kiều Ngự, dừng...”

Anh đẩy Duy An ra, giọng anh nghe như đã bị dồn ép tới phát điên, anh gầm lên: “Chuyện của tôi và cô ấy không cần cô quản!”

Trình An Ni sợ hãi liên tục bước lùi về phía sau, đèn xanh chỉ còn mười giây, nhấp nháy không ngừng, Duy An vội vàng khuyên: “Qua đường trước đã, đừng đứng ở đây cãi nhau, mau lên!”

Kiều Ngự như không nghe thấy lời Duy An nói, anh đột nhiên túm chặt tay Duy An kéo cô tới trước mặt mình, tức tối nói với cô: “Em muốn biết nguyên nhân có phải không? Anh cho em biết, người là do anh thuê, tối hôm đó...”

Anh nói mãi nói mãi cánh tay không ngừng siết chặt, cổ tay Duy An đau tới không chịu nổi, cô không giằng ra được, mắt nhìn đèn đếm ngược kết thúc, xe hai bên đường bắt đầu di chuyển.

Lúc này thật sự hỗn loạn, sự bình tĩnh trong mắt anh khiến người ta sợ hãi.

Họ bị kẹp giữa dòng xe đông đúc không thể đi được, những tiếng còi xe cẩu bần trách móc khi ngang qua họ, Kiều Ngự chẳng buồn để ý, ba người bị ép phải đối mặt, cùng đứng giữa ngã tư.

Tiếng gió rít thổi rối tung tóc Duy An, cô không nhìn rõ vẻ mặt Kiều Ngự lúc này, nhưng anh nghiêng rằng nghiêng lợi, nói rõ ràng từng câu một: “Bố anh xảy ra chuyện, Trình An Ni uy hiếp anh, nếu anh không tìm người cảnh cáo em khiến em phải tránh xa anh, cô ta sẽ không để gia đình giúp đỡ bố anh. Hơn nữa, tối hôm đó cô ta không cho anh ra ngoài, anh uống rượu, nhìn thấy ảnh của em và Tống Thư Minh, đều do cô ta chụp lén, anh rất giận, nếu không phải là vì tiền, tại sao em lại nhận lời ở bên anh ta?”

Duy An không giãy giụa nữa, cô đứng đó, cảm thấy bình tĩnh lạ thường, chuyện cô nghi ngờ ngàn vạn lần kia sau khi nghe chính miệng Kiều Ngự thừa nhận, ngược lại cô không sốc mà thấy chân thực.

Đây chính là người cô từng dùng mấy trăm lá thư tình để chờ đợi, ích kỷ dùng đôi mắt cô đổi lấy sự vinh quang của bản thân. Đúng là Kiều Ngự làm, đây chẳng phải vốn là phong cách của Kiều thiếu hay sao? Anh ngạo mạn như một đứa trẻ, và ích kỷ cũng giống hệt một đứa trẻ.

Phía sau xe lao qua không ngớt, ba người họ đứng ở ngã tư đông đúc nhất, rửa sạch chút thời gian thanh xuân cuối cùng.

Cô nhìn Kiều Ngự hỏi: “Anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi chỉ được thích anh?”

Đây chính là điều mà Kiều Ngự luôn đau đầu trong lòng.

Anh luôn cho rằng cả đời này Duy An phải sống dưới cái bóng của anh mà cảm tạ ân đức anh ban cho cô, anh luôn muốn thấy cô viết thư tình cho anh, vì anh mà ngày đêm bất an, sau đó anh mới có thể hài lòng che giấu tình cảm của mình, che giấu sự thật là anh đã thích cô từ lâu.

Kiều Ngự từ từ buông tay cô, cố chấp hỏi: “Nói cho anh biết, tại sao em đi cùng người đó, rốt cuộc anh ta là ai?”

Đến bây giờ anh vẫn không sao giải thích nổi, lúc nào cũng sống trên mây tầng mây, anh quen với việc đón nhận sự ngược nhìn của mọi người, lần này bị Trình An Ni uy hiếp khiến anh hận tất cả mọi thứ, đành mang tính khí trẻ con tàn nhẫn ra đi làm hại người khác, kết quả anh còn buồn hơn.

Duy An nhìn Trình An Ni sắc mặt trắng nhợt, cô ta hoàn toàn tuyệt vọng, ánh mắt đờ đẫn đứng bên cạnh Kiều Ngự cắn chặt môi. Cô ta từng ngồi bệt bên lề đường như người mất hồn, đau khổ gào khóc nói với Duy An: “Không thể nào! Anh ấy thích cậu, nếu không có Tống Thư Minh kia thì chưa chắc anh ấy đã nhận ra tình cảm đó, nhưng giờ anh ấy không cách nào phủ nhận được nữa...”

Giờ đã hiểu rõ mọi chuyện, Duy An chỉ cảm thấy đáng tiếc, cô ngẩng đầu lên muốn nhìn rõ Kiều Ngự, nhưng ánh mắt mờ như bị phủ sương.

Giữa ngã tư xe cộ nườm nượp, cô nhìn người mình thích suốt ba năm qua, khẳng định với anh rằng: “Yêu và thích không giống nhau, có lẽ anh cùng từng thích tôi, nhưng thứ mà Tống Thư Minh dành cho tôi là tình yêu, vì vậy bất cứ khi nào, tôi cũng tin anh ấy sẽ không làm hại tôi.”

Cuối cùng Duy An cũng hiểu ra, anh thích cô, nhưng anh kiêu ngạo tới mức chưa bao giờ chịu dành cho cô dù chỉ là một chút hơi ấm, sự dịu dàng.

Đáng tiếc không phải anh, đáng tiếc thời niên thiếu, chúng ta đều quá nhút nhát.

Ánh mắt Kiều Ngự lạnh dần, anh nhìn cô, ngập ngừng mãi mới nói: “Đúng là anh cho người đến đây, nhưng, mắt em...” Anh không nói tiếp nữa.

Anh nhẹ nhàng gỡ tay nhắc kính của Duy An ra, Duy An đứng im, những ngón tay thon dài của Kiều Ngự run rẩy, chạm vào khóe mắt cô, giọng anh khàn đặc: “Duy An, em lúc nào cũng mặc giống như một con chim cánh cụt.”

Trình An Ni chẳng có bất kỳ biểu hiện nào, từ lúc bị Kiều Ngự túm tóc ném ra một bên, cô ta bắt đầu đờ đẫn đứng nhìn hai người họ.

Hai bên là dòng xe lao vùn vụt, họ lại cáo biệt nhau trong tình cảnh này.

Duy An ngăn người, cô cúi đầu nhìn chiếc áo khoác ngoài vớ vội của mình, màu cam, lúc mưa có hơi rộng, lại thêm thời gian gần đây cô gầy đi nhiều, khiến quần áo cứ như móc trên người. Vẫn xấu như thế, vẫn giống như con chim cánh cụt ngốc nghếch.

Cô cười cười né tránh ngón tay anh chạm vào mình, đeo mắt kính vào, sau đó nói: “Hai người sắp rời khỏi thành phố Lan, bao giờ đi?”

Kiều Ngự vẫn nhìn vào mắt cô, anh rất cao, đứng trước cô và ngược sáng, giống như thiếu niên năm xưa trên sân bóng rổ trường cấp ba, cao ngạo, luôn lạnh lùng mắng cô ngốc. Anh còn nghiêm giọng vờ thờ ơ hỏi: “Với điểm số môn tiếng Anh như thế này liệu cậu có đỗ được trường đại học nào không?”

Cuối cùng anh cũng thi vào Đại học G giống cô, sau khi nhập học quả nhiên đã tặng cho cô một niềm vui bất ngờ.

Bây giờ, anh nhẹ nhàng đáp: “Cũng có thể là tuần sau.”

Cô gật đầu, “Vậy coi như tạm biệt ở đây.”

Ánh mặt trời trên đầu mỗi lúc một nhúc nhích, Duy An bị hiện tượng phản quang của kính làm cho lóa mắt quá lâu, cô cảm thấy thế giới trước mặt trở nên tối đen, hình như mọi màu sắc đều biến mất.

Chàng trai trước mặt cuối cùng cũng cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài hoa lệ, dòng người tan tác, cuối cùng một mình anh cô độc đứng giữa đường.

Duy An kinh ngạc khi thấy giọt nước mắt lóng lánh nơi khóe mắt Kiều Ngự, nhưng nét mặt anh vẫn thản nhiên, thậm chí anh cười như chế giễu, nói bằng giọng giễu cợt thường ngày: “Thực ra, anh chỉ bảo đảm người đó dọa em thôi, anh không muốn họ làm em bị thương. Em có tin không?” Anh giống như chỉ đang nói đùa, “Đáp án chính xác của câu này nên chọn là D, em có tin không?”

Duy An mỉm cười gật đầu, “Tôi tin.”

Đáng tiếc tin hay không tin đã không còn quan trọng nữa rồi, kết quả không thể thay đổi.

Anh cũng cười, nước mắt lăn xuống má, Duy An đã quay người, cô không nhìn thấy, cuối cùng cô nói với anh, “Tạm biệt, Kiều Ngự.”

Lần cuối cùng gặp, từ nay về sau, thật sự sẽ không bao giờ gặp nữa.

Mây trên trời bị gió thổi tan tác.

Duy An nghĩ đến bài hát mà họ từng cùng nhau nghe, Lễ Tình nhân trong tranh sơn dầu.

Mây đang trôi, còn em thẫn thờ đứng ngoài cửa.

Sau lưng em là biển rộng

Màu hồng nhẹ nhàng màu trắng tinh khiết, đang nói chuyện tình yêu

Một đám mây trôi một đám mây tan

Chẳng ai xót thương, tình yêu khiến em ửng hồng đôi má

Có người hạnh phúc có người đau thương,

Khi ánh tịch dương tắt, tắt cả những người đang nắm tay nhau chờ trăng lên, nước mắt tràn mi.

Bao nhiêu thuần khiết bao nhiêu hoài niệm, mãi mãi ở lại

...

Sự thuần khiết, mọi hoài niệm của tuổi thanh xuân, tổn thương hay hạnh phúc, sẽ luôn dùng cách của chúng để ở lại, cũng may cô không hề hối hận.

Đèn đường dành cho người đi bộ lại chuyển xanh, Duy An bỏ chạy muốn quay về bên kia đường, nhưng ánh nắng gay gắt khiến cô bỗng mất đi thị lực.

Cuối cùng cô nhìn thấy ở chỗ rẽ có một chiếc xe hàng vượt đèn đỏ như bị mất lái, lao thẳng vào làn đường dành cho người đi bộ, cái bóng đen sì đó lao rất nhanh, cả đám người đang qua đường đứng la hét inh ỏi.

Nhưng cô đã không còn phân biệt được phương hướng nữa, trong tầm mắt chỉ còn lại một màu trắng tới thê thảm.

Không được, cô phải lập tức tránh ngay, nhưng mọi thứ xung quanh bỗng phai màu, chỉ còn lại hai màu trắng đen tới cực đoan.

Tất cả mọi người đều phát hiện ra cô đứng giữa làn đường dành cho người đi bộ như một người mù, hình như cô không biết phải lùi về phía nào.

“Duy An!” Đột nhiên từ phía sau có ai đó đẩy cô một cái, Duy An không kịp đề phòng hai tay ôm chặt mắt ngã xuống, lúc ngã xuống đất bên tai cô còn vang tiếng phanh xe rít lên như muốn xé rách màng nhĩ.

Âm thanh đó gần ngay bên cạnh, lẫn cả tiếng kêu thét của người qua đường.

Trước mắt cô đột nhiên hiện ra vòng tròn khoanh bằng bút đỏ, mọi cảnh tượng đều biến thành cái ngày bị khoanh bằng bút đỏ đó, hôm nay là ngày mừng 10 tháng 5 năm 2011.

Xảy ra chuyện gì rồi? Xe... Xe lao tới, sau đó cô bị người ta đẩy ngã, sau đó tiếp... không đúng, bên tai cô toàn là những tiếng kêu thảm thiết, có người còn đang gọi xe cấp cứu.

Duy An đang hoảng loạn bỏ dậy, mắt kính bị hất văng ra xa, cô không nhìn rõ, ngược mắt mơ hồ thấy chiếc xe hàng hình như phanh khựng ngay bên chân mình, nhưng ở đầu bên kia, dưới bánh xe một dòng máu đỏ sẫm chảy loang thành vũng.

Huyết mạch toàn thân dồn cả lên đầu, cô quay phắt người nhìn về phía ngã tư mà ba người bạn họ vừa đứng.

Trình An Ni và Kiều Ngự đều biến mất.

Cô loạng choạng đứng dậy, lao về phía chiếc xe hàng như kẻ điên, trong tầm nhìn mờ mờ ảo ảo cô thấy Trình An Ni đang ngã quỵ dưới đất, gào khóc xé tim xé phổi, người nằm dưới đất mặc một chiếc áo gió màu đen.

Là Kiều Ngự đã đẩy cô ra.

Duy An mấp máy môi nhưng không nói được, không hét ra được từ nào, các dây thần kinh như đứt hết, cô giơ tay ra chạm vào thứ dịch thể nóng nóng dính dính, “Kiều Ngự...”

Mắt cô toàn là màu máu, cô không nhìn thấy gì hết.

“Kiều Ngự... Kiều Ngự...”

Bên tai là những tiếng gào khóc thê lương, lẫn vào đó là tiếng còi xe cứu thương, vô số người đang la ó tránh đường, cảnh sát cũng lập tức có mặt.

Thế giới đỏ ngầu màu máu, không còn bất cứ thứ ánh sáng nào, bên tai nổ ầm một tiếng rất lớn, chút ý thức cuối cùng của cô bị rút cạn, nhưng đột nhiên có người chạy đến.

“Annie? Annie?”

Có người đang gọi cô sao? Duy An không còn phân biệt được đây là mơ hay thực nữa, cô mở miệng ra nhưng chẳng nói được lời nào, có cảm giác được ai đó bế lên, ép chặt vào lòng, khiến cô không thở nổi.

Cô không ngừng kêu gào gọi tên Kiều Ngự, ý thức cuối cùng, mọi âm thanh đều xa dần, dường như thế giới bị khoét mất một miếng.

Qua lỗ hổng đó Duy An nhìn thấy người nằm dưới đất được bế lên, toàn thân anh bết máu.

Cô nghe thấy anh nói câu gì đó, cô muốn lao tới, nhưng bị người kia ôm chặt, nhưng cô vẫn nghe rất rõ. Kiều Ngự nói: “Lấy mắt của anh... cho em.”

Từ đó, thế giới hoàn toàn biến mất

40. Chương 40: Nếu Anh Có Thể Quay Về Mười Năm Trước

Đây rốt cuộc có phải một giấc mơ hay không?

Sau khi tất cả yên tĩnh trở lại, Duy An nhìn thấy một cảnh tượng không thể giải thích nổi, từ trong khối màu trắng dần xuất hiện ngã tư đường giữa trung tâm thành phố, vẫn là ba người đang đứng giữa dòng xe tập nập ngược xuôi.

Chỉ có vẻ mặt của họ là không giống nhau mà thôi.

Trình An Ni đứng sau lưng Kiều Ngự, ngẩng đầu kiêu ngạo thị uy, đôi mắt luôn được trang điểm rất kỹ, làm nổi bật đôi con ngươi giảo hoạt, tinh nhanh như mắt mèo.

Cô gái đang cúi đầu đứng đó chính là Duy An, sau khi biết được chân tướng sự việc cô không thể nào không chế được sự hoảng sợ chấn động của mình, vậy mà Kiều Ngự nhếch miệng nói với vẻ rất thờ ơ: “Đừng có bám lấy tôi nữa.”

Mọi thứ trong câu chuyện từ cảnh tượng đến nhân vật giống y hệt, chỉ có điều kết quả hoàn toàn khác biệt.

Chiếc xe chở hàng mất lái đang điên cuồng lao tới, Kiều Ngự kéo cô gái đứng trước mặt mình tránh ra, hai người họ cùng lùi về phía sau. Duy An đứng đó thẫn thờ trước hành động của Kiều Ngự, ván cờ ba người, nhưng giờ cô đã bị đá ra ngoài.

Tất cả mọi thứ biến thành vọng tưởng, cho tới tận khi bóng đen khổng lồ lao tới, kèm theo đó là tiếng phanh xe rít lên xé tai.

Sau khi tỉnh lại, cô chỉ nhớ có một người, người đó tên Kiều Ngự, anh không giơ tay ra cứu cô, ngoài việc đó ra, cô không còn biết gì nữa.

Và sau đó, cô loáng thoáng nghe thấy có người đang ngâm nga một bài hát nhẹ nhàng, đánh thức toàn bộ ý thức của cô, giai điệu đó thật thân quen.

Tại sao... tại sao câu chuyện lại có hai cái kết không giống nhau? Cái kết nào mới là thật?

Duy An giật mình bừng tỉnh, ngửi thấy mùi thuốc khử trùng, xung quanh một màu trắng toát, rõ ràng đây là bệnh viện.

Người ngồi bên giường khẽ ngâm nga hát, vẫn là khúc nhạc trong vở nhạc kịch đó, thấy Duy An đã tỉnh, anh vội vàng nắm tay cô, “Annie? Em thấy thế nào?”

Duy An ngẩn người ngẩn nhìn anh hồi lâu vẫn không hiểu gì, mắt cô chỉ nhìn thấy những hình ảnh đã bị phai màu. Hình như đang là buổi tối, cô không biết mình đã nằm ngất lịm bao lâu rồi. Bóng người mờ mờ ảo ảo, cô đột nhiên nhớ ra đây là Tống Thư Minh, gắng tìm cách ngồi dậy, anh giơ tay ôm cô vào lòng, hình như anh còn lo lắng hơn cả cô. “Em làm anh sợ quá, tại sao không nghe lời, anh đã nói rồi, hôm nay không được ra ngoài, ngày mùng 10 tháng 5 là khúc ngoặt của vận mệnh, Annie, nhưng em vẫn đi.”

“Nói cho em biết rốt cuộc là chuyện gì? Kiều Ngự đâu? Hôm nay... hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì, anh ấy đang ở đâu?” Tư duy của Duy An hoàn toàn hỗn loạn, cô túm lấy Tống Thư Minh hỏi liên tục không ngớt. “Em mơ thấy một chuyện rất lạ, thứ mà em chứng kiến vốn không giống như trong giấc mơ, em mơ mình bị xe đâm... còn anh ấy thì kéo Trình An Ni tránh được...”

Nhưng cô biết rất rõ, mình được Kiều Ngự đẩy ngã, cô nhớ mình còn chạm vào cơ thể đầy máu của anh, những chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Tống Thư Minh khẽ thở dài, hình như chính anh cũng không ngờ, vỗ vỗ lưng cô giúp cô bình tĩnh trở lại. “Em không nhìn nhầm đâu, chuyện vốn xảy ra như thế mà.”

Duy An sững người, sau khi cô tỉnh tại tất cả mọi thứ trước mắt đều mất đi màu sắc, tất cả mọi màu sắc đều bị bao phủ một lớp sương mù mờ ảo, còn người đàn ông ngồi bên cạnh cô, vẻ mặt dịu dàng, đôi mắt ấm áp, anh như luôn ở đây, lại như chưa bao giờ xuất hiện.

Cô bỗng căng thẳng, “... Có ý gì?”

Tống Thư Minh thoáng đau đớn, nhưng vẫn cho cô biết: “Cũng có thể việc anh xuất hiện đã làm thay đổi tất cả, hôm nay là ngày em sẽ bị xe đâm, bởi vì vào giây phút cuối cùng Kiều Ngự đã kéo người khác tránh được, vì vậy anh rất lo lắng, anh không muốn em quá thân thiết gần gũi với cậu ta.” Anh đỡ cô nằm xuống,

nói tiếp: “Giờ là lúc có thể nói với em tất cả rồi. Thực ra, anh không nên xuất hiện ở đây, chúng ta vốn gặp nhau và quen nhau trong bệnh viện.”

Duy An rất kinh ngạc, cô không thể nào hiểu nổi.

Anh lại hỏi: “Em còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy anh là ở nơi nào không?”

Đó chính là thư viện.

Tối hôm ấy, một mình cô chạy lên lầu muốn lấy cuốn nhật ký về, nhưng không ngờ tầng trên cùng không bật đèn, xung quanh tối mù mịt, từ những giá sách bằng gỗ lâu năm đó tỏa ra một thứ mùi phủ bụi năm tháng. Khi ấy cô rất sợ, vịn vào các giá sách đi vào trong, khó khăn lắm mới tìm thấy nơi mà mình giấu cuốn nhật ký nhờ ánh sáng phát ra từ điện thoại di động, cô đang định rút ra, thì Tống Thư Minh cũng cầm đúng cuốn sổ đó.

Sau đấy cô sợ hãi luống cuống, người đứng đằng sau giá sách cũng vô cùng kinh ngạc, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, vẻ mặt anh như tìm lại được người mình yêu thương đã đánh mất nhiều năm nay, cảm giác vô cùng thân thuộc.

Lần đầu tiên gặp mặt anh đã nói, anh đến vì em.

Lại sau đó, Tống Thư Minh biết cô không thích ăn ớt xanh, anh nói dối mình là giảng viên ở trường cô, và luôn ở bên cô. Mùa đông năm ấy thành phố Lan lạnh tới mức khiến người ta không thể chịu nổi, anh đã tặng cô một đôi găng tay ấm áp, về sau Duy An nhìn thấy một bộ khăn mũ giống hệt màu đôi găng tay anh tặng cô.

Còn cả một tập bệnh án bên ngoài ghi tên cô nữa.

Còn cả...

Anh không hề hỏi nhưng vẫn biết tình hình gia đình cô, có thể đi từ thành phố Lan về thành phố B tìm cô, rõ ràng anh không phải giảng viên Đại học G, nhưng lại thường xuyên ra vào thư viện.

Quãng thời gian duy nhất mà Tống Thư Minh không xuất hiện, chính là quãng thời gian tầng trên cùng của thư viện trường đóng cửa sửa chữa, cửa bị khóa, một mình Duy An đến đó, và ở đó cô cảm giác mình nhìn thấy ảo ảnh.

Anh từng nói cô rất giống người vợ đã mất của anh: “Anh từng quen một cô gái, cô ấy học tiếng Anh với anh một thời gian, nhưng không giống như bây giờ, khi ấy bọn anh còn ở bệnh viện.”

Tống Thư Minh từng nói, anh tận mắt chứng kiến một vụ tai nạn ở trên đường, không ngờ lúc đến bệnh viện thăm mẹ lại gặp cô gái nhỏ đơn độc ấy, người thân của cô không ở thành phố Lan, một mình nằm trên giường bệnh, chẳng nhớ gì cả.

Bây giờ, đúng là Duy An đang nằm trên giường bệnh, lúc này đây cô lại đưa ra một kết luận giả tưởng. Giả dụ, câu chuyện đúng như những gì cô nằm mơ, vậy có phải bây giờ cô sẽ mất trí nhớ vì bị đụng xe không, còn người ngồi bên cạnh cô là Tống Thư Minh vừa về nước, anh tốt bụng chăm sóc cô, sau đó hai người yêu nhau, và cô đã lấy anh.

Từ đó, cả đời cô chỉ có thể nhớ được khoảnh khắc thê thảm ấy, ở ngã tư trung tâm thành phố, cô tận mắt chứng kiến người con trai đó vứt bỏ mình, và cô chỉ nhớ anh tên Kiều Ngự, những người khác, những chuyện xảy ra trước kia, thậm chí cả tuổi thanh xuân của mình, cô đều quên hết.

Tất cả những manh mối và ký ức bị chôn giấu sâu trong trái tim giống như bị người khác vạch trần, lớp vải trắng phủ trên đó bị người ta giật ra, chân tướng sự việc mà cô thấy thật khiến người ta chấn động.

Duy An bỗng ôm lấy mặt anh, xác nhận anh có hơi ấm, “Thầy ơi, rốt cuộc thầy là ai? Sao thầy lại biết những chuyện chưa xảy ra?”

Anh cười cười, từng chút từng chút vuốt lại mái tóc rối bời của cô, “Rất khó tưởng tượng phải không? Thực ra anh không phải người ở thế giới này, nói thế nào nhỉ... vì em nên anh mới quay lại nơi này.”

Tổng Thư Minh ngồi bên cửa sổ gọt táo, nhẩn nại kể cho cô nghe. Lúc đầu, ngay bản thân anh cũng không dám tin, trong mười năm qua họ từng tìm rất nhiều cách để giúp Annie khôi phục lại trí nhớ, nhưng không đạt được hiệu quả mong muốn, cô chỉ có thể nhớ được vài việc vụn vặt, cô nhớ mình từng giấu cuốn nhật ký, vì vậy lúc nào cũng đòi Tổng Thư Minh đi lấy về.

Anh quay lại thư viện Đại học G, nơi đó vẫn không có gì thay đổi, không ngờ anh lại gặp Duy An của mười năm về trước trong tầng trên cùng của thư viện.

Khi tất cả quay lại điểm khởi đầu, Tổng Thư Minh quyết định không để bị kịch diễn ra.

Vì vậy, dù Duy An làm gì, dù cô có bình thường tới đâu, dù cô do dự không quyết, ngay từ ngày anh xuất hiện anh đã dùng tình yêu và sự bao dung của mình, lúc nào cũng đứng sau cô, là đại dương của cô, là nơi cuối cùng để cô quay về.

Nếu anh có thể quay về mười năm trước, anh muốn thay đổi điều gì?

Câu trả lời của Tổng Thư Minh là, anh muốn bảo vệ cô bình an trải qua quãng thời gian thanh xuân của mình.

Chàng trai có tên Kiều Ngự kia, chính là nguyên nhân gây ra đau khổ cho Duy An, nhưng giờ tất cả đều đã thay đổi.

Duy An dùng tay che trước mắt mình, “Anh ấy đẩy em ra, em nhìn thấy anh ấy ngã dưới đất... toàn là máu, toàn máu là máu, thầy ơi, anh ấy đang ở đâu... anh ấy đã cứu em!”

Tâm trạng của cô lại bắt đầu kích động.

Tổng Thư Minh ôm cô khẽ nói: “Đúng vậy, Kiều Ngự đã cứu em, cũng có thể sự lo lắng của anh là thừa, sự xuất hiện của anh đã thay đổi diễn biến câu chuyện, anh biết, bởi vì anh đã khiến cậu ta nhìn rõ tình cảm của mình, vì vậy người gặp nạn đổi lại thành cậu ta.”

Ngoài phòng bệnh vang lên tiếng bước chân dồn dập, bác sĩ và y tá lo lắng chạy qua, còn cả những tiếng khóc nức nở thê thảm.

Duy An càng căng thẳng, “Em muốn đi thăm anh ấy.” Trên tay cô vẫn cầm kim truyền dịch, lúc đứng dậy không cẩn thận làm rách cả da.

Tổng Thư Minh thấy sắc mặt cô rất xấu, vội giơ tay ngăn cô lại: “Annie, em đừng đi, bố mẹ cậu ấy vừa tới, hiện giờ đang rất loạn...” Anh ngập ngừng định nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu thở dài, không nói gì nữa.

Cô nhìn ra cửa sổ thấy trời đã tối, nhưng tiếng khóc ngoài hành lang mỗi lúc mỗi to, màn đêm ập xuống, dự cảm rất tệ, “Thầy ơi, mau cho em biết, Kiều Ngự sao rồi?”

“Em hãy bình tĩnh lại đã được không, tình hình của em bây giờ, anh sợ sẽ khiến em...”

“Cho em biết đi!” Cô đột nhiên hét lên, nhìn thấy vẻ mặt đầy bao dung của Tổng Thư Minh cô lại thấy hối hận, cô hoảng loạn nhìn xung quanh. “Còn nữa, mắt em nhìn không rõ, không... là không có màu sắc nữa, rất tối, tại sao không bật đèn?” Cô lo lắng lần sờ lên tường tìm công tắc, nhưng thấy rõ ràng công tắc đang bật mà. Cô đã không còn nhìn thấy màu sắc nữa rồi, tất cả đều xám xịt.

Anh bỏ quả táo đã gọt xong vỏ thành những miếng nhỏ, cố gắng giúp cô bình tĩnh lại: “Bác sĩ đã kiểm tra rồi, là do thần kinh bị kích động gây ra, sẽ khỏi thôi. Annie, em vừa trải qua một vụ tai nạn nên quá sợ hãi, sau khi bình tĩnh trở lại anh sẽ cho em biết, được không?”

Nhưng cô không thể khống chế được sự sợ hãi của mình, cô dụi dụi vào khóe mắt mình, hỏi không ngừng: “Không được! Anh ấy thế nào rồi, Kiều Ngự rốt cuộc thế nào rồi?”

Tổng Thư Minh chẳng còn cách nào khác, đứng dậy đỡ cô, khẽ nói: “Lúc đưa đến bệnh viện vẫn còn ý thức, nhưng sau đó... không thể cứu được.”

Màu máu đáng sợ đó cuối cùng đã bao phủ mọi cảm quan, Duy An thấy đây đúng là một trò đùa nực cười.

“Cậu ấy chết rồi.”

Ma quỷ có tên Kiều Ngự đó, tính khí lạnh lùng như núi băng, về rồi lại xé, nhưng vẫn gửi chuyển phát nhanh đến cho cô, ngược ngùng và kiêu ngạo, mấy tiếng trước anh còn đứng ở ngã tư đường giống như một hoàng tử bay hồn bạt vía, thẳng thắn bày tỏ tình cảm và sự ích kỷ của mình, sao có thể... chết rồi chứ?

Giây phút cuối cùng anh đã đẩy cô ra, người ngã xuống dưới bánh xe tải không phải là cô.

Duy An sụp đổ, lao ra khỏi phòng như người điên, hành lang chật ních những người là người. Trình An Ni khóc không đưng nổi, được hai y tá đỡ hai bên, ánh đèn màu trắng lạnh lẽo vô tình.

Duy An đẩy hết tất cả những người đang định ngăn mình ra, cô nhất định phải nhìn thấy Kiều Ngự.

Gương mặt nghiêng của chàng trai ấy từng là phong cảnh đẹp nhất trong mắt cô, về mặt anh khi đang ngủ, về mặt anh khi tức giận, về mặt anh khi chán ghét cô, ngay cả về mặt anh khi làm hại cô...

Khi ấy sắc trời rất xanh, chàng trai đứng đối diện với cô hơi nhướn mày, cười xấu xa hỏi ngược lại: “Em không phải là tôi, sao biết tôi thích ai, không thích ai?”

Đúng thế, Duy An chẳng hề biết gì.

Đúng là Kiều Ngự đã làm chuyện sai trái, nhưng không nên dùng cái chết để trừng phạt anh.

Tổng Thư Minh khuyên những người khác, anh không ngăn cản cô, cùng cô đi tới chỗ Kiều Ngự.

Cuối cùng Duy An thấy Kiều Ngự được đẩy ra, về mặt kiêu ngạo bất cần của anh được một tấm vải trắng phủ lên, từ nay về sau, không bao giờ Duy An nhìn thấy nữa.

Khuôn mặt của chàng trai ấy, cuối cùng cũng bị xé rách một cách tàn nhẫn.

Ngay cả hơi thở cũng bị chặn lại.

Cô run rẩy nhẹ nhàng nhấc tấm vải trắng lên, Kiều Ngự nhắm mắt nằm đó, giống như những lần lên lớp do buồn ngủ quá mà ngủ gật thôi.

Tổng Thư Minh nhẹ nhàng đỡ lấy cô, giọng có chút xúc động, anh nói: “Lúc đến bệnh viện cậu ấy vẫn còn ý thức, bác sĩ nói, câu cuối cùng mà cậu ấy nhắc đi nhắc lại là, lấy giác mạc của cậu ấy cho em.”

Duy An không thể kìm được nữa, đau khổ khóc không thành tiếng.

Từ phía sau có ai đó đang đi tới, giọng nói sắc lẹm, cô ta phá lên cười ha hả chỉ vào Duy An hét lên: “Anh ấy muốn tặng mắt của mình cho cô, anh ấy thấy có lỗi vì chuyện đó, ha ha ha ha! Anh ấy cũng biết cảm thấy có lỗi!” Duy An nhìn ánh mắt đờ đẫn của Trình An Ni như mất quĩ, nhưng vẫn nói những lời kiêu như thế, cô tức giận lao tới, Tổng Thư Minh giữ chặt cô, “Cô ta điên rồi, em nhìn bộ dạng của cô ta mà xem, đừng đến đó.”

Trình An Ni tiếp tục phá lên cười, Duy An định khuyên cô ta, nhưng cô ta đẩy hết những người bên cạnh ra, đi thẳng tới trước mặt Duy An, trầm giọng nói: “Cô tự cho là mình thông minh, tưởng mắt mình là do anh ấy hủy hoại phải không? Sai rồi! Là tôi! Tất cả là do tôi! Anh ấy chỉ bảo đảm người ở đường Trường Thạch đến đó làm bộ làm tịch thôi, tôi đã nghe thấy, vì vậy tôi không hài lòng, tôi đích thân đến đó bảo chúng ra tay. Ha ha ha, cái đồ ngốc nhà cô đáng chết! Dựa vào cái gì mà hại anh ấy! Duy An! Tại sao người chết không phải là cô!” Trình An Ni lao tới giật tóc Duy An như một kẻ điên, “Trả anh ấy lại cho tôi!”

Tổng Thư Minh đẩy Trình An Ni ra, ngăn Duy An lại và kéo cô về phòng.

Duy An nằm cứng đờ trên giường, bên tai vẫn vang lên giọng Kiều Ngự nói khi thân mình đầm máu: “Lấy mắt của anh... cho em.”

Thế giới u ám chẳng chút ánh sáng. Duy An từ từ nhắm mắt lại, từ nay về sau cô không bao giờ nhìn thấy bất kỳ màu sắc nào nữa.

Một tuần sau, Kiều Ngự được an táng.

Báo chí toàn thành phố đều đăng tin in đậm, tin tức liên quan tới việc con trai duy nhất của Chủ tịch Hội đồng Quản trị tập đoàn Liên Phong bất hạnh qua đời sau tai nạn.

Duy An giam mình trong phòng bệnh, không nói chuyện với bất kỳ ai. Cô vẫn không nhìn thấy màu sắc, nhưng từ chối việc hiến tạng giác mạc của Kiều Ngự. Tống Thư Minh biết cô muốn Kiều Ngự rời khỏi thế giới này trong cơ thể lành lặn hoàn chỉnh, cô muốn Kiều Ngự biết rằng, cô đã không trách gì anh nữa.

Tống Thư Minh khuyên nhủ cô rất nhiều, nhấn nạy bón cho cô ăn, chỉ những lúc ở bên anh cô mới có chút phản ứng, thỉnh thoảng cô đột nhiên bật khóc, hỏi anh có phải mình đã làm sai điều gì không.

Anh sẽ lau nước mắt cho cô, “Không phải lỗi của em, nếu chuyện hôm nay nhất định phải trách tội một ai đó, thì người ấy nên là anh, nếu anh không quay lại, Kiều Ngự sẽ không chết.”

Số mệnh thật nực cười, cho họ một cơ hội, nhưng lại thay đổi tình tiết của câu chuyện.

Nếu là thế, cô thà không cần, cô không muốn dùng sinh mệnh của bất kỳ ai đổi lấy tuổi thanh xuân vô tội của mình.

Duy An bị ảnh hưởng thần kinh nên gần như mất khả năng nói, cô không nói được, chỉ biết khóc và lắc đầu. Tống Thư Minh ôm cô gật đầu, “Anh biết, anh hiểu lòng em, nhưng đừng làm khó bản thân mình, em quá căng thẳng rồi, hãy thả lỏng, đừng như thế.”

Có Tống Thư Minh ở đây, dù là bất cứ lúc nào, anh cũng đều nắm chặt tay cô.

Nhưng càng như thế Duy An càng tự trách mình, cô có gì tốt, đáng để họ hi sinh tất cả, thậm chí bỏ mạng để bảo vệ cô?

Ngày cô ra viện, Tống Thư Minh mặc áo khoác cho cô, “Anh đi làm thủ tục, em hãy ngoan ngoãn ở đây đợi chừng nghĩ lung tung, anh sẽ quay lại ngay.”

Duy An nhìn anh gật đầu, hôm nay hình như cô đã nghĩ thông rồi, suốt một tuần nay thần kinh của cô quá đối căng thẳng, khiến cô không nói được, hôm nay lúc dậy có khá hơn một chút, cô lên tiếng nói muốn ăn táo.

Tống Thư Minh nắm tay cô, khẽ nói: “Anh quyết định ở lại thế giới này, làm lại từ đầu, Annie, sau này chúng ta sẽ được ở bên nhau, chúng ta còn cả đời phía trước. Rất nhiều người cho tới tận giây phút nhắm mắt xuôi tay vẫn hối hận tại sao không được làm lại từ đầu, giờ chúng ta có thể, vì vậy đừng để cuộc sống của mình chìm đắm trong đau khổ.”

Cô im lặng, ngồi ăn từng miếng từng miếng táo.

Y tá gõ cửa đi vào, sau khi kiểm tra xong ra hiệu cô không sao nữa, nhìn sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

Tống Thư Minh lúc này mới yên tâm thu dọn, rồi đi xuống lầu làm thủ tục xuất viện.

Duy An thấy anh đã ra ngoài, nhẹ nhàng xuống giường tìm giấy bút.

Thành phố Lan đã vào hạ, cô mở cửa sổ, dựa vào cửa kính viết, thế giới bên ngoài vẫn bình thường, tin tức rợp trời cũng chỉ là tư liệu cho người ta bàn tán, chẳng bao lâu sau, mọi thứ liên quan tới người thiếu niên ấy sẽ bị xóa sạch trong thế giới này.

Cô bắt đầu hối hận vì mình đã xé hết những lá thư tình đi, đó là chứng cứ cho việc Kiều Ngự từng tồn tại, ít ra anh cũng đã từng cho cô niềm khao khát tốt đẹp nhất. Những buổi sáng sớm sương mù giăng giăng, anh đứng dựa vào bức tượng thầy Hiệu trưởng già hút thuốc, nhìn cô đi qua, sẽ trêu chọc vài câu: “Chim cánh cụt.”

Bây giờ, tất cả đều biến thành tấm ảnh nhỏ đóng trong chiếc khung màu đen.

Chuyện này không phải lỗi của cô, nhưng cô cũng không thể cứ thế mà thản nhiên quay lại cuộc sống cũ, cô không thể giả vờ rằng trên thế giới này không hề có bi thương.

Cô nhẹ nhàng viết lên tờ giấy, sau đó đẩy cửa phòng bệnh, đi ra ngoài

Tống Thư Minh làm xong thủ tục quay về phòng, Duy An đã không còn ở đó nữa.

Cô không hứa sẽ về nhà cùng anh, không nói muốn cùng anh làm lại mười năm đã qua.

Trên bàn vẫn còn quả táo anh vừa gọt cho cô, cô mới chỉ ăn một nửa, đặt ở đó mới một lúc mà đã bắt đầu ngả vàng vì phơi ra trong không khí.

Dưới nửa quả táo là một tờ giấy, là thư Duy An để lại cho anh.

Thầy,

Kiều Ngự từng làm em tổn thương, nhưng cuối cùng lại dùng tính mạng để cứu em.

Em xin lỗi, tiểu Annie của thầy vẫn không thể tha thứ cho bản thân mình, lần này em muốn biến mất một thời gian, xin thầy hãy cho em một thời gian, để em lấy lại dũng khí, được không?

Em biết, để không từ bỏ một người nhất định là sự gian khổ không thể tưởng tượng, cũng may thầy chưa bao giờ buông tay em.

Cảm ơn anh yêu của em, em biết, anh đến vì em.

Duy An, 25 tháng 5 năm 2011.

Lần này, cô muốn vì anh mà cố gắng kiên cường hơn.

Tổng Thư Minh khẽ mỉm cười, anh cầm tờ giấy đi đến bên cửa sổ, cả thành phố như đang ở dưới chân, ánh mặt trời rạng rỡ, anh hôn lên tên cô, “Được.”

Mùa đông ở thành phố Lan luôn khiến người ta vừa yêu vừa ghét, nó quá lạnh, vì vậy nó khiến chút ấm áp rời rạc trở nên hiếm hoi và đáng quý.

Tin tức trên báo gần đây đều đăng tin về một vị luật sư nổi tiếng vừa từ nước ngoài trở về, hoàn cảnh gia thế của người đó tốt tới không thể tốt hơn, từng đảm nhận chức vụ trong một văn phòng luật sư có tiếng ở nước ngoài, sự nghiệp vô cùng rạng rỡ, lập tức trở thành đối tượng mơ ước của rất nhiều cô gái.

Còn cuộc sống ở trường học vẫn vừa đơn giản vừa phức tạp như nó vốn thế, danh tiếng thư viện của Đại học G ngày một lan rộng, bởi vì khuôn viên rộng lớn, lại mang phong cách lãng mạn kiểu châu Âu, vì vậy sinh viên của các trường xung quanh gần đây thường thích đến mượn sách.

Tầng trên cùng được sơn lại, về cơ bản không có gì thay đổi, cho dù những tầng bên dưới có sửa chữa cải tạo nâng cấp thế nào, thì tầng trên cùng vẫn giữ nguyên.

Dần dần trong trường có lời đồn: “Này, cậu đã nghe chuyện ma trên tầng trên cùng của thư viện trường chưa?”

Cô gái có mái tóc dài đeo kính, mỗi lúc nghe thấy sinh viên thì thầm với nhau như thế, đều lén bật cười.

Thứ Sáu, cô ôm giá vẽ tới thư viện một mình, dưới cây ngô đồng trước cửa thư viện có người đang cầm tập thơ ngâm nga:

“Tôi lại nghĩ rằng bề ngoài đẹp đẽ

Mà nay anh đang có sẽ mất dần

Như bông hoa đang héo tàn - tuy thế

Bông hoa còn sống lại với mùa xuân...”(*)

(*) Bài thơ Sonnet 12 của William Shakespeare do Thái Bá Tân dịch.

Người ngâm thơ đó đột nhiên mở to hai mắt, bỏ tập thơ xuống ra sức vẫy tay: “Duy An! Em về rồi à?”

Người ôm giá vẽ gật đầu, nhìn anh ta mỉm cười.

“Tại sao em lại đột nhiên xin nghỉ học?” Trịnh Chí Ma kích động chạy tới, chỉ muốn kéo cô tới gốc cây để trò chuyện, thấy cô không có ý định giải thích, đành đứng nhìn cô từ trên xuống dưới, đột nhiên nói rất chân thành: “Một năm không gặp, em xinh đẹp hơn đây.”

“Cảm ơn anh.” Hình như cô thoải mái, vui vẻ hơn trước rất nhiều, lúc cười cô dựng giá vẽ, bắt đầu phác thảo những đường nét của thư viện.

Trịnh Chí Ma ngồi xổm xuống nhìn dụng cụ vẽ của cô, bỗng thấy lạ, “Em không mang màu à?”

“Ừm, giờ em chỉ vẽ chì thôi.”

Dù không có sự trợ giúp của màu sắc, nhưng cô vẫn dùng đường nét để lột tả cảnh vật. Trịnh Chí Ma nhìn một lúc thì chạy đến gốc cây nhặt cuốn thơ lên, sau đó nghĩ ra điều gì, lại gọi với về phía Duy An: “Anh nhớ lần đầu tiên gặp em là ở đây.”

“Đúng thế.” Duy An gật đầu.

Trịnh Chí Ma vô cùng cảm khái: “Anh nhớ khi ấy người mà em đợi... à, đội bóng rổ giờ chẳng thú vị gì cả, Kiều Ngự vừa mất...”

Anh ta không nói tiếp, lén nhìn về mặt Duy An.

Cô vẫn lặng lẽ vẽ tranh của mình, rất lâu sau mới nói: “Em đã đi thăm anh ấy, ở bên cạnh mộ anh ấy có rất nhiều hoa oải hương, đẹp lắm.”

Thực ra chúng là do cô trồng, mắt của Duy An đã không thể nhìn được màu sắc sau vụ tai nạn đó, cô đã thay đổi cách khác để tiếp tục vẽ tranh, cô trả lại cho anh khuôn mặt thiếu niên đầy đủ nhất.

Trịnh Chí Ma không hiểu, thấy tình trạng hiện giờ của cô thì có chút vui mừng, “Em không tự trách cứ bản thân nữa thì tốt rồi. Khi ấy anh nghe Mộng Mộng nói, em không thể đối diện với hiện thực, luôn cho rằng đó là lỗi của em, thực ra chuyện ấy... Haiz, thôi không nói nữa, Duy An, em nghĩ thông là tốt rồi.”

Anh ta đứng dưới gốc cây ngô đồng tiếp tục vẩy tay với cô, từ xa hét với tới: “Bọn anh đều đang đợi em. Nếu muốn quay về, nhất định đều phải tới tìm anh và Mộng Mộng đấy!”

Duy An cười rất chân thành, cũng vẩy tay với anh ta, “Được.”

Chúng ta đều phải nhìn về phía trước, quãng thời gian thanh xuân mới có thể mãi mãi không hạ màn.

Mùa đông rất lạnh, đứng ngoài trời về một lúc các ngón tay đã lạnh cứng, Duy An ngẩng đầu lên bóp bóp tay, nhưng không cẩn thận làm rơi bút chì, cô cúi người định nhặt, thì chiếc bút đó lăn tít ra xa.

Cô đứng dậy đuổi theo, trên thảm cỏ đều là lá vàng rụng, giẫm lên phát ra những tiếng lạo xạo.

Có người đã nhặt cây bút chì lên trước cô, tay mang găng da màu đen.

Anh ung dung gạt những lá cỏ khô bám trên thân bút, sau đó rút găng tay ra đẩy đẩy gọng kính, nhìn Duy An mỉm cười nói: “Annie, lâu rồi không gặp.”

Duy An nhìn thấy Tống Thư Minh, cô đứng đó và hoàn toàn không ngạc nhiên, chỉ mỉm cười với anh, trên mũi là gọng kính nhỏ xíu màu hồng, cô đã lớn rồi, nhưng vẫn giống một cô gái nhỏ thông minh, xinh đẹp.

Cô ngẩng cao đầu nói: “Em quay về rồi.”

Anh cười cười dang rộng vòng tay, như muốn ôm cô vào lòng.

Nhưng tiểu Annie lại đứng im bất động, cô nghịch ngợm bĩu môi, giơ tay về phía anh: “Thầy, thầy phải trả bút lại cho em trước đã.”

Tống Thư Minh bất lực, đành đưa cho cô, tiện thể ôm chặt lấy cô, vuốt tóc cô nói: “Được rồi, chúng ta về nhà.” Duy An vẽ nốt nét cuối cùng trên bức tranh, nhìn anh thu dọn đồ đạc, giống như trước kia, anh luôn là đại dương ấm áp sau lưng cô.

Mặc dù đang mùa đông, cây cỏ tiêu điều, nhưng may thay tất cả vẫn còn kịp, những cơn gió lạnh buốt trở nên dịu dàng hơn, trong lớp sương mù mỏng, anh dắt tay cô rời đi, bóng lưng anh tạo thành mười năm hoàn toàn mới.

Cô nhẹ nhàng nhón chân hôn vào má anh, “Cũng may, anh đã đến vì em.”

—HẾT—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-em-ma-anh-den>